

Giới thiệu Cung Vợ Đến Tận Cùng

Thể loại: Ngôn tình, Sủng

Chuyện tình yêu bắt đầu chỉ sau một lần tình cờ cũng có thể nói tình một đêm mà tạo nên.

Bạch Nguyệt đang trên đường chạy trốn kẻ thù thì lại bị một người đàn ông bí mật cưỡng bức.

Không ngờ tên này lại là Cố Lăng Kiệt, của cải trù phú, quyền lực ngập trời, tâm địa ác nghiệt nhưng không thích gần gũi phụ nữ.....

Ai nói tên này không thích gần gũi phụ nữ chứ.

Cô mỗi ngày thức dậy eo đau, lưng mỏi, cuối cùng chịu không nổi: “Tôi thu hồi lại lời nói muốn anh chịu trách nhiệm, anh được tự do.”

Anh ngồi trên giường cô, kéo cô vào trong lòng, dịu dàng nói: “Nguyệt, em hiểu lầm, người phải chịu trách nhiệm phải là em mới đúng chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tôi chỉ chờ mong anh khó chịu

"Tao và chồng mày đang làm chuyện chúng tao đều thích ở trong phòng số 1108 khách sạn Shangri-La. Bạch Nguyệt, sao mày không ly dị đi nhĩ? Mày hèn hạ đến vậy à! Mày không giữ được cơ thể mà cũng chẳng giữ được trái tim anh ấy đâu!"

Bạch Nguyệt đứng ở trước cửa phòng 1108, hồ hững nhìn tin nhắn trên điện thoại. Hàng lông mi dài che đi đôi mắt sâu thẳm của cô, trên mặt cô không có một biểu cảm dư thừa nào.

Tiếng mở cửa vang lên, sau đó Tô Khánh Nam ôm nữ trợ lý xinh đẹp quyền rũ đi ra.

Thấy Bạch Nguyệt, hần hơi dừng bước chân, nhếch miệng cười đều: "Lại đến bắt gian à? Sao không vào cho đỡ nóng, cô đứng vậy không mỏi chân hả?"

Bạch Nguyệt lạnh nhạt nhìn hần: "Sợ quấy rầy nhả hứng của các người thì tội lỗi quá. Mà anh khỏi bệnh rồi à?"

Tô Khánh Nam nghe thấy câu nguyên rủa của cô thì ánh mắt thoáng vẻ giận dữ: "Bạch Nguyệt, ban đầu người không trong sạch chính là cô, cần gì phải giờ giọng quái gở thế."

Bạch Nguyệt mỉm cười, song nước mắt đã sắp chảy ra.

Ba năm trước, bạn gái cũ của hần bắt cóc cô. Trên đường chạy trốn, cô bị một người đàn ông xa lạ che mặt cướp đi sự trong trắng.

Cô nhìn thấy xe hần đỗ cách đó không xa. Hần và một người phụ nữ mây mưa trên xe. Mà người phụ nữ kia lại chính là kẻ đã bắt cóc cô.

Nhìn chiếc xe rung lắc, lòng cô đau như dao cắt, đến mức con đau khi bị kẻ phía sau tiến vào cũng trở nên mờ nhạt.

Cô không biết mình đã làm thế nào để sống sót qua ngày hôm đó, chỉ là mỗi lần nghĩ lại, trái tim vẫn còn nhói đau.

"Nếu làm anh khó chịu thì thật ngại quá, tôi quái gở quen rồi." Bạch Nguyệt hắt mặt lên.

Tô Khánh Nam sa sầm mặt: "Rốt cuộc cô đến làm gì? Đừng nói là cố ý làm tôi khó chịu."

"Bị anh đoán trúng rồi, dự cảm của anh luôn rất chính xác." Bạch Nguyệt cười nhạt.

"Cô cút ngay cho tôi!" Tô Khánh Nam không thêm khách sáo nữa.

Bạch Nguyệt lấy tài liệu trong túi ra đưa cho Tô Khánh Nam. Hần không nhận mà cẩn thận hỏi: "Đây là cái gì?"

"Cô." Bạch Nguyệt liếc trợ lý của Tô Khánh Nam.

"Tôi làm sao?" Trợ lý ôm cánh tay Tô Khánh Nam. Cô ta nghe nói tuy Bạch Nguyệt là vợ sắp nhưng không được yêu thương chút nào. Hôm nay xem ra quả thực Bạch Nguyệt đã bị chán ghét vô cùng nên cô ta không hề sợ hãi.

Bạch Nguyệt vung tập tài liệu trong tay: "Cô là thứ dơ bẩn nổi tiếng ở Tây Ninh, tám phần mười doanh nhân ở đất này đều đã ngủ với cô, trong đó có một người thẳng trước đã làm xét nghiệm bị mắc bệnh AIDS."

Cô trợ lý kia sợ tái mặt.

Bạch Nguyệt nhìn sang Tô Khánh Nam: "Các người có dùng bao cao su không thể? Nếu không thì tôi có thể giới thiệu cho anh một bác sĩ tôi quen."

Tô Khánh Nam cầm lấy tài liệu trong tay Bạch Nguyệt, hấn nheo mắt liếc xéo cô rồi vứt tập tài liệu lên mặt Bạch Nguyệt: "Đúng là cô luôn có cách khiến người ta mất vui."

Bạch Nguyệt vẫn đứng thẳng. Giấy tờ đập vào mặt đau hơn cô tưởng.

Cô cười giễu: "Anh biết đấy, giờ tôi chỉ chờ mong anh khó chịu mà sống qua ngày thôi."

"Thế thì tôi phải làm chút chuyện cô không thích mới có thể khiến cô vui sướng rồi. Hôm nay không về, đừng chờ." Tô Khánh Nam giậm dừ nói.

Hắn quay người đi thẳng về phía thang máy. Bạch Nguyệt vẫn thản nhiên đứng đó, mặt không đổi sắc. Cô biết câu nói đừng chờ kia là có ý gì.

Đêm nay hẳn sẽ qua đêm ở chỗ người phụ nữ khác, lấy dính mùi vị của cô ta.

Sau khi cô mất đi sự trong trắng, hẳn vẫn chưa từng chạm vào cô. Trong mắt hắn, cô không bằng một con đỉm dơ bẩn.

Nước mắt từ từ dâng trào trong đôi mắt lạnh lùng của cô. Không phải cô không nói không khóc thì nghĩa là cô không đau khổ.

Trợ lý của Tô Khánh Nam tát lên mặt cô một cái. Bạch Nguyệt không hề phòng, lùi về sau mấy bước mới dựa được vào tường.

"Mày thật hèn hạ. Mày tưởng mày hủy hoại tao là có thể chiếm được trái tim của anh à?" Ả trợ lý nắm chặt tay, tức giận mắng.

"Trái tim của một thằng đàn ông cặn bã, tôi không thèm." Bạch Nguyệt trở tay tát trả cô ta một cái: "Tôi không phải người mà các người có thể bắt nạt được."

"Vậy sao mày không ly hôn đi?" Trợ lý gào lên.

"Cô không có tư cách biết, ngày mai tài liệu này sẽ được đăng tải trên mạng, cô tự giải quyết đi." Bạch Nguyệt lạnh lùng nói rồi ra khỏi khách sạn.

Đêm đã khuya, cô kéo áo lại, đi trên con đường lớn không một bóng người. Ánh trăng kéo dài bóng hình cô trông có chút cô đơn và tịch mịch.

Lúc này mà về nhà sẽ chỉ khiến lòng cô khó chịu hơn, vì vậy cô đi đến phòng trực ban của bệnh viện để ngủ tạm.

Vừa vào phòng mở đèn lên, một sĩ quan mặc trang phục quân đội màu xanh lá đã chạy đến sốt ruột hỏi, vẻ mặt cậu ta rất nghiêm trọng: "Cô là bác sĩ trực của khoa phụ sản phải không?"

Bạch Nguyệt cũng giật mình trước vẻ căng thẳng của cậu ta: "Làm sao vậy? Anh có chuyện gì không?"

"Ở gần đây có một bà bầu bị bắt, giờ đã vỡ ối, tình hình rất nguy cấp, cần cấp cứu ngay. Xin cô hãy đi với tôi một chuyến." Tay sĩ quan vội vàng nói.

Vỡ ối vô cùng nguy hiểm đối với thai phụ và thai nhi. Bạch Nguyệt không kịp nghĩ ngợi gì nữa: "Tôi đi lấy hộp cấp cứu, cho tôi năm phút."

Chỉ chốc lát sau Bạch Nguyệt đã theo tay sĩ quan kia đến một tiểu khu ở gần bệnh viện. Trên hành lang có mười mấy quân nhân vẻ mặt căng thẳng đang đứng. Bọn họ đứng im bất động, chờ đợi chỉ thị của cấp trên.

Bạch Nguyệt được đưa vào căn phòng 802, đối diện nơi xảy ra vụ án. Cô vừa nhìn đã thấy một người đàn ông đang chỉ huy. Anh ta sở hữu khuôn mặt cương nghị, ánh mắt sắc bén, đường nét góc cạnh, tư thế hiên ngang khiến người ta sợ hãi, như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ trong tay nhà điêu khắc.

Điều khiến cô tò mò chính là những người đang chăm chú lắng nghe anh ta nói đều có quân hàm thượng tá. Vậy chẳng phải thân phận của anh ta là cấp tướng sao?

Người đàn ông đó mặt mày hăm hăm liếc cô. Bạch Nguyệt giật mình, sợ hãi cúi đầu.

Anh ta đi về phía cô, cơ thể cao lớn tạo thành một bóng đen bao phủ cô, tư thế này thật là áp lực.

Cô bỗng nhớ đến người đàn ông xa lạ tối hôm đó, gã cũng có vóc dáng cường tráng như vậy. Thế nên sự giãy dụa của cô chẳng có chút tác dụng nào.

"Ngẩng đầu lên." Cổ Lãng Kiệt lạnh lùng ra lệnh.

Anh mắt sắc bén như chim ưng của anh ta lướt qua khuôn mặt thanh tú của cô, khóe miệng hơi nhếch, đầy vẻ uy nghiêm.

Bạch Nguyệt khuat phục trước áp lực của anh ta, bèn ngẩng đầu lên.

Về mặt anh ta lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, khiến người ta khiếp đảm.

Lần đầu tiên cô gặp một người đàn ông như thế này, cho dù anh ta không nói gì cũng vẫn khiến người khác cảm thấy kính nể.

"Tôi là bác sĩ, không phải tội phạm." Bạch Nguyệt nói.

Ánh mắt uy nghiêm của Cố Lăng Kiệt chợt lóe sáng, anh ta lạnh lùng ra lệnh: "Đưa cô ta đi, đổi người khác."

Bạch Nguyệt chẳng hiểu ra sao: "Vì sao?"

"Bên trong có ba tên trùm buôn lậu ma túy, bọn chúng giết người không chớp mắt, cô dám không?" Cố Lăng Kiệt nghiêm giọng hỏi.

"Sao không dám?" Bạch Nguyệt vặn lại.

Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nhìn, anh ta nắm cầm cô, tới gần: "Nghĩ kĩ đi rồi hãy trả lời, đi vào đó là thập tử nhất sinh, không phải trò chơi cũng không phải diễn tập." Hơi thở của anh ta phả xuống môi cô.

Bạch Nguyệt lại rất ngang bướng, Người khác càng coi thường cô thì cô càng muốn làm.

"Nếu sợ chết thì tôi đã không đến đây." Cô nhìn thẳng vào Cố Lăng Kiệt và trả lời, không hề sợ hãi trước gian nguy.

Cố Lăng Kiệt nhíu mày, dò xét nhìn cô.

Đôi mắt anh ta sâu thẳm, cô nhìn thấy rõ bóng hình mình trong đôi mắt ấy...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vị Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trước khi tôi chết, cô sẽ không sao đâu

"Tôi đưa cô vào." Ba giây sau, Cố Lăng Kiệt thay đổi quyết định.

Anh ta buông tay ra rồi lùi về sau một bước.

"Không được!" Mọi người đồng thanh phản đối.

Trung tá Thượng nhắc nhở: "Sếp vào đó thì quá nguy hiểm, nếu để phó tổng thống biết thì chúng tôi khó mà ăn nói!"

"Đừng nói nhiều, ai vào mà chẳng nguy hiểm, ở lại chờ lệnh đi." Cố Lăng Kiệt quyết đoán ra lệnh.

"Sếp à..." Trung tá Thượng còn muốn nói gì đó thì bị ánh mắt lạnh lùng của Cố Lăng Kiệt liếc qua, cậu ta đành ngậm miệng lại, bắt đầu đi gạt đầu: "Vâng."

Cố Lăng Kiệt kéo tay Bạch Nguyệt về phía cửa phòng 801. Bạch Nguyệt gõ cửa còn anh ta thì nắm tay cô. Mu bàn tay cô như có một dòng điện truyền vào, khiến cô giật mình rút tay về vì không quen nắm tay đàn ông.

Ánh mắt Cố Lăng Kiệt lạnh hơn vài phần, anh ta nhận ra sự bài xích của cô.

Cố Lăng Kiệt mở điện thoại ra ghi âm, mặt không đổi sắc: "Trước khi vào hãy để lại di ngôn đi. Nếu cô chết, chúng tôi sẽ đưa đến chỗ người thân của cô."

"Đưa đến chỗ chồng tôi đi." Bạch Nguyệt thản nhiên nói rồi cầm lấy chiếc di động trong tay Cố Lăng Kiệt.

"Ô Khánh Nam, nếu có kiếp sau, hy vọng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại. Anh hiến toàn bộ cơ thể tôi cũng được, đem đi giải phẫu hay cấy ghép cũng được. Chúng ta sẽ không gặp lại nữa." Bạch Nguyệt nói dứt khoát rồi trả lại điện thoại cho Cố Lăng Kiệt.

Anh ta dò xét nhìn cô, ánh mắt có hơi thay đổi: "Còn lời gì muốn nói nữa không?"

Ánh mắt Bạch Nguyệt hơi dịu lại, cô nói: "Đưa số tiền còn lại của tôi cho mẹ, nếu như có thể, hy vọng các anh chăm sóc cho bà ấy."

"Được." Cổ Lăng Kiệt cam kết.

Bạch Nguyệt yên lòng, cô hát cảm về phía cửa: "Có thể vào được rồi."

"Thai phụ bị bắt giữ bên trong là bạn gái của một quan chức cấp cao, nhất định phải bảo đảm an toàn cho cô ta và đứa trẻ. Còn nữa, trước khi tôi chết, cô sẽ không sao đâu, tôi bảo đảm." Cổ Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Bạch Nguyệt thoáng khựng lại, nhìn anh bằng ánh mắt trong veo như thể chứa đựng cả thế giới rộng lớn.

Trong lòng cô lại có chút xót xa.

Có một anh chàng đẹp trai cam đoan với cô: "Trước khi tôi chết, cô sẽ không sao đâu." Cho dù đối phương là người xa lạ cũng khiến cô cảm thấy ấm áp. Đặc biệt là hiện tại, khi trái tim cô chỉ còn lại sự lạnh lẽo và trống rỗng.

"Tôi không sợ." Bạch Nguyệt hơi nhếch môi: "Nhưng mà, vẫn cảm ơn anh."

"Không cần cảm ơn." Cổ Lăng Kiệt nói.

Anh kéo Bạch Nguyệt ra sau lưng rồi gõ cửa.

Cánh cửa được mở ra một khe hở nhỏ.

"Bảo cô ta một mình vào đây." Kẻ bên trong hung hãn nói.

"Cô ấy tiến hành phẫu thuật cần có người hỗ trợ, hai chúng tôi sẽ cùng vào." Cổ Lăng Kiệt đàm phán.

"Không được, ai biết các người định giờ trò gì."

"Vậy cứ để cho thai phụ bên trong chết đi, các người sẽ chẳng có con tin nào cả." Giọng Cổ Lăng Kiệt lạnh thấu xương, mang sự uy nghiêm mạnh mẽ khiến người ta khiếp sợ.

Đối phương do dự ba giây rồi nói: "Mày được lắm! Vào đi!"

Cổ Lăng Kiệt đẩy cửa tiến vào.

Một khẩu súng dí vào sau gáy Cổ Lăng Kiệt, Bạch Nguyệt lo lắng nhìn về phía anh. Sắc mặt anh vẫn không thay đổi.

Tên tóc húi cua lục soát toàn thân Cổ Lăng Kiệt nhưng không phát hiện ra thứ vũ khí nào.

"Các người đừng có giờ trò gì đấy." Gã thu súng lại.

"Đầu quá! Cứu tôi với! Cứu tôi!" Trong phòng ngủ chính vang lên tiếng kêu cứu của thai phụ. Bạch Nguyệt vội vàng xông vào.

Rèm cửa sổ bên trong bị kéo kín, căn phòng tối om, không bật đèn.

Hai tên đàn ông đang cầm súng nhìn chăm chăm vào cô.

Bạch Nguyệt đi về phía thai phụ.

Thai phụ sắc mặt tái nhợt, đang ôm bụng nằm trên giường, ga giường đã ướt đẫm: "Cứu tôi với, cứu tôi với. Tôi không muốn chết."

"Đưa kết quả siêu âm gần đây cho tôi xem." Bạch Nguyệt vội vàng nói.

"Trong... ngăn kéo." Thai phụ đau đến mức toát mồ hôi đầy đầu.

Bạch Nguyệt mở ngăn kéo ra, thấy bản siêu âm được đặt trên một khung ảnh. Đó là ảnh chụp chung của Tô Khánh Nam và thai phụ kia.

Bạch Nguyệt hơi ngần ra. Thì ra, quan chức cấp cao kia chính là Tô Khánh Nam. Mà người phụ nữ có thai này là một trong những tình nhân của hắn.

"Bác sĩ, cứu tôi với. Tôi đau quá!" Thai phụ nắm tay Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt tỉnh táo lại, rút tờ siêu âm ra nhìn thoáng qua, sắc mặt trở nên khó coi.

"Ngôi thai không thuận, cuống rốn quấn vào cổ, không thể đẻ thường, phải mổ. Còn nữa, tình hình của cô rất nguy cấp, không thể gây tê cục bộ, chỉ còn cách gây tê toàn thân." Bạch Nguyệt vội vàng nói rồi mở hộp cấp cứu ra.

Tên bắt cóc cướp lấy hộp cấp cứu, sau khi xác định không có vũ khí gì mới trả lại cho Bạch Nguyệt.

Thai phụ lắc đầu, mắt đỏ ửng, van xin: "Có thể đừng mổ bụng không? Anh ấy không thích phụ nữ có sẹo trên người."

Không thích phụ nữ có sẹo á? Quả đúng là phong cách của Tô Khánh Nam.

"Như vậy đứa bé sẽ ngạt thở." Bạch Nguyệt lạnh lùng nói.

Ánh mắt thai phụ tàn nhẫn, cô ta cắn răng nói: "Vậy cứ để nó ngạt thở đi."

Bạch Nguyệt phản cảm: "Đó là đứa con cô mang thai chín tháng, đã là một sinh mệnh rồi."

"Không có tình yêu của anh ấy thì đứa bé này còn tác dụng gì, chỉ làm liên lụy đến tôi. Tôi không muốn có sẹo." Thai phụ gào lên.

Do kích động nên bụng cô ta càng đau hơn. Bạch Nguyệt nghiêng rằng lấy thuốc tê trong hộp cấp cứu ra, cho vào ống tiêm.

"Vậy thì tôi đành xin lỗi cô thôi. Là một bác sĩ, tôi không thể đồng ý với cô chuyện này. Trong mắt tôi, nó đã là một sinh mạng!" Bạch Nguyệt lạnh lùng nói.

Cô chăm chú đẩy hết không khí trong ống tiêm ra, chuẩn bị tiêm vào.

Cố Lăng Kiệt tóm lấy cổ tay cô, trong ánh mắt sâu thẳm toát lên chút quan tâm. Anh biết tầm quan trọng của việc thuận theo ý nguyện đương sự, cô có thể bị kiện vì sự bướng bỉnh của mình.

"Nghe theo cô ta đi, cô ta là người trong cuộc." Cố Lăng Kiệt nhắc nhở.

Bạch Nguyệt hất tay anh ra nhưng không được.

Cô tức giận, kiên định nhìn thẳng vào mắt anh: "Tôi là bác sĩ phụ sản, đỡ đẻ là trách nhiệm của tôi. Nếu xảy ra vấn đề tôi sẽ gánh vác. Tôi không phải loại tham sống sợ chết, không ngờ anh lại là người sợ gánh chịu trách nhiệm như vậy."

Cố Lăng Kiệt sửng người. Không phải anh sợ gánh trách nhiệm, chỉ là trong chớp mắt ấy, anh lo cô sẽ xảy ra chuyện.

Anh buông lỏng tay ra, lạnh lùng nói: "Phẫu thuật đi, cứ nói là mệnh lệnh của tôi, tôi sẽ báo với giám đốc bệnh viện chỗ cô."

Bạch Nguyệt cúi người đeo găng tay cao su, nghiêm túc nói với tên bác cóc: "Làm phiền các anh ra ngoài, tôi cần phẫu thuật cho cô ấy."

"Không được, con tin phải ở trong tay bọn tao, mày mổ trước mặt bọn tao là được."

"Cô ấy như thế này còn chạy được chắc?" Bạch Nguyệt lo cơ thể thai phụ bị người khác nhìn thấy hết.

Tên bác cóc giờ sùng lên nhắm vào Bạch Nguyệt: "Mày còn lăm mồm nữa là tao bắn chết mày!"

Cố Lăng Kiệt che trước mặt Bạch Nguyệt: "Bắn chết cô ấy thì bọn mày cũng đừng hòng chạy thoát."

Tên bác cóc do dự.

"Bác sĩ, tôi không chịu nổi nữa, đứa bé ra rồi... Á..." Thai phụ hét lên.

Ánh mắt Cố Lăng Kiệt trở nên sắc bén. Giãng co vô ích, vì vậy anh nhanh chóng kéo ngăn tủ ra, lấy một tấm ga giường màu xanh rồi mở ra che cho Bạch Nguyệt và thai phụ.

"Tôi che cho hai người, phẫu thuật đi." Cố Lăng Kiệt quyết đoán nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Để xem mày có dám không

Bạch Nguyệt không lãng phí thời gian nữa, cô cầm lấy kéo chuyên dụng rồi cời vảy của thai phụ xuống.

Chân đứa bé đã thò ra rồi. Không kịp mổ bụng nữa. Thời gian kéo dài, chắc chắn đứa bé sẽ bị ngạt thở.

"Chịu đựng một chút." Bạch Nguyệt tiêm thuốc tê cho cô ta rồi cắt một đường.

Thuốc tê còn chưa kịp gây tê toàn thân. Thai phụ đau đớn gào lên: "Con mẹ điên này, tôi sẽ tố cáo cô, đồ bác sĩ dỏm!"

"Đợi đứa bé bình an ra đời rồi cô cứ tố cáo, tôi chờ." Bạch Nguyệt không quan tâm.

Cuối cùng cô cũng thuận lợi đỡ được đứa bé ra rồi cắt cuống rốn.

"Oa... oa..." Đứa bé khóc vang. Bạch Nguyệt mỉm cười vui sướng nhìn về phía người phụ nữ mang thai.

Cô ta đã hôn mê. Bạch Nguyệt giặt mình, vội vàng đặt đứa bé xuống rồi kiểm tra tình hình thai phụ.

"Anh sĩ quan." Cô lo lắng gọi.

Cố Lăng Kiệt nhìn về phía Bạch Nguyệt. Trên trán và chóp mũi cô lấm tấm mồ hôi. Trong lòng anh đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ.

"Sao vậy?" Cố Lăng Kiệt trầm giọng hỏi.

"Huyết áp của thai phụ hiện tại rất thấp, phải lập tức truyền dịch, nằm viện theo dõi." Bạch Nguyệt nói.

Cố Lăng Kiệt nhìn về phía tên bắt cóc, nói dứt khoát: "Thả bọn họ đi, tôi làm con tin cho các người."

Ba tên kia quay mặt nhìn nhau, gã tóc húi cua nhìn thời gian trên đồng hồ rồi nói: "Còn 40 phút nữa máy bay mới đến. Bọn tao thả chúng nó đi, để mày lại chẳng phải là thêm một quả bom à?"

"Tôi ở lại." Bạch Nguyệt nói.

Cố Lăng Kiệt kinh ngạc nhìn Bạch Nguyệt, trong ánh mắt sâu thẳm của anh hiện lên vẻ khó hiểu.

Bạch Nguyệt nhếch miệng, nói với Cố Lăng Kiệt bằng giọng điệu ôn hòa hơn vài phần: "Anh mau đưa mẹ con họ đến bệnh viện, nếu không thai phụ và đứa bé khó mà qua khỏi."

"Các người không ai được đi đâu hết." Gã tóc húi cua quát.

Bạch Nguyệt nhìn gã nói: "Để lại một thai phụ hôn mê, một đứa bé chỉ biết khóc lóc, một tay lính đặc chủng đã qua huấn luyện đối với các người chỉ là gánh nặng thôi."

"Để bọn họ đi." Gã đàn ông trung niên cao lớn nói.

Tên húi cua gật đầu rồi đứng sang bên cạnh.

Cố Lăng Kiệt im lặng nhìn Bạch Nguyệt một cái rồi cõng thai phụ lên, một tay bế đứa bé đi nhanh ra ngoài.

Bên ngoài, một đám người tiếp ứng. Thấy thai phụ và đứa bé đều an toàn, bọn họ thở phào nhẹ nhõm.

"Đưa bọn họ đến bệnh viện." Cố Lăng Kiệt giao hai mẹ con kia cho cấp dưới. Anh nhìn về căn phòng 801, lạnh lùng ra lệnh: "Trung tá Thượng, chuẩn bị súng bắn tỉa."

"Thưa sếp, bọn họ đã được cứu, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành. Chỗ này có thể giao cho lực lượng chống ma túy xử lý, sếp nghỉ ngơi trước đi." Trung tá Thượng cung kính nói.

"Con tin vẫn còn ở bên trong, làm sao nghỉ ngơi được!" Cố Lăng Kiệt lạnh lùng lờn trung tá Thượng.

Trung tá Thượng không hiểu vì sao sếp nhà mình lại tức giận. Cũng như việc cậu ta không hiểu vì sao nhiệm vụ bình thường thế này mà sếp lại phải đích thân ra tay.

"Tôi lập tức sắp xếp tay súng bắn tỉa." Trung tá Thượng gật đầu đáp.

"Nếu phải lựa chọn giữa sự an toàn của con tin và thả hổ về rừng, thì chọn phương án hai." Cố Lăng Kiệt thêm một câu.

Trung tá Thượng càng kinh ngạc hơn. Sếp vẫn luôn hành động như sấm vang chớp giật, đánh tan thế lực đối địch tuyệt không nhân nhượng. Sao lần này lại kỳ quái thế?

Thời gian trôi qua từng giây từng phút. Cố Lăng Kiệt đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài với ánh mắt u tối.

Ba năm trước, anh đã gặp một chuyện ngoài ý muốn trong khi chấp hành nhiệm vụ đặc biệt.

Anh bị vớt ở một cánh đồng hoang vu, còn bị tiêm một liều thuốc mạnh. Trong lúc mất lý trí, sắp nổ tung mà chết, cô đã xuất hiện.

Anh không tìm được mà chiếm đoạt cô. Chờ đến khi anh tỉnh lại thì đã ở bệnh viện quân y rồi. Anh vận dụng các mối quan hệ để tìm kiếm suốt hai ngày,

cuối cùng tìm được cô.

Cô mặc chiếc váy cưới màu trắng, thánh khiết như một nàng thiên sứ, đứng trên bục cao của nhà thờ, trao nhẫn với Tô Khánh Nam, trở thành cô dâu của hắn.

Anh tưởng rằng thai phụ bị bắt cóc trong phòng là cô, thế nên mới đến đây. Nhưng không ngờ, người phụ nữ có thai kia lại là bồ nhí của chồng cô. Mà cô... lại lựa chọn bảo vệ sự an toàn của tình nhân và con riêng của chồng mình.

Anh không hiểu rốt cuộc cô đã nghĩ gì.

Rầm!

Tiếng động vang lên từ phòng 801. Cố Lăng Kiệt giật mình, quay người hỏi trung tá Thượng với giọng lạnh băng: "Phòng 801 đã xảy ra chuyện gì?"

"Hiện giờ vẫn chưa rõ lắm." Trung tá Thượng dè dặt đáp.

Cố Lăng Kiệt nhìn về phía gian bếp của phòng 802. Nơi này và gian bếp của phòng 801 quay vào nhau và cách nhau 2 mét.

Anh đi về phía gian bếp, nghiêm giọng hỏi: "Máy bay trực thăng thế nào rồi? Còn bao lâu nữa mới đến?"

Trung tá Thượng đi theo sau Cố Lăng Kiệt báo cáo: "Còn 30 phút nữa ạ."

Cố Lăng Kiệt không nói gì thêm. Anh gác cái thang giữa hai gian bếp rồi nhảy lên.

"Sếp đi một mình quá nguy hiểm!" Trung tá Thượng lo lắng kêu lên.

Cố Lăng Kiệt trừng cậu ta: "Cậu nói nhảm nhiều quá rồi đấy."

Trung tá Thượng không dám nói gì nữa, vội vàng ra lệnh cho binh sĩ: "008, 101, lập tức theo sau bảo vệ sếp!"

"Vâng." Hai binh sĩ tuân lệnh leo lên thang.

Trung tá Thượng lo lắng muốn khóc. Sếp tiền đồ xán lạn, tương lai còn có thể làm đến thủ tướng. Nếu xảy ra chuyện gì, phó tổng thống mà biết sẽ bẽ gãy cổ cậu ta mất.

Cố Lăng Kiệt nhanh nhẹn trèo xuống thang, chớp mắt đã dựa sát tường. Anh lạnh lùng nhìn về phía phòng khách.

Gã tóc húi cua ở phòng khách, hai tên khác vẫn còn trong phòng ngủ.

Anh khom người, nhẹ nhàng di chuyển, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm gã húi cua, rút con dao ở hông xông qua.

Gã húi cua chỉ kịp nhìn thấy Cố Lăng Kiệt, chưa lên tiếng đã ngã lộn ra sàn.

008 và 101 lập tức tiến lên xử lý hiện trường.

Cố Lăng Kiệt sử dụng thủ ngữ ra hiệu cho 008 và 101. Hai người kia gật đầu, bọn họ im hơi lặng tiếng kéo rèm cửa sổ ra.

Phòng khách sáng rực, tầm nhìn thông thoáng. Tay súng bắn tia đã sẵn sàng.

Cố Lăng Kiệt men theo vách tường đi đến bên ngoài phòng ngủ và nhìn vào bên trong.

Bạch Nguyệt đang ngồi đầu giường, trầm tư nhìn xa xăm. Bóng dáng tĩnh lặng thân nhiên ấy lại chất chứa một nỗi bi thương nào đó đang tuôn trào, khiến người ta nhìn mà xót xa.

"Đại ca, sao bên ngoài vẫn chưa có động tĩnh gì?" Tên tóc vàng rít vài hơi thuốc, nóng nảy gãi đầu.

Gã đàn ông trung niên nham hiểm nhìn chằm chằm gương mặt xinh đẹp của Bạch Nguyệt. Ánh mắt gã lướt đến bộ ngực của cô thì chợt tối lại: "Còn nữa tiếng nữa máy bay mới đến, có muốn hưởng thụ chút không?"

Tên tóc vàng hiểu ý nhìn về phía Bạch Nguyệt, nói với giọng bí ối: "Vóc dáng của con ả này cũng khá đấy, trước khi chết phải làm quý phong lưu mới được." Nói rồi gã vứt tàn thuốc lá đi, nhào về phía Bạch Nguyệt.

Cố Lăng Kiệt căng thẳng, đang định xông vào thì lại thấy Bạch Nguyệt bình tĩnh cầm kim tiêm dí vào cổ mình rồi lạnh lùng nói: "Tôi nữa đi, tôi cho các người không còn con tin luôn."

Bạch Nguyệt ấn xuống, mũi kim xuyên qua da thịt.

Cố Lăng Kiệt như bị thứ gì đó đâm vào lòng, ánh mắt anh hiện lên vẻ tàn nhẫn và giết chóc...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Tôi muốn biết mọi thứ của cô ấy

Tên bất cóc cũng sợ hãi trước hành động của cô, sững ra tại chỗ.

Bạch Nguyệt cười châm chọc, ánh mắt lại trống rỗng: "Tới đi, dù sao tôi chết thì các người đều phải chôn theo tôi."

Rõ ràng cô đang coi thường cái chết, lạnh lẽo như trời tuyết giữa tháng 12.

Cố Lăng Kiệt nhìn chăm chăm cô bằng ánh mắt sâu thẳm.

"Đại ca, em muốn chơi chết con ả đó!" Tên tóc vàng nắm chặt tay.

Gã trung niên đứng lên. Bạch Nguyệt cũng đứng lên đi về phía tên tóc vàng.

Bầu không khí căng như dây đàn, chỉ chạm khẽ là đứt.

Gã trung niên khiếp sợ trước sự dũng cảm của cô, bèn chìa súng về phía cô: "Dừng qua đây nữa."

Bạch Nguyệt cười giễu, khi khước mắt nhìn thấy Cố Lăng Kiệt ngoài cửa thì hơi khựng lại.

"Tôi muốn vào nhà vệ sinh, có thể chứ?" Bạch Nguyệt nhanh trí nói.

"Vào trong đó." Gã đàn ông trung niên cẩn thận nói.

"Các người chạy không thoát đâu, ngoài cửa sổ có mấy chục tay súng bắn tỉa đang nhắm vào các người đấy." Bạch Nguyệt hát cảm về phía cửa sổ.

Gã trung niên giật mình, lập tức đi tới cửa sổ vén một góc rèm lên nhìn ra ngoài. Bạch Nguyệt nhân cơ hội chạy về phía cửa ra vào. Gã trung niên nhận ra mình bị lừa, bèn giơ súng định bắn vào chân cô. Thế nhưng Cố Lăng Kiệt đã nhanh hơn một bước kéo cánh tay cô. Bạch Nguyệt nhào vào lòng anh, được anh kéo ra sau lưng.

Tên bất cóc thấy Cố Lăng Kiệt vào được thì nhận ra mình đã gặp nguy hiểm, bèn nổ súng về phía anh.

Anh ôm đầu cô lộn một vòng xuống đất. Động tác vô cùng nguy hiểm, nhưng đầu cô gối lên tay anh, không đau đớn chút nào. Hai chân anh áp bên người cô, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô.

Bạch Nguyệt nhìn vào mắt anh. Nơi đó như một thế giới bao la, dường như cứ nhìn anh như vậy là có thể quên hết mọi đau khổ khổ khó, và cả... nỗi bi thương tận sâu trong lòng.

"Sao anh lại đến đây?" Bạch Nguyệt hỏi. Đột nhiên cô lại thấy mình hỏi thừa.

Bọn họ là quân nhân, bảo vệ con tin là trách nhiệm của bọn họ.

"Cô nằm ở đây, dán sát vào sô pha, đừng cử động. Tôi sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ cô an toàn." Cố Lăng Kiệt cam đoan.

Bạch Nguyệt nhìn anh vọt đến phía sau cây cột trụ trong chớp mắt hết như con báo săn đang trong tư thế chiến đấu.

Tên bất cóc đã đến bước đường cùng, gã bắn súng liên hồi.

Bạch Nguyệt chỉ nghe thấy tiếng súng đùng đoàng suốt qua bên tai. Lốp ngoài của cột trụ rơi lá tả. Cố Lăng Kiệt căn bản không hề có cơ hội trả đòn.

Bạch Nguyệt nhìn gã trung niên đang nã súng xung quanh phạm vi cây cột.

Cứ tiếp tục như vậy bọn họ đều sẽ chết.

Cô còi giấy của mình ra, ném ra từ sau ghế sô pha. Tên tóc vàng vội vàng bắn về phía ghế sô pha.

"Đoàng!" một tiếng, tên tóc vàng trúng đạn, lao đảo ngã sấp xuống sàn.

Gã trung niên cảnh giác nhảy về phía sô pha. Cố Lăng Kiệt bất chấp nguy hiểm kéo Bạch Nguyệt ra phía sau tủ ti vi.

Hai người chen chúc trong không gian chật hẹp.

Cố Lăng Kiệt nổ súng, không cho tên bắt cóc đến gần.

Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn Cố Lăng Kiệt. Cô không ngờ người đàn ông xa lạ này lại đang cố gắng hết sức để bảo vệ cô. Mà vào giờ phút này, người chồng vốn nên che chở cô lại đang chìm đắm trong vòng tay ả khác.

Cố Lăng Kiệt cảm nhận được tầm mắt của cô bèn cúi đầu nhìn, song lại bất cẩn môi chạm môi cô. Dường như có một dòng điện xẹt qua, anh thẳng lưng, quay mặt đi, giãn khoảng cách với cô một chút.

Bạch Nguyệt cũng dán sát vào tường.

Tô Khánh Nam cũng chưa từng gần gũi cô đến thế.

Trước khi chết, được hôn một anh thủ trưởng đẹp trai thế này đúng là quá lời rồi.

Tên bắt cóc kích động bắn vào ti vi. Ti vi vỡ nát, bọn họ lại bại lộ dưới ánh mắt kẻ địch.

Cố Lăng Kiệt không chút chần chừ nghiêng người sang che chắn cho Bạch Nguyệt, đồng thời ấn đầu cô vào ngực anh, dùng chính xác thịt mình để bảo vệ cô an toàn trong lồng ngực anh.

Thịch! Thịch! Thịch!

Cô nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ như trống dồn. Trên người anh tỏa ra mùi hương đặc biệt, rất dễ chịu, rất ấm áp.

Từ khi bắt đầu có trí nhớ, cô đã không còn nhận được sự ấm áp và an tâm như vậy nữa.

Nỗi đau ẩn giấu sâu trong hồi ức bùng lên, xen lẫn nó là sự phản bội và lừa dối của Tô Khánh Nam.

Nếu sinh mạng kết thúc ngay bây giờ thì chỉ ít giờ này khác này, cô đã có được cảm giác ấm áp đã đánh mất từ lâu. Tốt quá!

Bạch Nguyệt nhắm mắt lại, một giọt nước mắt chảy xuống nơi khóe mắt. Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cô trốn trong lồng ngực người đàn ông xa lạ này mà khóc.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, hai tiếng súng vang lên!

Dưới sự chỉ đạo của Cố Lăng Kiệt, 008 và 101 nấp trong bóng tối đã thuận lợi tiêu diệt kẻ địch.

Bọn họ tiến lên kiểm tra tình hình rồi quay lại chỗ Cố Lăng Kiệt báo cáo: "Thưa sếp, tên bắt cóc đã bị xử lý."

Cố Lăng Kiệt buông Bạch Nguyệt ra. Cô mở mắt, khóe miệng nhếch lên: "Không ngờ vẫn còn sống."

Cố Lăng Kiệt không hiểu giọng điệu của cô, hình như cô hơi thất vọng thì phải?

Anh cảm giác trước ngực có hơi lạnh, nhìn xuống lại thấy mảng áo đã bị ướt, bèn kinh ngạc nhìn về phía Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt đứng lên, trong đôi mắt xinh đẹp trong trẻo lạnh lùng nhưng cũng rất bình tĩnh nhìn về phía anh với vẻ trầm lặng mà xa cách, tựa mặt nước phẳng lặng.

Cố Lăng Kiệt đứng dậy, lo lắng hỏi: "Cô không sao chứ?"

Bạch Nguyệt mỉm cười: "Thủ trưởng bảo vệ tốt, tôi không sao. Nhiệm vụ hoàn thành rồi, tôi về trước đây." Nói rồi cô quay người.

"Để lại số điện thoại và họ tên, sau khi trở về tôi sẽ trình báo rồi trao thưởng cho cô." Về mặt Cố Lăng Kiệt nghiêm túc như thể chỉ đang xử lý thủ tục bình thường.

Chỉ là những chuyện này không cần một thủ trưởng như anh phải xử lý.

"Không cần đâu. Quân dân hợp tác là chuyện nên làm." Bạch Nguyệt nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn 2 giờ rồi!

"Ngày mai tôi còn phải đi làm, tôi đi đây." Cô không đợi Cố Lăng Kiệt trả lời đã đi vào phòng ngủ chính lấy chiếc hộp cấp cứu của mình.

Cố Lăng Kiệt đứng ở cửa nhìn cô với ánh mắt sâu thẳm.

Cô không nói gì, đi lướt qua anh rồi mở cửa ra ngoài, bỏ lại căn phòng tĩnh lặng như thể cô chưa từng xuất hiện nơi đây.

Cố Lăng Kiệt lại nhìn xuống mảng áo chưa khô trước ngực với tâm trạng khôn tả.

"008, 101, đi theo cô ấy, bảo đảm cô ấy an toàn về đến nhà rồi hãy trở về." Anh nghiêm giọng lạnh lùng nói.

"Vâng!" 008 và 101 nhanh chóng rời đi.

Trung tá Thượng thờ phào nhẹ nhõm, cậu ta đi đến báo cáo với Cố Lăng Kiệt: "Báo cáo sếp, nhiệm vụ lần này đã kết thúc hoàn toàn dưới sự lãnh đạo sáng suốt của sếp. 28 đội viên đang ở bên ngoài chờ lệnh, xin sếp ra chỉ thị!"

"Trở về." Cố Lăng Kiệt nói một câu ngắn gọn rồi đi ra.

Dưới tầng, một chiếc xe Range Rover chuyên dụng đã sẵn sàng xuất phát. Cố Lăng Kiệt hơi nghiêng người ngồi vào ghế sau.

Chiếc xe đi ngang qua Bạch Nguyệt, Cố Lăng Kiệt vô thức nhìn về phía cửa sổ. Cô mang theo hộp cấp cứu đi về bệnh viện, dáng vẻ gầy gò yếu ớt đón gió lạnh buổi đêm.

"Trung tá Thượng." Cố Lăng Kiệt gọi.

"Dạ." Trung tá Thượng lập tức quay đầu chờ Cố Lăng Kiệt ra lệnh.

"Đi điều tra hoàn cảnh của cô ấy, tôi muốn biết tất cả." Cố Lăng Kiệt lạnh lùng ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Anh có thể cắt đi được rồi

Tại ngôi biệt thự giữa sườn núi ở khu Ninh.

Trong căn phòng trần ngập hương táo mờ tối, tấm ga trải trên chiếc giường màu hồng đã nhăn nhúm.

Tô Khánh Nam ngồi trên giường, neho mắt lại, hàng mi dày che phủ đôi mắt nên không ai có thể thấy rõ ánh mắt hắn. Đôi môi mỏng đỏ thắm gọi cảm hơi hé ra. Với vẻ ngoài sắc nét, tính cách phóng khoáng, và nụ cười hợp hồn luôn luôn xuất hiện trên mặt, hắn chính là thiên sứ dưới tay những nhà nghệ sĩ điêu khắc.

Một cô gái quý gối ra sức dùng miệng lưỡi lấy lòng nơi thần kinh nhạy cảm nhất của hắn, trong miệng còn phát ra tiếng rên rỉ quyến rũ.

"Em muốn." Cô gái cầu xin.

Tô Khánh Nam cúi đầu nở nụ cười lôi cuốn, hắn nắm cầm cô gái nâng lên: "Muốn à?"

"Vâng."

"Hôm nay hơi mệt, hôm khác đi." Tô Khánh Nam tàn nhẫn nói rồi đứng lên đi vào phòng tắm.

Đêm nay hắn không có hứng thú.

Sáng sớm, Tô Khánh Nam ra khỏi biệt thự, cầm điện thoại gọi cho Bạch Nguyệt.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng... Mãi mà Bạch Nguyệt vẫn không nghe điện thoại.

Hắn nhếch miệng cười, lầm bầm: "Biết dối rồi à? Hay lắm."

Hắn lại gọi đến số điện thoại khu chung cư ở trung tâm thành phố mà cô ở.

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng...

Sự kiên nhẫn của hắn dần dần biến mất.

"Alo." Giọng nói mơ hồ của người giúp việc Bích Thu vang lên.

"Cô chủ đâu?" Tô Khánh Nam lạnh giọng hỏi.

"Cậu chủ ạ, cô chủ vẫn chưa về." Bích Thu đáp.

"Hôm nay cô ta không có ca trực phải không?" Ánh mắt Tô Khánh Nam lại lạnh hơn.

"Vâng ạ."

Bích Thu vừa dứt lời, Tô Khánh Nam đã cúp điện thoại.

"Bạch Nguyệt, cô đã biết đi qua đêm rồi cơ à!" Hấn tăng tốc phóng về phía bệnh viện.

....

Bạch Nguyệt về đến bệnh viện, mở ngăn kéo rồi lấy điện thoại ra, thấy lúc 2 giờ 31 phút có một cuộc gọi của Tô Khánh Nam.

Cô nở nụ cười bi thương, không gọi lại mà chỉ đặt điện thoại xuống.

Cô lấy băng dán vết thương và cồn trong ngăn kéo ra rồi đi đến trước gương, nghiêng cổ.

Nơi vết kim đâm vào đã kết vảy, phải nhìn kĩ mới thấy.

Vì lý do an toàn, cô vẫn dán băng lên vết thương, rồi quay lại ghé ngồi. Cô dùng bông gòn thấm ít cồn lau lên vết thương, sau đó dán băng cá nhân lên. Làm xong cô nằm lên giường trong phòng nghỉ ngơi.

"Két." Cánh cửa bị đẩy ra.

Bạch Nguyệt cảnh giác ngồi dậy.

Tô Khánh Nam thấy cô ở đây thì trên gương mặt căng thẳng nở nụ cười hút hồn thường ngày.

Hắn dứt tay vào túi, thong dong đi đến trước mặt cô: "Hôm nay cô không phải trực, sao không về nhà ngủ?"

Bạch Nguyệt nhìn dấu hôn trên cổ hắn. Hắn vừa mới xong việc!

"Sao anh lại đến đây?" Cô bỏ qua câu hỏi của hắn, đi giày vào rồi đứng lên.

"Đi ngang qua!" Tô Khánh Nam nói. Chợt nhìn thấy băng cá nhân trên cổ cô, hắn mỉm cười châm chọc: "Bạch Nguyệt, cô biết dùng khổ nhục kế từ khi nào vậy?"

Cô nhìn chằm chằm đáng vẻ thờ ơ của hắn. Trên mặt hắn không hề có chút áy náy và xấu hổ nào, như thể kẻ ngoại tình không phải là hắn, người làm con gái người ta to bụng cũng không phải là hắn.

Con giận bùng lên trong lòng, ánh mắt cô cũng sắc bén hẳn: "Đúng vậy, khổ nhục kế đấy! Con đau này so với việc anh ngoại tình..."

"À!" Cô còn chưa nói hết, Tô Khánh Nam đã tự tay kéo xoẹt cái băng cá nhân trên cổ cô ra.

Bạch Nguyệt chỉ cảm thấy làn da nơi cổ đau rát, đau đến mức cô chẳng thể nói tiếp. Cô đứng sững ra, ánh mắt ngơ ngẩn.

Tô Khánh Nam đánh giá phần cổ mượt mà của cô, ánh mắt lộ vẻ phản cảm.

"Trên cổ căn bản không có vết thương. Bạch Nguyệt, cô lắm trò quá rồi đấy. Nhưng cuối cùng thằng hề cũng chỉ là thằng hề mà thôi." Tô Khánh Nam châm chọc.

Cô cảm thấy lạnh lẽo trong lòng, chẳng còn muốn nói gì với hắn nữa.

"Anh có thể rút đi được rồi." Bạch Nguyệt không khách sáo nói.

Ánh mắt Tô Khánh Nam lộ vẻ tàn nhẫn.

Hắn nắm cầm cô, đẩy cô ngồi lên giường, ánh mắt âm u lướt qua gương mặt lạnh nhạt của cô: "Biết vì sao tôi không thêm chạm vào cô không?"

Cô mím môi im lặng, mắt không chớp nhìn chằm chằm hắn.

Lòng cô căng ra như dây đàn.

Ngay lúc này, cô muốn khắc ghi sự tàn nhẫn khát máu của hắn vào đầu. Chỉ có vậy con tim mới nguội lạnh đi, mới không còn đau đớn nữa.

Tô Khánh Nam thấy cô không nói gì thì càng tức giận, không hề che giấu sự chán ghét đối với cô: "Bởi vì sự cao ngạo của cô làm người ta chán ghét, điệu bộ của cô càng khiến người ta ghê tởm."

Hàng mi cô run run, nước mắt dâng lên làm nhòa tầm nhìn, nhưng cô chỉ im lặng nhìn hấn, không khóc cũng không phản bác. Có điều trong lòng đau như đang chảy máu.

"Anh có biết vì sao tôi biết rõ anh chán ghét tôi nhưng vẫn muốn lấy anh không?" Bạch Nguyệt hỏi ngược lại.

Tô Khánh Nam hơi ngừng lại, hấn như đang mày mò quan sát cô.

Bạch Nguyệt mỉm cười tựa như một đóa phù dung tuyệt sắc, nghiêng nước nghiêng thành.

Tô Khánh Nam hơi ngậm ngùi nhìn nụ cười của cô.

"Bởi vì tôi muốn nhìn thấy anh đau khổ. Anh và tính nhân của anh bắt cóc tôi, tôi không có chứng cứ, chỉ có thể cùng hủy diệt với anh." Bạch Nguyệt nói dứt khoát.

Tô Khánh Nam đẩy mặt cô ra.

"Cứ chờ nhận đơn từ phía luật sư của tôi đi. Tôi sẽ ly hôn, cô muốn hủy diệt tôi à, đừng mơ nữa." Tô Khánh Nam mất hết lý trí.

Hấn quay người rút giấy ăn trên bàn rồi lau thật mạnh, như thể vừa đụng vào thứ gì đó dơ bẩn vậy.

Xong xuôi, hấn vo tờ giấy thành cục rồi ném vào thùng rác, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa lại.

Bạch Nguyệt nhìn cánh cửa đóng chặt, cô ngồi trên giường, đôi mắt hơi ươn ướt.

Cô nằm xuống giường, nhắm mắt lại, nỗi xót xa trong lòng trào dâng.

Cô đã từng toàn tâm toàn ý yêu hấn. Thế nhưng, tình yêu của cô đối với hấn là thứ gì?

Người đề nghị kết hôn là hấn, kẻ phản bội là hấn, muốn ly hôn cũng là hấn.

Cô như một con hề nhảy nhót, một nhân vật bị người xem cười nhạo khinh bỉ.

Ngực cô nhói đau, gần như không thể thở nổi.

Cô co mình, ôm chặt lấy cơ thể, dường như làm thế có thể tự cung cấp cho mình chút nhiệt độ, sẽ không đến nỗi lạnh lẽo mà chết.

Một đêm không ngủ, mãi đến khi chân trời đón những tia nắng đầu tiên.

...

Trong căn cứ, Cố Lăng Kiệt lật xem tài liệu mà trung tá Thượng đưa tới, anh nhíu mày, trong đôi mắt đen sẫm thoáng hiện vẻ áy náy.

Anh không biết sau khi kết hôn cô lại thế thảm như vậy.

Cô và chồng ly thân, quan hệ với ba mẹ chồng cũng không tốt, mẹ cô còn vào bệnh viện tâm thần.

Theo điều tra thì chồng cô có tới mười sáu tình nhân, tần suất một tháng đôi một người.

Cố Lăng Kiệt gấp tài liệu lại, ra lệnh cho trung tá Thượng: "Đi chào hỏi giám đốc bệnh viện kia, thăng chức cho cô ấy lên phó chủ nhiệm khoa."

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đêm nay sẽ là của cậu

"Với chiến công hôm qua thì cũng phải." Trung tá Thượng hứa theo.

"Còn nữa, bên lính đặc chủng năm nay tuyển hai bác sĩ, bảo đảm sau này đến lúc khẩn cấp không cần người dân bình thường mạo hiểm nữa. Chống lại kẻ xấu là chức trách của quân nhân chúng ta."

"Vâng." Trung tá Thượng tuân lệnh.

"Lịch trình hôm nay là gì?" Cố Lăng Kiệt nhanh nhẹn mặc quân phục.

Bộ đồng phục kia mặc lên người anh tỏa ra hào quang chính trực.

Trung tá Thượng ngẩng đầu báo cáo: "Thưa sếp, 9 giờ sáng nay bên quân khu có một hội nghị. Buổi chiều, đi quan sát nghi thức duyệt binh nội bộ; buổi tối có hẹn với sếp Tô bên không quân ở câu lạc bộ Tướng Quân Lệnh, sếp ấy bảo sếp dẫn theo bạn gái ạ."

"Cậu có thể bảo hắn đi chết đi." Cổ Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

Trung tá Thượng cúi đầu.

Cậu ta không có gan đó, có điều sếp cũng đâu có bạn gái, làm thế nào bây giờ nhỉ?

...

Bạch Nguyệt làm xong ca phẫu thuật cuối cùng, mệt mỏi đẩy cửa phòng làm việc. Cô bạn thân Luru San bắt tréo chân ngồi trên ghế, cười híp mắt nhìn cô: "Đoán xem hôm nay tớ có tin gì đi."

"Tin tốt hay tin xấu?" Bạch Nguyệt hỏi. Cô rửa tay rồi đi về phía Luru San.

Luru San đứng lên nhường ghế cho Bạch Nguyệt còn mình thì ngồi lên bàn, mắt sáng lên tám chuyện: "Một tin tốt, một tin xấu, cậu muốn nghe tin nào trước?"

Bạch Nguyệt rút hồ sơ bệnh án ra, mỉm cười nói: "Chỉ nghe tin vui không nghe tin buồn, tin xấu thì cậu cứ nuốt trong bụng đi."

Luru San mỉm môi: "Xem cậu này, hôm qua có phải cậu đi giúp mấy anh lính đỡ đẻ cho sản phụ không?"

"Ừ, đúng lúc tớ ở trong phòng làm việc." Bạch Nguyệt giải thích một câu rồi lại cúi đầu viết báo cáo.

"Sản phụ kia bảo tớ làm phẫu thuật se khít vùng kín cho cô ta, còn nói muốn tổ cáo cậu. Nghe nói cô ta là vợ bé của quan chức cấp cao nào đó, loại đàn bà này cậu còn cứu làm gì." Luru San bất bình nói.

Bạch Nguyệt không thèm ngẩng đầu, chỉ lạnh nhạt nói: "Trong mắt tớ cô ta là sản phụ sắp sinh con mà thôi. Đứa bé không sao chứ?"

"Mẹ tròn con vuông. Cơ mà cũng có tin tốt. Lần này cậu lập công, cấp trên muốn thăng cậu lên chức phó chủ nhiệm. Khao thôi." Luru San giật lấy cây bút trong tay Bạch Nguyệt, cười gian.

Bạch Nguyệt nhìn Luru San: "Đương nhiên không thành vấn đề, cậu chờ tớ viết nốt báo cáo này rồi mới tan làm được."

Luru San trả bút lại cho Bạch Nguyệt: "Nhanh, viết liên tục vào."

Sau khi tan tầm, lúc hai người ra khỏi phòng làm việc thì thấy Tô Khánh Nam mang hoa hồng đi tới.

Luru San huyếch vai Bạch Nguyệt trêu ghẹo: "Xem ra tối nay cậu có hẹn rồi, hôm khác lại mời tớ sau vậy."

Bạch Nguyệt nhìn Tô Khánh Nam, hắn cũng nhìn thấy cô, bèn nhếch miệng cười quyến rũ, ánh mắt lại sắc như dao. Hắn bước vào phòng VIP số 1308 trước mặt Bạch Nguyệt.

Luru San tròn tròn mắt chỉ vào bóng lưng Tô Khánh Nam, kinh ngạc hỏi: "Sao anh ta lại đi vào phòng người phụ nữ kia? Chẳng lẽ tên quan chức cấp cao đó chính là Tô Khánh Nam?"

Bạch Nguyệt cup mắt, hàng mi dài che phủ con ngươi: "Chúng ta đi thôi."

"Đi cái gì mà đi?" Luru San tức điên kéo tay Bạch Nguyệt.

"Lúc anh ta theo đuổi cậu ngày nào cũng bày hoa tươi khắp phòng làm việc. Đến khi có được rồi cậu lại thành bó hoa tàn vứt trong thùng rác à! Ở đâu có chuyện dễ ăn vậy, còn bỏ bịch, sinh con riêng! Bạch Nguyệt, nếu cậu còn tiếp tục dễ tính như vậy nữa thì sớm muộn gì cũng khó giữ được vị trí." Luru San bất bình thay cô.

Bạch Nguyệt nhếch miệng cười chua chát, cô cup mắt: "Cậu cảm thấy tớ còn quan tâm đến vị trí vợ sếp Tô đó sao?"

"Không thể nói vậy được, dựa vào đâu mà cậu phải chịu cho anh ta ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, lại còn đến mức có con riêng nữa chứ!" Luru San càng lúc càng mất bình tĩnh.

Bạch Nguyệt cay mắt, tầm nhìn nhòe đi, nhưng vẫn nhịn không thể hiện ra.

"Tớ tức giận tức là còn quan tâm, tớ sẽ không tức giận." Bạch Nguyệt lạnh lùng nói.

"Nhưng cậu vẫn dễ tâm, cậu vẫn buồn. Không phải không nói có nghĩa là không đau lòng. Tô Khánh Nam quá đáng, đi, hôm nay chúng ta phải cấm

sùng hấn, cho hấn tức chết." Luru San kéo Bạch Nguyệt đi.

"Luru San, đừng như vậy, nếu tớ làm giống hấn thì đã có lỗi với chính bản thân tớ rồi." Bạch Nguyệt không đồng ý.

Luru San lóe lên ý nghĩ gian xảo: "Đi, chúng ta đi ăn."

Vừa ra khỏi cửa, Luru San đã gọi điện thoại: "Người anh em, có thể VIP Tướng Quân Lệnh không? Mượn cho chị dùng chút, hôm nào chị mời ăn com nhé."

Bạch Nguyệt chẳng hiểu ra sao: "Không phải tớ mời sao?"

"Cậu mời, bạn tớ tính tiền. Thẻ của hấn chúng ta không dùng thì hấn sẽ đưa cho những cô gái khác của hấn dùng. Để tránh gây hại cho những cô gái khác, chúng ta nhất định phải dùng hết." Luru San cười hi hi kéo tay Bạch Nguyệt đi.

"Như vậy không tốt đâu, đến lúc đó bao nhiêu tiền tớ trả."

"Tớ quẹt thẻ, tiền cứ đưa tớ là được. Đến nhà tớ trước đã, tớ trang điểm cho cậu. Cái mặt như tro tàn này của cậu mà vào đó sẽ bị bảo vệ báo cảnh sát đấy." Luru San gian xảo nói.

Bạch Nguyệt cứng họng.

Trong câu lạc bộ Tướng Quân Lệnh.

Bạch Nguyệt ngồi trên ghế, mắt tự nhiên kéo cổ áo, vạt áo quá ngắn.

Cô nhìn dáng vẻ hưng phấn của Luru San, có cảm giác như mình bị lừa rồi.

Luru San không chỉ mặc cho cô chiếc áo cổ chữ V kèm váy ngắn mà còn trang điểm một lớp phấn dày, đến mẹ cô cũng không nhận ra.

"Khi nào chúng ta đi?" Bạch Nguyệt thúc giục, uống nhiều rồi, hiện giờ đầu cô nặng trĩu.

"Gấp gì chứ, cậu có biết trong này toàn loại người nào không?" Luru San sáng mắt hỏi.

"Người ngoài hành tinh à? Đừng bảo với tớ là cậu đi nghiên cứu người ngoài hành tinh rồi đấy." Bạch Nguyệt cụt hứng.

"Đầu óc cậu đúng là khác người. Những người đến đây đều là sĩ quan trung úy trở lên đấy. Bọn họ cơ thể cường tráng, có thân phận, có gia thế, có nhan sắc. Nếu cậu câu được người nào đó thì tối nay khẳng định được hưởng đủ." Luru San nói ra mục đích chính.

Bạch Nguyệt đỡ trán, cô nhắm mắt cho dịu bớt hơi men, lẩm bẩm nói: "Cậu điên rồi, tớ không cần."

Luru San liếc nhìn ra cửa, một người đàn ông rất khí thế đi tới.

Đến cả quản lý câu lạc bộ cũng đến đón.

Anh không vào đại sảnh, mà tiến vào phòng kim cương xa hoa dưới sự dẫn đường khúm núm của tay quản lý.

Quan trọng là, người đàn ông này thật đẹp trai. Đường nét góc cạnh hoàn hảo, phong thái nổi bật như thể tác phẩm nghệ thuật do Thượng đế tạo ra.

Chính là anh.

Luru San ngoác tay với anh chàng pha chế rượu, gian xảo nói: "Cho tôi một ly nước sôi."

Anh chàng đưa nước sôi cho Luru San. Cô thả một viên thuốc màu hồng vào, giục Bạch Nguyệt: "Tiểu Nguyệt, tỉnh lại đi, cậu uống ly nước này rồi tớ đưa cậu về ngủ."

Bạch Nguyệt híp mắt nhìn Luru San, không suy nghĩ nhiều mà hóp luôn một ngụm trong ly nước, ngậm trong miệng một xúu rồi từ từ nuốt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tôi có thể

"Uống thêm chút đi." Luru San giắt giây, chỉ sợ Bạch Nguyệt uống không đủ lượng sẽ không có tác dụng.

Bạch Nguyệt tưởng là thuốc giải rượu, đầu cô nặng trĩu, lại uống thêm hai ngụm. Bụng khó mà chịu nổi rồi, da dầy nồn nao còn cào. Cô chạy vào phòng vệ sinh nôn hết ra. Nôn xong, đầu óc càng lơ mơ hơn.

Lưu San đỡ Bạch Nguyệt, lo thuốc bị cô nôn ra hết thì toi công. Cô ấy đưa ly nước đến miệng Bạch Nguyệt: "Uống thêm hai ngụm nữa đi, một lát là ổn thôi."

Bạch Nguyệt không nghĩ ngợi gì mà uống sạch.

Chỉ chốc lát, người cô nóng ran, ánh mắt bắt đầu mơ hồ, cơ thể mềm nhũn.

Cô dựa vào người Lưu San. Lưu San đỡ Bạch Nguyệt đến cửa phòng kim cương gỗ vài cái.

Cố Lăng Kiệt mở cửa, đôi mắt u tối lạnh nhạt nhìn Lưu San, anh lạnh lùng hỏi: "Cô tìm ai?"

Lưu San bị khí thế của anh làm cho sợ hãi.

Nhìn ở khoảng cách gần, anh quả thực đẹp đến mức khiến người ta ngừng thở.

Vì hạnh phúc của chị em, cô phải bắt chấp thôi.

"Bạn tôi uống say, làm phiền anh đưa cô ấy về." Lưu San đẩy Bạch Nguyệt ra.

Cố Lăng Kiệt cảnh giác né ra, nhưng ánh mắt lướt qua Bạch Nguyệt thì hơi ngừng lại, anh vô cùng kinh ngạc.

Thấy cô sắp ngã lặn ra sàn, anh vội vàng kéo tay cô lại.

Bạch Nguyệt mềm mại tựa đầu vào vai anh. Hương rượu nồng đậm phả vào mặt anh.

Anh hơi nghi ngờ nhìn ra cửa, cô gái vừa rồi đã không thấy đâu nữa.

"Cô ấy là bạn gái cậu à?" Tô Sỹ Hào kinh ngạc nhìn Bạch Nguyệt: "Xinh quá, xem ra em gái tôi phải đau lòng rồi."

Bạch Nguyệt hơi nheo mắt, cơn nóng khiến cô khó chịu. Cô kéo cổ áo, mơ màng nói: "Khó chịu."

Cố Lăng Kiệt cúi đầu nhìn cô, vừa nhìn thấy dáng vẻ của cô đã căng cứng người.

Cứ tiếp tục như vậy cả người cô sẽ lộ hết.

Anh ôm cô, đưa lưng về phía Tô Sỹ Hào, lạnh lùng nói: "Tôi đưa cô ấy về trước."

"Chúng ta còn chưa nói trọng điểm đó." Tô Sỹ Hào đứng lên.

"Gọi điện thoại rồi nói." Anh ôm cô đi thẳng, không quay đầu lại.

Bạch Nguyệt nghiêng đầu nhìn Cố Lăng Kiệt qua tầm mắt mờ mịt.

Trước mắt có rất nhiều cái bóng trùng lặp nhau, cô căn bản không thấy rõ là ai.

Trong mơ hồ còn xuất hiện ảo giác.

Cơ thể khó chịu, cảm giác khô nóng ngày càng rõ rệt, còn cả cảm giác ướt át, khiến cô khó mà mở miệng.

Cố Lăng Kiệt bước vào thang máy chuyên dùng cho khách VIP.

Cô ôm lấy mặt anh, Cố Lăng Kiệt ngẩn ra, mắt nhìn thẳng phía trước.

"Đêm nay, muốn tôi có được không?" Bạch Nguyệt dịu dàng nói.

Anh hơi nhíu mày, ánh mắt càng sâu thẳm hơn nhìn xuống cô.

Ký ức ba năm trước trở dậy.

Anh nhớ rõ cảm giác ở trong thân thể cô, muốn ngừng mà không ngừng được. Thế nên cho dù cô van xin, song dưới tác dụng của thuốc, anh đánh mất lý trí, không hề dừng lại. Thậm chí còn khao khát nhiều hơn.

"Cô say rồi." Cố Lăng Kiệt dời tầm mắt, lạnh lùng nói.

Bạch Nguyệt không cam lòng.

Hắn không thèm chạm vào cô sao?

Cô đang hiến đời mình.

Trong nháy mắt tiếp xúc, dường như có thứ ánh sáng nào đó bùng lên.

Cổ Lăng Kiệt cứng người, không phản ứng, cũng không lùi lại.

Là anh biến cô từ một cô gái thành một người phụ nữ. Giờ đây cô trở nên càng quyến rũ hơn.

Tình một tiếng, thang máy mở ra. Cổ Lăng Kiệt quay mặt đi, nhanh chóng đi về phía xe.

Trung tá Thượng đang đứng bên cạnh xe, thấy vị sếp kiêu ngạo nhà mình lần đầu tiên bị con gái hôn mà không tức giận đẩy ra.

Cậu ta há hốc miệng nhìn trân trân.

"Còn không mở cửa." Cổ Lăng Kiệt ra lệnh.

"A." Trung tá Thượng nhanh chóng mở cửa sau xe. Cổ Lăng Kiệt đặt Bạch Nguyệt vào ghế sau, còn anh ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô nhào tới, luống cuống cúi cúc áo anh, cúi đầu hôn xuống. Đầu lưỡi nhỏ bé lướt qua da thịt anh, tìm kiếm thăm dò, rồi chạm đến ngực anh.

Cổ Lăng Kiệt nhướng mày, tay nắm chặt, lý trí đang đấu tranh.

Không được đáp lại, Bạch Nguyệt vô cùng khó chịu, nước mắt dâng lên, cô dịu dàng nói: "Hôn tôi đi."

Cổ Lăng Kiệt sắp sput đổ rồi.

Ba năm trước cô không hiểu gì cả, tình khô như một tờ giấy trắng. Hiện giờ cô lại nóng bỏng như một con yêu tinh.

Trung tá Thượng tò mò muốn quay đầu nhìn thì bị Cổ Lăng Kiệt lườm một cái. Anh nghiêng răng, ngang ngược nói: "Không có mệnh lệnh của tôi không được phép quay đầu, trừ khi cậu không cần mắt nữa."

Trung tá Thượng không dám nhìn nữa, ngồi thẳng người nhìn về phía trước.

Bạch Nguyệt đau khổ trước sự thờ ơ của anh, trong lòng chua xót.

Cô hôn dãi tai anh, túi thân hỏi: "Anh không thèm chạm vào tôi sao?"

Hầu kết Cổ Lăng Kiệt chuyển động. Có trời mới biết bây giờ anh cần ý chí lớn đến mức nào.

Ngoại trừ lần làm với cô khi đó, anh chưa từng chạm vào người phụ nữ khác. Huống chi anh còn đang trong độ tuổi "bùng bùng khí thế".

Anh nâng cằm cô lên, ánh mắt nghiêm nghị mang theo vài phần xâm lược, hơi thở phả vào mặt cô: "Cô chắc chắn muốn chứ?"

Bạch Nguyệt liếc nhìn anh.

Cảm giác này thật xa lạ, khiến cô vừa hơi sợ hãi vừa hơi mong chờ.

Cô và Tô Khánh Nam là vợ chồng, nên có quan hệ từ lâu rồi, không phải sao?

Mắt cô đỏ lên, ngượng ngùng gật đầu.

Đôi mắt đen sẫm của anh sáng lên, khuôn mặt cương nghị căng lại, anh trầm giọng: "Cô sẽ không hối hận chứ?"

"Không hối hận." Bạch Nguyệt quyết đoán.

Trung tá Thượng nghe đến đó cả mang tai, cậu ta thận trọng hỏi: "Sếp à, tôi nên dừng xe ven đường hay đưa anh đến khách sạn?"

"Đến quán khu." Cổ Lăng Kiệt ra lệnh.

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, môi lưỡi nóng bỏng gọi lên sự uyển chuyển triền miên của cô. Sự quán quýt nóng bỏng như muốn thiêu cháy cô.

Bàn tay bất tri bất giác đặt lên ngực cô, từ từ dời sang bên trái.

Bạch Nguyệt thờ nhẹ.

Trừ lần bị người đàn ông thần bí kia chạm vào, chưa từng có ai đụng vào cô.

Cơ thể cô vô cùng nhạy cảm. Phản ứng ngay thơ của cô nằm ngoài dự liệu của anh. Lẽ nào cô chưa từng quan hệ với Tô Khánh Nam sao? Làm sao có thể, bọn họ đã kết hôn ba năm rồi.

Nhận ra điều ấy, trong lòng anh rất khó chịu. Anh cố ý bỏ qua việc ấy, chỉ giữ chặt eo cô, làm nộ hôn sâu sắc hơn.

Hô hấp của hai người trong chiếc xe chật hẹp trở nên hỗn loạn, mờ ám.

Nhiệt độ cũng ngày càng tăng cao...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vị Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Cáo già

Vừa về đến phòng, anh đã đặt cô lên giường quấn quýt lấy nhau.

Bạch Nguyệt hơi sợ hãi, cảm giác xa lạ khác thường khiến cô thấy dòng nước ấm ở nơi nào đó trào ra.

"Khánh Nam, nhẹ một chút." Bạch Nguyệt run rẩy nói.

Cổ Lăng Kiệt ngẩn ra, động tác tay dừng lại. Anh nhú mồm, nhìn chăm chăm gương mặt đỏ ửng của cô với ánh mắt phức tạp.

Cô đang nhắm mắt, hàng mi khẽ run rẩy. Anh phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng, cô căn bản không biết anh là ai.

Đôi mắt đen sẫm co lại, anh buồn bực đứng dậy, đi nhanh về phía phòng tắm, mở vòi hoa sen. Dòng nước lạnh lẽo dội từ trên đầu xuống, con người anh càng u ám hơn.

Sau khi bình tĩnh lại, anh bước ra ngoài.

Bạch Nguyệt đã ngủ rồi, quần áo vẫn còn vết trên mặt đất.

Cặp đùi thon dài quyến rũ, trên cái bụng bằng phẳng còn có đường nhân ngư. Gọi cảm, xinh đẹp và lạnh lùng.

Anh giúp cô mặc lại quần áo, dịu dàng đặt đầu cô vào giữa gối rồi đắp chăn lên.

Anh ngồi đầu giường ngắm nhìn cô.

Trong phòng rất yên tĩnh, như thể thứ tình cảm mãnh liệt bùng cháy ban nãy chỉ là ảo giác.

Ba năm trước, là anh hủy hoại lần đầu tiên của cô.

Bây giờ quan hệ giữa cô và chồng kém như vậy, là do anh sao?

Ánh mắt anh thoáng hiện vẻ áy náy và thương xót.

Anh đứng dậy đi ra ngoài cửa, trung tá Thượng cầm một viên thuốc tránh thai khẩn cấp: "Sếp, cho cô ấy uống cái này trong vòng 72 tiếng, sẽ không mang thai."

Cổ Lăng Kiệt nhú mồm: "Cô ấy không cần uống cái này."

"Đang trong kỳ an toàn sao?" Trung tá Thượng kinh ngạc hỏi.

Cổ Lăng Kiệt lạnh lùng nhìn trung tá Thượng, ánh mắt dường như còn mang theo sát khí.

Trung tá Thượng không dám nhìn thẳng, cúi ta cúi đầu.

Cổ Lăng Kiệt liếc nhìn viên thuốc trong tay trung tá Thượng, ánh mắt phức tạp: "Tôi không chạm vào cô ấy."

"Hả?" Trung tá Thượng ngẩn ra.

Chẳng lẽ sếp nhà mình còn chưa khai bao?

Thế thì đúng là... quá bất hạnh.

Cậu ta không hiểu nổi sếp nhà mình, sao có thể cảm dực đến vậy.

"Giờ cậu đi sắp xếp một nhân viên phục vụ nữ chăm sóc cho cô ấy, chuyện hôm nay cậu quên hết đi cho tôi." Cố Lăng Kiệt ra lệnh.

"Vâng." Trung tá Thượng đáp.

"Còn nữa, đi mua chút mỹ phẩm cao cấp." Cố Lăng Kiệt lại căn dặn.

"Ồ?." Trung tá Thượng nghi ngờ nhìn sếp nhà mình.

Rốt cuộc sếp nghĩ thế nào vậy? Thịt đến miệng còn không nuốt. Cậu ta không hiểu.

Sáng hôm sau, Bạch Nguyệt mở mắt. Do say rượu nên đầu cô vẫn còn đau như búa bổ.

Cô ngồi dậy nhìn xung quanh. Thảm màu xanh quân đội, trên tủ đầu giường xếp hai quyển sách chỉnh tề, một quyển có tên sách, là sách tiếng Nga, mở ra thấy đầy những ghi chép.

Đối diện giường là giá sách, trên đó toàn bộ đều là sách.

Trên giá sách có mười mấy chiếc cốc.

Căn phòng tràn đầy hương vị nam tính.

Không phải của cô.

Bạch Nguyệt nhú mày, trí nhớ dừng ở khoảnh khắc Lưu San đưa cho cô ly nước. Sau đó thì hoàn toàn không rõ. Uống đến mức ý thức mơ hồ rồi.

Cô đang định đứng dậy thì nhân viên phục vụ bưng khay tiến vào, trên khay là các dụng cụ rửa mặt.

Bạch Nguyệt vô cùng kinh ngạc: "Cô là ai? Sao tôi lại ở đây?"

Nhân viên phục vụ mỉm cười với Bạch Nguyệt: "Tôi hôm qua sếp sai tôi đến chăm sóc cô, đây là đồ rửa mặt của cô."

"Sếp?" Bạch Nguyệt chẳng nhớ gì cả.

"Phải! Cô cứ rửa mặt trước đi." Tiểu Tần đẩy cửa phòng vệ sinh, đặt đồ lên bồn rửa mặt rồi ra ngoài.

Bạch Nguyệt ngờ vực đi vào buồng vệ sinh.

Trên bồn rửa mặt đặt toàn đồ dùng kiểu nam. Trong lòng cô có cảm giác xấu hổ kì lạ.

Tối hôm qua cô ngủ trên giường một người đàn ông.

Đi đến trước gương, nhìn thấy mình bên trong, Bạch Nguyệt càng hoảng sợ.

Vành mắt cô đen thui, lông mi già không cánh mà bay, lớp phấn trên mặt cũng trôi hết.

Cô vội vàng đánh răng rửa mặt. Nhưng vành mắt đen này rửa mãi vẫn không sạch.

Một lọ nước tẩy trang đưa đến trước mặt cô. Bạch Nguyệt ngẩng đầu.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô, cặp lông mày rậm phối hợp với đôi mắt lạnh lùng, mang một khí thế uy nghiêm.

Bạch Nguyệt nhận ra, anh chính là vị thủ trưởng cứu người ngày đó.

Sao cô lại ở đây? Chẳng có ấn tượng chút nào.

"Ngại quá, hôm qua tôi uống say." Bạch Nguyệt xin lỗi.

"Ừm." Anh trầm giọng nói: "Cầm cái này tẩy trang đi."

"À, cảm ơn anh." Bạch Nguyệt nhận lấy.

Anh đặt đồ trang điểm lên bồn rửa mặt: "Cô dùng chỗ này đi, tôi không dùng đồ của phụ nữ." Nói xong Cố Lăng Kiệt quay ra.

Bạch Nguyệt nhìn tên hăng, là Guerlain.

Nhãn hiệu này một lọ kem dưỡng da 30 ml cũng cỡ 50 triệu trở lên. Cô không dám dùng.

Cô xách túi mỹ phẩm ra ngoài. Cố Lăng Kiệt đang ngồi trên sofa, tư thế ngồi cũng vô cùng chính trực và tao nhã.

Anh cầm quyển sách tiếng Nga vừa rồi chăm chú đọc.

Trên bàn trà trước ghế sofa có bày một bát cháo, một chiếc bánh quẩy, một ly sữa, và cả một bát canh gì đó cô không rõ.

Bạch Nguyệt đi đến trước mặt anh.

Anh không ngẩng đầu, xa cách như thể cô không tồn tại vậy.

"Cái này tôi không thể nhận được." Bạch Nguyệt đặt túi mỹ phẩm bên cạnh ghế sofa.

Anh vẫn đang nhìn vào sách, dường như không muốn đáp lại cô.

Bạch Nguyệt rất xấu hổ, cô chuẩn bị rời đi, đã bước một bước về phía cửa.

"Ăn sáng đi đã." Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Bạch Nguyệt nhìn về phía Cố Lăng Kiệt, anh vẫn không nhìn cô.

Nếu không phải nơi đây chỉ có hai người bọn họ, cô còn tưởng anh đang nói với người khác.

Bạch Nguyệt ngồi xuống trước bàn ăn.

"Bát bên cạnh là canh giải rượu, uống trước." Cố Lăng Kiệt nói thêm.

Bạch Nguyệt nghi ngờ nhìn anh.

Rõ ràng anh không nhìn cô, vậy mà cô lại cảm thấy anh đã nhìn thấy hết.

Đúng là cô rất đau đầu, đành bưng bát lên uống sạch.

Trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Sao thái độ của Cố Lăng Kiệt đối với cô lại quái lạ như vậy, không phải là hôm qua cô uống say rồi nói lung tung đấy chứ?

"Hôm qua tôi uống say, có nói gì quá đáng không?" Bạch Nguyệt lo lắng hỏi.

Anh tao nhã lật một trang sách, thờ ơ hỏi: "Cô cho rằng cô sẽ nói gì đó quá đáng à?"

Lẽ nào cô thật sự nói gì rồi?

Bạch Nguyệt đỏ mặt, xấu hổ cười: "Nghe bạn tôi nói, tôi say rượu là lại nói lung tung, anh đừng tin."

Anh ngẩng đầu, đôi mắt đen sẫm thoáng vẻ suy tư dừng trên gương mặt đỏ ửng của cô một giây, thu hết vẻ ngượng ngùng và căng thẳng của cô vào lòng.

Con tim Bạch Nguyệt đập thành thịch.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cô nghĩ cô không cần thì ai cần

"Cô cũng không nói gì." Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

Bạch Nguyệt nghe vậy thì yên tâm hơn, cô thấy không nên ở đây thêm nữa, bèn đứng lên rồi cung kính gật đầu với Cố Lăng Kiệt, "Cảm ơn anh đã giúp tôi hôm qua, tôi xin phép về trước."

"Mang đồ trang điểm về đi." Cố Lăng Kiệt nói bằng giọng ra lệnh.

"Thôi không cần đâu."

"Mua cho cô đây, cô nghĩ cô không cần thì ai cần?" Giọng Cố Lăng Kiệt càng lạnh hơn.

Bạch Nguyệt hơi sợ anh như vậy, bèn cầm túi đồ lên, "Tôi về nhà sẽ gửi tiền lại anh, anh đưa số tài khoản cho tôi đi."

"Cứ mang đến quân khu trả tôi là được." Anh viết số điện thoại của mình lên giấy rồi đưa cho Bạch Nguyệt, "Đến thì gọi cho tôi."

"Được." Bạch Nguyệt nhận lấy tờ giấy.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa rồi gọi điện thoại, "Tiễn cô Bạch ra ngoài."

Hôm nay là ngày nghỉ của Bạch Nguyệt. Về nhà xong cô đặt túi đồ lên bàn trà, thay quần áo rồi đến bệnh viện tâm thần thăm mẹ.

Sau khi Bạch Bích ly hôn thì mắc bệnh về tinh thần, năm năm trước nhờ Tô Khánh Nam giúp đỡ nên được chữa trị, tình trạng bệnh cũng nhờ vậy mà tốt hơn. Ba năm trước cô bị bắt cóc rồi bị cưỡng hiếp khiến bệnh của Bạch Bích chuyển biến xấu, bà bắt đầu có biểu hiện bạo lực. Bạch Bích bị cưỡng chế nhập viện, đến nay vẫn chưa thể ra ngoài.

Bạch Nguyệt áy náy bước vào phòng bệnh. Mẹ cô ngồi người ngồi bên cửa sổ, ánh mắt trống rỗng mờ mịt nhìn thế giới bên ngoài. Bạch Nguyệt cảm lược đi tới chải đầu cho bà. Bạch Bích quay đầu lại nhìn cô, "Bao giờ con gái tôi đến thăm tôi?"

Bạch Nguyệt buộc tóc cho mẹ mình xong bèn ngồi xuống đối diện bà, "Mẹ, con là Bạch Nguyệt đây."

Bạch Bích sững lại nhìn cô rồi nhìn về phía sau cô và hỏi bằng giọng hoảng sợ, "Khánh Nam đâu rồi? Sao nó không đến, hai đứa không sao chứ?"

Bạch Nguyệt mỉm cười chua xót, đáy mắt càng mờ mịt hơn. Trước khi mẹ cô phát điên đã đòi sống đòi chết ép cô phải kết hôn với Tô Khánh Nam, lúc đó cô cũng không rõ tình cảm của mình thế nào nên đã đồng ý lấy hấn.

Nếu lúc ấy mẹ cô vẫn còn tỉnh táo minh mẫn và không bị giày vò bởi ký ức của bản thân thì hẳn bà sẽ không ép cô làm vậy đâu nhỉ?

"Bọn con không sao hết, anh ấy tốt với con lắm. Phải rồi mẹ à, con sắp được thăng chức đấy." Bạch Nguyệt cười khẽ.

"Thế sao nó không đến đây thăm tôi, cô bảo thằng bé mai đến đây ngay đi." Bạch Bích nhất quyết Bạch Nguyệt phải dẫn Tô Khánh Nam đến mới tin.

"Mai anh ấy phải đi làm mà mẹ." Bạch Nguyệt giải thích.

Bạch Bích giáng một cái tát như trời đánh lên mặt cô rồi quát lớn, "Lần sau đến phải dẫn theo Khánh Nam, nếu không thì đừng đến, tôi coi như không có đứa con gái như cô."

Má Bạch Nguyệt bông rát, đôi mắt cô hồng rực nhìn chăm chăm mẹ mình. Nếu mẹ không bị bệnh tâm thần có khuynh hướng bạo lực thì không đòi nào bà đối xử với cô như vậy, phải không?

"Con biết rồi." Bạch Nguyệt hạ mắt, hàng mi dài che đi hơi nước đang dâng lên trong mắt mình.

"Cút, cút ngay cho tôi, nếu không tôi giết chết cô!" Bạch Bích hung dữ nói.

Bạch Nguyệt đứng lên nhẹ nhàng nói với mẹ mình, "Mẹ nghỉ ngơi đi, hôm khác con lại đến thăm mẹ."

"Cút!"

Bạch Nguyệt quay người ra ngoài. Khi ra tới cổng, cô quay đầu nhìn thoáng qua phòng của Bạch Bích.

Cô nhớ lúc mình còn học cấp ba, tuy thành tích học tập cao nhưng trong nhà thiếu thốn đủ đường. Bạch Bích quỳ giữa khu phố đông đúc làm ăn mại. Bất kể là ngày hè nắng chói chang hay mùa đông gió lạnh cắt da cắt thịt, bà quỳ đó một năm để dành dụm tiền cho cô học đại học.

Cô biết mẹ yêu mình đến nhường nào.

Nhưng ở đời có ai muốn mình bị bệnh đâu. Khi đổ bệnh, tinh thần hỗn loạn không phân biệt được gì.

Cô hít sâu một hơi, không muốn mẹ mình lo lắng mà ảnh hưởng đến bệnh tình.

Bạch Nguyệt ra chợ mua đồ ăn rồi tới chỗ Tô Khánh Nam.

Mật mã cửa biệt thự vẫn là ngày sinh của cô 19920316. Tô Khánh Nam vẫn chưa sửa mật mã khiến cô được an ủi phần nào. Bạch Nguyệt cầm đồ ăn vào nhà, trong nhà lạnh lẽo, thùng rác trống không, rõ ràng hẳn ta không hay về nhà ăn cơm.

Cô mở tủ lạnh ra, bên trong chất đầy rượu và bao cao su.

Tìm cô chợt nặng trĩu, lạnh lẽo như chìm dưới đáy hồ, cái lạnh len lõi toàn thân. Cô đã quá quen với điều đó rồi cơ mà? Hôm nay cô tới đây không phải để xét nhà, cũng không phải để ôn lại chuyện cũ mà để xin hân giúp đỡ.

Bạch Nguyệt bỏ nguyên liệu còn thừa vào tủ lạnh rồi vào bếp lấy tạp dề trong tủ ra mặc và bắt đầu nấu ăn.

Khi mọi thứ đã đâu vào đấy, cô định quét dọn nhà một lượt thì phát hiện trừ phòng khách, phòng bếp và toilet ra, các phòng khác đều bị khóa, kể cả phòng của hai người họ. Mà cô thì không có chìa khóa.

Bạch Nguyệt khẽ nhếch môi cười, cầm lấy điện thoại gọi cho Tô Khánh Nam.

Vài giây sau Tô Khánh Nam nghe máy.

"Alo, tôi là Bạch Nguyệt."

Tô Khánh Nam mĩa mai, "Cô ở nhà tôi định bắt quả tang tôi ngoại tình hả?"

Cô biết hân đang mĩa mai mình nhưng cũng quen rồi, cô bình tĩnh đáp, "Không phải, nay tôi được nghỉ phép nên tới nấu cơm tối cho anh."

"Ai cho phép cô làm vậy hả?" Tô Khánh Nam đột nhiên đanh giọng.

"Ha, tự tôi cho phép đấy." Bạch Nguyệt khẽ cười rồi cúp điện thoại, cô nhủ mảy buồn bực, vì có việc cần nhờ vả nên đành chịu đựng hân thêm vậy.

Cửa điện tử vang lên tiếng cạch, Bạch Nguyệt hướng mắt về phía cửa, Tô Khánh Nam nhủ mảy nhìn cô, "Chắc cô không tới đây để xin lỗi đầu nhĩ? Không muốn ly hôn nữa à?"

Cô không cảm thấy mình đã làm sai điều gì, cũng không muốn tiếp tục kiên trì nữa, "Tôi đồng ý ly hôn, nhưng với một điều kiện."

Chỉ cần hân tới thăm Bạch Bích một tháng một lần, cô chấp nhận buông tha cho hân, buông tha cho bản thân mình.

Tô Khánh Nam quắc mắt nhìn cô, "Cô có biết tôi ghét nhất loại đàn bà thế nào không?"

Bạch Nguyệt im lặng, cô biết lời hân sắp nói chắc chắn chẳng hay ho gì.

Tô Khánh Nam chỉ vào cô, "Bà cô mặc tạp dề đi dép lê lôi thôi tha lơi thôi. Cô thấy cô có xứng với tôi không? Ly hôn với tôi còn ra điều kiện, ai cho cô cái tự tin ấy vậy hả?"

Bạch Nguyệt lạnh lùng nhìn hân, "Nếu tôi nói với tất cả mọi người ngoài kia rằng anh có con riêng thì hân sự nghiệp của anh sẽ sụp đổ."

"Đứa bé kia không phải của tôi, đời nào tôi cho đám đàn bà ấy mang thai con mình, cô nghĩ nhiều rồi." Tô Khánh Nam hậm hĩnh đáp.

"Hai chúng ta ly hôn, sau này anh muốn chơi thế nào thì chơi, tôi chỉ cần anh đến thăm mẹ tôi một tháng một lần là được." Bạch Nguyệt thương lượng.

Tô Khánh Nam cười giễu, "Một tháng gặp một lần, vậy mà cô cũng nghĩ ra được, đúng là bất chấp thủ đoạn nào nhĩ, vô ích thôi."

"Tôi chỉ có điều kiện ấy thôi, nghĩ thông rồi thì gọi cho tôi." Bạch Nguyệt lười tranh cãi với hân, bèn cầm túi xách đi về phía cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Vứt đi thì phí

Tô Khánh Nam chặn cô lại, hân nhủ mảy ngử ngử, có mùi thuốc lá, mùi rượu, mùi của những nơi xa hoa. Đôi mắt hân chợt ánh lên những cái nhìn hung ác, "Hôm qua cô đã đi đâu?"

"Tôi tới câu lạc bộ General cùng Lưu San." Bạch Nguyệt không nói dối, cô không làm điều gì đáng hổ thẹn với lương tâm mình cả.

Tô Khánh Nam khinh thường nhìn cô, "Cô làm tôi phát tởm."

"Như nhau cả thôi." Bạch Nguyệt cười mĩa rồi đi tiếp.

Tô Khánh Nam lạnh lùng nhìn bàn thức ăn trong phòng bếp, "Dọn hết mấy thứ đồ bẩn thỉu của cô đi."

Bạch Nguyệt lẳng lặng nhìn hắn, tim cô đau thắt lại. Dù cô có bẩn thỉu đến mức nào thì cũng chỉ có một người đàn ông, còn là bị cưỡng hiếp. Hắn sạch sẽ nhưng có hàng tá tình nhân ngoài kia.

"Đúng là anh không xứng để ăn cơm tôi làm." Con giận bao phủ lấy tâm trí cô, Bạch Nguyệt lạnh lùng bước tới bàn ăn rồi gạt hết đồ trên bàn xuống. Mảnh vỡ bát đĩa văng đầy đất, đồ ăn đồ lung tung trên nền nhà.

Tô Khánh Nam hùng hổ tóm lấy tay Bạch Nguyệt, hắn siết như muốn bẻ gãy tay cô, "Dọn dẹp sạch sẽ ngay cho tao."

"Mơ đi." Bạch Nguyệt đáp thẳng.

Mắt Tô Khánh Nam tràn đầy sát khí, hắn siết cổ Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt nghẹt thở nhưng vẫn lạnh lùng nhìn hắn. Cuộc hôn nhân của cô và hắn chẳng khác nào địa ngục, chấm dứt sớm cũng tốt cho cả hai. Nếu cô chết thì hắn cũng phải ngồi tù, cả hai cùng xuống địa ngục.

Một mình cô sống trên đời này quá đau khổ tủi nhục, lại không tìm được ai để giải bày. Bạch Nguyệt mỉm cười, một nụ cười quyến rũ đủ để mê hoặc chúng sinh, như độc được, như đao như kiếm.

Tô Khánh Nam hét hoảng thả tay ra. Bạch Nguyệt không đứng vững nên ngã xuống, chống hai tay lên đất. Mảnh vỡ đâm vào tay cô chảy máu.

Tô Khánh Nam hếch mặt lên nhìn cô, "Cút đi và đừng tới đây một lần nào nữa."

Bạch Nguyệt đứng lên, nắm chặt tay mình, máu đỏ nhỏ xuống nền đất. Cô không nhìn Tô Khánh Nam mà đi thẳng về phía cửa.

Khi bạn đau khổ, nếu người thân của bạn nhìn thấy họ sẽ đau lòng, nếu bị kẻ địch nhìn thấy chúng sẽ hả hê, nếu là chẳng phải thân cũng chẳng phải địch, họ sẽ chỉ coi đó như câu chuyện giết thời gian mà thôi.

Cô không việc gì phải buồn, cũng không việc gì phải khóc.

Tại hiệu thuốc, Bạch Nguyệt sát trùng tay rồi mua băng cá nhân dán lên và về nhà.

Lưu San gọi tới hỏi cô, "Bạch Nguyệt, tớ đang đứng trước cửa nhà cậu này, bao giờ cậu về đây?"

Bạch Nguyệt cũng đang muốn hỏi Lưu San xem hôm qua đã xảy ra chuyện gì, sao cô lại ở nhà quân nhân ấy, "Về ngay đây."

Lát sau Bạch Nguyệt bước ra từ thang máy, Lưu San xem xét sắc mặt của cô, thấy cô có vẻ không ổn lắm.

"Hôm qua có chuyện gì xảy ra vậy?" Bạch Nguyệt hỏi thẳng.

"À ừ, hôm qua tớ cũng say bí tí có biết gì đâu, còn đang định hỏi cậu đây." Lưu San chột dạ đáp.

"Tớ cũng không nhớ gì hết, vào nhà trước đã." Bạch Nguyệt mở cửa, Lưu San thấy Bạch Nguyệt không truy hỏi thì vui hẳn lên. Cô nàng bước vào nhà đã thấy ngay túi đồ trang điểm trên bàn.

"Trời ơi, Guerlain này, cậu trúng số độc đắc hả, sao tự dung mua mỹ phẩm đắt vậy?" Lưu San mở hộp đồ ra thì càng kinh ngạc hơn, "Bộ này cũng gần tỷ đấy."

"Hả?" Bạch Nguyệt cũng hoảng cả người. Cô còn nghĩ cùng lắm là hơn trăm triệu thôi thì vẫn đủ tiền trả, nhưng gần tỷ ư? Cô không có nhiều tiền đến vậy.

Lưu San lục được hóa đơn bèn cầm lên vầy vầy, "Đấy, gần tám trăm triệu này, phát hồi nào vậy hả?"

"Không phải của tớ, cậu bán hộ tớ bộ mỹ phẩm này được không?" Bạch Nguyệt bắt đầu dĩ nhiên.

"Bán làm gì, Tô Khánh Nam giàu lắm cơ mà?" Lưu San bỏ hóa đơn vào túi đồ.

Ánh mắt Bạch Nguyệt chột tới lại, "Tớ sẽ không dùng tiền của hắn."

"Phụ nữ tự chủ về kinh tế là tốt, tớ ủng hộ. Nhưng mà..." Lưu San nheo mắt nhìn cô, "Bộ mỹ phẩm này là người đàn ông khác tặng cậu phải không?"

"Hôm qua được một quân nhân tặng. Cũng không giúp được gì cho người ta, sau này chắc cũng không qua lại với nhau nữa, nhận đồ này nợ thì không ổn lắm." Bạch Nguyệt giải thích.

Lưu San nghe vậy thì mắt sáng bừng lên. Anh chàng hôm qua giàu thế cơ à? Xem ra cô nhìn người vẫn chuẩn lắm. Nhưng mà không qua lại với nhau nữa thì thành đôi thế nào được.

"Rồi, nhất định phải trả lại. Vậy bán cho tớ luôn đi, chút nữa tớ chuyển khoản cho. Lúc trả tiền cho anh ta thì tiện mời bữa com đi. À đấy, đêm qua hai người có ấy ấy không?" Luru San nháy mắt.

Bạch Nguyệt đỏ ửng mặt ngượng ngùng đáp, "Đương nhiên là không rồi, cậu nghĩ đi đâu đấy hả?"

"Đàn ông tốt như thế cơ mà, cậu phải vồ lấy anh ta mới phải!" Luru San đề nghị.

Trong đầu Bạch Nguyệt hiện lên dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo của Cố Lăng Kiệt, cô nói chắc nịch, "Anh ta không phải loại người mà cậu có thể vồ lên được đâu."

"Không có việc gì khó chỉ sợ lòng không bền, cậu phải cố gắng hơn mới được." Luru San nói.

"Cố gắng chưa chắc sẽ thành công, nhưng không cố gắng nhất định sẽ thoái mái hơn nhiều. Tớ với anh ta không đến với nhau được đâu." Bạch Nguyệt vừa nói vừa nhét túi đồ nỷ phẩm vào lòng Luru San, "Cầm đi."

Luru San bất đắc dĩ ngồi lên ghế sofa, chuyển tiền cho Bạch Nguyệt rồi hỏi, "Tớ đưa cậu tiền xong cậu trả anh ta thế nào?"

Bạch Nguyệt mở tủ lấy hai chai nước ra đưa cho Luru San một chai rồi ngồi xuống cạnh bạn mình, "Tớ có số điện thoại của anh ta, anh ta bảo đến công quán khu thì gọi điện."

Chuông tin nhắn điện thoại của cô vang lên, thông báo Luru San chuyển tiền thành công vào tài khoản.

"Giờ gọi luôn đi, vẫn còn thời gian, vừa kịp mời anh ta ăn tối." Luru San cười hi hi đề nghị.

Bạch Nguyệt cũng không muốn nợ tiền người khác lâu, bèn lấy tờ giấy Cố Lăng Kiệt đưa cho ra, trên giấy viết tên và số điện thoại của anh.

Luru San ngó qua nhìn "Cố Lăng Kiệt à. Nét chữ cứng cáp, có vẻ là người có học thức, tu dưỡng đạo đức tốt, từng trải nữa, nói chung là một nhân tài hiếm có đấy."

Bạch Nguyệt liếc nhìn Luru San bằng ánh mắt kỳ dị, "Cậu không đi làm thầy bói đúng là uổng phí tài năng."

"Há há, tớ cũng thấy thế đấy, gọi đi nhanh lên." Luru San thúc giục.

Bạch Nguyệt bấm số gọi đi, ba giây sau đầu dây bên kia nhận cuộc gọi.

"Chào anh, tôi là Bạch Nguyệt." Bạch Nguyệt căng thẳng nói.

"Ừ." Giọng nói trầm thấp của Cố Lăng Kiệt vang lên trong ống nghe.

"Anh có tiện không, khoảng một tiếng nữa tôi mang tiền đến trả anh." Bạch Nguyệt nói thẳng.

"Qua đi." Cố Lăng Kiệt nói xong thì cúp điện thoại.

"Anh ta ít nói vậy hả?" Luru San kinh ngạc.

"Thế là nhiều rồi đấy." Bạch Nguyệt cười.

Luru San: "..."

"Tớ có đôi giày này tặng cậu, tớ đi rộng quá, hàng hiệu đấy, vứt đi thì phí." Luru San nói, trong mắt cô ấy ánh lên sự ranh ma.

Bạch Nguyệt không để ý nhiều bèn đáp, "Cảm ơn cậu nhé."

Bạn đang đọc truyện *Cung Vị Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cô muốn có quan hệ với tôi à

Bạch Nguyệt vừa tới công quán khu đã có một chiếc xe Land Rover quen thuộc dừng lại bên cạnh cô. Cửa kính xe hạ xuống, Cố Lăng Kiệt nghiêm túc nhìn cô rồi hát hăm, "Lên xe đi." Anh dùng câu mệnh lệnh, không cho phép người khác từ chối.

Bạch Nguyệt khá kiêu dè anh nên ngoan ngoãn mở cửa xe ngồi ở ghế phụ.

Bạch Nguyệt lên xe xong, hai người không nói gì, không khí trong xe như đông cứng lại.

"À ừm... Tôi chuyển tiền cho anh thế nào đây?" Bạch Nguyệt mất tự nhiên hỏi.

Cố Lăng Kiệt nhìn thẳng phía trước, đôi mắt không có chút độ ẩm nào, "Tôi không nhận tiền hối lộ."

"Không phải, đây là tiền bộ mỹ phẩm kia." Bạch Nguyệt giải thích.

"Nếu cô không thích bộ mỹ phẩm ấy thì cứ vứt đi là được." Cố Lăng Kiệt lạnh lùng đáp.

Anh nói thật mà nghe cứ như đùa. Bạch Nguyệt có cảm giác rất kỳ lạ, tóm lại là không thích thái độ ngang ngược của anh, "Anh làm vậy tôi khó xử lắm, thế khác nào tôi lấy không đồ của anh, vậy không ổn đâu, dù sao hai chúng ta cũng không có quan hệ gì với nhau."

Cố Lăng Kiệt nhướn mày nhìn cô, "Cô muốn có quan hệ với tôi à?"

Bạch Nguyệt nhận ra sự mập mờ trong câu hỏi của anh, cảm giác ấy khiến cô không thoải mái lắm, "Tôi đã có chồng rồi."

"Cô tưởng tôi không biết à?" Cố Lăng Kiệt chăm chú lái xe.

Bạch Nguyệt không hiểu Cố Lăng Kiệt muốn gì bèn bực mình nhìn ra ngoài cửa.

"Giúp tôi một việc." Cố Lăng Kiệt lên tiếng, anh dùng câu trần thuật chứ không phải câu hỏi.

Bạch Nguyệt im lặng không nói gì.

"Không hỏi là việc gì à?" Cố Lăng Kiệt liếc cô.

"Nếu ngài đã nói vậy thì hẳn là việc tôi giúp được. Tuy hôm qua tôi không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra nhưng hẳn ngài đã giúp tôi rất nhiều. Tôi giúp lại là lẽ đương nhiên thôi." Bạch Nguyệt đáp rất thoải mái, nhưng cô dùng kính ngữ "ngài", chính xưng hô này đã kéo giãn khoảng cách giữa họ.

"Làm bạn gái tôi." Cố Lăng Kiệt nói như đương nhiên. Bạch Nguyệt nghe vậy thì hoảng hốt nhìn anh. Cố Lăng Kiệt nói thêm, "Giả vờ thôi, tham gia buổi tụ họp nho nhỏ ấy mà."

"Nhưng tôi kết hôn rồi, không hợp giả làm bạn gái của anh đâu." Bạch Nguyệt nhắc nhở.

Cố Lăng Kiệt nhếch môi, trong đôi mắt anh như có biển cả vô tận, "Chính vì cô đã kết hôn rồi nên tôi mới không lo cô sẽ nảy sinh tình cảm hay có ý gì với tôi, đúng không nào?"

Bạch Nguyệt ngập ngừng, anh nói vậy cũng rất có lý. Cố Lăng Kiệt tất nhiên sẽ không có ý gì với một người phụ nữ đã có chồng, nếu không hôm qua họ đã... Bạch Nguyệt nghĩ đến đây không tự chủ được bèn hắng giọng. Cô đang nghĩ cái quái gì vậy chứ!

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, Bạch Nguyệt thấy người gọi là Luru San bèn bấm nghe.

"Hẹn hò với anh quân nhân kia sao rồi?" Luru San vui mừng hỏi.

Loa điện thoại của Bạch Nguyệt khá to, cô nghĩ Cố Lăng Kiệt đã nghe thấy rồi nên cuống cuống đáp, "Hẹn hò gì chứ, cậu đừng có nói bậy nói bạ."

"Vồ lấy anh ta, anh ta nhất định sẽ cho cậu được hưởng thụ, ha ha ha." Tiếng cười vui sướng của Luru San vọng sang.

"Cậu còn nói linh tinh nữa là tởm cup đấy." Bạch Nguyệt hơi giận.

"Đùa thôi, tôi nay tởm có quà cho cậu đấy, cứ chơi cho thỏa thích đi, nhào lên và vồ lấy anh chàng ấy đi nào!" Luru San nói xong bèn cúp điện thoại trước.

Trong xe lại yên lặng như ban đầu.

Bạch Nguyệt chột dạ liếm môi, liếc về phía Cố Lăng Kiệt.

Anh vẫn lạnh lùng lái xe. Bạch Nguyệt không biết anh đã nghe được những gì để giải thích, song nếu anh không nghe thấy, cô giải thích thì khác nào có tát gặt mình. Cuối cùng, cô không nói gì, chỉ im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi xe đi qua khách sạn Sheraton, Bạch Nguyệt nhìn thấy Tô Khánh Nam đang ôm ấp một cô gái xinh đẹp, hẳn vui vẻ nói cười với cô gái kia rồi xáu xa hôn lên trán cô ta. Bạch Nguyệt lẳng lặng quay mặt đi, tựa người ra sau ghế và nhìn về phía trước với đôi mắt mờ mịt. Cô nén mọi ký ức cũng như tình cảm với Tô Khánh Nam vào tận sâu trong căn phòng nhỏ ấy, không nghĩ đến thì sẽ không đau lòng nữa.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, Tô Khánh Nam gọi đến. Cô ngập ngừng nhưng cũng không nhận. Điện thoại vẫn kiên trì đổ chuông, cô bắt đầu đi đánh nghe.

"Cô đang ở đâu?" Tô Khánh Nam luôn dùng giọng ngả nón như vậy, bên hấn còn có tiếng phụ nữ cười khẽ.

"Tôi ở đâu không liên quan gì đến anh." Bạch Nguyệt lạnh lùng đáp.

"Nội trong một tiếng phải về nhà cô ngay, tôi tới đó chờ." Tô Khánh Nam nói.

Bạch Nguyệt cúp máy rồi tắt nguồn điện thoại và ném vào túi.

Cố Lăng Kiệt liếc nhìn cô, "Giờ tôi có thể cho cô xuống xe."

"Không cần đâu." Cô đáp dứt khoát.

Trong mắt Cố Lăng Kiệt ánh lên sự thương tiếc, anh nhủ mảy bực bội, tăng tốc độ xe. lát sau, ô tô chạy tới bến tàu rồi dừng lại trước một chiếc du thuyền có lá cờ chữ Cố.

Cố Lăng Kiệt vòng sang ghế phụ mở cửa xe cho Bạch Nguyệt để cô bước xuống rồi khoác tay lên vai cô, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Trên người anh thoảng hương cỏ thơm mà cô thích, khiến cô an tâm và bình tĩnh hơn nhiều.

Bạch Nguyệt đã đồng ý sẽ giả làm bạn gái của Cố Lăng Kiệt, những động tác như vậy vẫn trong giới hạn cô có thể chấp nhận. Nếu đã giả vờ thì chút nữa cô phải biểu hiện càng tự nhiên hơn.

Hai người họ lên thuyền.

Tô Sỹ Hào thấy vậy bèn bước tới, anh ta dứt tay túi quần, nhìn chăm chăm vào Bạch Nguyệt rồi liếc Cố Lăng Kiệt, "Hôm qua cô ấy vẫn ổn chứ hả?"

"Ừ." Cố Lăng Kiệt đáp, bàn tay đặt trên vai cô hơi kéo lại, ép cô vào lòng mình.

Tô Sỹ Hào nhủ mảy thờ dài, "Xem ra tối nay em gái tôi sẽ đau lòng lắm đấy. Vào đi, mọi người chờ cậu lâu lắm rồi đấy."

Cố Lăng Kiệt ôm Bạch Nguyệt đi theo Tô Sỹ Hào. Thuyền mới rời bến nên hơi lắc lư, khiến Bạch Nguyệt đứng không vững. Cố Lăng Kiệt thấy vậy bèn chuyển tay xuống ôm eo cô. Bạch Nguyệt thấy lưng mình tê rần như có dòng điện xẹt qua, cô cứng ngắc người nhìn anh.

"Đội thuyền đi vững là ổn." Anh đáp rất đương nhiên, như thể động tác vừa rồi chỉ để bảo vệ cô mà thôi.

Bạch Nguyệt xấu hổ, "Cảm ơn anh."

Khoang thuyền được trang trí như quán bar nhỏ, trong khoang có rất nhiều người, khi thấy cô và Cố Lăng Kiệt cùng nhau đi vào, đám đông hướng những ánh nhìn kinh ngạc, đổ kị, khiêu khích và cả thờ ơ về phía hai người.

Nhất là đôi mắt xinh đẹp đang nhìn chăm chăm Bạch Nguyệt, cô có thể cảm nhận được sát khí trong ánh mắt ấy.

"Giới thiệu với cô chút, đây là em gái tôi, Tô Tiểu Linh." Tô Sỹ Hào có vẻ hơi lúng túng vì thái độ của em gái mình.

Đôi mắt sắc của Tô Tiểu Linh khinh thường liếc qua Bạch Nguyệt rồi nhìn về Cố Lăng Kiệt với vẻ đáng thương: "Anh lại tìm một cô bạn gái giả đến lừa em đó à? Cô ta rõ ràng không phải kiểu mà anh thích."

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Uống say thì đã có tôi rồi

"Thích hay không là chuyện của tôi, tôi không có trách nhiệm phải giải thích cho cô." Cố Lăng Kiệt lạnh nhạt đáp.

Tô Tiểu Linh quay sang nhìn Bạch Nguyệt với ánh mắt đầy thù hận, giọng nói gắt gỏng dọa nạt, "Cô là bạn gái của Cố Lăng Kiệt à? Cô nghĩ cô có xứng với anh ấy không?"

Cố Lăng Kiệt kéo Bạch Nguyệt vào lòng mình, "Đừng để ý đến cô ta."

Tô Tiểu Linh tức điên lên tóm lấy tay Bạch Nguyệt rồi siết chặt khiến cô đau đớn, "Tôi đang hỏi cô đấy, cô là bạn gái của anh ấy sao?"

Bạch Nguyệt suy xét quan hệ giữa họ và im lặng không đáp.

"Tô Tiểu Linh! Cô đang làm bạn gái tôi đau đấy." Cố Lăng Kiệt kéo Bạch Nguyệt ra phía sau mình.

Tô Tiểu Linh không thèm để ý đến cảnh cáo của Cố Lăng Kiệt mà vẫn cố quát Bạch Nguyệt, "Nếu là bạn gái anh ấy thì sao không chịu thừa nhận? Bị cảm hả? Người đàn ông này không phải của cô, sao cô có thể trơ trên đến mức đấy chứ?"

"Người trơ trên là cô mới phải." Bạch Nguyệt lạnh lùng đáp.

Tô Tiểu Linh dềnh dềnh sát khí nhìn cô, "Trong mắt tôi, cô chẳng khác nào một tên hề. Cố Lăng Kiệt cho cô bao nhiêu tiền, tôi sẽ cho cô gấp mười lần số đó, cảm tiền rồi thì cút khỏi đây ngay."

"Cô không thấy cô còn giống hề hơn tôi à? Phụ nữ ngu xuẩn mới cầu xin tình yêu, phụ nữ thông minh sẽ giữ lại danh dự cho bản thân mình." Bạch Nguyệt đáp.

Tô Tiểu Linh giơ tay lên định tát Bạch Nguyệt, Cố Lăng Kiệt thấy vậy vội túm lấy tay cô ta và cảnh cáo, "Cô đừng có quá đáng."

"Ai quá đáng hả? Anh là vị hôn phu của em mà giờ lại tay trong tay với con ả này sao?" Tô Tiểu Linh tức run hết người, "Một Chu Hân Ly chưa đủ sao, anh đừng ép em quá đáng!"

"Tôi chưa bao giờ thừa nhận cô là vị hôn thê của tôi." Cố Lăng Kiệt nhủ mày, "Nếu cô dám đối xử với cô ấy như đã đối xử với Giả Ninh thì tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu."

Không khí trong khoang thuyền lạnh lẽo như trong hầm băng.

"Thôi thôi đừng cãi nhau nữa." Tô Sỹ Hào đứng ra hòa giải, anh ta kéo tay Tô Tiểu Linh, "Em đừng làm ầm ĩ lên thế, dù sao em cũng không còn là vị hôn thê của Cố Lăng Kiệt."

Tô Tiểu Linh hất tay anh mình ra, nhìn chằm chằm Cố Lăng Kiệt, "Anh dám hôn cô ta không? Nếu anh dám làm thế thì em sẽ tin cô ta là bạn gái của anh."

Cố Lăng Kiệt im lặng.

Tô Tiểu Linh cười lạnh, "Không dám phải không? Trên thế giới này chỉ có em mới xứng với anh thôi, anh đừng tiếp tục trốn tránh sự thật ấy nữa."

Cố Lăng Kiệt bật cười rồi quay sang Bạch Nguyệt, ánh mắt kỳ lạ của anh khiến cô giật mình lùi về phía sau theo bản năng. Anh đưa tay đỡ gáy Bạch Nguyệt rồi hôn lên môi cô. Bạch Nguyệt cảm thấy như có dòng điện lướt trên môi mình, cô kinh ngạc mở to mắt.

Anh diễn quá đà rồi, Bạch Nguyệt mím chặt môi không cho anh đưa lưỡi vào. Ngón tay Cố Lăng Kiệt len vào mái tóc để lên gáy cô, buộc cô phải ngẩng đầu. Đầu lưỡi của Cố Lăng Kiệt cạy miệng Bạch Nguyệt ra, mùi nắng đặc trưng của anh tràn ngập trong khoang miệng cô khiến trái tim cô đập như nổi trống. Cô không muốn hôn một người đàn ông xa lạ mà cô không có tình cảm gì.

Bạch Nguyệt cố đẩy Cố Lăng Kiệt ra nhưng lại bị anh ghì chặt lấy tay, nụ hôn trở nên điên cuồng hơn. Hơi thở đầy nam tính phả lên mặt cô, nụ hôn càng lúc càng sâu hơn. Bạch Nguyệt nhớ đến người đàn ông đã cướp đi sự trong trắng của mình ba năm về trước, mỗi lần va chạm lại như đánh thẳng vào linh hồn cô đến khi chúng vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, chỗ đó của cô đau mấy ngày mới hết.

Bạch Nguyệt run rẩy vỗ lưng anh. Cố Lăng Kiệt tiếc nuốt buống đôi môi đã hơi tấy lên của cô ra. Bạch Nguyệt nhìn anh với ánh mắt đề phòng, giờ cô rất muốn tát anh một cái thật mạnh. Nhưng... chính cô đã đồng ý giả làm bạn gái của Cố Lăng Kiệt, giờ mà đánh anh thì không ổn lắm.

Ánh mắt đề phòng của Bạch Nguyệt khiến mắt Cố Lăng Kiệt tối đi.

Tô Tiểu Linh đỏ mặt siết chặt nắm tay, cô ta không nói không rằng đi tới quầy bar rót rượu. Cô ta ghen sắp điên lên rồi.

Tô Sỹ Hào thở dài an ủi Tô Tiểu Linh, "Thôi bỏ đi em, trên đời này thiếu gì đàn ông tốt chứ."

"Nhưng họ không phải Cố Lăng Kiệt." Tô Tiểu Linh cố chấp đáp, uống cạn ly rượu trong tay. Cô ta ghen tị nhìn Bạch Nguyệt, giờ chai rượu lên rồi nói, "Cô có dám uống rượu với tôi không?"

Bạch Nguyệt liếc Tô Tiểu Linh.

"Tôi uống thay cô ấy." Cố Lăng Kiệt cố nén cảm giác ghét cay ghét đắng Tô Tiểu Linh.

Tô Tiểu Linh mặt bình tĩnh đập vỡ một chai bia, "Dựa vào cái gì mà anh phải uống, đây là chuyện giữa hai người phụ nữ. Giờ em đang tuyên chiến với cô ta. Cố Lăng Kiệt, em nhắc lại lần nữa, anh là của em, em không cho phép anh có ai khác ngoài em."

Bạch Nguyệt nhìn cô ta điên cuồng mà chột thấy đau lòng. Phải chăng phụ nữ trên thế giới này đều đau khổ khi không có được người mình yêu, rồi không tiếc hành hạ bản thân để vui đi phần nào nỗi đau ấy.

Tâm trạng của cô cũng chẳng tốt hơn cô ta là bao, vì mẹ cô, vì bản thân cô, càng là vì Tô Khánh Nam.

"Được, tôi uống với cô." Bạch Nguyệt nhẹ nhàng đáp rồi đi về phía Tô Tiểu Linh.

Tô Tiểu Linh khá kinh ngạc khi thấy cô dám ứng chiến song chỉ cười coi thường. Từ lượng của cô ta rất cao, Bạch Nguyệt thua là điều không thể nghĩ ngờ, "Nếu cô thua thì phải nhảy khóa thân, nếu không nhảy thì trả Cổ Lăng Kiệt lại cho tôi." Tô Tiểu Linh gần giọng.

"Nếu cô thua thì sao?" Bạch Nguyệt bình tĩnh hỏi lại, cô không ghét mà còn cảm thấy thông cảm cho Tô Tiểu Linh, hẳn cô ta không biết rằng, hôn nhân không có tình yêu thì chẳng khác nào địa ngục, mà chính cô là ví dụ.

"Tôi sẽ không thua." Tô Tiểu Linh kiêu ngạo đáp.

"Nếu cô thua thì hãy buông tha cho chính bản thân mình, chạy tới boong tàu rồi hét lớn, Cổ Lăng Kiệt tôi không yêu anh nữa. Được chứ?" Bạch Nguyệt vẫn nói rất nhẹ nhàng.

Nếu cô không yêu Tô Khánh Nam thì sẽ không quan tâm khi hắn quan hệ với cả tá phụ nữ khác. Nếu cô không yêu hắn thì cũng không bị tổn thương đến vậy. Cô mong có thể xóa nhòa tình yêu ấy nhanh chút, trước khi cô đánh mất tôn nghiêm cuối cùng của bản thân mình.

"Được, đừng trách tôi không cho cô cơ hội đấy nhé. Chúng ta đấu xem ai uống hết ba chai bia này trước." Tô Tiểu Linh nói.

Bạch Nguyệt vừa cầm chai lên đã bị Cổ Lăng Kiệt ngăn lại, trong mắt anh tràn đầy sự quan tâm, "Đừng uống."

Cô mỉm cười với anh, chợt cô cảm thấy mắt mình hơi ướt, "Uống say thì có anh nữa cơ mà?"

Lòng tin tuyệt đối của cô khiến anh sững người, cô dịu dàng nhưng đầy đau thương khiến anh không thể dời mắt, cuối cùng Cổ Lăng Kiệt thả tay cô ra, "Uống say thì còn có tôi." Anh đáp chắc nịch.

Bạch Nguyệt uống hết chai này rồi chuyển sang chai khác, bia tràn cả ra quần áo cô, nhưng sao tim cô vẫn còn đau đến vậy.

Uống xong ba chai bia, Bạch Nguyệt đưa tay lau đi chút bia còn vương lại trên môi mình, thấy ba chiếc chai rỗng phía Tô Tiểu Linh mà không khỏi cười khổ, "Tôi thua."

Bạn đang đọc truyện *Cùng Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đêm nay tôi ngủ ở đây

Cô thua!

Trong trò chơi ái tình, ai bỏ ra nhiều hơn thì người đó thua, mà cô từng là người đã đem toàn bộ chân tình của mình dâng hiến cho kẻ phụ bạc ấy.

Tô Tiểu Linh đắc ý hất cằm lên nói mỉa, "Nhảy khóa thân hoặc trả Cổ Lăng Kiệt cho tôi, cô chọn đi. Để tôi xem cô cần danh dự hay cần anh ấy nào."

"Đù rồi đấy, tôi không phải đồ vật để cô mang ra cá cược đâu." Cổ Lăng Kiệt chắn trước mặt Bạch Nguyệt.

"Dám chơi dám chịu." Tô Tiểu Linh trừng đôi mắt đỏ quạch lên nhìn anh, "Nếu người thua là em, em nhất định sẽ chạy lên boong tàu hét lớn rằng em không yêu anh. Cổ Lăng Kiệt, em cũng muốn không yêu anh lắm chứ."

Hàng mi Bạch Nguyệt khẽ run rẩy khi nghe thấy những lời nói ấy. Khi Tô Khánh Nam ghét cô, cô cũng muốn không yêu hắn lắm chứ.

"Tôi nhảy." Bạch Nguyệt bình tĩnh đáp.

"Mở nhạc lên." Tô Tiểu Linh quát.

Âm nhạc vang lên, Bạch Nguyệt chậm rãi bước vào sân nhảy rồi nhẹ nhàng nhảy theo điệu nhạc, như thể thế giới này chỉ còn mình cô. Mà cũng đúng, chẳng phải chỉ còn lại mình cô thôi sao? Người cô yêu không yêu cô, người yêu cô lại chẳng biết ở phương nào.

"Coi đồ ra đi." Tô Tiểu Linh gào lên.

Bạch Nguyệt liếc cô ta. May là cô vẫn còn giữ lại chút tôn nghiêm cho mình, không đến mức như Tô Tiểu Linh bây giờ.

Bạch Nguyệt chậm rãi cởi từng cúc áo sơ mi của mình ra. Vòng eo mềm dẻo dong đưa theo nhạc, từng động tác đẹp đẽ đều thể hiện được vũ đạo tuyệt vời của cô. Bạch Nguyệt khi thì quyến rũ khi thì dịu dàng, như tình linh đang chơi đùa từng nốt nhạc.

Tất cả mọi người đều không thể rời mắt khỏi cô, trong đó có Cổ Lăng Kiệt. Anh không biết cô lại nhảy giỏi đến vậy. Đám đàn ông xung quanh đều đang

nhìn chăm chăm cô khiến Cố Lăng Kiệt bức bối, "Tô Sỹ Hào, đưa em gái cậu đi đi."

Tô Tiểu Linh thấy mình lần này đúng là mất cả chì lẫn chài, không ngờ việc cô ta làm lại vô tình khiến Bạch Nguyệt càng nổi bật hơn.

Cố Lăng Kiệt cởi áo vest của mình ra khoác lên cho Bạch Nguyệt, ngăn lại những ánh mắt tham lam thèm thuồng của đám đông xung quanh. Anh ngửi thấy mùi thơm mát trên người cô.

"Haha." Bạch Nguyệt cười như si như dại, đau thương trong mắt cô như sắp hóa thành nước mắt, "Chắc giờ trông tôi ngu ngốc lắm nhỉ?"

Cố Lăng Kiệt sầm mặt thốt lên, "Em muốn khiến tôi thích em ư?"

"Hửm?" Bạch Nguyệt cảm thấy hình như mình vừa nghe nhầm, bèn nghiêng đầu nhìn anh.

Cố Lăng Kiệt kéo cô, "Cô say rồi."

Bạch Nguyệt hạ mắt, cô say rồi ư...

Cố Lăng Kiệt kéo cô lên tầng hai rồi đưa thẻ phòng cho cô, "Tối nay cô ngủ ở đây đi."

"Đêm nay không về à? Sáng mai tôi còn phải đi làm." Bạch Nguyệt lo lắng.

"Sáng sớm mai thuyền về bến xong, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện, không muộn giờ làm của cô đâu, cứ yên tâm." Cố Lăng Kiệt đáp.

Nếu anh đã nói vậy thì cô cũng không tiện nói gì thêm, dù sao người lái thuyền cũng không phải cô.

"Cảm ơn anh." Bạch Nguyệt mở cửa vào phòng.

Cố Lăng Kiệt nhú mày nhìn gót chân tẩy đỏ của Bạch Nguyệt rồi quay người rời đi.

Bạch Nguyệt vào phòng xong thì ngồi phịch lên ghế sofa rồi cởi giày ra. Đây là đôi giày Lulu San cho cô, gót giày rất cứng nên chân bị mài xước hết da. Đáng lẽ cô không nên nhận nó. Bạch Nguyệt ngửi thấy trên người mình toàn mùi rượu. Ngày mai cô còn phải đi làm nữa, Bạch Nguyệt bèn đi đôi dép lê duy nhất trong phòng vào toilet.

Cô gọi đầu tắm rửa, giặt hết đồ trong đồ ngoài rồi phơi trong toilet. Khi cô choàng khăn tắm ra ngoài thì phát hiện Cố Lăng Kiệt đang ngồi trên ghế sofa. Trên bàn là hộp cứu thương, anh đang tìm đồ mình cần trong đó. Cố Lăng Kiệt cảm thấy có người bước vào phòng bèn ngẩng đầu lên nhìn, Bạch Nguyệt chỉ choàng một chiếc khăn tắm, để lộ làn da trắng nõn, xương quai xanh xinh đẹp và đôi chân dài miên man.

Bạch Nguyệt không khỏi giật mình sợ hãi, vì cô đang không mặc gì dưới lớp khăn tắm, cô vội vàng hỏi, "Sao anh lại ở đây?"

"Qua đây." Cố Lăng Kiệt ra lệnh.

Bạch Nguyệt xấu hổ giải thích, "Tôi vừa giặt hết quần áo, giờ không tiện lắm."

"Cô sợ cái gì hả? Qua đây." Cố Lăng Kiệt bức mình gần giọng.

Bạch Nguyệt đành cố bình tĩnh lại rồi nói, "Tôi chuẩn bị đi ngủ rồi."

Cố Lăng Kiệt không để ý đến cô, lấy còn i ốt và băng cá nhân từ trong hộp thuốc ra, "Ngồi xuống đây."

Anh không ngẩng đầu nhìn cô mà xé băng cá nhân ra đặt lên bàn để chuẩn bị dùng.

Bạch Nguyệt biết anh định làm gì thì không khỏi cảm động, "Tôi tự làm là được, cảm ơn anh."

Cố Lăng Kiệt không ra lệnh nữa, cô gái này bướng bỉnh hơn anh tưởng. Anh đi tới kéo lấy tay cô, ép cô ngồi xuống cạnh mình.

Bạch Nguyệt chưa ngồi vững đã bị Cố Lăng Kiệt kéo chân lên đặt trên đùi anh, động tác nhanh gọn như trước giờ anh vẫn làm. Bạch Nguyệt hoảng cả người, cô không mặc gì bên trong cả, nếu giờ chân như vậy thì sẽ bị nhìn thấy mất. Cô bèn nghiêng người khép chặt đùi lại.

Cố Lăng Kiệt làm như không phát hiện ra động tác của cô, anh cảm lấy bông tắm còn nhẹ nhàng chấm lên chân cô, sự nhẹ nhàng ấy có vẻ không phù hợp với một người như anh. Bạch Nguyệt không thấy đau đớn khi bị bông cotton chạm vào vết thương. Bàn tay ấm áp đang nắm lấy chân cô khiến cô cảm thấy thoải mái.

"Đôi giày kia da rất cứng, sau này đừng đi đôi ấy nữa." Cố Lăng Kiệt nhắc nhở.

"Ừ."

"Chân kia."

Bạch Nguyệt nghiêng người giờ chân còn lại lên. Cổ Lăng Kiệt thấy động tác của cô thật quái dị bèn kéo nốt chân kia lên. Bạch Nguyệt giật mình khẽ kêu lên một tiếng khiến Cổ Lăng Kiệt nhìn sang theo bản năng. Anh liếc mắt bèn thấy... chỗ đó... Dù chỉ 0.1 giây thôi nhưng anh cũng đã thấy.

Mặt Bạch Nguyệt đỏ bừng, không biết anh đã nhìn thấy hay chưa nhưng cô vẫn xấu hổ không dám nhìn thẳng vào anh. Cổ Lăng Kiệt hắng giọng, cúi đầu sát trùng vết thương cho cô.

Cả hai người đều không nói gì, không khí trong phòng trở nên mờ ám hơn khiến hai người bối rối.

"Được chưa?" Bạch Nguyệt giục.

"Ngồi im đi." Giọng nói khàn khàn của Cổ Lăng Kiệt tỏa ra hormone nam tính mạnh mẽ.

"Thuyền cập bến rồi chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa, phải không?" Bạch Nguyệt hỏi.

Cổ Lăng Kiệt liếc cô, "Nếu cô không muốn thì chắc chắn sẽ không gặp lại nữa đâu."

Câu anh nói còn có nghĩa khác, đó là nếu cô không muốn, vậy nếu cô muốn thì họ sẽ còn gặp lại nhau sao? Đến lúc đó họ lấy thân phận gì để gặp mặt nhau? Hai người họ ở hai thế giới khác nhau, gặp nhau chỉ là do trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi. Ngày mai, cô sẽ trở về với cuộc sống bình thường của mình.

"Ừ." Cô chỉ ừ một tiếng, thể hiện rõ rằng mình không muốn gặp lại.

Cổ Lăng Kiệt nhủ mảy, sắc mặt kém hơn nhiều. Anh dán xong băng cá nhân thì đứng dậy nhìn cô, trong đôi mắt sâu thẳm ẩn ánh lên sự giận dữ, "Đêm nay tôi ngủ ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Với tôi mà nói, cô còn giống lang sói hơn

Anh nói bằng giọng cương quyết không cho phép ai được từ chối.

Bạch Nguyệt kinh ngạc tròn tròn mắt đứng bật dậy, "Không phải anh bảo cho tôi ở phòng này sao?"

"Ừ. Cô ngủ trên giường, tôi ngủ trên sofa." Anh đáp như không có chuyện gì quá to tát.

Một nam một nữ ở chung phòng, từ lúc cô kết hôn cũng chưa từng ở chung phòng với Tô Khánh Nam thế này. Mặt Bạch Nguyệt đỏ bừng lên, đầu óc loạn cào cào không nghĩ được gì, "Không, không phải, chúng ta chỉ là bạn trai bạn gái thôi mà, không nhất thiết phải ở chung phòng thế này đâu."

Cô vừa nói dứt câu, Cổ Lăng Kiệt liếc Bạch Nguyệt rồi đi về phía cô. Bạch Nguyệt không phải lính dưới quyền của anh, cũng không phải quân nhân, song lại sợ hãi e dè trước khí thế của anh. Cô lui về sau từng bước rồi ngã ngồi xuống sofa.

Cổ Lăng Kiệt đặt hai tay lên cạnh ghế, giam cô trong lòng mình. Đôi mắt phủ kín sương lạnh nheo lại nhìn Bạch Nguyệt, chẳng cần bất kỳ lời dọa nạt nào cũng khiến cô cảm thấy áp lực vô cùng.

"Sao thế?" Bạch Nguyệt hỏi, ánh mắt hốt hoảng của cô đã bán đứng chính cô.

"Tôi là lang hay là sói mà cô phải sợ hãi đến thế?" Cổ Lăng Kiệt hỏi.

"Tôi không có ý đó!" Bạch Nguyệt vội vàng giải thích, "Nhưng..."

Nhưng anh là kẻ có chức có quyền, còn cô là phụ nữ đã có chồng. Cô và Cổ Lăng Kiệt sẽ mãi là người lạ đi ngang qua đời nhau. Giờ ở chung một phòng thì không hợp cho lắm. Song nếu nói thẳng ra thì có vẻ như cô đang không tin tưởng anh.

Cô sửa lời, "Để tôi ngủ trên sofa đi."

Ánh mắt Cổ Lăng Kiệt dịu dàng hơn, "Chỉ còn lại một phòng này thôi, cô chịu khó chút đi. Tôi sẽ không chạm vào cô đâu nên cô cứ yên tâm. Cứ ngủ trên giường đi, tôi ngủ ở sofa."

Đương nhiên rằng cô tin Cổ Lăng Kiệt. Nếu anh muốn thì hôm qua đã làm rồi, chắc cô không đủ tiêu chuẩn để lọt vào mắt xanh của anh.

Cổ Lăng Kiệt đứng dậy đi về phía toilet.

Bạch Nguyệt chợt nghĩ ra đồng quần áo còn đang phơi trong toilet bèn gọi, "Chờ đã."

Cố Lăng Kiệt lạnh lùng liếc cô rồi nhếch môi, "Sao? Muốn tắm cùng tôi à?"

Cô khá bất ngờ và lúng túng khi thấy một người nghiêm túc như anh nói ra câu như vậy, "Không phải, tôi phơi quần áo bên trong, để tôi dọn đi đã rồi anh vào sau."

Cố Lăng Kiệt không từ chối. Bạch Nguyệt vội vàng vào toilet thu dọn đồ đạc, dép lê dính nước nên rất trơn.

Cô chợt kêu lên một tiếng, ngã ngửa về phía sau. Cố Lăng Kiệt nhanh nhẹn chạy tới cầm tay cô kéo vào lòng mình. Đúng lúc đó, khăn tắm vô tình rơi xuống. Cố Lăng Kiệt không cần thận chạm lên ngực Bạch Nguyệt.

Anh giật mình, nhiệt độ cơ thể chợt tăng lên. Bạch Nguyệt xấu hổ không nói lên lời, cả người hồng lên vì thẹn.

"Xin... xin lỗi." Bạch Nguyệt rụt rè mở miệng.

Cố Lăng Kiệt buông cô ra, trong tay anh vẫn còn vương xúc cảm mềm mại ấy, y như ba năm trước đây.

Bạch Nguyệt cuống cuống nhặt khăn tắm lên che người. Cố Lăng Kiệt có vẻ vẫn bình tĩnh, nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ ửng của cô bằng ánh mắt nóng rực.

Cố Lăng Kiệt đi về phía Bạch Nguyệt, cô lùi về sau đến khi chạm phải mặt tường lạnh lẽo mới ngăn ra. Anh đi đến trước mặt cô, tay chống lên tường, nhìn cô chằm chằm như sắp ăn tươi nuốt sống.

"Cô đang sợ à?" Cố Lăng Kiệt hỏi bằng giọng trầm thấp. Thấy cô không phủ nhận, ánh mắt anh âm trầm hơn, "Với tôi, cô còn giống lang sói hơn."

Bạch Nguyệt nhìn anh đầy khó hiểu. Ý anh là anh ghét cô ư?

Cũng phải thôi, không mặc quần áo, nằng nặc đòi vào toilet rồi ngã ngửa về phía sau, thậm chí còn làm rơi khăn tắm. Làm gì có nhiều chuyện trùng hợp như vậy chứ? Nếu cô là anh, cô cũng sẽ thấy người phụ nữ này cố ý làm vậy.

"Xin lỗi anh." Bạch Nguyệt cúi đầu liên tục nói xin lỗi.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô, "Cô cứ ở đây đi, tôi ra ngoài." Anh nói xong bèn quay người ra cửa, anh sợ mình sẽ lại làm chuyện như ba năm trước với cô. Lúc đó anh bị thuốc độc gây vô, song vừa rồi anh đột nhiên trở nên kích động đến mức khó hiểu.

Phòng khách tầng hai.

Lục Giang Doanh ngồi xuống cạnh Cố Lăng Kiệt, rót nước trà cho anh, "Anh họ, bà ngoại bảo giờ tập đoàn là của anh rồi, buổi họp báo hôm thứ ba anh không đi cũng không sao, nhưng tiệc tối thì nhất định phải có mặt."

Cố Lăng Kiệt nhìn Lục Giang Doanh như hiểu rõ, "Bữa tiệc tối đó anh sẽ tham gia, nhưng nếu có bất kỳ mục đích bất thường nào thì sau này đừng bảo anh đến nữa."

Lục Giang Doanh mỉm cười khuyên giải, "Thực ra Tô Tiểu Linh thích anh từ nhỏ rồi, cô ấy làm vậy chỉ vì quá yêu anh thôi. Bà cũng thấy anh đến tuổi thành gia lập thất, tính về gia cảnh, học thức hay năng lực thì Tô Tiểu Linh đều xứng với anh cả. Nên bữa tiệc tối mai là Hồng Môn yến đấy."

Cố Lăng Kiệt bật cười, đặt chén trà xuống rồi lạnh nhạt đáp, "Nếu anh không thích thì dù phải từ bỏ cả cơ ngơi của gia tộc, anh cũng sẽ không lấy cô ta. Mai anh sẽ không đến đó đâu."

"Vậy anh thích cô gái hôm nay à?" Lục Giang Doanh nghiêng đầu thử hỏi.

Cố Lăng Kiệt ngập ngừng, đôi mắt sâu thẳm như biển khơi khiến người đối diện khó mà đoán được anh đang nghĩ gì, "Ý em là gì?"

"Em thấy cô ấy khá nhu nhược, anh cũng biết tiêu chuẩn kén cháu dâu của bà rồi đấy, em lo lựa chọn của anh sẽ vấp phải nhiều khó khăn." Lục Giang Doanh đáp.

"Em không cần lo lắng đâu, chỉ cần anh thích thì dù có bao khó khăn hay chướng ngại, anh cũng sẽ vượt qua tất cả." Cố Lăng Kiệt nói rất tự tin.

Anh được như ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ vào năng lực và cố gắng của bản thân, chứ không phải dựa vào gia đình giàu có hay người bố làm phó tổng thống làm hậu thuẫn.

Lục Giang Doanh luôn hâm mộ anh họ mình, cô ấy mỉm cười, "Nếu anh không phải anh họ em thì khéo em còn điên cuồng hơn cả Tô Tiểu Linh nữa đấy."

Cố Lăng Kiệt nhướn mày, "Không thích thì không thích thôi, anh thà không có chứ nhất quyết không vợ đại."

"Ha ha, sau này anh chắc chắn sẽ rất chiều vợ cho mà xem." Lục Giang Doanh thờ dãi.

Trong đầu Cố Lăng Kiệt đột nhiên hiện lên hình ảnh của Bạch Nguyệt, "Chuẩn bị cho anh một bộ đồ nữ và một đôi giày da mềm đế bằng. Trước khi tàu cập bến phải đưa cho anh. Và... lấy cho anh một chiếc chăn, nay anh ngủ ở phòng khách."

"Hả? Anh bị cô ấy đuổi ra khỏi phòng hả?" Lục Giang Doanh không khỏi bất ngờ, song ngay lập tức đã trêu chọc anh mình, "Hắn không ai có thể cưỡng lại sức lôi cuốn của anh mới phải chứ."

"Đi làm chuyện của em đi, nói nhiều vậy." Cố Lăng Kiệt nhủ mảy.

"Dạ dạ." Lục Giang Doanh mỉm cười liếc anh họ mình rồi ra khỏi phòng khách.

Cố Lăng Kiệt nằm trên ghế sofa, trong đầu cứ nghĩ về chuyện xảy ra trước toilet ấy. Chuyện vừa xảy ra hoàn toàn trùng hợp với chuyện ba năm trước. Nếu khi đó anh nói cho cô biết chuyện ấy thì cô sẽ phản ứng ra sao?

Anh không muốn phá vỡ hạnh phúc của cô, nhưng xem ra giờ cô cũng không hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Ly hôn, tôi tay trắng ra đi

Bạch Nguyệt trần trọc trên giường không ngủ được, cô bèn lấy điện thoại ra chơi trò chơi. Đang chơi dở thì có cuộc gọi đến, Bạch Nguyệt bực mình, thấy người gọi đến là Tô Khánh Nam thì càng bực hơn, "Có chuyện gì không?"

"Anh Nam, mau tới đây đi, em muốn..." Giọng trợ lý của Tô Khánh Nam truyền tới.

Bạch Nguyệt sững người, ngồi dậy dựa lên thành giường, "Alo?"

"Muốn chỗ nào? Đây hả?" Lần này là giọng Tô Khánh Nam.

"Đừng vậy mà, đồ xấu xa." Trợ lý nũng nịu.

"Anh xấu xa thì em còn muốn nữa không đây?"

"Có..."

Âm thanh bên kia càng lúc càng quá đà, Bạch Nguyệt cầm chặt điện thoại bình tĩnh nghe tiếp, hàng mi dài run rẩy nhưng ánh mắt thì trong suốt vô cùng. Tim cô đau như bị ai đó giằng xé, đau đến mức thở thôi cũng khó khăn. Nhưng cô không định cúp điện thoại.

Cô còn cố gắng duy trì cuộc hôn nhân này để làm gì cơ chứ?

Trong cuộc hôn nhân này, cô liên tục bị tổn thương, chưa từng được hưởng phút giây vui vẻ hạnh phúc nào.

Song khi cô nhớ hẳn đã từng tốt với cô thế nào, cô lại áp ủ hy vọng rằng một ngày nào đó hẳn sẽ đổi ý nên vẫn tiếp tục kiên trì. Nhưng giờ cô phải ghi nhớ rằng hẳn đã tàn nhẫn với cô ra sao thì sau này mới không nghĩ đến người này nữa.

"Anh Nam, nếu Bạch Nguyệt biết chuyện của chúng ta, cô ta có đánh chết em không? A!" Tiếng thở dốc ngắt quãng của trợ lý truyền qua ống nghe.

"Ừm!" Tô Khánh Nam rên khê rồi bực bội nói, "Đừng nhắc đến cô ta nữa."

"Anh Nam, sao lại không được nhắc đến cô ta, anh không nói thì em cứ nhắc đấy." Trợ lý cố ý khiêu khích.

"Nhắc đến cô ta là lại tụt hứng." Giọng nói của Tô Khánh Nam không che giấu sự khinh ghét với Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt khó khăn mỉm cười, nước mắt lặng lẽ chảy dài trên gương mặt cô. Cô khóc không phải vì vẫn còn yêu hẳn, mà vì cảm thấy bản thân mình quá đáng thương. Bất chấp mọi thứ để yêu một người, nhưng nhận lại chỉ toàn tổn thương và phản bội.

Nếu cô còn kiên trì còn yêu nữa thì chính cô cũng sẽ khinh thường bản thân mình.

Đối phương cúp điện thoại. Bạch Nguyệt chậm rãi nằm lại giường, nhìn trần nhà sơn trắng, cảm nhận nỗi đau lan tỏa từ trái tim ra toàn thân.

Tại biệt thự của Tô Khánh Nam, mắt ả trợ lý ánh lên sự nham hiểm. Trước đây cô ta đã ghi âm lại đoạn này, chắc Bạch Nguyệt đang tức phát điên lên rồi. Tô Khánh Nam bước ra từ phòng tắm, hẳn chỉ buộc hồ một chiếc khăn tắm dưới thân, trông vừa gọi cảm lại vừa nguy hiểm.

Hắn liếc điện thoại của mình rồi cầm lên mở lịch sử cuộc gọi ra, khi thấy tên Bạch Nguyệt, hắn nhú mày nhìn trợ lý, "Cô gọi điện cho cô ta làm gì?"

Trợ lý sợ run cả người, hai mắt hồng rực, cổ ép nước mắt ngân ngấn chảy ra, "Anh Nam, anh cứu em với, em chỉ định giải thích với chị Nguyệt thôi. Anh có biết nếu chị ấy nói năng lung tung trước báo chí truyền thông thì sẽ thế nào không, bố mẹ em sẽ biết chuyện, chị ấy mà thêm mắm dặm muối vào thì sau em biết sống sao."

"Cô vẫn còn liên hệ với đám kia sao?" Tô Khánh Nam nhú mày nhìn chăm chăm trợ lý.

"Đương nhiên là không, em rời khỏi giới ấy lâu rồi. Có anh, em càng không có lý do gì để tiếp tục qua lại với họ nữa, em vẫn luôn giữ mình trong sạch. Thông tin trong tay chị Nguyệt là từ lúc em mười tám tuổi, lúc ấy không hiểu chuyện nên làm sai quá nhiều chuyện. Anh Nam, anh cứu em đi, em chỉ yêu mình anh thôi." Trợ lý vừa khóc vừa nói.

Tô Khánh Nam liếc trợ lý, hắn gọi Bạch Nguyệt về nhà mà mãi cô chưa về. Hắn cúi đầu lên bèn gọi người phụ nữ khác đến. Hắn đang tức cô mà không có chỗ trút.

Khi Bạch Nguyệt thấy cuộc gọi từ Tô Khánh Nam bèn bình tĩnh nhận cuộc gọi.

"Nếu cô dám tung mớ thông tin của Ngân lên mạng thì tôi sẽ không để cô yên đâu." Tô Khánh Nam đe dọa.

"Ồ. Anh định không để tôi yên thế nào đây?" Bạch Nguyệt cười khế, nước mắt lại chảy xuống, song cô vẫn kiêu ngạo hỏi ngược lại.

"Chỉ cần một câu của tôi thôi, sự nghiệp của cô sẽ tan tành, đến lúc ấy cô muốn làm bác sĩ cũng không được nữa."

Hắn không đe dọa hay uy hiếp cô, mà là trần thuật về sự thật sẽ diễn ra trong tương lai.

Cô không muốn tiếp tục chịu đựng cuộc sống như địa ngục này nữa. Cô hoàn toàn có thể kết thúc nó cơ mà?

"Tô Khánh Nam, chúng ta ly hôn đi, tôi tay trắng ra đi cũng được. Tôi không có bất kỳ điều kiện gì, ngày mai gặp nhau ở tòa án đi." Bạch Nguyệt lạnh lùng nhưng không kém phần kiên quyết. Nói ra được câu đó xong, cô đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Cô nói cái gì?" Tô Khánh Nam đang vô cùng mất bình tĩnh. Bạch Nguyệt dám đề nghị ly hôn!

Bạch Nguyệt biết hắn là kẻ chủ mưu vụ bắt cóc khi ấy nhưng vẫn muốn kết hôn với hắn, giờ cô lại chấp nhận ly hôn không chia tài sản.

"Cô chưa tỉnh ngủ hả?" Tô Khánh Nam cá gắt mắng.

"Tôi chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này đâu. Anh nói tôi bắn, tôi không biết anh sạch sẽ đến mức nào, nhưng trong mắt tôi, anh chỉ là thứ bỏ đi mà thôi." Bạch Nguyệt đáp trả.

"Tôi là đồ bỏ đi mà cô còn muốn kết hôn với tôi à?" Tô Khánh Nam quát, hắn siết chặt nắm đấm khiến gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay.

"Tôi bị chính tình nhân của anh bắt cóc, lúc vừa trốn ra được lại bắt gặp hai người đang làm tình trên ô tô. Lúc ấy tôi mới biết mọi chuyện đều là kế hoạch của anh." Bạch Nguyệt kể lại.

"Nhưng trong kế hoạch của tôi, cô không lên giường cùng thằng khác." Tô Khánh Nam gào lên.

"Nếu anh không ném tôi đến nơi đồng không mông quạnh ấy thì chuyện đó sẽ xảy ra hay sao? Kế hoạch của anh không có không đồng nghĩa tình nhân của anh cũng vậy. Tôi nghĩ mãi cũng không hiểu vì sao anh lại làm vậy với tôi." Trong mắt Bạch Nguyệt ngùn ngụt ngọn lửa thù hận.

"Vì cô là đứa con gái dễ tiện đây!"

"Thế nên tôi mới kết hôn với anh. Anh gây cho tôi vết thương mãi mãi không lành, tôi cũng khiến anh phải phát ốm vì phải nhìn thấy tôi hàng ngày, không để anh được sống thoải mái." Bạch Nguyệt thốt lên.

"Vậy tại sao cô không kiên trì tới cùng đi?" Tô Khánh Nam hừ lạnh.

"Vì tôi đã buông tha cho bản thân mình rồi. Sau này anh thích chơi thế nào thì chơi, dù mắc bệnh cũng không liên quan gì đến tôi." Bạch Nguyệt lạnh lùng đáp rồi cúp điện thoại.

Tô Khánh Nam nắm chặt điện thoại như muốn bóp nát nó.

Âm Ngân lo lắng hỏi, "Chị Nguyệt nói thế nào vậy anh?"

Tô Khánh Nam lườm cô ta, đôi mắt tràn ngập tơ máu đỏ rực, ánh nhìn sắc bén và hung dữ như muốn cắt người ta ra thành mảnh nhỏ.

Âm Ngân không biết Bạch Nguyệt đã nói gì ư?

Tô Khánh Nam như vậy khiến cô ta sợ run người.

"Rốt cuộc thì cô đã nói gì với cô ta?" Tô Khánh Nam hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cô định rũ sạch quan hệ với tôi sao, không được đâu

"Không, không, tôi chỉ muốn..." Âm Ngân định nói lại thôi, vì cô ta không biết nên nói gì mới có thể làm người đàn ông trước mặt bớt tức giận.

"Rốt cuộc cô đã nói cái gì." Tô Khánh Nam đột nhiên quát lên.

Âm Ngân bị dọa sợ, thẳng thắn nói: "Cũng không có gì, chỉ là đưa đoạn ghi âm trước đây của chúng mình cho cô ta."

Tô Khánh Nam đột nhiên trở tay tát vào mặt Âm Ngân, tròn to mắt: "Ai cho cô quyền làm thế."

Âm Ngân ngã xuống đất, quỳ trước mặt Tô Khánh Nam ôm chân hắn: "Em chỉ muốn cho cô ta biết điều một chút mà rời xa anh. Em yêu anh, yêu đến phát điên."

Tô Khánh Nam bỗng bóp cổ cô ta, như thể chỉ hơi mạnh tay một chút là giết chết người. Hắn tức giận quát: "Cô nghĩ cô là ai? Chỉ là ả đàn bà tôi tùy tiện chơi đùa một chút thôi. Cô có tư cách gì bắt cô ấy phải rời xa tôi hả?"

Mặt Âm Ngân tái mét, dần dần mất đi đường khí, cô ta nói đứt quãng: "Anh Nam, Nam... anh tha cho... em đi!"

Tô Khánh Nam không có ý định buông tay, càng lúc càng hung ác.

Bỗng lúc này, điện thoại hắn vang lên, đôi mắt Tô Khánh Nam lóe sáng, buông lỏng tay ra rồi bắt máy.

Âm Ngân kiệt sức gục xuống đất, vừa ho khan vừa tham lam hít thở.

"Tổng giám đốc Tô, đã tra được thông tin chiếc xe mà anh báo rồi. Đó là xe của Cố Lăng Kiệt, chỉ huy cao cấp của quân khu bộ đội đặc chủng." Cấp dưới của Tô Khánh Nam báo cáo.

Về giết chóc trong mắt Tô Khánh Nam không hề mất đi, khoe miệng hắn nở nụ cười lạnh băng: "Hóa ra là hắn. Bà chủ đâu? Về nhà chưa?"

"Theo Cố Lăng Kiệt lên du thuyền rồi ạ. Nghe nói sáng sớm ngày mai mới lên bờ."

Đồng tử của Tô Khánh Nam thắt lại, sắc mặt xanh mét, hàm răng nghiến chặt, hắn bực bội thốt: "Ngày mai phải chơi bọn này một chút mới được. Không phải ai cũng động vào người phụ nữ của Tô Khánh Nam này được."

"Vâng"

Tô Khánh Nam cúp điện thoại, lạnh lùng nhìn Âm Ngân trên mặt đất rồi ra lệnh: "Trong vòng ba ngày tới phải cắt khỏi đây, đừng để tôi gặp lại cô nữa."

"Đừng, anh Nam, em yêu anh, em không thể sống nếu xa anh." Âm Ngân cầu xin.

"Con điểm này." Tô Khánh Nam đá văng Âm Ngân ra, đôi mắt lạnh lùng không chút tình cảm, hắn bấm điện thoại gọi đi: "Tịch thu tất cả bất động sản, công ty, xe hơi và những đồ xa xỉ trên danh nghĩa của Âm Ngân. Hủy toàn bộ những nghiệp vụ ngân hàng có liên quan đến tôi của cô ta, đồng thời phong tỏa mọi hoạt động của cô ta."

Sắc mặt Âm Ngân đen sì, cả người như bị rút cạn sức lực, nằm vật trên mặt đất.

*

Bầu trời bắt đầu sáng dần, ánh mặt trời buổi ban mai xuyên qua cửa sổ, rơi trên người Bạch Nguyệt. Cô từ từ mở mắt ra. Lần đầu tiên cô ngủ một giấc yên bình đến vậy.

Cô đứng dậy đi đánh răng rửa mặt. Lúc vừa bước ra khỏi phòng tắm thì tiếng gõ cửa vang lên. Bạch Nguyệt đi ra mở cửa.

Cố Lăng Kiệt đứng thẳng trước cửa, trên tay cầm ba chiếc túi.

"Quần áo ngày hôm qua của cô chưa khô, mặc cái này tạm vậy." Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói, sau đó đặt túi xuống đất rồi quay người rời đi.

Bạch Nguyệt nhìn chiếc túi, khẽ mỉm cười, trong lòng bỗng có cảm giác ấm áp.

Cô nhặt túi giấy lên, lấy đồ bên trong ra, là một chiếc váy dài thêu hoa bằng tơ tằm thủ công rất tinh tế, cổ hoa sen, hoa lan hai bên, xinh đẹp vào cao quý, vừa nhìn đã biết là hàng đắt. Cô còn chưa đưa tiền mỹ phẩm cho anh đâu.

Bên trong còn có một đôi giày da màu trắng rất mềm mại, xỏ vào khá thoải mái.

Cô thay đồ xong bên ra ngoài, nhìn thấy Cổ Lăng Kiệt trên boong thuyền.

Con gió thổi qua mặt biển tạo thành những gợn nước lăn tăn, nhưng thứ càng nổi bật sáng chói hơn chính là Cổ Lăng Kiệt. Sườn mặt góc cạnh và anh tuấn của anh như thể tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo dưới bàn tay của nhà điêu khắc đang hướng về phương xa. Tuy rằng anh khá lạnh lùng nhưng cô lại cảm nhận được rõ ràng sự ấm áp ít ai biết từ anh.

Cổ Lăng Kiệt quay người nhìn về phía cô, đôi mắt sâu thẳm thoáng về giật mình: “Bộ đồ này rất hợp với cô.”

Cô đi tới, cũng tựa vào lan can, dịu dàng nói: “Hình như càng ngày tôi nợ anh càng nhiều.”

“Nếu cô không muốn nợ thì chờ bao giờ về, đem ném những đồ này vào thùng rác là được.”

Bạch Nguyệt khẽ mỉm cười. Anh đúng là ngang ngược. Trong đầu cô bỗng hiện lên bóng dáng Tô Khánh Nam, sau đó cô ngược lên nhìn Cổ Lăng Kiệt, nghiêm túc hỏi: “Thủ trưởng, tôi muốn hỏi anh một vấn đề.”

“Hả?” Anh cũng nhìn sang cô.

Lúc này, trông họ hết như người bạn quen biết lâu năm đang nói chuyện phiếm.

“Tại sao anh lại ghét cô Tô như vậy? Theo tôi thấy, quả thật cô ta rất yêu anh.” Bạch Nguyệt khó hiểu.

Không phải cô “bà tám” mà là cô tự dung liên tưởng đến mình.

Anh chăm chú nhìn cô, như thể trong nháy mắt anh có thể nhìn thấu nội tâm cô vậy. Anh nghiêm túc trả lời: “Thứ nhất, tôi không thích cô ta. Thứ hai, tôi không thích cô ta quấn lấy tôi. Thứ ba, cô ta đã làm tổn thương bạn tôi. Nếu như trước đây còn chút tình nghĩa nào thì đó chính là tôi không đến mức dùng thủ đoạn cường chế cho cô ta biến mất.”

Bạch Nguyệt hiểu. Tô Khánh Nam không thích cô quấn lấy hắn, còn cho rằng cô làm tổn thương đến Âm Ngân.

Sau khi tỉnh táo lại, Bạch Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn thủ trưởng.”

“Cô không phải cấp dưới của tôi, cũng không phải quân nhân, đừng gọi tôi là thủ trưởng nữa.” Cổ Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

“Hả?” Cô có chút khó chịu: “Xin lỗi.”

“Tôi tên là Cổ Lăng Kiệt.” Anh nhìn về phía bờ biển: “Cô có thể gọi thẳng tên.”

Trong lòng Bạch Nguyệt có cảm giác kì lạ. Cô gọi thẳng tên anh thì có vẻ không lịch sự cho lắm.

“Anh tính cả tiền đồ trang điểm, váy và giày đi, tôi không thể nhận không đồ của anh được.” Bạch Nguyệt chuyển đề tài.

Đôi mắt thoáng về tức giận của anh lướt qua gương mặt vẫn bình thản của cô: “Nếu quả thật muốn rũ sạch quan hệ với tôi thì buổi chiều theo tôi đi mua quần áo, cô chi tiền.”

Bạch Nguyệt thoáng khựng lại, rũ mắt xuống. Cô không muốn nợ tiền anh, đúng là phải mua đồ đắt tiền cho anh, ít nhất cũng phải xấp xỉ chỗ tiền mà cô nợ anh.

“Hôm nay tôi phải đi làm, đợi tôi tan làm đi được không?” Bạch Nguyệt hỏi.

Sắc mặt Cổ Lăng Kiệt càng kém hơn, đúng là cô muốn rũ bỏ toàn bộ quan hệ đây mà.

“Trung tá Thượng lái xe tới rồi, lên xe đi.” Cổ Lăng Kiệt không để cô kịp thấy rõ sắc mặt anh đã sai bước đi đến bến tàu.

Trung tá Thượng mở cửa xe ra, cung kính đứng bên cạnh chiếc Range Rover.

Sau khi lên xe, Cổ Lăng Kiệt thờ ơ ra lệnh: “Đưa cô ấy về nhà trước.”

“Rõ!” Trung tá Thượng tuân lệnh: “Xin hỏi nhà cô Bạch ở đâu?”

“Chung cư Lam Thiên, đến cổng được rồi, tôi tự đi vào được.” Bạch Nguyệt đáp lại.

Cô liếc nhìn Cố Lăng Kiệt, anh đang chớp mắt nghỉ ngơi, Bạch Nguyệt cũng im lặng để tránh ảnh hưởng đến anh, cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một chiếc xe máy đang lao vút tới. Cố Lăng Kiệt mở choàng mắt, liếc ra cửa sổ, bắt gặp tên lái xe máy giờ súng lên.

Bạch Nguyệt còn chưa kịp phản ứng thì anh đã nhanh chóng đề lên người cô, tay che đầu cô và che chở cho cô trong lồng ngực mình.

“Đoàng!” Một viên đạn bắn tới, xuyên qua cửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cút! Bỏ chạy mất dép

Viên đạn xẹt qua cánh tay Cố Lăng Kiệt, ghim vào cửa xe.

Trung tá Thượng vội vàng dừng xe, chiếc xe máy kia cứ thế lao đi vun vút.

“Sếp, sếp không sao chứ!” Trung tá Thượng lấy khẩu súng ngắn được trang bị trên xe nhắm vào tên đang lái xe máy kia.

“Đừng nổ súng, chỗ này đông người qua lại, cẩn thận ngộ thương người dân.” Cố Lăng Kiệt nhắc nhở.

Ánh mắt sắc bén của anh liếc về chiếc xe máy đã đi xa, ngay sau đó anh ra lệnh: “Phong tỏa đoạn đường Thanh Sơn, lấy đoạn băng giám sát con đường này, tránh bút dây động rừng.”

“Rõ, thưa sếp.”

Bạch Nguyệt thấy vết máu trên tay bèn vội vàng nhìn khắp cánh tay Cố Lăng Kiệt. Tay anh đang bị mảnh thủy tinh găm vào. Nếu không có anh thì chắc vết thương kia đã ở trên đầu hoặc trên mặt cô rồi. Cô bỗng có chút xúc động.

“Tay anh bị thương rồi, bệnh viện ở gần đây thôi, anh có muốn đi xử lý vết thương trước không?” Bạch Nguyệt quan tâm hỏi.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô, xin lỗi: “Tôi không thể đưa cô về rồi. Tôi phải quay về quân khu một chuyến, sẽ gọi điện thoại cho cô sau.”

“Không sao, tôi tự về được.” Bạch Nguyệt xuống xe.

Anh nhanh hơn một bước, ngăn cản cô và cúi đầu nói với tài xế: “Đưa cô ấy về khu chung cư Lam Thiên.”

Bạch Nguyệt đành quay lại ngồi vào xe, sau đó anh giúp cô đóng cửa lại.

Bạch Nguyệt lần nữa nhìn vào cánh tay anh, nơi ấy còn đang chảy máu khiến cô không khỏi thương xót.

Dường như anh quá ít quan tâm tới bản thân. Lần trước ở chỗ bọn buôn ma túy, anh còn lấy thân đỡ đạn cho cô, lần này cũng thế. Tính mạng của người khác đối với anh là một sinh mệnh, nhưng bản thân anh thì sao! Chút tình cảm kỳ lạ bỗng lan tràn nơi đáy lòng cô.

Chỉ chốc lát cô đã trở về chỗ ở của mình.

Cô vừa mở cửa vào nhà đã thấy Tô Khánh Nam đã ngồi trên sofa, hai chân vắt chéo, ngả người biếng nhác trên ghế. Một tay hắn tùy ý gác trên ghế, tay còn lại nghịch con dao gọt hoa quả. Hắn nhếch miệng trông thật đều giả, như cười như không đầy vẻ thâm hiểm.

“Tôi đi lấy giấy chứng nhận kết hôn và thẻ căn cước xuống, có lẽ còn cần cả sổ hộ khẩu nữa. Chờ tôi xuống đã.” Bạch Nguyệt đi về phía phòng ngủ.

“Thằng kia làm cô thoải mái không?” Tô Khánh Nam châm chọc.

Bạch Nguyệt lườm hắn, cô chán ghét bản mặt xấu xa của hắn, mấp máy miệng một lúc rồi thừa nhận: “Ừ, thoải mái lắm.”

Tô Khánh Nam đứng dậy, vung tay tát cô: “Cô đúng là khốn nạn.”

Hắn ra tay rất mạnh, khiến cô hoa mắt váng đầu, khóe miệng còn rỉ máu.

Bạch Nguyệt lạnh lùng lau khóe miệng. Chuyện khốn nạn nhất mà cô từng làm chính là yêu hắn!

“Nếu làm thế là khốn nạn, vậy anh nhiều lần bắt cá hai tay thì sao?” Bạch Nguyệt châm chọc. Nói ra cô mới cảm thấy so đo nhiều với hắn thật vô nghĩa.

“Thôi, sau hôm nay chúng ta đường ai nấy đi, cũng chẳng có gì hay để mà nói. Buổi chiều tôi sẽ chuyển khỏi nơi này ngay.” Bạch Nguyệt bước đi.

Mắt Tô Khánh Nam đỏ ngầu, hấn giật cánh tay của cô, bóp chặt mặt cô đến mức cô đau đớn.

“Cũng biết học cách cảm sùng tôi rồi à?” Tô Khánh Nam tức giận đến mức trán hấn gân xanh.

Bạch Nguyệt nhìn chằm chằm hấn, chẳng buồn để ý tới hấn, cô cạy mở tay hấn ra: “Từ giờ ông ăn chả bà ăn nem, không liên quan tới nhau.”

Tìm hấn thót lên tận cổ họng. Cô còn định yêu người khác ư?

Hấn lại bóp cầm cô lần nữa, tức giận thờ phỉ phò lên mặt cô, hơi thở nóng hừng hực như thể muốn nướng chín cô. Hấn không thể hiểu nổi, khi nghe thấy cô đòi ly hôn, cô không còn quan tâm hấn nữa, tại sao hấn lại tức giận đến vậy!

“Bạch Nguyệt, hôm nay tôi sẽ cho cô biết kết quả của việc phản bội tôi sẽ ra sao!” Hấn kéo khóa quần, đôi mắt đầy vẻ nguy hiểm và giễu cợt: “Không phải cô vẫn muốn tôi làm với cô sao? Hôm nay tôi sẽ thỏa mãn cô, sẽ cho cô ăn no thì thôi.”

Bạch Nguyệt nhớ tới cuộc điện thoại hôm qua mà cảm thấy dạ dày cuộn cuộn như dòi non lấp bễ, trong thoáng chốc không thót nổi thành lời.

Tô Khánh Nam thấy cô không từ chối thì cười khẩy: “Xem ra thằng kia cũng chưa làm cô thỏa mãn rồi, muốn không?”

Bạch Nguyệt lấy lại tinh thần: “Cút!”

Thế nhưng hấn lại thâm hiểm đi tới, hôn lên đôi môi của cô. Nói chính xác thì đây không phải là hôn mà là cắn xé, cắn xé đôi môi của cô, sau đó mút lấy từng giọt máu chảy, từ đầu đến cuối không xâm nhập vào miệng cô.

Bạch Nguyệt liều mạng vùng vẫy, vừa đánh vừa đẩy đầu hấn ra. Có điều hấn quá mạnh nên cô chẳng thể nào tránh thoát.

Tô Khánh Nam nếm được vị ngọt ngào từ máu tươi của cô, hít hà hương thơm từ người cô.

Chết tiệt, sao môi cô lại mềm mại thế, hấn sắp không kiềm chế được rồi.

Trong đầu Tô Khánh Nam bỗng hiện lên cảnh cô ở ngoài cà đêm với Cố Lăng Kiệt, hấn buông cô ra, nguy hiểm hỏi: “Còn chỗ nào từng bị những thằng khác đụng vào nữa?”

Tay hấn lần mò xuống dưới khiến Bạch Nguyệt sợ chết khiếp. Cô không muốn bị hấn đụng chạm.

Đột nhiên cô nhìn thấy con dao gọt hoa quả trên bàn, thừa dịp hấn lơ là, cô cầm lấy dao dí vào cổ Tô Khánh Nam.

Hấn khựng lại nhìn cô, ánh mắt chẳng hề sợ hãi. Tô Khánh Nam châm chọc: “Cô có giỏi thì ra tay đi, để tôi xem cô có thể máu lạnh đến mức nào.”

Bàn tay Bạch Nguyệt run rẩy, cô nhìn hấn với vẻ đề phòng.

“Không phải anh từng bảo không thềm động vào tôi sao? Không phải anh bảo hãy nhắc tới tôi là không có hứng sao? Bây giờ anh đang làm gì thế, đừng tự và mặt mình thế chứ.” Bạch Nguyệt công kích.

“Hà.” Tô Khánh Nam khẽ cười, nói với giọng điệu đều giả: “Bây giờ tôi hối hận rồi. Tôi muốn nhìn xem thằng khác coi trọng cô ở điểm gì mới muốn ăn nằm với cô.”

Hấn tiếp tục tiến tới gần và vén váy cô lên.

Bạch Nguyệt sợ hết hồn, đâm dao vào cánh tay hấn. Cô còn chưa kịp đâm trúng thì đã bị hấn giữ tay lại. Hấn rất khỏe, tay nắm chặt khiến xương cốt của cô như thể sắp vỡ vụn, con dao cứ thế rơi xuống đất.

Hấn nhếch miệng, đôi mắt tràn ngập sự tức giận: “Đâm vào tim tôi đi, đâm vào cánh tay không đủ để giết chết tôi đâu.”

“Tôi sợ giết chết anh chỉ làm bản tay thôi thôi.” Bạch Nguyệt cắn hận nhìn hấn dăm dăm.

Tô Khánh Nam cười khẩy, bàn tay lạnh lẽo lướt qua hai gò má trắng nõn của cô, chẳng hề có chút thương hoa tiếc ngọc: “Hôm qua tên kia làm với cô bằng cách nào, có cho ngón tay hay lưỡi vào không?”

“Anh tưởng ai cũng ghê tởm giống anh ư, anh ấy không hề đụng vào tôi.” Bạch Nguyệt gạt ngón tay của hấn ra.

Tô Khánh Nam hoàn toàn không tin: “Cô đùa à? Trai đơn gái chiếc ở chung một đêm, quần áo đã thay, người cũng tắm rửa. Chẳng lẽ hấn có vấn đề sao? Hay cô đang sĩ nhục trí thông minh của tôi?”

“Có tin hay không tùy anh.” Đôi mắt Bạch Nguyệt lóe sáng, cô không chút lưu tình đá vào bụng hấn.

Tô Khánh Nam giật thót, không ngờ cô lại đá vào chỗ kia. Hấn nhảy ra phía sau theo bản năng, né tránh cú đá của cô.

Bạch Nguyệt ném đĩa hoa quả trên bàn vào người Tô Khánh Nam khiến hắn phải tránh đi. Nhân cơ hội này, cô chạy một mạch ra khỏi nhà.

“Mẹ kiếp!” Tô Khánh Nam nổi giận, đá chân vào bàn làm gãy một chân bàn.

Nữ giúp việc đứng ở cửa phòng bếp sợ sệt nhìn Tô Khánh Nam.

Con giận trong lòng Tô Khánh Nam không có nơi để trút, hắn trừng người giúp việc: “Cút cho tôi, cô đã bị đuổi việc rồi.”

Nữ giúp việc thấy hắn biến thái như vậy thì bỏ chạy mất dép.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ý anh là gì

Buổi chiều, Bạch Nguyệt xử lý xong một ca phẫu thuật thì về phòng làm việc của mình. Lúc này Cố Lăng Kiệt đang lặng lẽ đứng tựa vào bức tường bên ngoài phòng làm việc của cô. Khi nhìn thấy anh, Bạch Nguyệt hơi kinh hãi.

Với thân phận của anh, ngay cả giám đốc bệnh viện cũng phải đích thân đứng ngoài cổng đón, sao anh lại cúi đầu chờ trước cửa phòng cô vậy.

Bạch Nguyệt đi về phía anh, trông thấy băng gạc quấn trên cánh tay anh thì vô cùng ngại ngùng: “Hình như trình độ bác sĩ của quân khu các anh không được tốt lắm thì phải?”

Anh nhìn sang cô. Thật ra mấy cô y tá ở quân khu nhìn thấy anh đều bị mất tập trung, những ánh mắt kia khiến anh quá phiền não, vì vậy anh đành tự tay băng bó tạm.

Anh nhìn chăm chăm đôi môi của cô với ánh mắt sâu xa. Trên môi cô có vết cắn rất rõ ràng. Ngón tay của anh cọ sát môi cô, như đang giúp cô lau sạch thứ gì đó. Nơi anh chạm vào có chút tê dại, Bạch Nguyệt thảng thốt, cô lui lại tránh bàn tay anh.

Đôi mắt Cố Lăng Kiệt trở nên sâu thẳm hơn: “Môi cô làm sao vậy?”

“Sợ ý bị cọ rách thôi.” Bạch Nguyệt đáp qua loa, bước qua anh vào phòng làm việc.

Cô cúi đầu, lấy băng gạc và cồn i ốt trong ngăn kéo ra, chuyển đề tài: “Tôi giúp anh băng bó lại vậy.”

Anh ngồi xuống đối diện bàn làm việc của cô, cánh tay đặt lên mặt bàn. Bạch Nguyệt nhẹ nhàng cời bỏ lớp băng gạc cũ, chăm chú tỉ mỉ băng bó cho anh, đồng thời dặn dò: “Nên kiêng chạm vào nước, nếu vết thương nhiễm trùng sẽ bị sốt, đợi bao giờ đóng vảy là ổn rồi.”

Anh hoàn toàn không nghe cô nói, chỉ cau mày nhìn vào vết thương trên miệng cô. Nhìn kỹ hơn, anh còn phát hiện một bên mặt cô hơi sưng.

“Cô bị đánh à?” Cố Lăng Kiệt suy đoán.

Bạch Nguyệt khựng lại, đôi mắt chất chứa đau buồn, khẽ nói: “Sau này sẽ không bị thế nữa, những ngày thế này sắp kết thúc rồi.”

“Ý cô là gì?” Cố Lăng Kiệt không hiểu.

Bạch Nguyệt lắc đầu, không nói thêm gì nữa.

Cố Lăng Kiệt quay đi, tự bực bội với bản thân. Anh thấy cô băng bó kỹ rồi bèn đứng lên, hát cầm về phía cửa: “Đi thôi, trung tá Thượng vẫn còn đợi bên ngoài.”

Anh nói một câu trần thuật khiến cô không thể từ chối, cuối cùng đành phải đi theo.

Tới bãi đỗ xe, xe anh đã đổi thành chiếc Rolls Royce.

Trung tá Thượng mở cửa giúp họ, sau đó nói với Bạch Nguyệt: “Cô Bạch bận việc lắm à? Sếp chúng tôi chờ cô hai tiếng rồi đấy.”

“À.” Cô bối rối giải thích: “Tôi phải làm phẫu thuật, xin lỗi.”

“Tại tôi không gọi điện thoại đến báo, không liên quan gì đến cô.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói, sau đó ngồi xuống ghế trước. Bạch Nguyệt cũng ngồi xuống bên cạnh anh.

Đáng người anh rất cao, đôi chân dài thỉnh thoảng va vào đầu gối cô.

Bạch Nguyệt mất tự nhiên, hỏi Cố Lăng Kiệt: “Bây giờ đi đâu đây?”

“Khu quốc tế Thủy Nguyệt, com nước xong vừa hay có thể đi mua quần áo.” Cố Lăng Kiệt vừa nói vừa lơ đãng nhìn cô: “Cô muốn ăn gì? Đồ Trung hay Tây?”

“Tôi biết một nhà hàng khá ngon. Tôi mời.” Bạch Nguyệt cười nói.

Cố Lăng Kiệt không tò vè gì, chỉ chốc lát họ đã đến một nhà hàng Pháp trên tầng 5 của khu quốc tế Thủy Nguyệt.

Trung tá Thượng lấy lý do có việc bận nên xin phép rời đi trước.

Nhân viên phục vụ đi đến đưa cho Cố Lăng Kiệt và Bạch Nguyệt mỗi người một quyển thực đơn, lịch sự rót cốc trà chanh cho hai người.

Bạch Nguyệt chọn món xong thì đưa trả thực đơn cho nhân viên phục vụ.

“Giống vậy.” Cố Lăng Kiệt thản nhiên nói rồi cũng trả thực đơn.

“Sau khi anh về, có bắt được kẻ nổ súng kia không?” Bạch Nguyệt hỏi. Nhớ tới cảnh ấy, lòng cô vẫn còn sợ hãi không thôi.

“Hiển nhiên hẳn đã có tính toán trước. Sau khi xe máy vào hang núi thì không ra ngoài nữa. Đến lúc chúng tôi chạy tới thì xe còn ở đó nhưng người đã biến mất từ bao giờ rồi.” Cố Lăng Kiệt giải thích.

Giọng anh trầm ấm tựa như tiếng đàn violon, rất êm ái dễ nghe.

“Công việc của anh nguy hiểm lắm à? Tôi thấy những người khác ra ngoài sẽ có rất nhiều người bảo vệ. Nhưng mà anh lại thường xuyên đi một mình.” Bạch Nguyệt khó hiểu.

Anh cười mỉm, nụ cười tươi đẹp biết bao, đôi mắt cũng như mặt hồ gọn sóng: “Cô đang quan tâm tôi à?”

“Dù sao cũng cùng nhau trải qua hai bận sống chết, muốn không quan tâm cũng khó lắm.” Bạch Nguyệt nói tự nhiên, sau đó nhấp một hớp trà chanh.

Ánh mắt Cố Lăng Kiệt trở nên dịu dàng hơn, anh giải thích: “Mặt mũi của lính đặc chủng đều phải giữ bí mật, trừ những người đặc biệt được biết thì gần như chúng tôi không thể xuất hiện quang minh chính đại. Với lại tôi không thích một đám đông đi theo, gò bó lắm.”

“Không nhìn ra, anh rất...” Bạch Nguyệt không nghĩ ra từ nào hợp để miêu tả, do dự một chút mới nói: “Ừm, không hợp với hình tượng nghiêm khắc của anh.”

“Cô muốn nói tôi bướng bỉnh lý lợm hay là nghịch ngợm ngang cưởng đây?”

“Người tôn trọng tự do đều đáng để ca ngợi.” Cô chạm ly với anh: “Lấy trà thay rượu.”

Cố Lăng Kiệt cũng nhấp ngụm trà. Lúc anh nhàn nhã không mang vẻ lạnh lùng thường ngày, thay vào đó là chút ấm áp khiến người ta yên lòng.

Nhân viên phục vụ đưa đồ ăn lên, có gan ngỗng, bò bít tết, rượu vang khai vị và salad.

“Bây giờ bên bộ đội đặc chủng của quân khu đang tuyển bác sĩ, cô có hứng thú thử hay không?” Anh nhàn nhã cầm lấy ly, nhẹ nhàng uống rồi lại nhẹ nhàng đặt xuống.

“Trong bộ đội đặc chủng của các anh có phụ nữ mang thai à? Ngành của tôi hình như không phù hợp lắm.” Cô cười trừ, cũng uống một hớp rượu vang. Bạch Nguyệt liếm môi, tinh tế thưởng thức.

Cố Lăng Kiệt cúi đầu, thong dong cắt bò bít tết trong đĩa: “Cũng bởi vì không có bác sĩ khoa phụ sản nên nhiệm vụ nguy hiểm sẽ rơi vào đầu người dân bình thường.”

“Nếu tôi mà ứng tuyển thật, chắc phải mười năm mới có một nhiệm vụ, chẳng phải tôi rảnh rỗi đến phát chán hay sao. Mười năm sau á, chưa chắc tôi đã nhớ cách phẫu thuật thế nào.” Bạch Nguyệt đùa.

“Bác sĩ khoa phụ sản cũng biết băng bó vết thương và xử lý trong tình huống khẩn cấp như gấp đạn, bồi thuốc. Đây không phải công việc nhàn hạ, có lẽ còn bận rộn hơn cả bác sĩ bình thường.” Thật ra thì anh muốn cô ứng tuyển.

“Nếu bận rộn như vậy thì có lẽ tôi không đi đâu. Nói thật, tôi thích thoải mái hơn.” Bạch Nguyệt cười tươi.

Cố Lăng Kiệt ghen lời. Cô không đi làm anh hơi thất vọng.

“Trùng hợp quá.” Giọng Tô Tiểu Linh vang lên.

Cô ta đứng trước bàn họ, liếc nhìn Bạch Nguyệt với ánh mắt chán ghét, sau đó mới nhìn Cổ Lăng Kiệt. Mặt anh không chút thay đổi, vẫn cúi đầu ăn bít tết, chẳng thèm để ý đến cô ả đầy khiêu khích này.

Tô Tiểu Linh cắn răng, huênh hoang vênh vao: “Cổ Lăng Kiệt, em nói cho anh biết một tin tức tốt, bây giờ em là bác sĩ của bộ đội đặc chủng mới tuyển, sau này hợp tác vui vẻ.”

Cổ Lăng Kiệt cau mày, thản nhiên nhìn cô ta: “Cô có được vào hay không còn phải chờ tôi phê duyệt. Tôi không phê thì cô cũng không vào được đâu.”

Tô Tiểu Linh nhếch miệng: “Biết ngay anh sẽ nói vậy mà, bác Cổ đã phê rồi, còn trực tiếp ra mệnh lệnh nữa.”

“Thì sao?” Cổ Lăng Kiệt hỏi vặn.

“Cho nên...” Tô Tiểu Linh nhìn Bạch Nguyệt, vênh vao khiêu khích: “Em sẽ bám lấy anh, cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp, trên thế giới này không có góng tương nào không đào được, chỉ là có nỗ lực hay không thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cô cắt rất tốt

Bạch Nguyệt nhìn chằm chằm Tô Tiểu Linh, như thể nhìn thấy đám phụ nữ bên cạnh Tô Khánh Nam. Từ người phụ nữ bắt cóc cô ba năm trước đến ả mạng bầu và cô trợ lý Âm Nguyệt bên cạnh hắn, bọn họ đều biết cô mới là người vợ cưới hỏi đàng hoàng của Tô Khánh Nam, nhưng lại hết lần này đến lần khác bám lấy hắn, vui sướng trên nỗi đau của người khác. Cô rất ghét đám phụ nữ như vậy, luôn ghê tởm bọn họ từ tận đáy lòng. Chẳng lẽ bọn họ không biết việc mình làm là sai sao?

“Tô Tiểu Linh, có chuyện này chắc cô vẫn chưa biết, tôi cũng đăng ký rồi.” Bạch Nguyệt lạnh nhạt nói.

Tô Tiểu Linh mở tròn mắt, không thể tin nhìn Bạch Nguyệt: “Cô cũng là bác sĩ à?”

Bạch Nguyệt mỉm cười hờ hững: “Cô đoán xem?”

“Cô đúng là không biết ngượng, cô nghĩ cứ đăng ký là được tuyển luôn sao?” Tô Tiểu Linh mặt bình tĩnh đáp lại.

“Thật ra đó chính là cuộc thi tuyển dành riêng cho cô ấy, cô nghĩ cô ấy được tuyển hay không đây.” Cổ Lăng Kiệt lạnh lùng thốt.

Mặc dù biết Cổ Lăng Kiệt đang nói dối nhưng mặt Bạch Nguyệt vẫn hơi đỏ.

Tô Tiểu Linh khó tin nhìn Cổ Lăng Kiệt, đôi mắt hằn tia máu. Cô ta tức điên người, cảm giác như công dã tràng vậy. Cô ta cầm ly rượu vang trên bàn lên, định hất vào mặt Cổ Lăng Kiệt. Thế nhưng anh đã bắt lấy cổ tay cô ta, đôi mắt lạnh lẽo tựa lưỡi dao quét về phía cô ta.

Tô Tiểu Linh bị anh làm chấn động. Cô ta yêu tính cách lạnh lùng bá đạo, cương trực công chính của anh, nhưng cũng hận anh khát máu vô tình, lạnh lùng bạc bẽo.

“Chờ xem, tôi sẽ không để cô vào bộ đội đặc chủng đâu.” Tô Tiểu Linh rút tay ra, bực bội bỏ đi.

Cổ Lăng Kiệt nhìn theo cô ta, trầm giọng nói: “Ngày mai tôi sẽ bảo trung tá Thượng đem đơn ứng tuyển đến cho cô điền.”

Bạch Nguyệt hơi lúng túng: “À...”

Chắc vừa rồi đầu cô đập mạnh nên mới nói vậy, bây giờ nói lại có kịp hay không?

“Bình tĩnh suy nghĩ lại, tôi thấy mình không hợp với quân đội lắm.” Bạch Nguyệt khéo léo nói.

“Nhưng ít nhất nói chuyện cũng phải giữ lời. Nếu cô chỉ nói với tôi như vậy thì đơn giản thôi, tôi cứ coi như cô nói đùa là được. Nhưng cô lại nói với Tô Tiểu Linh như vậy nên khiến tôi khó xử lắm.” Cổ Lăng Kiệt phân tích cho cô, hoàn toàn không định để cô từ chối.

Bạch Nguyệt cúi đầu, vô thức cắn bờ bít tết. Bây giờ cô không đồng ý thì tức là không giữ lời, lại còn khiến anh mất mặt trước Tô Tiểu Linh.

Cổ Lăng Kiệt liếc cô: “Sau khi vào quân đội, tôi sẽ cho cô quân hàm trung úy, còn cao hơn chủ nhiệm khoa chỗ các cô nhiều.

“Nếu nhận chức vụ đó, tôi chỉ sợ mình không gánh vác nổi.” Bạch Nguyệt dứt một miếng bít tết vào miệng.

“Xem biểu hiện của cô hôm cứu người ấy thì có thể làm được thôi.” Cố Lăng Kiệt đặt cái đĩa của mình trước mặt cô, sau đó cầm lấy đĩa bít tết mà cô đã cắt xong.

“Anh...” Bạch Nguyệt khó hiểu.

“Tôi thấy đề cô cắt bít tết là tốt nhất.”

Bạch Nguyệt nghen lòi. Chỉ vì cô cắt tốt nên đáng bị trưng dụng sao? Bạch Nguyệt cũng cạn lời với anh mất.

Cơm nước xong, cô đi đến quầy thu ngân, lấy ví tiền trong túi ra.

Cố Lăng Kiệt liếc tiền trong ví cô, thân nhiên hỏi: “Cô định mời à?”

“Ừ, tôi mời anh.” Bạch Nguyệt nói chắc chắn, sau đó hỏi nhân viên thu ngân: “Bàn số 8 của chúng tôi hết bao nhiêu?”

“Bàn số 8 đã được thanh toán rồi ạ.” Nhân viên thu ngân lịch sự đáp lại.

Bạch Nguyệt kinh ngạc nhìn Cố Lăng Kiệt.

“Tôi đã bảo trung tá Thượng thanh toán rồi, phần mà cô nợ tôi thì để hoãn lại, hôm khác mời sau.” Cố Lăng Kiệt giải thích, đi về phía cửa.

Hôm khác á? Thật ra cô đã định bụng sau khi mua quần áo cho anh xong sẽ không qua lại nữa. Cô cảm giác như đang bị anh nắm thóp vậy, mà cô thì không thích như thế. Đúng lúc này điện thoại của cô đổ chuông, Bạch Nguyệt thấy là Luru San bèn bắt máy.

“Tiểu Bạch, cậu đang ở đâu đấy? Tớ vừa phẫu thuật xong thì cậu đã đi rồi. Tớ đang có cái này cho cậu đấy.” Đôi mắt đen lúng liếng của Luru San xoay tròn.

“Tớ đang ở khu quốc tế Thủy Nguyệt, có chút việc bận, tối nay nói sau nhé.”

“Có chuyện gì thế?” Luru San vừa hỏi xong thì Bạch Nguyệt đã cúp máy rồi. Đôi mắt cô nàng ánh lên vẻ tinh nghịch, cô nàng bước ra khỏi cửa, đi về phía khu quốc tế Thủy Nguyệt.

*

Bạch Nguyệt theo sau Cố Lăng Kiệt. Anh đi rất chậm, hình như đang cố ý đợi cô. Hai người thong dong bước đi, giữ khoảng cách với nhau tầm mười mét. Cố Lăng Kiệt quá đẹp trai nên đi đến đâu cũng như cảnh đẹp, rất nhiều người đang nhìn hai người họ. Bạch Nguyệt cảm thấy rất lúng túng, dù sao một nam một nữ đi cùng nhau thường có vẻ mờ ám.

“Nếu anh muốn mua quần áo tốt một chút thì nên đi lên tầng trên.” Bạch Nguyệt nhắc nhở.

“Ừ.” Cố Lăng Kiệt đáp lại, không hề có vẻ vội vã. Anh nhìn quán kem Thổ Nhĩ Kỳ, hỏi cô: “Muốn ăn không?”

“Không cần.” Bạch Nguyệt không quen nhận đồ từ đàn ông lạ, trong khi cô đã nhận quá nhiều thứ từ anh.

“Cho tôi ba que.” Cố Lăng Kiệt nói với ông chủ.

Bạch Nguyệt nhìn xung quanh, chỉ có hai người họ thôi mà, chẳng lẽ còn ai khác à?

Lúc que kem thứ nhất làm xong, anh cầm lấy. Đến khi que thứ hai làm xong, anh lại cầm. Tới khi chủ quán đưa que kem thứ ba đến, Cố Lăng Kiệt mới nhìn Bạch Nguyệt với ánh mắt u ám.

Bạch Nguyệt thấy anh không còn tay nào để cầm nữa đành nhận hộ.

“Mau ăn đi, để lâu sẽ chảy mất.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói rồi bước qua cô.

Bạch Nguyệt cạn lời. Anh đúng là quá bá đạo.

Bạch Nguyệt cầm que kem rồi ném thử, nhìn anh đi tới trước hai đứa bé và ngồi xổm xuống, sau đó đưa hai que kem ốc quế trong tay cho bọn nhỏ.

Bọn nhỏ vui vẻ tung tăng chạy đi. Bấy giờ Bạch Nguyệt mới đi đến bên cạnh anh: “Bọn trẻ là họ hàng của anh à?”

Cố Lăng Kiệt đứng lên: “Không phải, chẳng qua tôi không ăn đồ ngọt.”

“Anh không nghĩ tôi cũng không ăn đồ ngọt sao?” Bạch Nguyệt nói với vẻ ghét bỏ.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô thật lâu, sau đó cầm lấy cổ tay cô, cúi đầu cắn một miếng kem vào đúng chỗ cô vừa ăn: “Tôi ăn hết giúp cô vậy.”

Bạch Nguyệt nhìn gương mặt anh tuấn của anh, trái tim bỗng đập rộn rã. Nơi cổ tay bị anh nắm lấy tựa như chạm phải tàn thuốc, mặt cô cũng đỏ ửng.

Cố Lăng Kiệt quan sát cô, ánh mắt thoáng vẻ dịu dàng khó mà phát hiện, sau đó anh khẽ gần đến môi cô.

Bạch Nguyệt cảm nhận được hormone nam tính mạnh mẽ của anh đến gần, lòng thầm hoảng hốt, lùi về sau một bước theo bản năng.

Sao cô lại có cảm giác anh muốn hôn mình nhỉ? Chắc cô tưởng lầm rồi.

Anh là sĩ quan cao quý, là mộng đẹp của biết bao người phụ nữ, không thể làm thế với cô được đâu.

Anh chạm vào mặt cô, ngón tay cái lướt qua khóe miệng cô: “Sao ăn uống giống như trẻ con vậy, dính kem rồi này.”

“Ồ vậy à, chắc tại tôi không để ý.” Bạch Nguyệt quay người, né tránh sự mờ ám từ anh.

Thế nhưng anh không để cô tránh né, bỗng cầm lấy cánh tay cô và kéo về phía mình, nhìn cô với ánh mắt sáng rực...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cô trốn tránh tôi chẳng phải muốn như thế sao_

Điện thoại của cô vang lên. Là Luru San gọi đến đúng lúc cô đang lúng túng: “Tôi nghe điện thoại đã.”

Cố Lăng Kiệt nhìn khuôn mặt đỏ như quả đào mật của cô, hắng giọng rồi buông tay cô ra.

Bạch Nguyệt đi sang một bên nghe điện thoại.

“San à, có chuyện gì thế?” Bạch Nguyệt hỏi.

Cô cảm thấy mặt mình vẫn còn nóng.

“Tôi thấy người đàn ông đó rồi, chính là người đàn ông mà cậu qua đêm ở nhà anh ấy đấy hả? Đẹp trai quá, càng nhìn càng thấy đẹp, hình như vừa nãy anh ấy muốn hôn cậu đúng không?” Luru San hưng phấn hỏi.

“Đâu có.” Mặt Bạch Nguyệt càng đỏ hơn.

Cô ý thức được Luru San đang ở gần đây bèn nhìn xung quanh.

Luru San xuống xe, vẫy tay với cô.

“Cậu đợi chút, tớ có quà cho cậu.” Luru San chạy về phía cô, nhoèn miệng cười nhìn Cố Lăng Kiệt.

Cô ấy nhét túi quà vào tay Bạch Nguyệt: “Cái này để tôi dùng nhé.”

“Gì thế?” Bạch Nguyệt ngạc nhiên mở túi ra xem.

Là... đồ... phụ nữ... dùng lúc ấy ấy.

Bạch Nguyệt như bị sét đánh, vội vàng đóng túi lại. Còn chưa kịp nói câu “Tôi không cần” thì Luru San đã chạy mất rồi.

“Cô ấy là bạn cô à?” Cố Lăng Kiệt nhìn cô hỏi.

“Ừ.” Bạch Nguyệt đáp, đầu cô vẫn còn đang suy nghĩ về món quà kia.

“Cô ấy tặng gì cho cô thế?” Cố Lăng Kiệt nghi ngờ liếc túi quà của cô.

“Không có gì. Chúng ta mau đi mua quần áo đi.” Bạch Nguyệt úp mở không muốn nói. May mà Cố Lăng Kiệt cũng không ép cô.

Anh đi vào tầng năm của khu quốc tế Thủy Nguyệt. Quần áo của tầng này đều là sản phẩm cao cấp, bộ vest tốt tốt một chút giá toàn 300 triệu trở lên.

“Anh thích màu gì?” Bạch Nguyệt nhìn mấy bộ đồ trong cửa hàng, hỏi Cố Lăng Kiệt.

“Màu xanh thẫm, màu kem.”

Bạch Nguyệt thấy một bộ vest rất đặc biệt đang mặc trên ma-nơ-canh. Đường cắt may khéo léo, màu chủ đạo là màu kem, cổ áo và tay lại phối với màu xanh thẫm. Rất hợp với Cổ Lăng Kiệt.

Bạch Nguyệt nắm lấy cánh tay của Cổ Lăng Kiệt, nhìn về phía ma-nơ-canh hỏi: “Anh có thích bộ này không?”

Cổ Lăng Kiệt nhìn tay cô rồi liếc lên mặt cô.

Da của Bạch Nguyệt rất trắng, hết như trứng gà bóc vậy, không có bất cứ tí vết nào, trông nét nào ra nét ấy, có điều trán cô hơi nhăn lại, thoáng nét lo âu nhàn nhạt.

Cổ Lăng Kiệt ngắm nhìn cô, đáp lại một tiếng: “Ừ, thích.”

Bạch Nguyệt không chú ý tới anh đang ngắm gương mặt mình.

“Vậy chiếc này đi.” Bạch Nguyệt buông tay anh ra, bước vào cửa hàng và hỏi nhân viên bán hàng: “Xin hỏi, bộ này có cỡ 190 không?”

“Có ạ.” Nhân viên phục vụ nhiệt tình đưa bộ vest cho Cổ Lăng Kiệt.

“Mời qua bên này.” Nhân viên phục vụ dẫn anh tới phòng thử đồ.

Bạch Nguyệt tùy ý xem quần áo trong cửa hàng, bỗng thấy Tô Khánh Nam đi tới.

Tạm thời cô không muốn gặp hắn, nhớ lại tất cả những hành vi trước kia của hắn, cô liền cảm thấy căm ghét. Nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Cô mở phòng thử đồ ra. Cổ Lăng Kiệt đang thay áo sơ mi, còn chưa kịp cài khuy áo. Lồng ngực anh cường tráng, làn da màu mạch và cơ bụng săn chắc. Anh mặc một chiếc quần cạp trung bình, thắt lưng màu đen, nơi thắt lưng ẩn hiện màu đen của chiếc quần bên trong, vô cùng gợi cảm.

Bạch Nguyệt có hơi ngẩn ngơ.

“Chào anh Tô.” Nhân viên phục vụ nhiệt tình chào hỏi.

Bạch Nguyệt cau mày, không kịp suy nghĩ liền bước vào phòng thử đồ của Cổ Lăng Kiệt.

Phòng thử đồ chật hẹp lại chứa thêm hai người nên anh và cô đứng rất gần nhau.

“Sao thế?” Cổ Lăng Kiệt nhìn cô.

“Chồng tôi ở bên ngoài.” Bạch Nguyệt giải thích.

Ánh mắt Cổ Lăng Kiệt sa sầm đi vài phần, thoáng vẻ tức giận. Anh bức dọc hỏi: “Ồ cùng tôi khiến cô mất mặt à?”

“Đương nhiên là không phải.”

Cổ Lăng Kiệt nhích tới gần cô. Bạch Nguyệt kinh ngạc, chống tay vào ngực anh. Lồng ngực anh rất nóng khiến tim cô đập như trống bỏi.

“Vậy thì vì cái gì?” Cổ Lăng Kiệt hỏi. Hơi thở của anh đang phả lên mặt cô.

Bạch Nguyệt hồi hộp thu tay lại. Thế là túi giấy trong tay cô rơi xuống mặt đất, đồ vật bên trong lăn ra ngoài.

Cổ Lăng Kiệt nhìn xuống đất. Một chiếc “gậy” giả và một đĩa CD kèm tám poster vô cùng bắt mắt.

Bạch Nguyệt cũng nhìn thấy, đầu cô như muốn nổ tung. Nhiệt độ phòng thử đồ nhanh chóng tăng lên. Hơi nóng hầm hập khiến cô sắp ngạt thở rồi.

“Không... không phải của tôi.” Bạch Nguyệt lúng túng giải thích.

Đôi mắt đen như mực, sâu như xoáy nước không đáy của Cổ Lăng Kiệt nhìn thẳng vào cô. Một tay anh chống vào tường, hơi thở mờ ám bao phủ khắp người cô, anh khàn khàn nói: “Muốn chơi trò yêu đương vụng trộm với tôi à?”

“Hả?” Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh.

Trái tim cô đập thình thịch, không thể nào tin nổi anh lại thốt ra lời trêu chọc như vậy.

Anh áp sát cô, nâng cằm cô lên hỏi: “Cô trốn vào đây chẳng phải là vì muốn thế sao?”

“Không, không phải vậy.” Bạch Nguyệt giải thích. Anh ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhặt đồ trên mặt đất nhét vào trong túi cô.

Bạch Nguyệt muốn đào lỗ rồi chui xuống giấu mặt đi cho đỡ xấu hổ.

“Cái này, tôi không cắt nữa.” Giọng Cổ Lăng Kiệt vang lên, trở lại dáng vẻ thủ trưởng cương trực công chính.

Bạch Nguyệt ngưng ngưng nói: “Cắt đi, dù sao cũng không phải của tôi.”

Anh nhìn cô với ánh mắt dò hỏi: “Cô chắc chắn?”

Bạch Nguyệt không hiểu câu này của anh có ý gì, hơi ngây người. Cô nghĩ lại, có lẽ mình không nói sai điều gì.

“Chắc chắn... tôi không dùng tới thứ kia đâu, tôi...” Cô phát hiện mình nói năng ấp úng nên hơi chán nản.

Cổ Lăng Kiệt nhíu mày, quay người mở cửa ra.

“Đừng.” Bạch Nguyệt căng thẳng kéo tay anh.

Đến lúc anh lấy lại tinh thần thì môi anh đã chạm vào môi cô. Bạch Nguyệt hoảng sợ, theo bản năng lùi tới tận góc tường. Vừa rồi là vì cô kéo anh sao?

“Xin lỗi, không phải tôi cố ý đâu.” Bạch Nguyệt giải thích.

Khuôn mặt anh tuấn của anh từ từ đến gần khiến Bạch Nguyệt căng thẳng nắm chặt tay. Tay anh vòng qua sau đầu cô, hơi thở nồng đậm đột ngột bao trùm lấy cô. Tim cô đập rất nhanh, nhanh đến mức sắp nổ tung.

Dáng vẻ căng thẳng của cô giống như một chú thỏ trắng khiến cho người ta thương hại: “Cô tránh ra để tôi lấy quần áo, phòng thử đồ này để cho cô trốn.”

Bạch Nguyệt muốn đập đầu vào tường. Rốt cuộc vừa rồi cô đang nghĩ gì thế? Có phải đã lâu không có đàn ông nên thèm khát không?

Bạch Nguyệt rất phiền não. Cô không nên như vậy. Cổ Lăng Kiệt là người đàn ông không thể dây vào được, cô nên tránh xa thì tốt hơn.

“Xin lỗi.” Bạch Nguyệt tránh sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Cùng Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Lần đầu tiên giao chiến

Cổ Lăng Kiệt lấy quần áo của mình, nhanh chóng cài khuy rồi mở cửa bước ra.

Tô Khánh Nam quay đầu, trên tay hắn đang cầm bộ quần áo giống y hệt anh.

Hắn cười đều giả, đưa bộ đồ cho nhân viên phục vụ: “Tôi không thích đồ người khác từng mặc, đổi cho tôi bộ khác.”

Nhân viên phục vụ hơi sợ hãi, mặt đỏ ửng nhìn Cổ Lăng Kiệt.

Dáng vóc của Cổ Lăng Kiệt còn đẹp hơn cả người mẫu. Quần áo mặc trên người anh thể hiện được tất cả những ưu điểm của anh như vai rộng, eo thon, cả người toát lên hơi thở nam tính, khiến cho mọi người đắm đuối và không khỏi than rằng: Sao trên thế giới này lại có người đẹp đến vậy!

Cổ Lăng Kiệt hồ hững lướt qua Tô Khánh Nam, không thèm để ý đến hắn.

Anh đưa quần áo cho nhân viên phục vụ, trầm giọng nói: “Gói lại giúp tôi.”

“Vâng, anh thanh toán tiền mặt hay dùng thẻ ạ?” Nhân viên phục vụ e thẹn hỏi.

Cổ Lăng Kiệt đưa tấm thẻ đen cho nhân viên phục vụ.

Thẻ đen á? Không phải hể giàu là làm được thẻ này đâu. Vì vậy người trước mắt này chắc chắn thuộc tầng lớp là quyền quý.

Tô Khánh Nam cười xấu xa nhìn Cổ Lăng Kiệt. Hắn cũng rút tấm thẻ đen của mình ra đưa cho nhân viên phục vụ. “Ngoài loại kia ra, cứ màu đen cỡ 190 thì gói lại hết cho tôi.”

Mắt nhân viên phục vụ sáng rực.

Hôm nay cô ta chó ngáp phải ruồi hay sao mà lại gặp một soái ca lạnh lùng tràn đầy nam tính và một soái ca đầy cuốn hút khiến người khác mê mết thế này. Quan trọng hơn là bọn họ đều là người có tiền.

“Vâng.” Nhân viên phục vụ hưng phấn nói.

Cố Lăng Kiệt quay đầu, lạnh lùng liếc Tô Khánh Nam một cái, rõ ràng là thấy sự khiêu khích trong mắt hắn.

Anh đứng thẳng tắp, vô cùng bình thản, chẳng thèm để ý tới hắn.

Tô Khánh Nam cảm thấy mất hứng, tìm một tấm danh thiếp màu vàng đặt lên quầy: “Gửi tới địa chỉ này cho tôi.”

“Vâng ạ.” Nhân viên phục vụ kính cẩn nhận lấy tấm thẻ.

Tô Khánh Nam lại nở nụ cười xấu xa rồi quay người bước ra khỏi cửa hàng.

“Ôi, đẹp trai quá, người đàn ông này là người nổi tiếng à? Khí chất quá đi.” Cả nhóm nhân viên bán hàng đều là người mê trai.

Đôi mắt của Cố Lăng Kiệt sâu thẳm như biển rộng. Anh cầm quần áo đi tới cửa phòng thử đồ, gõ hai tiếng: “Hắn đi rồi, cô ra ngoài đi!”

Bạch Nguyệt bước ra, thấy hóa đơn trong tay anh: “Bao nhiêu tiền? Đã nói là tôi mua rồi mà!”

“Tôi thanh toán rồi, để sau hằng tính.” Cố Lăng Kiệt nhìn cô.

Bạch Nguyệt bị nhìn đến chột dạ: “Ừm, tôi còn chút việc, tôi đi trước nhé. Tôi biết sở thích của anh rồi, sau này tôi mua rồi gửi tới cho anh.”

“Tôi đưa cô về.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Không biết vì sao, Bạch Nguyệt cảm thấy tâm trạng anh không tốt. Giống như lần đầu gặp anh vậy.

Cô cũng cảm thấy khó chịu, bèn nói: “Không cần đâu, tôi có hẹn với hội chị em.”

Bạch Nguyệt gật đầu với anh, rồi đi như chạy trốn vậy.

Cố Lăng Kiệt dõi theo bóng lưng cô, nhú chặt mày, khuôn mặt càng ngày càng giống khối hình học được tạc khắc. Anh gọi cho Tô Sỹ Hào: “Tới đây uống rượu với tôi.”

Tô Sỹ Hào dừng một lát: “Em tới Thủy Vân Gian chơi với bạn rồi, anh có muốn tới không?”

“Lát nữa tới.” Cố Lăng Kiệt cúp điện thoại rồi nhanh chóng bước ra.

Bạch Nguyệt đi ra khỏi khu quốc tế Thủy Nguyệt, lang thang một mình trên đường.

Có một số việc không thể trốn tránh mãi được. Phải đối mặt thì chung quy vẫn phải đối mặt. Vì thế cô bèn gọi cho Tô Khánh Nam.

Bên kia, Tô Khánh Nam nghe điện thoại rồi im lặng.

“Anh có rảnh không? Tôi muốn bàn chút chuyện.” Bạch Nguyệt lạnh lùng hỏi.

“Tôi đang ở nhà cô.” Tô Khánh Nam nói xong liền tắt điện thoại.

Bạch Nguyệt nhớ tới chuyện trước đây, lòng vẫn sợ hãi. Thế là cô vào hiệu thuốc mua một bình xịt hơi cay rồi mới về.

Tô Khánh Nam ngồi trên sofa, ngón trỏ và ngón giữa thon dài kẹp một điếu thuốc, tay còn lại thì nghịch điện thoại, khóe miệng cong lên. Thấy tâm trạng của hắn không tồi, cô bèn tới ngồi đối diện hắn, lại vô tình nhìn thấy màn hình đang trò chuyện của hắn.

Kẻ Vô Tình: “Vợ em vốn không đồng ý, vừa nghe anh cũng tới là đồng ý. Anh Nam, đúng là anh có sức hút lớn.”

Kiệt Ngao Bất Thuận: “Ngoài nhà cậu ra thì còn ai nữa?”

Kẻ Vô Tình: Có lẽ Lý dẫn bồ mới theo, là một ngôi sao điện ảnh, đáng người nóng bỏng lắm. Anh Nam, vợ anh có tới không?”

Tô Khánh Nam nhìn Bạch Nguyệt. Bạch Nguyệt quay sang chỗ khác. Cô biết Kiệt Ngao Bất Thuận là tên tài khoản của Tô Khánh Nam, có lẽ Kẻ Vô Tình là bạn của hắn.

“Không biết anh có rảnh không, ngày mai chúng ta đến cục dân chính nhé?” Bạch Nguyệt hỏi.

Tô Khánh Nam giật dử nắm lấy điện thoại: “Tôi nay theo tôi đến một chỗ.”

“Chỗ nào?” Bạch Nguyệt đề phòng.

“Cô tới rồi biết.”

“Tôi không muốn đi.” Bạch Nguyệt từ chối thẳng thừng.

Khỏe miệng Tô Khánh Nam nhếch lên: “Không muốn được như ý nguyện à? Cô biết đấy, chộc giận tôi thì những ngày tháng sau này của cô càng thảm hơn thôi. Công việc bác sĩ của cô, tôi nói có là cô có, nói không có thì cô cũng chẳng có đâu.”

Bạch Nguyệt không nhìn được, vô cùng căm ghét hẳn. Trước kia đầu cô úng nước mới thích loại đàn ông cặn bã như thế này.

“Tôi rồi anh còn đưa tôi đi đâu?” Bạch Nguyệt neho mắt lại, nghi ngờ hỏi. Cô phải cân nhắc, xem xét tình hình.

“Hợp mặt với hội Chương Tùng, tên mạng của Chương Tùng là Kê Vô Tình. Bọn họ rất muốn gặp cô.” Tô Khánh Nam hỏi hợt nói.

“Chúng ta sắp ly hôn rồi, bạn của anh tôi không cần gặp nữa, sau này tôi và anh gặp bọn họ lại khó xử.” Bạch Nguyệt đứng lên.

“Sau này có khó xử hay không tôi không biết, nhưng lần này cô không đi sẽ khiến tôi khó xử, kết quả là đắc tội với tôi. Cô biết điều thì thay đồ đi rồi đi.” Tô Khánh Nam không cho cô phản đối.

“Nếu tôi đi anh sẽ đồng ý ly hôn đúng không?” Bạch Nguyệt hỏi.

Tô Khánh Nam khinh bỉ nhìn cô: “Cô nghĩ lý do tôi không ly hôn là gì?”

“Tôi biết rồi, đợi tôi thay đồ rồi đi.” Bạch Nguyệt vào phòng, tiện tay khóa cửa lại.

Cô không thích đám bạn kia của Tô Khánh Nam, bọn họ cũng hám gái giống với hẳn, nói toạc ra là ăn chơi đòi trụy khiến cô không thoải mái.

Cô cố tình mặc quần bò, đi giày thể thao, sơ mi caro kín cổ cao tường, tóc búi củ tỏi như kiểu người già, đeo thêm gọng kính màu đen, trông vô cùng quê mùa. Nốt hôm nay là cô có thể tạm biệt đám người cặn bã đó rồi.

Bạch Nguyệt bước ra, Tô Khánh Nam khó chịu cau chặt mày lại: “Cô là nhà quê ra tỉnh à? Mặc quê thế?”

“Sao nào? Từ trước tới giờ tôi vẫn quê như vậy đấy.” Bạch Nguyệt thản nhiên nói, ánh mắt còn vẻ khiêu khích.

Tô Khánh Nam nhún vai, cười đều như bình thường: “Không sao cả. Mặc như thế này cũng được, rất đặc biệt, nhìn còn có vẻ ngây thơ.”

Bạch Nguyệt không thích ánh mắt hiện giờ của hẳn. Giống như xem cô là con mồi, rất nguy hiểm.

Hắn ném chìa khóa xe cho cô: “Cô lái đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cảm ơn vì đã không thích, mau ly hôn đi

Bạch Nguyệt lái xe, liếc nhìn Tô Khánh Nam ngồi ghế sau qua kính chiếu hậu.

Hắn đang cúi đầu nhắn tin. Những lọn tóc xòa xuống một bên, che mất phân nửa tầm mắt, hắt bóng mờ trên sống mũi.

Nói một cách công bằng thì bề ngoài của gã đàn ông này cũng không tồi, mỗi một hành vi cử chỉ đều khiến phụ nữ xao xuyến. Cho dù sau lưng hẳn không có tiền tài và quyền lực, chỉ cần khí chất và dung mạo thôi, cũng sẽ có rất nhiều cô gái thích hẳn.

Nhưng trong số những cô gái ấy, sẽ không có cô nữa.

Hắn trông có vẻ giống thiên đường, nhưng thực chất lại là địa ngục.

Tô Khánh Nam liếc cô một cái, nhếch mép cười, giọng nói ôn hòa hơn một chút: “Nhìn gì, đừng dùng ánh mắt si mê thế, tôi sẽ buồn nôn đấy.”

Bạch Nguyệt đưa mắt nhìn thẳng về phía trước. Tô Khánh Nam luôn luôn có cách khiến người ta cảm thấy khó chịu. Thôi, cô cũng lười không muốn giải thích, ngày mai phải mau chóng làm thủ tục ly hôn mới được.

Tâm trạng của Tô Khánh Nam tốt lên được một chút, trả lời tin nhắn. “Cô ấy đang trên đường đến.”

“Tuyệt vời, nhà em đợi anh Khánh lâu lắm rồi đấy, lát nữa sẽ cho anh một niềm vui bất ngờ.” Chương Tùng hưng phấn nói.

Tô Khánh Nam không trả lời, nhìn Bạch Nguyệt bằng ánh mắt u ám. Cô búi hết tóc lên, để lộ vùng cổ trắng mịn, những đường cong sau gáy vô cùng duyên dáng. Đưa cô ta cho đám Chương Tùng chơi, hẳn có hơi tiếc.

“Tôi nay thể hiện tốt vào đây.” Tô Khánh Nam nói một câu đầy ẩn ý.

Thể hiện tốt, hẳn ta có thể sẽ bỏ qua cho cô. Vốn dĩ hẳn bắt cô tham gia trò đồi vợ chỉ vì muốn dọa dẫm cô mà thôi, ai bảo cô không nghe lời.

Hơn nửa tiếng sau, xe dừng lại trước Thủy Vân Gian. Tô Khánh Nam xuống xe trước, không nhìn cô lấy một cái, chỉ ra lệnh: “Đi theo tôi.”

Bạch Nguyệt siết chặt túi trong tay rồi đi theo hẳn, bọn họ dừng lại trước cửa phòng 302. Hẳn ta gõ cửa, dùng mật mã của Tô thị.

Gõ hai tiếng, dừng lại, sau đó lại gõ ba tiếng, dừng lại một lát rồi lại gõ tiếp.

Cửa phòng được mở ra, Bạch Nguyệt nhìn thấy một cô gái trẻ mặc đồ rất kỳ lạ, trông giống như đồ bơi, nhưng lại đội bôm tai thỏ, phía đằng sau còn gắn một cái đuôi thỏ ngắn ngắn.

Cô ta đỏ mặt, tươi cười, hai tay nâng một cái roi da, ông ọ nhìn Tô Khánh Nam nói: “Tiểu Nô đã đợi chủ nhân rất lâu rồi.”

Bạch Nguyệt giật thót, có cảm giác rất kỳ lạ.

“Anh Khánh, cô ấy là vợ em đó, xinh không?” Chương Tùng hồn hên nói.

Bạch Nguyệt vô thức nhìn về phía Chương Tùng.

Hẳn ta đang ôm một cô gái ra sức “vận động”. Cô gái này trông quen quen, hình như là một diễn viên hạng 3 hạng 4 tên là Tống gì đó. Đằng sau cô gái đó có một người đàn ông đang đứng, hình như cũng là bạn của Tô Khánh Nam, cô không nhớ tên hẳn ta.

Có ngu mầy đi nữa cùng hiểu bọn họ đang bày trò gì. Bạch Nguyệt quay đi, muốn rời khỏi đây ngay lập tức... Nhưng Tô Khánh Nam đã túm tay cô lại, đẩy cô vào phòng, sau đó khóa trái cửa.

Bạch Nguyệt thẳng tay giáng một cái tát vào mặt Tô Khánh Nam, cô tức đến nổi trong mắt vẫn những tia máu, “Anh thực sự khiến tôi cảm thấy ghê tởm.”

Trong mắt Tô Khánh Nam lóe lên thứ ánh sáng sắc lạnh, hẳn túm chặt cổ tay Bạch Nguyệt: “Cô đúng là phải học người khác xem làm thế nào để lấy lòng đàn ông đấy.”

“Buông tôi ra.” Bạch Nguyệt giật tay mình ra khỏi tay hẳn ta.

Hẳn ta đẩy cô ngã dúi dụi lên ghế sofa rồi túm lấy cằm cô, đặc ý ép cô quay sang nhìn thẳng vào mặt hẳn.

“Bây giờ cô biết tại sao tôi không thích cô rồi chứ gì?” Tô Khánh Nam nhếch môi cười đều giả, giọng điệu đậm vẻ khinh bỉ.

“Cám ơn vì đã không thích, mau ly hôn đi, tôi không thuộc về thế giới của loại cảm thú như anh.” Bạch Nguyệt lạnh lùng nói.

Tô Khánh Nam nghiêng răng, lại càng không vui, hẳn ta hắt tay, hắt cằm Bạch Nguyệt ra, lạnh lùng nói: “Chương Tùng, không phải mày vẫn muốn chơi cô ta à? Cho mày đấy.”

“Vâng, em cảm ơn anh Kiệt.”

Bạch Nguyệt nhìn hẳn ta... không đành nổi con buồn nôn mà chạy vào toilet nôn thốc nôn tháo.

Tô Khánh Nam nhìn chăm chăm vào Bạch Nguyệt, ánh mắt hẳn sắc bén.

Chương Tùng cũng chạy theo vào toilet, ôm chặt lấy đùi Bạch Nguyệt, cọ mặt vào đầu gối cô.

Bạch Nguyệt ngứa ngáy, tóc gáy cô dựng đứng, không kìm được mà rùng mình.

Tô Khánh Nam là một tên cận bã, quả nhiên bạn bè của hẳn cũng là một đồng rác rưởi của xã hội. Cô nhìn về phía Tô Khánh Nam, đôi mắt với ánh mắt sắc bén của hẳn, đôi mắt hoảng loạn dần dần trở nên sáng trong.

Cô càng sợ càng không thay đổi được tình hình. Cô phải thoát khỏi nơi này.

Bạch Nguyệt cúi đầu nhìn Chương Tùng, “Quý xuống.”

Đôi mắt Chương Tùng lấp lóe sự vui sướng, hẳn ta quý xuống thật.

“Có dây thừng và băng dính không?” Bạch Nguyệt kiên nhẫn hỏi.

“Chị muốn chơi kiểu bắt cóc ă?” Chương Tùng không ngờ, Bạch Nguyệt bình thường trông lạnh lùng cao quý vậy mà cũng biết ăn chơi thế.

“Có muốn không?” Bạch Nguyệt hỏi.

“Muốn, muốn ă, xin chị bắt cóc em” Chương Tùng hèn mọn nói.

Bạch Nguyệt đi vào căn phòng bên cạnh.

Tô Khánh Nam cau mày, bỗng nhiên cảm thấy cái kinh. Dù Tiểu Nô có làm thế nào cũng không thể khiến hắn hưng phấn lên nổi.

Chương Tùng hèn mọn cầm công cụ vào phòng bên cạnh. Bạch Nguyệt thu lại tầm mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ. Nơi bọn họ đang ở là tầng ba, cách mặt đất 6 mét. Cho dù cô có nhảy từ tầng ba xuống cũng không chết được.

“Nữ vương bệ hạ của thần, thần đã mang những thứ bệ hạ muốn đến rồi ă.” Chương Tùng quỳ xuống, hai tay dâng dây thừng và băng dính cho Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt đón lấy công cụ Chương Tùng đưa đến, hát cầm về phía cái ghế, “Ngồi xuống.”

Chương Tùng lập tức ngồi xuống.

Bạch Nguyệt trói hắn ta lại, quấn đến mấy vòng để đảm bảo hắn ta có giấy cũng không thoát ra được.

“Xin nữ vương hãy đánh đập, hủy hoại thần đi, giết chết thần.” Chương Tùng khao khát nói.

Bạch Nguyệt cầm băng dính bịt mồm hắn lại, rồi mở cửa sổ leo ra ngoài.

Chương Tùng nhìn thấy Bạch Nguyệt muốn đi thì gào ầm lên: “Ư ư ư!”.

Giọng hắn ta vọng ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vị Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Giúp tôi, anh biết tôi muốn gì

“Xem ra Chương Tùng rất hưng phấn nhỉ.” Tổng giám đốc Trần bắt đầu mạnh mẽ.

Đội Chương Tùng xong, chắc sẽ đến lượt hắn ta. Bạch Nguyệt xinh đẹp, lạnh lùng, kiêu ngạo, không dễ dàng để người khác tiếp cận. Hắn ta đã thêm thường cô từ lâu, lần này có cơ hội nếm thử hương vị của cô rồi. Hắn ta còn mang theo cả thuốc kích thích, lần này phải chơi cho đã, cho cô ta hai ba hôm sau không động đậy được cũng không sao. Để lỡ cơ hội này thì có muốn làm với Bạch Nguyệt nữa cũng khó.

Tô Khánh Nam lườm tổng giám đốc Trần một cái. Tuy tổng giám đốc Trần đang hồng hộc đưa đẩy ra vào, nhưng mắt gã vẫn dán chặt lấy cánh cửa phòng Bạch Nguyệt ở trong.

Tô Khánh Nam rất bức bối, vợ mình bị gã khác ngáp nghé, đúng là chẳng hề vui vẻ chút nào. Hắn ta đẩy Tiểu Nô ra, đi về phía căn phòng của Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt vẫn còn bám bên ngoài cửa sổ. Cô muốn giẫm lên giá đỡ điều hòa ở tầng hai, còn cách một đoạn ngắn.

Người ở tầng hai mở cửa sổ ra.

“Này người đẹp, có cần giúp đỡ không?” Đó là giọng của một người đàn ông.

Bạch Nguyệt sợ lại gặp phải một đám cận bã nữa, không dám tùy tiện trả lời. Song nhìn thấy có người đang gõ cửa, cô lại sợ hãi nói, “Cần, cảm ơn.”

Tô Sỹ Hào bê một cái ghế đến bên cửa sổ, anh ta giẫm lên ghế bé Bạch Nguyệt vào trong, nói với về kỳ quái: “Là cô ă?”

“Anh biết tôi?” Bạch Nguyệt nghi ngờ.

Cố Lăng Kiệt nghe thấy giọng Bạch Nguyệt liền ngẩng lên, nhìn về phía cô.

“Sao cô lại ở đây?”

Bạch Nguyệt cũng nghe thấy giọng Cố Lăng Kiệt, cô rất kinh ngạc. Nhưng nhìn thấy anh, trong lòng cô cũng yên tâm được phần nào.

“Một câu khó kể hết.” Bạch Nguyệt xấu hổ không dám nói, cô không muốn nói với người khác là chồng mình chơi trò đồi bại.

Sau khi trải qua chuyện này, cô và Tô Khánh Nam thực sự không thể tiếp tục được nữa.

Tô Sỹ Hào nhìn Cố Lăng Kiệt rồi lại nhìn Bạch Nguyệt. Cố Lăng Kiệt đến là uống rượu luôn, hỏi anh, anh lại chẳng nói gì. Rất hiếm khi tâm trạng của Cố Lăng Kiệt hăm hực như thế. Có lẽ là liên quan đến Bạch Nguyệt.

“Cô uống rượu không?” Tô Sỹ Hào hỏi Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt không hiểu tại sao Tô Sỹ Hào lại hỏi vậy, nhưng vẫn thẳng thắn trả lời, “Không, làm sao?”

“Cô đến đúng lúc lắm, chúng tôi đều uống rượu, Cố Lăng Kiệt uống nhiều nhất, hôm nay anh ấy không có lái xe, nên phiền cô đưa anh ấy về hộ tôi.” Tô Sỹ Hào cười nói.

Cô mà từ chối thì có vẻ rất vô tâm. Dù sao vừa nãy bọn họ cũng cứu cô một lần. Nhưng cô không muốn tiếp xúc quá nhiều với Cố Lăng Kiệt.

“Đi thôi, vừa hay tôi cũng phải về có việc.” Cố Lăng Kiệt đứng lên, đưa chìa khóa xe cho Bạch Nguyệt.

Lúc Bạch Nguyệt đón lấy chìa khóa xe từ tay anh, mới ý thức được mình đã làm chuyện ngu ngốc gì.

Trên xe không ai nói gì, bầu không khí cực kỳ yên tĩnh. Cố Lăng Kiệt ngồi ở ghế sau, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Bạch Nguyệt qua tấm gương chiếu hậu. Đèn đường lấp loáng lúc sáng lúc tối, in trong đôi mắt đen thẫm của anh. Trong đó dường như đang ẩn giấu một con thú hoang hung ác.

“Bạch Nguyệt.” Cố Lăng Kiệt gọi cô.

Anh đột ngột lên tiếng, Bạch Nguyệt sợ đến mức giật bắn, “Đây?”

“Tôi nhớ cô còn nợ tôi một bữa cơm, đúng không?” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

“Ồ, đúng.”

“Đang trước có một cái siêu thị, đi mua thức ăn đi, tôi vẫn chưa ăn cơm.” Cố Lăng Kiệt nói bằng giọng ra lệnh, không cho phép cô từ chối.

Bạch Nguyệt nghĩ, nợ thì kiểu gì cũng phải trả, thế nên cũng không từ chối.

“Anh muốn ăn gì?” Bạch Nguyệt dịu dàng hỏi.

“Có phải tôi muốn ăn gì thì cô sẽ cho tôi ăn cái đó không?” Cố Lăng Kiệt hỏi.

Giọng điệu của anh rất kỳ quái, rất dễ khiến người ta nghĩ lung tung.

Gương mặt của Bạch Nguyệt thoáng đỏ lên, “Thế cũng phải xem trong siêu thị có bán không đã?”

Cố Lăng Kiệt có hơi bực bội. Vừa nãy anh uống nhiều quá nên mới nói linh tinh.

“Làm mấy món sở trường của cô đi.” Cố Lăng Kiệt kiểm soát cảm xúc của bản thân.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đã đến siêu thị. Bạch Nguyệt đẩy xe mua hàng đến khu vực thực phẩm tươi sống. Cố Lăng Kiệt đặt tay lên xe đẩy, không nói gì. Nhìn vào trông bọn họ rất giống một đôi vợ chồng.

Bạch Nguyệt nhặt củ cải, hành tây, thịt, bí đao, xương sườn, trứng gà thả vào trong xe. Cô đẩy xe đến khu vực hải sản tươi sống.

“Mùa này tôm rất ngon, tôi làm tôm là ngon nhất đấy, có muốn ăn không?” Bạch Nguyệt hỏi.

“Ừ.” Âm thanh bật ra từ cổ họng anh, trong đôi mắt sâu thẳm của anh thoáng lóe lên sự bất an.

Điện thoại của Bạch Nguyệt đổ chuông. Cô nhìn thấy số của Tô Khánh Nam liền cau mày.

“Tôi nghe điện đã.” Cô đi sang chỗ khác, nghe điện thoại.

“Đang ở đâu đấy?” Tô Khánh Nam đang lái xe, hỏi bằng giọng mất kiên nhẫn.

“Tôi đã chịu đựng cuộc sống này đủ lâu rồi, lúc nào thì ly hôn?” Bạch Nguyệt còn mất kiên nhẫn hơn cả hắn ta.

“Ban đầu là cô nhất định phải lấy tôi bằng được, bây giờ muốn ly hôn à. Xin lỗi, tôi còn chưa chơi chán cô đâu.” Tô Khánh Nam phát rồ lên, đập điện

thoại.

Bạch Nguyệt rất muốn đập nát cái điện thoại, bàn tay cô siết nó chặt đến mức trắng bệch.

“Cô muốn ly hôn?” Không biết Cố Lăng Kiệt đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào.

Bạch Nguyệt cứng đờ, bị người ta nhìn thấy chuyện đáng xấu hổ trong nhà chung quy vẫn rất ngại.

“Ừm.” Cô ậm ừ, không muốn nói nhiều, quay lại chọn tôm.

Cố Lăng Kiệt nhìn theo bóng lưng yếu đuối của cô, tâm trạng cáu bẳn cả một buổi chiều dịu đi được đôi chút.

Lúc hai người xếp hàng thanh toán, có rất đông người đang đứng đợi. Bây giờ đúng là thời điểm mọi người chuẩn bị cơm tối.

Trước bọn họ có gần hai mươi người đang xếp hàng. Bạch Nguyệt nhìn củ hành tây, trong đầu nghĩ chắc chắn còn lâu nữa mới đến lượt bọn họ, cô nói với Cố Lăng Kiệt: “Anh đứng đây xếp hàng nhé, tôi đi lấy thêm lọ kẹo cao su.”

“Ừm.” Cố Lăng Kiệt gật đầu.

Bạch Nguyệt quay đi lấy kẹo.

Cố Lăng Kiệt nhìn thấy đông quá liền lấy điện thoại ra gọi: “Bây giờ tôi đang xếp hàng thanh toán trong siêu thị dưới trung tâm quốc tế Thủy Nguyệt, đông quá, gọi người đến xử lý đi.”

Lúc Bạch Nguyệt quay về đã thấy Cố Lăng Kiệt đang đứng trước quầy thu ngân. Đằng sau anh không có ai cả.

Bạch Nguyệt kinh ngạc đi đến, nhìn những quầy thu ngân khác toàn người là người, “Sao bọn họ không sang đây thanh toán?”

Cố Lăng Kiệt cầm hộp kẹo trong tay cô nhét vào túi bóng, “Cái này không cần tính tiền.”

Nói rồi anh xách túi đi ra.

Bạch Nguyệt đi theo, nghi ngờ hỏi: “Anh đang lạm dụng chức quyền à?”

“Đâu có, cái siêu thị này là của nhà tôi mà.”

Bạch Nguyệt ghen lời.

Cố Lăng Kiệt mở cốp sau, cất hết đồ vào đó. Bạch Nguyệt nhìn thấy những thứ mà Lưu San mua cho mình bị xếp đầy trong cốp xe anh, mặt cô đỏ lựng. Cô nhanh chân ngồi lên xe.

Lần này Cố Lăng Kiệt không ngồi ghế sau nữa mà ngồi ở ghế lái phụ.

“Thắt dây an toàn vào hộ tôi.”

Bạch Nguyệt cảm thấy yêu cầu này của anh khiến người ta mất tự nhiên. Có thể là anh đã quen được lính hậu cần phục vụ rồi. Cô dựa sát vào anh, tiện tay kéo dây an toàn thắt lại cho anh.

Cố Lăng Kiệt liếc nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, hơi thở của anh phả lên mặt cô. Hương rượu vẫn chưa bay hết chứa đựng cả sự mờ ám.

Bạch Nguyệt ngẩng lên nhìn anh. Anh đưa tay giữ chặt lấy gáy cô, môi anh đặt lên môi cô.

Đôi mắt Bạch Nguyệt tròn trũng trũng, cô lùi ra sau. Nhưng anh giữ cô rất chặt, cô không thể nhúc nhích nổi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Có phải anh thích tôi

Hoang dại, ngang ngược, tàn phá, mang theo cả hormone nam tính mạnh mẽ, tất cả ào đến bao phủ tâm trí cô.

Nếu như là trước kia, cô cảm thấy chuyện Cố Lăng Kiệt có gì đó với mình là do bản thân cô nghĩ nhiều tưởng tượng ra, nhưng bây giờ thì sao?

Anh đối với cô... đúng là có ý đó.

Tìm Bạch Nguyệt đập thình thịch, nhanh đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô đẩy vai Cổ Lăng Kiệt ra. Đường khí sắp cạn kiệt, đầu cô ong lên, càng lúc càng nóng.

Rất lâu sau đó, anh mới buông cô ra. Trong con mắt đen thẫm của anh phản chiếu bóng dáng cô.

Bạch Nguyệt thuận tay giáng cho anh một cái tát.

Anh xuất thân từ nghề lính, không ai có thể theo kịp tốc độ của anh, ngay lập tức anh tóm được cổ tay cô.

Bạch Nguyệt giận dữ, giọng điệu rất nặng nề, “Có phải anh cảm thấy tôi là một đứa con gái dễ dãi? Thế nên mới có thể để bất kỳ tên đàn ông nào hôn mình, lại còn không cảm thấy xấu hổ?”

“Tôi không phải một gã tùy tiện.” Cổ Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Bạch Nguyệt giật mình, không hiểu rốt cuộc ý của Cổ Lăng Kiệt là như thế nào. Cô chỉ cảm thấy câu nói này quá mờ ám, còn chứa đựng cả sự chiếm hữu mãnh liệt.

“Anh say rồi, tôi là phụ nữ đã có chồng.” Giọng Bạch Nguyệt run run, muốn vạch rõ giới hạn ra với anh ngay lập tức.

Ánh mắt của Cổ Lăng Kiệt trở nên sâu thẳm, anh thả tay cô ra rồi nhắm mắt lại, ngửa người dựa vào ghế, trông có vẻ chán nản, “Lái xe đi.”

Lái xe à, anh như thế thì cô làm sao dám đi.

“Tôi không lái nữa.” Bạch Nguyệt sợ phải tiếp xúc với anh, cô đẩy cửa xe ra.

“Trước khi tôi thay đổi ý định thì tốt nhất là cô nên nghe lời, tôi không dám bảo đảm kết quả của việc chống đối tôi sẽ là gì đâu.” Cổ Lăng Kiệt nhìn cô.

Đôi mắt đen thẫm, hàng lông mày sắc bén, biểu cảm lạnh tanh đã thể hiện sự kiên quyết và đè nén của anh. Anh không nói đùa với cô.

Bạch Nguyệt gần như sụp đổ dưới áp lực của anh. Anh là lãnh đạo lớn, còn cô chỉ là một bác sĩ nhỏ, cô không dám chọc vào anh.

“Anh muốn làm gì.” Bạch Nguyệt ầm ừ đóng cửa.

“Tôi cũng muốn biết mình muốn làm gì.” Cổ Lăng Kiệt bức bối nói, anh quay mặt đi, lại nhắm mắt vào nghi ngời. Ngực anh phập phồng thể hiện rõ sự bất ổn của trái tim, nhưng lại bị sự chần chừ và từng trái của mình đè nén.

Bạch Nguyệt liếc nhìn Cổ Lăng Kiệt. Bọn họ đều là những người trưởng thành, đều hiểu chuyện giữa nam với nữ. Có những lúc bọn họ ý lại vào nhau chỉ là do hai linh hồn quá cô độc. Cô không muốn trở thành loại người như Tô Khánh Nam. Thế nên cô vẫn luôn nghiêm khắc với bản thân, giữ vững giới hạn của mình. Cô sẽ không đùa giỡn với tình cảm, càng không đùa giỡn với cơ thể mình.

Bạch Nguyệt lái xe của anh đi vào quân khu. Cổ Lăng Kiệt mở mắt ra, đôi mắt anh sâu thẳm không bờ bến.

“Cứ đi thẳng về phía trước, đến ngã tư thứ ba thì rẽ, đi thêm khoảng một cây số nữa là đến.”

Bạch Nguyệt lái theo hướng dẫn của anh, chẳng bao lâu đã nhìn thấy cổng nhà anh. Thực ra cô biết nhà anh, cô đã từng đến một lần rồi, lần đó chính là lần trung tá Thượng đưa cô về.

Trung tá Thượng nhìn thấy xe của anh lập tức chạy đến, cung kính mở cửa xe. Cổ Lăng Kiệt xuống xe trước. Bạch Nguyệt tự mở cửa đi xuống.

Anh vẫn không nhìn Bạch Nguyệt, đi thẳng vào trong nhà, ra lệnh cho cô: “Lấy thuốc giải rượu cho tôi.”

Bạch Nguyệt cảm giác được tâm trạng của anh đang rất tệ, điều đó khiến cô cảm thấy áp lực. Người đàn ông này thật kỳ lạ.

Cô mở cốp xe lấy nguyên liệu nấu ăn. Trung tá Thượng liền đón lấy. Bạch Nguyệt liếc nhìn món quà mà Lưu San tặng cô, cô không lấy mà cứ để đó rồi sập cốp xe lại.

Cô đi thẳng vào phòng bếp. Cổ Lăng Kiệt uống xong canh giải rượu liền nhìn thấy bóng dáng bận bịu của cô trong bếp, ánh mắt anh lại tối đi vài phần.

Anh giờ sách ra đọc nhưng không hề để tâm vào cuốn sách. Cảm giác lúc hôn cô thực sự rất thích. Nếu không phải cô không đồng ý thì chắc có lẽ anh sẽ để cô ra ngay trên xe mất. Anh cũng không nghĩ ra được tại sao mình lại kích động đến thế.

Cứ thế một tiếng trôi qua trong trạng thái phiền não hỗn loạn, mùi thức ăn hấp dẫn từ trong bếp bay ra khắp nhà, Cổ Lăng Kiệt đặt quyển sách xuống rồi đi vào trong bếp.

“Phải một lúc nữa mới ăn cơm được.” Bạch Nguyệt nói.

Anh liếc mắt về phía bàn, rau đã rửa xong, thái xong, có món đang hâm lại, đặc biệt là món tôm, thơm ngào ngạt.

“Cô thường xuyên nấu cơm à?” Cố Lăng Kiệt hỏi.

“Trước kia lúc còn ở với mẹ tôi thường xuyên nấu.”

Đồng tử trong mắt anh dần dần tụ lại, thoáng vẻ không vui, “Cô không nấu cơm cho chồng mình ăn sao?”

“Anh ta không ăn cơm tôi nấu.” Cô thân nhiên đáp.

Nghĩ đến chuyện Tô Khánh Nam nói không ăn cơm cô nấu, trong lòng cô cảm thấy có chút tổn thương. Không phải là vẫn còn yêu, chẳng qua chỉ cảm thấy thật sự không đáng.

“Anh ta chưa bao giờ ăn?” Ánh mắt Cố Lăng Kiệt dần trở nên thoải mái.

“Ừm.” Bạch Nguyệt đáp lời rồi đổ tôm ra đĩa.

“Thực ra vẫn phải đợi một lúc nữa, nhưng anh có thể ăn tôm trước.” Bạch Nguyệt bê đĩa tôm đi qua chỗ anh, đặt lên bàn.

“Cô thích ăn tôm, đúng không?” Cố Lăng Kiệt hòa nhã hỏi.

“Rất nhiều người thích ăn tôm mà.” Bạch Nguyệt lại lần nữa đi ngang qua anh quay vào bếp.

Đợi đến khi cô bê đồ ăn ra đã nhìn thấy Cố Lăng Kiệt bóc rất nhiều tôm, có điều anh không ăn mà để trong đĩa, còn để sẵn nước chấm.

Nhìn thấy cô đi ra, anh đẩy đĩa tôm về phía cô, “Tôi bị dị ứng tôm, cô ăn đi.”

Bạch Nguyệt: “...”

Bảo cảm động, ừ có. Anh là người đàn ông đầu tiên chịu bóc tôm cho cô. Nhưng mà cô cũng là con người lí trí. Cô là phụ nữ đã có chồng, còn anh là một sĩ quan xuất sắc, có tiền đồ tươi sáng, cô và anh không có tương lai. Cô đặt đĩa thức ăn lên bàn, xới cơm hộ Cố Lăng Kiệt.

Anh cúi đầu ăn cơm, không nói câu nào. Cô cũng ăn cơm, không động đến chỗ tôm anh bóc.

Cố Lăng Kiệt liếc cô một cái, trong mắt hiện lên vẻ tức giận: “Cô có ăn hay không?”

“Tôi...” Bạch Nguyệt ngập ngừng, tìm đại một lý do nào đó, “Tôi thích tự bóc tự ăn.”

Anh gấp một con tôm cho vào miệng.

Bạch Nguyệt hơi kinh ngạc, chẳng phải anh dị ứng tôm sao?

Bỗng anh giữ lấy gáy cô, đẩy con tôm trong miệng mình vào miệng cô.

Tím Bạch Nguyệt đập thình thịch. Cô ngậm con tôm trong miệng, không biết nên nuốt hay là nhè ra nữa. Cố Lăng Kiệt thả cô ra, liếc gương mặt đỏ hồng của cô, “Muốn tôi dứt cho cô ăn như thế này thì cứ việc từ chối.”

Bạch Nguyệt bút rút ngồi xuống, mà người ra lệnh cho cô là anh thì lại im lặng ăn cơm.

Cô chỉ có thể nuốt con tôm xuống bụng rồi nhìn về phía anh. Anh cũng nhìn lại, cô vội vàng gấp một con tôm cho vào miệng. Cố Lăng Kiệt nhếch môi như thể đang cười.

“Tôi đáng sợ đến thế à?” Cố Lăng Kiệt hỏi.

“Ha ha.” Bạch Nguyệt cười khan, anh nói xem?

“Ăn chậm thôi, tôi lại bóc tiếp, để cho cô tắt đáy.” Giọng Cố Lăng Kiệt dịu dàng hơn đôi chút.

Bạch Nguyệt: “...”

“Có phải... anh... anh thích tôi không?” Bạch Nguyệt không thích chơi trò mập mờ, cô hỏi thẳng.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô, đôi mắt đen thẫm lại như màu mực.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tôi cứu em, có phải em nên lấy thân báo đáp

"Thích thì sao? Không thích thì thế nào?" Cố Lăng Kiệt hỏi đầy ẩn ý.

"Tôi là phụ nữ đã có chồng, lại không muốn vi phạm giới hạn đạo đức, tôi không phải con người đùa giỡn với tình cảm. Tôi tin rằng có rất nhiều người thích anh, anh không cần phải mạo hiểm thế." Bạch Nguyệt nghiêm túc trả lời.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô thật kỹ, đôi mắt đen thẳm nhìn như bình tĩnh nhưng lại đang cuộn cuộn sóng ngầm.

"Mạo hiểm? Thú vị." Cố Lăng Kiệt lập lòe nước đôi, anh nhếch mép.

"Hơn nữa, tôi chỉ mới quen anh, gặp nhau có vài lần, có lẽ anh có ấn tượng tốt về tôi, nhưng cũng chỉ thế mà thôi." Bạch Nguyệt giải thích rất rõ ràng, rất thẳng thắn.

Cô tin Cố Lăng Kiệt là người thông minh, có thể hiểu được ẩn ý trong những lời cô nói.

Cố Lăng Kiệt liếc nhìn bát dưa của cô, "Ăn com đi."

Bạch Nguyệt cúi đầu ăn com, đột nhiên cánh cửa bật mở. Cố Thanh Hùng đứng ngoài cửa, nghiêm khắc đánh giá Bạch Nguyệt.

"Bố, sao bố lại đến đây?" Cố Lăng Kiệt thoáng cau mày.

Cố Thanh Hùng đi đến quầy tập tài liệu lên bàn.

"Những việc con làm dạo này hoang đường quá rồi, quân y của lính đặc chủng phải được điều đến từ trong quân khu, bác sĩ bình thường làm sao đủ tư cách?"

"Đây là chuyện của con, hình như bố đang vượt quá thẩm quyền của mình rồi đấy." Cố Lăng Kiệt đặt dưa xuống bàn, dựa lưng vào ghế.

Cố Thanh Hùng liếc nhìn Bạch Nguyệt, nghiêm khắc hỏi Cố Lăng Kiệt: "Cô ta là ai? Ai cho phép con đưa phụ nữ vớ vẩn vào trong quân khu?"

Ánh mắt Cố Lăng Kiệt đột nhiên trở nên sắc bén. Anh đứng dậy, dánh về lạnh lùng, dề giọng xuống thấp nói, "Báo cáo phó tổng thống, đây là quân khu đặc chủng của tôi, không phải là cuộc họp của ngài, càng không phải là cục tình báo trung ương. Nếu như ngài cảm thấy tôi thất trách thì có thể báo cáo lên trên, đừng đến đây xia mũi vào cuộc sống riêng của tôi, nếu như không còn chuyện gì khác, mời ngài về cho."

"Con ăn nói kiểu gì đấy? Nếu như cô ta là gián điệp hoặc do phe đối đầu phái đến thì con sẽ bị hủy hoại tiền đồ đấy." Cố Thanh Hùng tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

"Nếu như cô ấy là người như thế thì ngài cứ đưa tôi ra tòa án quân sự quốc gia để trừng trị, không cần phải nề tình cha con đâu, nhưng trước khi xác nhận cô ấy đúng như thế hay không, ngài không có quyền can thiệp vào chuyện tôi qua lại với ai." Cố Lăng Kiệt thản nhiên nói.

"Con làm thế là đang tự hủy hoại bản thân đấy."

"Đó là việc của con."

Cố Thanh Hùng bắt lực, ngang ngược ra lệnh, "Buổi tiệc ngày mai con nhất định phải tham gia, bằng không thì buổi họp tối thứ ba, bố sẽ sẽ công bố với truyền thông, Tô Tiểu Linh là vị hôn thê của con, là con dâu được nhà họ Lục thừa nhận."

"Bố cảm thấy làm thế có ý nghĩa?" Cố Lăng Kiệt kiêu ngạo không chịu cúi đầu.

Anh cực kỳ ghét việc bị người khác sắp xếp cuộc sống của mình.

"Đương nhiên, bố chỉ muốn tốt cho con thôi." Cố Thanh Hùng đọc đoán nói.

Ông ta nhìn về phía Bạch Nguyệt, nói bằng giọng khắt nghiệt, "Sau này đừng có bước chân vào quân khu nữa, đây không phải là nơi cô có thể đến, có muốn treo cao thì cũng phải biết thân biết phận."

Bạch Nguyệt đứng dậy, bị người ta mắng cho như thế đương nhiên cô rất khó chịu. Cô đi thẳng ra cửa. Cố Lăng Kiệt túm lấy cánh tay cô, lạnh lùng kiêu ngạo nhìn Cố Thanh Hùng: "Cô ấy là bạn do con mời đến, bố không hiểu cũng được, nhưng xin bố hãy tôn trọng bạn con."

"Tôn trọng!" Cố Thanh Hùng rút khẩu súng từ trong áo ra chìa thẳng vào đầu Cố Lăng Kiệt, "Chỉ dựa vào việc mày chống đối bố mày thì tao đã có thể đập chết mày rồi."

Cố Lăng Kiệt bước lên phía trước, dí trán mình vào họng súng của ông ta, chẳng hề sợ sệt, xem thường cái chết. Súng đã lên nòng, chỉ cần bóp cò là

bắn.

Cố Thanh Hùng không có mặt mũi đâu để xuống nước thu súng. Cố Lăng Kiệt cố chấp không biết sợ là gì.

Bầu không khí đáng sợ một cách kỳ lạ. Tim Bạch Nguyệt gần như nhảy ra khỏi cổ họng.

“Quả thật tôi không nên đến đây, chồng tôi còn đang chờ tôi ở nhà.” Bạch Nguyệt gỡ tay Cố Lăng Kiệt ra, cúi đầu chào anh, “Cảm ơn sếp đã giúp đỡ quên mình, là do tôi đường đột.”

Cô lại quay sang nhìn Cố Thanh Hùng, khom lưng giải thích, “Xin ngài đừng hiểu nhầm anh ấy. Tôi nghĩ vốn nghĩ quân dân một nhà, lần trước trong vụ án bắt cóc con tin, anh ấy đã cứu tôi, tôi muốn tự tay nấu bữa cơm cảm ơn anh ấy mà thôi. Nếu như ngài không thích, tôi sẽ không bước chân vào đây dù chỉ một bước, hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi xin đi trước.”

Cô gần như chạy trốn, không quay lại nhìn.

“Cô ta đến cảm ơn con, phụ nữ đã có chồng?” Cố Thanh Hùng nghe Bạch Nguyệt giải thích xong thì thở phào một hơi, nhân cơ hội đó thu súng về, mình cũng có cơ để xuống nước.

Cố Lăng Kiệt không đáp, hét gọi: “Trung tá Thượng.”

Trung tá Thượng bước vào, nom nớp cúi đầu.

“Đưa cô ấy về.” Cố Lăng Kiệt ra lệnh.

“Vâng.”

Bạch Nguyệt vừa ra đến cửa, trung tá Thượng đã chạy ra.

“Cô Bạch đợi đã, sếp bảo tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, tôi tự bắt xe về được.” Bạch Nguyệt từ chối.

“Vừa hay tôi cũng có chuyện muốn nói với cô.” Trung tá Thượng bắt gặp ánh mắt cô.

“Cái gì?”

“Lên xe rồi nói.” Trung tá Thượng mở cửa xe.

Bạch Nguyệt chỉ đành theo trung tá Thượng lên xe.

Cậu ta nhìn Bạch Nguyệt qua kính chiếu hậu với vẻ ôn hòa.

“Tôi nghĩ sếp thích cô.” Trung tá Thượng nói thẳng.

Bạch Nguyệt đỏ mặt, “Tôi với anh ấy không hợp.”

“Cô gái khác mà hôn sếp, anh ấy chắc chắn sẽ đẩy ra ngay, tôi đi theo anh ấy đã ba năm, anh ấy nổi tiếng là không thích phụ nữ. Nhưng đêm cô say rượu hôn anh ấy, sếp cũng không đẩy cô ra.”

Bạch Nguyệt kinh ngạc nhìn trung tá Thượng. Đêm hôm đó cô say rượu, sau khi tỉnh lại thì chẳng nhớ gì nữa. Cô hỏi anh rằng cô có nói gì không, làm gì không, anh lại bảo không. Hóa ra cô đã hôn anh.

Bạch Nguyệt cực kì mất tự nhiên, cô thở mạnh, “Nhưng tôi đã kết hôn rồi, có chồng rồi.”

“Kết hôn rồi?” Hiển nhiên là trung tá Thượng có hơi bất ngờ, cậu ta cười gượng.

Ngoại tình sẽ khiến sếp cậu ta có vết nhơ trên con đường chính trị tươi sáng phía trước. Lần này đúng là cậu ta nhiều chuyện rồi, cảm giác như mình làm sai ấy.

“Ha ha, tôi nói linh tinh thôi, sếp chúng tôi có người yêu rồi, đêm hôm đó chắc anh ấy thấy cô say nên không so đo với cô. Có những lúc sếp chúng tôi không tiện từ chối những cô gái đang trong trạng thái không biết gì. Tôi nhiều chuyện rồi, ha ha ha.” Trung tá Thượng lập tức chữa cháy.

Bạch Nguyệt khựng lại, hóa ra anh đã có người yêu. Vậy thì tình cảm anh đối với cô có thể là sự kích thích giữa phụ nữ và đàn ông trưởng thành thôi. Đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Trái tim đang đập thình thịch của cô dần dần bình tĩnh lại.

Anh với cô một người trên trời, một người dưới đất, cho dù là bạn bè cũng không thể.

Trung tá Thượng thấy cô dựa vào cửa sổ, hắng giọng rồi hỏi, “Cô đi đâu?”

Điện thoại của cô đổ chuông, Bạch Nguyệt thấy số lạ liền nghe.

“Vừa nãy cảm ơn em” Giọng của Cố Lăng Kiệt vang lên ở đầu dây bên kia.

Bạch Nguyệt nghe điện thoại của anh, cảm thấy hơi bứt rứt, “Tôi chỉ nói thật mà thôi, quả thật anh đã cứu tôi, tôi mời anh ăn coi như là cảm ơn.”

“Một bữa cơm đủ để trả ơn cứu mạng sao?” Cố Lăng Kiệt cười khẽ, ngữ điệu có vẻ mờ ám

Bạch Nguyệt: “...”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Cút đi đồ Cặn bã

Cô cảm thấy cái tên Cố Lăng Kiệt này đúng là được đăng chân lên đăng đầu.

Cô chỉ khách sáo thể thôi.

“Không phải vì giúp các anh nên tôi mới gặp nguy hiểm sao?” Bạch Nguyệt khẽ hỏi.

“Ha.” Cố Lăng Kiệt cười khẽ, giọng anh dịu dàng hơn nhiều: “Tôi không ép em, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Bạch Nguyệt tự dưng có cảm giác kỳ quái, cảm giác anh trong điện thoại giống như một chàng trai ấm áp, khác hoàn toàn với lúc gặp mặt.

“Anh cũng nghỉ đi, tôi cúp máy đây.” Bạch Nguyệt nói rồi cúp luôn.

Trung tá Thượng liếc cô một cái, không nói gì.

Cậu ta đưa Bạch Nguyệt về bệnh viện, lúc lái xe về quân khu thì nhận được điện thoại của sếp.

“Cô ấy về nhà chưa?” Cố Lăng Kiệt hỏi.

“Chưa ạ, cô ấy bảo đưa cô ấy về bệnh viện.” Trung tá Thượng thành thật trả lời.

“Ừ, tôi biết rồi.” Cố Lăng Kiệt cúp máy.

Cô về bệnh viện dù sao cũng tốt hơn là về nhà.

Tám giờ sáng ngày hôm sau, Lưu San vội vàng chạy đến phòng làm việc của Bạch Nguyệt.

“Bạch Nguyệt, con khẩn đó kiện cậu rồi, bệnh viện phải xử lý cậu, nghe nói nó đang muốn cậu bị đuổi việc.” Lưu San lo lắng nói.

“Con khẩn cậu nói là người hôm nọ đưa vào khoa sản ấy à?” Bạch Nguyệt nghi ngờ hỏi.

“Đúng thế, sao cậu không rạch vài nhát lên mặt nó ý.”

“Con cô ta bị dây rốn quấn vài vòng quanh cổ, tở mà không cắt thì đứa bé tắt thở, tở không sai, sao bệnh viện phải xử lý tở?” Cô nói rất hùng hồn.

“Nghe nói người ở trên gây áp lực xuống, lát nữa tở đi hỏi thăm xem, rốt cuộc là ai tạo áp lực, chẳng lẽ là Tô Khánh Nam? Hắn ta đâu có lý do gì để làm thế.”

Trong mắt Bạch Nguyệt thoáng lóe sáng “Chắc là hắn ta đấy.”

Cô gọi điện cho Tô Khánh Nam

“Lúc này mới gọi điện cho tôi có phải là muộn rồi không?” Tô Khánh Nam nói bằng giọng điệu kỳ quái.

“Rốt cuộc anh muốn làm gì!” Bạch Nguyệt mất bình tĩnh chất vấn.

“Tôi đã nói rồi, chộc diên tôi thì cô không được lợi lộc gì đâu, bây giờ tôi cho cô một tiếng để về nhà, quá một tiếng cô tự chịu hậu quả.” Tô Khánh Nam không cho cô nói thêm câu nào đã cúp máy.

“Anh ta bảo gì?” Lư San quan tâm hỏi.

“Bảo tớ về nhà, tớ đi xin nghỉ đã.” Bạch Nguyệt bất lực nói.

“Quan tâm đến anh ta làm gì, mặc kệ anh ta đi.” Lư San tức giận nói.

“Anh ta là người trên Cục Y tế, phía bệnh viện sẽ không đắc tội với anh ta đâu, tớ đi thì chuyện này mới giải quyết được, tớ liên lạc nhé.” Bạch Nguyệt thu dọn đồ đạc quay về.

Cô về đến nhà đã thấy Tô Khánh Nam lười biếng vắt chân ngồi trên sofa.

Hắn đều đặn nhếch mép, nhìn đồng hồ, “48 phút, rất đúng giờ, ngoan lắm.”

Hắn cầm một túi giấy quăng lên bàn trà như đang bốc thí, “Phần thưởng cho cô đấy, xem xem có thích không?”

“Tô Khánh Nam, rốt cuộc anh muốn làm gì, anh đã tự do rồi, sao còn phải so đo với tôi? Một khi tôi hối hận không ly hôn nữa thì anh chỉ có vô số rắc rối mà thôi.” Bạch Nguyệt nói lý với hắn.

“Đợi tôi chán rồi đương nhiên sẽ ly hôn. Nhưng người có tư cách nhắc đến chuyện ly hôn là tôi chứ không phải là cô.” Hắn kiêu căng nói rồi cầm một cái hộp trang sức đưa cho cô, “Đeo lên.”

Cô đứng im bất động, nhìn niềm hứng thú hiện lên trong mắt Tô Khánh Nam, bực bội cầm lấy cái hộp.

Tô Khánh Nam là một gã thợ săn. Hắn thích nhất là nhìn con mồi của mình vùng vẫy, sau đó hưởng thụ cảm giác đuổi bắt và giết chết con mồi.

Gã thợ săn ra tay rất tàn độc, tập trung mà điên cuồng. Nhưng hắn cũng sẽ không cảm thấy hứng thú vì một con mồi. Bạch Nguyệt mở ra, liếc nhìn đôi bông tai kim cương bằng vàng trắng trong hộp. Cô đóng lại quăng lên bàn.

“Không thích à?” Tô Khánh Nam nhìn cô chằm chằm, vẻ mặt ma mị thoáng nét giận dữ.

“Anh biết tôi không thích đeo những thứ này, hơn nữa làm bác sĩ lại càng không đeo được, có điều tôi cũng cảm ơn tấm lòng của anh.” Cô lạnh lùng bình tĩnh nói.

Hắn cầm đôi khuyên tai lên, ngang ngược túm lấy tai cô chọc vào, không cho phép cô từ chối. Từ sau khi trở thành bác sĩ, cô không đeo những thứ này nữa.

Tai cô nhói lên đau đau, cô sờ lên liền thấy máu ướt tay. Cô bực tức lườm Tô Khánh Nam. Nếu như trước kia cô còn chút tình cảm với hắn thì giờ đã sớm hết sạch rồi.

Tô Khánh Nam nhếch mép, trong con mắt ma mị thoáng hiện ý cười. Hắn chẳng chút thương hương tiếc ngọc, thô bạo ép cô quay sang bên khác chọc nốt chiếc khuyên tai còn lại lên vành tai.

Bạch Nguyệt siết chặt nắm đấm, dần cơn giận đang bùng lên trong lòng xuống.

“Đồ nhà quê đúng là đồ nhà quê, đeo vàng đeo bạc vẫn quê một cục.” Tô Khánh Nam bất mãn nói.

“Chỉ cần anh ký tên vào thỏa thuận ly hôn, đưa nhà quê tôi đây sẽ cắt ngay lập tức.” Bạch Nguyệt lạnh lùng nói.

Tô Khánh Nam lại càng không vui, hất cằm về một cái túi khác để bên cạnh sofa, “Trong này còn có một đôi giày, thay bộ quần áo trên bàn vào, đừng có để tôi mất mặt, tôi đợi cô dưới xe, mười phút nữa phải có mặt đấy.”

Hắn ta đứng dậy đi ra ngoài. Bạch Nguyệt vẫn còn đang trong trạng thái tức tối. Cô rút một tờ giấy ăn lau máu trên vành tai.

Mở nắp hộp quà ra nhìn thì thấy một cái váy ngắn không tay màu hồng, cùng với đôi giày cao gót màu đỏ trong túi.

Cô tháo đôi khuyên tai ra vứt vào trong hộp, đóng lại, xách hộp quà đi ra ngoài.

Xe của Tô Khánh Nam đang đỗ dưới nhà, hắn ta đang nhắn tin, nhếch mép cười. Bạch Nguyệt vô cùng quen thuộc với nụ cười đó. Chắc chắn hắn ta lại có một con mồi sắp sập bẫy.

Bạch Nguyệt mở cửa xe ra quăng đồ vào trong.

“Tô Khánh Nam, nếu như anh cảm thấy tôi làm mất mặt anh thì đừng có lời tôi đi.” Bạch Nguyệt sập cửa xe lại cái rầm.

Tô Khánh Nam nheo mắt, “Cô đang thách thức sự kiên nhẫn của tôi đó à.”

Trong mắt Tô Khánh Nam hiện lên sát khí. Hắn ta xuống xe, lôi cô xềnh xệch, ấn cô vào trong xe.

Hắn ta ngồi cạnh cô, lạnh lùng nhìn về phía trước, ra lệnh cho tài xế: “Lái xe đi, đến sân bay.”

“Tôi không muốn đến sân bay, rốt cuộc là anh đang chơi cái trò gì thế?” Bạch Nguyệt đề phòng.

Tô Khánh Nam túm lấy cằm cô, ép cô phải nhìn thẳng vào mặt hắn.

“Tốt nhất giờ cô ngoan ngoãn cho tôi, bằng không tôi mà không vui sẽ làm thịt cô đấy.” Tô Khánh Nam lạnh lùng cảnh cáo.

Bạch Nguyệt nhìn thấy sự lạnh lẽo trong mắt hắn, Tô Khánh Nam là một con thú hoang, cô tin hắn làm được loại chuyện đó. Bạch Nguyệt cup mắt xuống, Tô Khánh Nam nhìn thấy cô ngoan ngoãn nghe theo liền thả ra. Bạch Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô thật sự không hiểu nổi Tô Khánh Nam. Thực ra cô biết Tô Khánh Nam không yêu cô, nhưng tại sao hắn không chịu ly hôn?

Hắn là người chưa bao giờ chịu làm ăn lỗ vốn, chẳng lẽ hắn còn có âm mưu nào khác?

Điện thoại của Tô Khánh Nam réo vang.

“Anh Tô, thống đốc Hình không đến đón máy bay mà phái vợ anh ta là bà Hình đến thay.” Đầu dây bên kia điện thoại đang báo cáo với Tô Khánh Nam.

“Ừ, đã sắp xếp xong hết toàn bộ chưa?” Tô Khánh Nam nhếch mép hỏi.

Ánh mắt hắn nham hiểm, tràn đầy tự tin rồi lóe lên vẻ mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chúc mừng cô đã bị loại

“Ừ, ngắt toàn bộ camera giám sát, trợ lý Sa đã có mặt ở sân bay rồi.” Cấp dưới của Tô Khánh Nam nói,

Bạch Nguyệt cảm thấy kỳ lạ. Cái sắp xếp mà Tô Khánh Nam nói là có ý gì?

Cô có cảm giác như đang tiếp cận với âm mưu nào đó. Nhưng mà cô còn chưa kịp nghĩ ra thì Tô Khánh Nam đã ngang ngược lôi cô xuống xe, đi về phía khu vực đón tiếp.

Có vài cô gái đang đi đến, trong đó có một người mặc váy dài màu xanh nước biển tao nhã, tóc dài phấp phới, như thể giai nhân xinh đẹp bước ra từ cổ đại, khí chất tao nhã cao quý, cô ta mỉm cười là có vẻ đẹp khuynh thành khuynh quốc.

Nhìn kỹ, cô ta trông khá giống Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt nhìn thấy cô ta có hơi ngạc nhiên. Con gái của di Thưởng, Hình Cẩm Nhi, em gái cùng cha khác mẹ của cô.

Đứa em gái này chỉ kém cô có ba tiếng đồng hồ mà thôi. Hai chị em sinh cùng lúc, mẹ của Hình Cẩm Nhi nằm trong bệnh viện có mười mấy bác sỹ y tá chăm sóc. Còn mẹ của cô lăn lộn trên mặt đất, gào thét trong căn nhà không một bóng người.

Từ trong đám người có ba kẻ che mặt lao đến. Bạch Nguyệt mới tỉnh hồn lại.

Trong tay bọn họ cầm súng, dao với khăn tay, nhanh chóng lao về phía Hình Cẩm Nhi. Hình Cẩm Nhi hoảng sợ nhìn những kẻ che mặt, đứng chôn chân tại chỗ. Tô Khánh Nam cười mà mãnh chạy đến. Hắn ta ôm vai Bạch Nguyệt, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn, nói với Bạch Nguyệt rằng: “Hình Cẩm Nhi, lâu rồi không gặp.”

Bạch Nguyệt kinh ngạc tròn tròn mắt. Tại sao Tô Khánh Nam lại gọi cô thế?

Ba kẻ lạ mặt thoáng sững ra, ngập ngừng ba giây.

“Sao ông Hình không đến đón tôi?” Tô Khánh Nam lại nói với Bạch Nguyệt.

Ba kẻ che mặt cho rằng Bạch Nguyệt chính là Hình Cẩm Nhi, liền đổi hướng lao về phía Bạch Nguyệt.

Súng trong tay bọn chúng dí vào đầu Tô Khánh Nam, Tô Khánh Nam giơ hai tay lên, bất động. Một tên khác cầm khăn tay up vào mặt cô. Mùi thuốc mê nồng nặc xông vào mũi Bạch Nguyệt, ba kẻ che mặt lôi cô lùi lại từng bước từng bước một.

Cô mơ hồ nhìn về phía Tô Khánh Nam. Hắn ta đứng đằng trước Hình Cẩm Nhi che chở, nở nụ cười tươi tắn nhìn theo phía cô bị lôi đi.

Tuyệt tình tàn nhẫn đến vậy sao!

Đột nhiên, hình như cô hiểu ra một điều. Tô Khánh Nam thích Hình Cẩm Nhi. Đây chính là nguyên nhân tại sao hắn không buông tha cho cô. Cô ko ngờ vì người con gái hắn yêu mà hắn lại dồn cô vào chỗ chết.

Dường như cô nghe thấy tim mình vỡ vụn. Nhắm mắt lại, cô chìm vào trong bóng tối mê man.

Tô Khánh Nam đưa tay về phía Hình Cẩm Nhi đang hoảng sợ, khóa miệng khẽ cong lên, tỏa ra sức hấp dẫn vô cùng, “Đi theo anh.”

Hình Cẩm Nhi đưa tay cho hắn, chẳng hề do dự chạy theo hắn. Giống như công chúa và hoàng tử trong cổ tích, vô cùng lãng mạn.

Đến chỗ xe của hắn, Tô Khánh Nam sập kính xe xuống.

“Khánh Nam, bọn họ đến bắt em đi à? Em sợ lắm!” Hình Cẩm Nhi vẫn chưa bình tĩnh lại được, ôm ngực nói.

“Không thấy anh còn đáng sợ hơn à?” Tô Khánh Nam cong môi cười.

Hình Cẩm Nhi không kịp phản ứng lại thình lình đã đè lên người cô ta, cúi đầu ngậm lấy môi Hình Cẩm Nhi, tìm lại cảm giác ban đầu giữa làn môi mềm mại của cô ta.

Càng hôn càng sâu, càng hôn càng nồng nàn.

Hắn ngang ngược đưa tay sờ soạng vào trong váy cô ta.

“Đừng làm thế mà.” Hình Cẩm Nhi thở phì phì đẩy hắn ta ra.

“Thế là thế nào?” Đôi mắt ma mị của Tô Khánh Nam không hề che dấu ham muốn đối với Hình Cẩm Nhi. Hắn véo mạnh vào đùi cô ta một cái như thể đang trừng phạt.

“Đừng ở đây mà.” Mặt Hình Cẩm Nhi đỏ bừng.

“Em không có lựa chọn nào khác đâu.” Hắn lại cúi xuống hôn Hình Cẩm Nhi, bàn tay to lớn nắm vuốt lúc nặng lúc nhẹ, như có như không.

Kẻ đào hoa như hắn biết làm thế nào mới khiến phụ nữ khuất phục.

Một lúc sau, đôi mắt của Hình Cẩm Nhi đã hiện lên sự mê say.

Hắn thả cô ta ra, đôi mắt sầm xuống càng có vẻ xấu xa, hắn hơi nhếch môi nói, “Có muốn không?”

“Đừng, đừng như thế.” Hình Cẩm Nhi mặt mũi đỏ hồng, run rẩy, rõ ràng là muốn mà còn chối.

“Đừng như thế nào?” Hắn xấu xa hỏi, cắn nhẹ lên vành tai cô ta, “Ba năm nay, tôi nào anh cũng nhớ em.”

Trong mắt Hình Cẩm Nhi long lanh nước, dường như đang cảm động, “Em cũng nhớ anh.”

“Thật không? Ba năm nay không gọi một cuộc điện thoại nào, nhớ gì?” Tô Khánh Nam châm chọc nói.

Hình Cẩm Nhi thở hồng hộc, mắt long lanh, “Em bị nhốt trong bệnh viện căn cứ, căn bản không có điện thoại, em cũng muốn gọi cho anh mà.”

Hắn kề môi sát bên tai Hình Cẩm Nhi, hơi đầy mờ ám: “Thế em có biết anh thích gì không?”

Bàn tay Hình Cẩm Nhi đặt lên ngực hắn.

Tô Khánh Nam đã trải qua mấy năm rèn giũa, lại càng nguy hiểm, càng thu hút phụ nữ.

Cô ta nhóm dậy, ngồi trên người hắn, kéo khóa quần hắn xuống, yêu kiều hỏi: “Anh vẫn giận chuyện em đi mà không nói à?”

Những ngón tay hắn xuyên qua làn tóc cô ta đặt lên cổ, quyến rũ nói: “Anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho người phụ nữ bỏ rơi mình đâu.”

“Em đâu có...” Cô ta phản bác.

Hắn ấn đầu cô ta xuống, “Dùng miệng đi.”

Hình Cẩm Nhi quỳ xuống đất, bắt đầu bận rộn.

Trong mắt Tô Khánh Nam hiện lên vẻ sáng khoái. Hắn đợi ba năm chỉ vì giờ phút này, để có thể trừng phạt đứa con gái đang quỳ dưới chân một cách sung sướng. Để cho cô ta biết không ai có thể chọc được vào hắn!

“Nhi à.” Tô Khánh Nam dịu dàng gọi cô ta.

Hình Cẩm Nhi nhìn về phía hắn.

“Chúng ta đã kết hôn rồi.” Tô Khánh Nam cười nói, nụ cười đẹp một cách đặc biệt, trong nháy mắt sáng gương mặt mỹ miều của hắn lên.

Hình Cẩm Nhi kinh ngạc, rất kinh ngạc. Hắn thích nhìn thấy biểu cảm đó của cô ta, điều đó cực kỳ thỏa mãn sự tự tôn của hắn. Hắn còn cho rằng có được tình yêu của cô ta rất khó, còn đặc biệt sắp xếp một trò chơi, kết quả...

Quá dễ, chẳng thú vị gì cả. Hắn nhếch mép cười, kéo Hình Cẩm Nhi dậy, đề cô ta xuống làm ngay trên xe.

Hình Cẩm Nhi đỏ mặt, đưa tay ôm cổ hắn, đôi mắt mờ màng, dịu dàng nói, “Đừng phụ lòng em”

Hắn mỉm cười đầy bí ẩn.

Cô ta dùng hết tất cả kỹ năng mà hắn dạy cho cô ta, để khiến hắn vui.

Hình Cẩm Nhi run rẩy, khóc thút thít rồi lại thoải mái nằm bò trong ngực hắn, “Khánh Nam, em yêu anh.”

Tô Khánh Nam cảm thấy thật vô vị, so ra thì hắn càng nhớ Bạch Nguyệt hơn.

Hắn đã giúp Bạch Nguyệt tìm lại vị trí thiên kim tiểu thư, cô ta nên cảm ơn hắn mới phải, dù sao cũng là vợ chồng mà, đúng không?

**

Quán khu đặc chủng.

Cố Lăng Kiệt nghe điện thoại, hàng lông mày cau chặt, hàm anh căng cứng chứng tỏ hiện giờ anh đang rất không vui, “Các vụ án bắt cóc bình thường đều tìm đến cảnh sát hình sự, đặc công chúng tôi đối phó với kẻ địch chứ không phải mấy tên côn đồ bình thường.”

“Đó là thiên kim của ông Hình, cũng coi như là em gái con. Phía cảnh sát hình sự đã chuẩn bị xong rồi, nhưng đám côn đồ kia chỉ cho hai người lên đảo, con phải một lính tinh nhuệ đến mới có thể đối phó được với bọn chúng. Vuốt mặt cũng phải nể mũi, có đi hay không nào?” Cố Thanh Hùng tức giận.

Cố Lăng Kiệt cúp điện thoại luôn.

“Sếp, phải người đi đâu vậy ạ? Cảnh sát hình sự đã trang bị sẵn sàng cả nửa ngày rồi.” Trung tá Thượng hỏi.

“Đi, tôi đi.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cường đoạt, vợ là của tôi

“Không được sếp, nhiệm vụ này quá nguy hiểm.” Trung tá Thượng lo lắng đến mức toát mồ hôi hột.

Cố Lăng Kiệt im lặng thu dọn đồ đạc, cực kỳ kiên quyết, “Đây là chuyện riêng của gia đình tôi, cậu thấy ngoại trừ tôi ra thì còn ai thích hợp hơn?”

“Không được, tôi tin rằng những người khác chắc chắn cũng cảm thấy rất vinh hạnh khi nhận nhiệm vụ này.”

“Trung tá Thượng, đeo thêm 15 kg đồ chạy 20 vòng cho tôi, cậu nói nhiều quá.” Anh ra lệnh, sắp xếp đồ đạc rồi xuất phát đi đến địa điểm bắt cóc.

*

Bên bờ biển, một toán đặc công vũ trang đầy đủ đang dàn hàng ngang, trong tay lăm lăm súng trường.

Hình Bắc Xuyên ngồi trên xe, cửa sổ xe đen sì.

Bên cạnh ông ta còn có một người đàn ông mặc đồ tương tự trông giống ông ta đến 70%.

Cố Lăng Kiệt được cảnh sát dẫn đến chỗ cái xe.

Hình Bắc Xuyên vừa cúp điện thoại của bọn bắt cóc, quay sang nói với Cổ Lăng Kiệt, “Bọn chúng đồng ý cho hai người khác cùng với tôi đi lên đảo. Các cậu nhất định phải bảo vệ con gái tôi an toàn.”

Ánh mắt thần nhiên của Cổ Lăng Kiệt lướt qua gương mặt của Hình Bắc Xuyên.

Ngay đến người đóng thế ông ta cũng chuẩn bị xong rồi, đứng là đồ sợ chết.

Cổ Lăng Kiệt không nói gì, đón lấy điện thoại của Hình Bắc Xuyên, đi theo người đóng thế của ông ta lên thuyền.

“Sếp, em đi cùng với anh.” Trung tá Thượng đuổi theo.

Nếu như sếp xảy ra chuyện gì thì chắc chắn cậu ta cũng không sống lâu được, còn không bằng đi theo bảo vệ anh ấy.

“Ở tại chỗ đợi lệnh.” Cổ Lăng Kiệt ra lệnh rồi lái thuyền đến đảo hoang.

Sau khi lên đảo rồi, anh gọi điện cho đám bắt cóc, lại phát hiện ra chúng đã tắt máy. Anh nghi ngờ đi xuyên qua cánh rừng hoang. Càng đi càng thấy kỳ lạ. Xung quanh cực kỳ yên tĩnh, thậm chí yên tĩnh đến mức bình thường.

Cuối cùng anh cũng nhìn thấy một căn nhà gỗ có lấp lánh ánh sáng. Anh cẩn trọng quan sát xung quanh, sau đó nhanh chóng áp sát căn nhà gỗ.

Cửa sổ chỉ để hở một khe nhỏ, anh nheo mắt nhìn vào trong. Bạch Nguyệt đang bị trói gô treo ở giữa phòng, miệng cô bị nhét giấy, tay chân tím bầm, gương mặt lạnh tanh, ánh mắt vô hồn. Ai không biết còn tưởng cô bị dọa cho ngu người rồi.

Cô quá bình tĩnh. Tim Cổ Lăng Kiệt căng thẳng, anh đưa mắt nhìn toàn bộ căn phòng, phát hiện ra không còn ai khác.

Anh nhanh chóng đẩy cửa phòng xông vào. Bạch Nguyệt nhìn về phía anh. Đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào gương mặt góc cạnh của anh mà ngẩn ngơ. Cô cứ nhìn mãi nhìn mãi... nhìn đến mức hai mắt đỏ bừng, đôi môi mới cong lên thành một nụ cười.

Có người nói, lúc thượng đế đóng một cánh cửa này của bạn thì người cũng sẽ mở cho bạn một cánh cửa khác.

Cổ Lăng Kiệt nhanh chóng chạy đến cởi trói tay cho cô, đỡ cô xuống, giặt miếng vải bịt miệng cô ra.

Anh nhìn thấy lần đầu tiên trên mặt cô, hàng lông mày thoáng cau lại, tim đau nhói, lo lắng hỏi: “Em không sao chứ?”

Bạch Nguyệt lắc đầu.

Anh xót xa thổi nhẹ vết lằn đỏ trên tay cô, nói bằng giọng dịu dàng hiếm thấy: “Chắc chắn là đau lắm đúng không?”

Bạch Nguyệt nhìn chăm chăm vào anh.

Bị kẻ thứ ba tìm đến tận nhà, cô không khóc.

Bị Tô Khánh Nam đẩy vào Quỷ Môn Quan, cô cũng không khóc.

Được anh quan tâm lại khiến cô có cảm giác vô cùng xót xa.

Đau thương quá nhiều nên đã tê liệt rồi. Ánh sáng mặt trời quá ít nên cô mới càng quý trọng. Nước mắt đầm đìa, cô sụt sịt, rồi mỉm cười, “Em ổn lắm.”

Đúng thế, trong lòng cô không còn Tô Khánh Nam nữa, cô sẽ rất tốt.

Cô nhìn thấy túi của mình bèn đi đến nhặt nó lên.

Cổ Lăng Kiệt cầm tay cô, cam kết nói: “Đi theo anh, anh nhất định sẽ bảo vệ em an toàn.”

Bạch Nguyệt nhìn tay anh, bàn tay ấm áp vô cùng. Vì phải huấn luyện nhiều nên có hơi thô ráp, nhưng lại có cảm giác rất vững chãi, khiến cô yên tâm.

Cô không từ chối, để anh dắt đi. Hoặc là vì cô của bây giờ đã quá mệt rồi. Trái tim quá xót xa, cô cần cơ thể ấm áp rắn rỏi này để xua tan lạnh giá, âm u.

Lúc Hình Bắc Xuyên nhìn thấy Bạch Nguyệt lên bờ, vẻ mặt ông ta rất khó coi.

Ông ta cau mày, giọng nói chói tai: “Sao lại là mày? Mày bảo với lũ côn đồ kia mày là con gái tao à?”

Bạch Nguyệt lạnh nhạt nhìn ông ta. Cô không phải con gái của ông ta, dù có chết cô cũng sẽ không nói.

“Hoang đường, đúng là lãng phí thời gian của tao.” Hình Bắc Xuyên bức tức leo lên xe rồi đóng sập cửa lại, rời khỏi nơi này, để lại một đám người nhìn nhau không hiểu gì.

Chỉ có mình Bạch Nguyệt biết nguyên nhân. Cô im lặng đứng đó, nhìn theo bóng chiếc xe đã đi xa của Hình Bắc Xuyên.

Ông ta tưởng người bị bắt cóc là Hình Cẩm Nhi thế nên mới đến. Trong lòng ông ta, Hình Cẩm Nhi mới là con gái còn cô thì không! Một góc nhỏ nhỏ nào đó trong tim cô quặn lên đau đớn.

“Anh đưa em về.” Cố Lăng Kiệt phát hiện ra sự khác thường của cô.

Cô nghiêng đầu cười với Cố Lăng Kiệt, âm thầm quay đi, “Vâng.”

Cô lên xe anh, dựa vào cửa sổ xe, nhắm mắt lại. Cô rất mệt, từ sáng sớm đến tối mịt chưa được nghỉ ngơi. Cơ thể mệt, tâm lý cũng mệt, chưa được bao lâu liền thiếp đi.

Điện thoại của cô réo vang. Cố Lăng Kiệt sợ cô tỉnh giấc nên nghe máy.

“Đang ở đâu đấy? Trong vòng một tiếng đến biệt thự của tôi.” Tô Khánh Nam ra lệnh.

Cố Lăng Kiệt ghét cái giọng điệu đó của hắn, đôi mắt anh lại càng sâu thẳm, anh trầm giọng nói: “Cô ấy ngủ rồi.”

“Mày là ai? Cố Lăng Kiệt! Hai người đang ở đâu?” Trong lòng Tô Khánh Nam bỗng trào lên cảm giác hoảng sợ vô danh.

“Có chuyện gì mai tính sau, cúp máy đây.” Anh cúp máy luôn, tắt điện thoại hộ Bạch Nguyệt.

Anh nhìn về phía cô, Bạch Nguyệt nghiêng hẳn sang một bên, đầu cúi gằm xuống.

Vẫn còn khoảng 40 phút đi đường nữa mới về đến trung tâm thành phố, cô ngủ như thế sẽ bị sai chỗ. Cố Lăng Kiệt nhìn thấy một khách sạn cách đó không xa. Anh cho xe đến gần bãi đỗ xe của khách sạn. Khách sạn này quy định nghiêm ngặt vô cùng, không có chứng minh thư không được vào ở.

Anh dùng thẻ quân đội của mình để thuê một căn phòng. Bạch Nguyệt vẫn còn ngủ say, anh bế cô lên đi về phía thang máy. Cơ thể cô mềm mềm, gương mặt hồng hào trông giống quả táo.

Anh đặt cô xuống giường, tóc cô lướt qua cánh tay anh, ngứa ngứa. Đôi mắt anh đen đặc, bụng dưới bắt đầu nóng lên. Dù sao cũng là đàn ông, mùi vị của cô từ ba năm trước vẫn khắc sâu trong đầu anh.

Anh thở dài một hơi, đắp chăn cho cô rồi đi vào phòng tắm.

Nước lạnh ào ào đổ xuống. Cái lạnh bên ngoài lại chẳng dập tắt được sự cuồng nhiệt trong tim... và cả dục vọng trong anh. Đây là lúc thử thách ý chí anh tốt nhất.

Tàng sáng, Bạch Nguyệt bị tiếng nước trong phòng tắm đánh thức. Cô ngồi dậy vuốt tóc, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng liền nhìn thấy quần áo của Cố Lăng Kiệt.

Khỏe miệng cô khẽ cong. Ở cùng phòng với anh vẫn khiến người ta yên tâm.

Cô bước xuống giường. Đúng lúc này, Cố Lăng Kiệt từ phòng tắm bước ra, tóc anh vẫn còn ướt, gương mặt căng thẳng khiến những đường nét trên gương mặt càng trở nên góc cạnh, như thể đang đè nén điều gì đó. Những đường cong khỏe mạnh kéo dài xuống phần bụng, khăn tắm quấn quanh eo càng khiến anh trông quyến rũ hơn.

Gương mặt Bạch Nguyệt đỏ lên, cố gắng tập trung nhìn vào mặt anh, dịu dàng nói: “Chào buổi sáng.”

Cố Lăng Kiệt không để ý đến cô, đi bên bên sofa lấy quần áo của mình.

Cô cảm giác hình như anh đang không vui.

“Ừm, cảm ơn anh, hôm qua tôi ngủ say quá, không nhớ được chuyện vào khách sạn.” Bạch Nguyệt cảm ơn anh.

Anh liếc nhìn cô, gương mặt điển trai có chút phiền muộn, trong mắt những ngọn lửa kỳ lạ đang nhảy múa: “Cảm ơn tôi cái gì, ở cùng phòng mà không chạm vào em à?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chỉ cần tôi thích thì em có trốn đằng trời

Bạch Nguyệt cảm thấy tính khí anh rất quái gở nhưng lại không biết lý do tại sao.

Cố Lăng Kiệt khó chịu vì phải dậy sớm hay là nổi giận thật sự?

“Đây có phải là lần đầu tiên ở chung phòng đâu, tôi tin anh.” Giọng nói Bạch Nguyệt đầy xa cách và rất lịch sự.

Anh hơi nhíu mày, nét giận trong ánh mắt càng sâu hơn, “Tin tôi cái gì?”

Anh hung hăng gây áp lực với cô, sức ép khó mà diễn tả đó khiến cô cảm thấy khó thở.

“Anh bệnh rồi à?” Bạch Nguyệt vừa vươn tay định sờ trán thì Cố Lăng Kiệt đã nhanh hơn một bước nắm lấy cổ tay cô. Lòng bàn tay anh nóng bỏng tựa như đầu thuốc lá còn chưa dập tắt.

Cố Lăng Kiệt cũng thấy dường như mình bệnh rồi. Ở cùng một phòng thế này mà anh còn có thể làm quân tử, e là cả thế giới này chỉ còn sót lại một tên đàn ông như anh.

Một ngọn lửa dâng lên thiêu rụi mọi lý trí của anh. Cố Lăng Kiệt đỡ gáy Bạch Nguyệt, đặt lên môi cô một nụ hôn.

Môi của anh rất nóng. Mùi hương kem đánh răng thanh mát xộc thẳng vào mũi, quán quýt trên môi, len lỏi vào khoang miệng rồi bay vào trái tim cô.

Trong đầu Bạch Nguyệt hoàn toàn trống rỗng.

Lưỡi Cố Lăng Kiệt bắt đầu đảo loạn khoang miệng của Bạch Nguyệt, tham lam chiếm đoạt hương vị ngọt ngào tự nhiên của cô. Môi và răng hai người quấn lấy nhau, Cố Lăng Kiệt bắt đầu trêu chọc và mút lấy lưỡi Bạch Nguyệt.

Nụ hôn ấy mạnh mẽ như con lũ quét sạch tất cả những thứ trên đường đi. Bạch Nguyệt chỉ cảm thấy Cố Lăng Kiệt đang hút lấy mọi hơi thở của cô, khiến cô không khỏi thở dốc.

Hơi thở của anh cũng ngày càng gấp gáp. Đôi mắt sợ hãi của Bạch Nguyệt đỏ ửng lên. Thiếu chút nữa cô đã quên mất, Cố Lăng Kiệt có ý với cô. Cô đúng là điên rồi mới dám ngủ chung một phòng với anh.

Tay cô chạm vào ngực anh cố gắng đẩy anh ra. Cố Lăng Kiệt nắm lấy tay cô, người anh không chút suy suyển trước sự phản kháng của cô. Hơn thế, nhiệt độ trên người anh ngày càng cao như thể đang bốc lên một ngọn lửa khó mà dập tắt.

Tay cô bắt đầu run rẩy.

“Ưm ưm ưm.” Cô cau mày phản kháng, đôi mắt trong vắt như nước kia trừng anh.

Ánh mắt anh ngày càng trở nên mê ly. Cô càng chống cự anh lại càng muốn có được cô. Bàn tay to luồn vào trong áo, lướt qua bụng rồi hướng lên trên. Những nơi bàn tay ấy đi qua nóng bỏng đến mức khiến người cô run lấy bầy.

Bạch Nguyệt chưa bao giờ bị người khác đụng chạm như thế này, cô bỗng cảm thấy nhục nhã vô cùng. Đầu óc cô choáng váng, tay chân đã nhũn ra mất hết sức lực.

Anh ôm lấy eo cô, áp sát lên người cô. Ngón tay mở khóa sau lưng cô, rồi men theo dây áo tới đằng trước. Bàn tay nóng bỏng đó chạm lên làn da Bạch Nguyệt như muốn đốt cháy cô. Những dòng điện xẹt chạy khắp người khiến vòng eo mảnh khảnh của cô phải cong lên. Cảm giác tê dại mang theo một cảm giác kỳ lạ nào đó.

“Không được.” Giọng Bạch Nguyệt đầy run rẩy.

Nhưng giờ cô có chống cự cũng không làm được gì.

Cố Lăng Kiệt hôn men theo cằm cổ của cô, sau đó kéo áo cô xuống. Đôi môi nóng cháy bắt đầu chạm vào vai cô. Hơi thở nóng rực phả lên người cô.

“Cố Lăng Kiệt, dừng...” Cô run rẩy sợ hãi mở miệng, “Làm như thế này là...”

Lời nói cô dừng lại, đôi mắt mơ màng đã bị cơn ướt át lấp lánh che phủ.

“Là cái gì?” Anh hỏi, ánh mắt sáng quắc khóa chặt lấy cô.

Cô chưa biết phải nói như thế nào thì Cố Lăng Kiệt đã tiếp lời: “Vụng trộm.”

Sau đó anh nâng mông cô áp sát vào người mình. Cô có thể cảm giác ngọn lửa hừng hực của cái thứ đang chống lên người cô.

“Cảm thấy gì chưa?” Cố Lăng Kiệt hỏi. Giọng nói anh khàn đục, vẻ mặt đầy cương nghị nhìn cô với ánh mắt rực cháy.

Sắc mặt cô đỏ ửng, “Chúng ta làm vậy là không đúng, tôi kết hôn rồi.”

Đôi mắt anh sâu thêm vài phần, mày chau lại, nét mặt trở nên nghiêm túc.

“Chỉ cần là người phụ nữ tôi thích, tôi sẽ không để ý chuyện cô ấy là ai, đã kết hôn hay có con chưa. Tôi muốn em!”

Cô cảm thấy trái tim mình đập nhanh đến mức không thở nổi nữa, đầu óc như ngừng hoạt động. Anh đang tỏ tình với cô ư?

Trong lúc hoảng hốt, Cố Lăng Kiệt đã ôm cô lên giường. Lưng cô đột nhiên mát lạnh khiến đầu óc cô tỉnh táo lại, cô chặn lại lồng ngực nóng như lửa của Cố Lăng Kiệt.

Ánh mắt anh ngày càng tối, tựa như vòng xoáy hút chặt khiến cô không thể chạy thoát khỏi đó. Nếu giờ cô bỏ mặc lý trí thì ngày mai, ngày mốt, sau này sẽ ra sao?

Phản ứng nóng bỏng giữa nam và nữ chỉ là nhất thời, sẽ không giải quyết được chuyện gì, cũng không có ý nghĩa gì.

“Cố Lăng Kiệt, đừng.” Bạch Nguyệt hầu như phải cất giọng cầu xin anh.

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm mà.” Giọng Cố Lăng Kiệt khàn đặc, anh nắm lấy tay cô chạm vào ngực anh, rồi từ từ di chuyển xuống dưới.

Người cô bỗng run lên. Thứ ấy đã nằm trong tay cô, nó đang nhanh chóng trở nên to lớn, đến mức khiến cô thấy sợ hãi.

Cô luống cuống vội rút tay lại.

Anh ấn tay cô xuống không để cô kịp buông tay.

“Cỡ lần trước em mua không thích hợp với em đâu.” Giọng Cố Lăng Kiệt đầy kiềm chế, anh cúi đầu xuống định hôn lên môi cô.

“Cố Lăng Kiệt, đừng mà.” Cô hoảng hốt hét lên. “Chúng ta đâu có thân tới mức này.”

Người anh hơi khựng lại, đôi mắt sâu thăm ánh lên nét gì đó kỳ lạ, nét mê ly ban nãy đã biến mất, thay vào đó là con tức giận đang dần dâng lên, “Em nói gì, chúng ta không thân thiết à?”

Bạch Nguyệt bỗng cảm thấy trái tim nhói lên, cô cúi gằm mặt, từng giọt lệ tuôn ra từ đôi mắt xinh đẹp kia.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô chăm chú, anh hiểu rồi, thì ra cô không muốn.

Đôi mắt ấm áp của anh dần trở nên lạnh lẽo, Cố Lăng Kiệt buông cô ra rồi đứng dậy.

“Xin lỗi, tôi hơi quá đáng. Đúng là chúng ta không thân thiết gì, nếu sau này em không muốn nhìn thấy tôi nữa thì tôi sẽ lập tức biến mất khỏi cuộc đời em.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng mở miệng, cả người anh toát ra vẻ cô đơn.

Nói xong, anh quay người đi vào phòng tắm.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh dần biến mất khỏi tầm mắt, lòng cô cảm thấy vô cùng khó chịu. Cô vô thức cuộn người lại, ôm lấy đôi chân thon dài của mình, mặt vùi vào trong đầu gối.

Thật ra cô không ghét anh. Nhưng giờ cô vẫn là một người phụ nữ có gia đình, cô không muốn trở thành người giống như Tô Khánh Nam.

Khi từ phòng tắm bước ra, Cố Lăng Kiệt đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng ngày thường. Anh đi thẳng tới trước sô pha, hồ hững chinh lại quần áo, mắt không hề liếc nhìn cô dù chỉ một cái.

“Cố Lăng Kiệt.” Bạch Nguyệt gọi tên anh.

Cố Lăng Kiệt lặng lẽ dọn dẹp đồ đạc, bóng người anh còn lạnh lùng hơn cả trước đây.

Cô không biết nói gì, chỉ có thể đăm đăm nhìn anh.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi, anh mới nhìn tới cô, “Tôi xuống lầu đợi em.”

Dứt lời, anh liền quay người rời khỏi phòng cô.

Bạch Nguyệt xuống giường, sau khi rửa mặt chỉnh lại quần áo xong mới xuống sảnh tầng một.

Cố Lăng Kiệt lúc này đã bắt cho cô một chiếc taxi rồi.

“Lên xe đi.” Anh lạnh lùng mở miệng, sau đó mở cửa sau xe.

Bạch Nguyệt đi ngang qua anh bước lên xe.

“Cố Lăng Kiệt.” Cô nhìn anh bằng đôi mắt đỏ ửng, “Tôi không muốn trở thành người đứng với anh.”

Cố Lăng Kiệt sững sờ, anh kéo Bạch Nguyệt xuống xe, dẫn cô đi về phía xe của mình.

Trước khi cô lên xe, bàn tay Cố Lăng Kiệt chạm lên mặt cô, ánh mắt sáng rực mê đắm nhìn cô, vẻ mặt anh đầy nghiêm túc và chân thành, “Em nói rõ đi nào, em có muốn vụng trộm với tôi không?”

“Không!” Cô đáp ngay lập tức.

“Em muốn tôi thích em?” Cố Lăng Kiệt truy đến cùng, không chừa cho cô chút thời gian suy nghĩ nào.

Nếu anh thích cô mà cô không thích anh, vậy anh sẽ mệt mỏi lắm. Anh không chịu nổi cảm giác yêu một người không yêu mình. Nếu Bạch Nguyệt không thích anh thì đừng để anh thích cô.

Cô vẫn lắc đầu. Hiện giờ, cô không có tư cách yêu bất cứ ai.

Đôi mắt sáng rực của anh dần trở nên ảm đạm.

“Nếu đã không phải thì sau này chúng ta đừng gặp nhau thì tốt hơn.” Anh rút tay lại, mở cửa xe ngồi vào ghế lái.

“Không thể làm bạn bè sao?” Bạch Nguyệt mở miệng hỏi.

“Tôi không làm bạn với phụ nữ.” Cố Lăng Kiệt liếc nhìn cô, “Tôi cho em cơ hội cuối cùng, em muốn làm người phụ nữ của tôi, hay vĩnh viễn không nhìn thấy tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Cô muốn thế nào nữa

Bạch Nguyệt cười khỏ, “Tôi đã kết hôn rồi, có chồng rồi, sao có thể làm người phụ nữ của anh.”

Nghe ra ý từ chối trong lời nói của cô, anh không muốn dây dưa thêm nữa.

Nếu đã vậy thì thôi.

“Chúng ta không phải là người cùng một thế giới, làm bạn là điều không cần thiết, lên xe đi, tôi đưa em về.” Cố Lăng Kiệt lạnh nhạt mở miệng.

Bạch Nguyệt cúi đầu, hàng mi dài che đi cảm xúc dâng trào trong đôi mắt cô.

Cô và Cố Lăng Kiệt đúng là ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Nếu đã không thể làm bạn bè thì còn níu kéo làm gì nữa. Từ trước tới giờ, sự cô độc luôn đồng hành cùng cô.

“Không cần, tôi tự bắt taxi về được, cảm ơn sếp, chúc anh hạnh phúc.” Bạch Nguyệt gạt đầu với anh rồi đi tới cửa khách sạn.

Cố Lăng Kiệt bực bội nghiêng răng, ngón tay đặt trên vô lăng siết chặt đến trắng bệch, sau đó anh dứt khoát khởi động xe chạy vút đi.

Bạch Nguyệt bắt taxi trở về nhà.

Vừa mở cửa cô đã thấy Tô Khánh Nam đang ngồi trên sofa, điều thuốc lá giữa ngón tay như ẩn như hiện, khói thuốc che khuất khuôn mặt hần.

Bên trong chiếc gạt tàn kia đầy ắp tàn thuốc. Không khí trong nhà ngột ngạt đến đáng sợ. Bạch Nguyệt nhìn hần đầy tức giận.

“Về rồi đấy à?” Tô Khánh Nam nhếch khóe miệng, vẻ quỵn rũ trên người hần vẫn như trước kia, nhưng sự ảm áp trong đôi mắt đó đã biến mất từ lâu rồi.

Cô đã nhìn thấy sự tàn nhẫn của hần rồi.

Hần chỉ tốt với người phụ nữ khác, còn cô thì chưa bao giờ cảm nhận được hần tốt chỗ nào.

“Đi thôi, cục dân chính có lẽ mở cửa rồi đấy, chúng ta nhanh chóng làm thủ tục ly hôn thôi, tôi còn phải tới bệnh viện nữa.” Bạch Nguyệt lạnh nhạt cắt lời.

Hần ta khẽ cười, đứng dậy nói, “Ai nói tôi muốn ly hôn với cô?”

Bạch Nguyệt trừng mắt nhìn Tô Khánh Nam, ánh mắt dần sắc lạnh, khoe miệng cô hơi nhếch lên nói với giọng đầy châm chọc, “Tô Khánh Nam, anh nghĩ ngày hôm qua đã xảy ra chuyện như thế mà chúng ta còn tiếp tục được à? Đừng tự lừa mình dối người nữa, tôi không phải là đứa con nít, lý do anh cưới tôi là gì thì anh là người rõ nhất, giờ cô ta đã trở về rồi, tôi sẽ chúc hai người đầu bạc răng long, chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.”

Tô Khánh Nam không khỏi nhú mày, vẻ mặt vô cùng khó chịu, “Cô kiểm chuyện đủ chưa, tuy bọn bắt cóc bắt được cô nhưng chẳng phải tôi đã xử lý chúng rồi sao, cô còn muốn thế nào nữa?”

“Vờ tuồng anh hùng cứu mỹ nhân này đúng là rất hợp với anh, nhưng không có nghĩa là tôi muốn tiếp tục cùng anh diễn tiếp. Hình Cẩm Nhi đã quay lại rồi, cô ta mới là đứa con quý báu của Hình Bắc Xuyên, ban đầu anh tiếp cận tôi chắc là vì biết chuyện tôi là con gái của Hình Bắc Xuyên đúng không?”

“Tôi cưới cô là được rồi chứ gì, yên tâm, dù cô ấy quay lại cũng không ảnh hưởng tới địa vị bà chủ nhà họ Tô của cô đâu.” Tô Khánh Nam đành giọng nói.

Bạch Nguyệt không muốn nói chuyện với hắn ta nữa, nói nhiều cũng vô ích mà thôi.

Cô đi ngang qua hắn ta, bước về phòng của mình.

Thấy cô xem thường mình như vậy, Tô Khánh Nam híp mắt lại, sau đó nắm lấy cổ tay cô, “Cô có thái độ gì đó?”

“Anh mù à? Thái độ gì còn không thấy sao?” Bạch Nguyệt muốn vùng tay ra nhưng hắn ta giữ quá chặt khiến cô mãi không làm được gì.

Về mặt hắn ta ngày càng hung ác, đôi mắt đầy đố kỵ: “Thế nào, thích Cố Lăng Kiệt rồi à?”

Bạch Nguyệt bật cười chế nhạo, “Hình như chuyện này chả liên quan gì tới anh nhỉ.”

Tô Khánh Nam càng siết mạnh tay hơn, “Cô lặp lại một lần nữa xem!”

“Nói bao lần thì cũng vậy thôi, tôi chưa bao giờ quản chuyện của anh, chuyện của tôi cũng chả liên quan gì tới anh.” Bạch Nguyệt hờ hững đáp, không hề sợ con giận dữ đang sắp bùng nổ của hắn ta. Khoảnh khắc hắn ta coi cô là con cò vào hôm qua, hắn ta đã chẳng là gì với cô nữa.

Tô Khánh Nam đẩy mạnh cô vào bức tường đằng sau khiến lưng cô đau ră rồi. Nhưng trong lòng cô vẫn bình tĩnh. Cô nhất định phải ly hôn, đây là điều bắt buộc với cô.

Tô Khánh Nam dò xét nhìn cô, ánh mắt dần đỏ kè, “Cô lên giường với hắn rồi à? Bạch Nguyệt, tôi còn tưởng cô hơn những người phụ nữ bên ngoài ở cái cơ thể sạch sẽ kia, không ngờ cô cũng giống những con đĩm dơ bẩn đó.”

Dơ bẩn!

Bạch Nguyệt nở nụ cười mỉa mai, cô nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp đến mức khiến người ta mất hồn nhưng lại sâu thẳm không ai nhìn rõ kia. Lòng cô bỗng nhiên không còn đau nữa.

“Đúng thế, tôi dơ bẩn, lau tay cho sạch đi.”

Nhìn về xa cách lạnh lùng của cô, lòng hắn ta bỗng nhói lên, Tô Khánh Nam giữ chặt cằm cô rồi nói, “Bạch Nguyệt, cô đang nghĩ gì thế hả?”

“Ly hôn, anh vui lòng biến mất khỏi cuộc đời tôi đi.” Bạch Nguyệt nói dứt khoát.

Gân xanh trên trán Tô Khánh Nam muốn nổ tung, hắn ta cúi đầu hung hăng hôn lên môi cô. Bạch Nguyệt cắn mạnh lên môi Tô Khánh Nam, cô không thích mùi thuốc lá trong miệng hắn ta. Thật quá ghê tởm. Cái chạm môi gớm ghiếc này khiến cô nghĩ tới cảm giác thanh mát và ấm áp của Cố Lăng Kiệt.

Tô Khánh Nam giận muốn phát điên, hắn ta siết mạnh lấy cằm cô, ép cô mở miệng ra. Hắn ta mãnh liệt hôn môi cô, mãi cho tới khi vào được miệng cô. Hương vị thuần khiết của cô khiến hắn ta như mê như say. Tô Khánh Nam điên cuồng vì cô, lý trí hầu như đã ngừng hoạt động, một bộ phận nào đó trên cơ thể liên tục hét gào muốn cô.

Mày Bạch Nguyệt nhú chặt lại, dù cô có vùng vẫy thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay hắn ta. Một người phụ nữ như cô sao có thể chống nổi sức đàn ông. Cô siết chặt tay muốn liêu tới cùng, dẫn xuống cơn buồn nôn đang trào dâng, cô hôn đáp lại hắn.

Tô Khánh Nam có thể cảm nhận rõ ràng, nụ hôn gượng gạo của cô kém rất xa đám phụ nữ kỹ thuật hôn siêu đẳng kia. Nhưng hắn ta lại cảm thấy rất thoải mái, giống như trái tim lạnh giá của hắn ta được rót từng giọt nước ấm áp vậy.

Ý thức được điều này, Tô Khánh Nam ngậy người. Hắn ta buông cô ra, ngờ vừa nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, “Cô làm trò gì thế, cố ý chọc giận tôi à.”

“Ừ đây.” Bạch Nguyệt nhếch môi cười mỉa. Để bảo vệ bản thân, nói dối thì sao nào.

“Chẳng phải đã thành công rồi sao?” Bạch Nguyệt hỏi ngược lại hắn.

Đôi mắt cô dâng lên một tầng hơi nước, che đi cửa sổ tâm hồn của cô.

Tô Khánh Nam cười đều, “Đúng là thành công rồi. Cô chưa lên giường với hần ta đúng không?”

“Tất nhiên.” Bạch Nguyệt không dám chọc giận Tô Khánh Nam nữa.

Hần quá nguy hiểm

Tô Khánh Nam mỉm cười, ngay cả sâu trong ánh mắt dường như cũng ánh lên ý cười, “Bạch Nguyệt, cô ngày càng gian xảo rồi.”

“Bất được trái tim anh chưa?” Bạch Nguyệt cố ý hỏi.

“Sau này đừng giờ mấy trò gian dối này với tôi, tôi không thích.” Hần cười quyến rũ, giọng điệu vẫn đầy cung chiêu như trước kia.

Nhưng cô biết, chỉ cần là phụ nữ, hần ta đều nói với giọng như vậy.

“Tôi biết rồi, tôi đi làm đây.” Bạch Nguyệt lạnh nhạt nói.

“Cô đi làm đi.” Hần ta ngáp một cái rồi nói tiếp, “Cả đêm không ngủ rồi, tôi ở nhà cô ngủ bù tí.”

“Tùy anh.” Bạch Nguyệt gần như chạy khỏi phòng.

Khi quay đầu nhìn lại, vẻ mặt cô vẫn đầy sợ hãi. Cô không thể tới đây nữa. Tô Khánh Nam quá đáng sợ. Hần ta không chịu ly hôn, cô chỉ có thể dựa vào pháp luật.

Tô Khánh Nam đi vào phòng Bạch Nguyệt, nằm trên giường cô, đắp chăn của cô. Chăn của cô không có hương nước hoa, cũng không có mùi phấn, đó là một hương vị thanh mát nhẹ nhàng dễ ngủ.

Hần ta mở điện thoại gọi cho ai đó, ánh mắt lóe lên nét hung ác, “Thả Samu ra, trước đây Cố Lăng Kiệt giằng co với hần rất lâu, cũng phải để hần hành động rồi, tôi muốn Cố Lăng Kiệt... chết.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vị Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Bạch nguyệt thích anh

Một lúc sau Bạch Nguyệt đã tới bệnh viện.

Lưu San đi ngang qua liền nhìn thấy Bạch Nguyệt ngồi trong văn phòng. Cô bèn quay lại quan tâm hỏi han, “Tiểu Bạch, hôm qua cậu xử lý thế nào rồi?”

“Tớ chuẩn bị ly hôn rồi.” Bạch Nguyệt bình tĩnh mở miệng.

“Có thật không thể? Cậu làm thế là quá đúng rồi, tớ giờ hai tay hai chân ủng hộ cậu ly hôn.” Cô ấy lại cười xấu xa, “Có phải vì anh chàng đẹp trai chiều hôm qua không?”

“Không phải.” Bạch Nguyệt lắc đầu, trong lòng đầy quanh quẩn, “Tớ và anh ấy sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.”

“Tại sao? Anh ta chê cậu là người có gia đình à. Cậu sắp ly hôn rồi mà.” Lưu San không hiểu hỏi lại.

“Thế giới của tớ và anh ấy khác nhau rất xa, hôm nay tớ muốn đi thuê phòng trước, sau đó đến văn phòng luật sư một chuyến. Nếu muốn ly hôn, tớ phải bày ra được chứng cứ Tô Khánh Nam ngoại tình.” Bạch Nguyệt suy nghĩ rồi nói.

“Chứng cứ Tô Khánh Nam ngoại tình? Thế thì đơn giản, cậu giao chuyện này cho tớ đi, tớ sẽ giúp cậu xử lý gọn gàng.” Lưu San vỗ ngực nói.

“Cảm ơn.” Lời cảm ơn này phát ra từ đáy lòng cô

Cuộc hôn nhân kiên trì ba năm, cuối cùng cũng có thể giải thoát rồi. Cảm giác buông tay không ngờ lại tuyệt vời như vậy.

Bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Bạch Nguyệt nhìn ra ngoài liền thấy chủ nhiệm khoa phụ sản đang đứng trước văn phòng, vẻ mặt anh ta rất tệ, “Viện trưởng gọi cô qua đó, không phải chuyện tốt lành gì đâu, cô cứ chuẩn bị tâm lý trước đi.”

“Đừng nói tên súc sinh Tô Khánh Nam thật sự hành hạ cậu đấy chứ.” Lưu San kinh sợ thốt lên.

Trái tim Bạch Nguyệt chùng xuống.

Cô cũng có dự cảm không hay, “Tớ đi trước đã.”

Nhìn bóng lưng Bạch Nguyệt rời đi, Luru San lập tức gọi điện cho viện trưởng, “Bố, xảy ra chuyện gì thế? Bên trên có người muốn nhắm vào Bạch Nguyệt à?”

“Cục y tế có người cấp cao muốn xử lý chuyện này, vốn dĩ hôm qua đã phải xử lý rồi, nhưng bố kéo tới hôm nay để Bạch Nguyệt nghĩ cách, Bạch Nguyệt còn chưa nghĩ ra cách gì sao? Bố phải bàn giao với cấp trên rồi.” Giám đốc bệnh viện bắt đầu nói.

“Khoan đã, con có cách, bố ơi, bố kéo dài thời gian cho con nhé.” Đầu Luru San bỗng nảy ra một suy nghĩ.

“Con gái rượu của bố ơi, con lại muốn làm gì hả, bố đã giúp con xử lý rất nhiều việc hỗn loạn rồi, con chưa cái mạng già này cho bố với.” Giám đốc bệnh viện sốt ruột kêu lên.

“Con biết rồi, bố giúp con nửa tiếng là được.” Dứt lời Luru San liền cúp máy.

Cô lấy điện thoại của Bạch Nguyệt tìm được một cuộc gọi đến của người có tên hiển thị là “Sếp” trong lịch sử cuộc gọi. Cô lập tức gọi điện cho số đó bằng điện thoại của Bạch Nguyệt. Tín hiệu chờ vang lên hai lần rồi bị dập tắt.

Giờ là lúc nguy cấp, Luru San bất chấp việc người bên kia có đang bận hay không, lại nhấn gọi một lần nữa.

Cố Lăng Kiệt tiếp tục đập máy.

Cô ấy cuống lên soạn một tin nhắn gửi qua: “Gọi anh cứu mạng đây, mau bắt máy đi.”

Luru San gửi xong liền gọi lại một lần nữa.

Cố Lăng Kiệt nghe máy, “Chuyện gì?”

“Sếp bắt máy rồi trời ơi, Bạch Nguyệt xảy ra chuyện rồi, sếp mau tới cứu cô ấy đi.” Luru San vội nói.

Cố Lăng Kiệt nghe thấy giọng của người phụ nữ khác liền khựng lại, “Cô ấy gặp chuyện gì rồi?”

“Có một lần Tiểu Bạch ra ngoài làm nhiệm vụ liền đỡ đỡ cho một bà bầu, kết quả siêu âm lúc đó cho thấy có hiện tượng dây rốn quấn cổ thai nhi. Đến lúc sinh, Tiểu Bạch chỉ có thể cất bên dưới cô ta. Không ngờ người phụ nữ này là tình nhân của chồng Tiểu Bạch, Tiểu Bạch muốn ly hôn với chồng nên anh ta bèn xúi giục người phụ nữ đó tố cáo Tiểu Bạch, muốn cô ấy mất việc.” Luru San kể sơ qua đầu đuôi câu chuyện.

“Tôi biết rồi, tôi sẽ xử lý chuyện này.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng đáp.

Luru San nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, cô ấy mỉm cười nói tiếp, “Anh giỏi quá, hèn chi Tiểu Bạch thích anh.”

“Bạch Nguyệt thích tôi?” Cố Lăng Kiệt cau mày, ánh mắt sắc bén đầy ngờ vực.

“Đúng thế, cô ấy chính miệng nói với tôi là thích anh mà, nhưng giờ cô ấy là vợ người khác, không tiện tiếp xúc với anh thôi. Nhưng anh yên tâm đi, Bạch Nguyệt đang cố gắng ly hôn rồi.” Luru San cố ý nói.

Cô ấy cảm thấy Bạch Nguyệt và người chỉ huy này rất hợp nhau.

Cố Lăng Kiệt im lặng một lúc lâu, sau đó mới cúp điện thoại, ánh mắt dịu dàng hơn trước kia rất nhiều.

Anh gọi điện thoại cho giám đốc bệnh viện.

“Xin chào, tôi là Cố Lăng Kiệt, chủ huy cao nhất của quân khu đặc chủng, trong nhiệm vụ lần trước, bác sĩ Bạch Nguyệt đã nghe theo lệnh tôi làm việc, nếu có người kiểm chuyện thì bảo tới gặp tôi, chuyện này không liên quan tới Bạch Nguyệt.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Giám đốc ngỡ người.

Người gọi điện thoại cho ông không ngờ lại là chỉ huy của quân khu đặc chủng, Cố Lăng Kiệt.

Con gái ông quá trâu bò rồi.

“Được, tôi biết rồi, tôi sẽ xử lý tốt chuyện này.” Giám đốc bệnh viện vội đáp lời.

Nghe xong, Cố Lăng Kiệt liền cúp điện thoại.

Giám đốc bệnh viện nói với Bạch Nguyệt, “Cô không sao rồi, vừa rồi chỉ huy Cố quân quân khu đặc chủng gọi điện nói cô làm theo lệnh của anh ta,

chuyện này không liên quan gì tới cô, cô về làm việc đi.”

Bạch Nguyệt cúi đầu. Không ngờ Cổ Lăng Kiệt vẫn chịu giúp cô, trong lòng cô trào dâng cảm giác kỳ lạ.

Vừa về tới văn phòng, bên trong đã sắp đầy hoa hồng, bên ghế còn đặt hai túi giấy.

Tô Khánh Nam lười biếng ngồi trên ghế của cô, hần quynh rũ nói, “Thích không?”

Cô không thích.

Bạch Nguyệt lạnh lùng đáp, “Tôi còn chưa tan ca, anh ở đây sẽ ảnh hưởng tới công việc của tôi.”

“Tôi hỏi thăm rồi, buổi chiều cô không có ca mổ nào, tôi ở đây cũng không ảnh hưởng gì tới cô.” Hần ta đứng lên vịn vào kệ tóc bên khuôn mặt cô. Bạch Nguyệt vô thức lùi lại đằng sau.

Tô Khánh Nam không thích cô như thế, ánh mắt hần ta sắc như dao găm, “Cô lại muốn làm gì nữa?”

“Anh gây áp lực cho giám đốc để đuổi tôi đi à?” Bạch Nguyệt hỏi thẳng.

Tô Khánh Nam hơi khựng lại, “Thiếu chút nữa tôi đã quên chuyện đó rồi, cô đợi tí.”

Hần ta không kiên nhẫn gọi điện trước mặt cô, “Hủy bỏ tổ cáo Bạch Nguyệt đi.”

Nói xong, hần ta liền cúp máy, khoe miệng nhếch lên nhìn Bạch Nguyệt, “Em yêu, giải quyết đơn giản thôi mà, chỉ cần em dựa vào tôi thì tôi không để em thiệt thòi đâu.”

Hai tiếng "em yêu" khiến cô nổi hết da gà.

“Tôi phải làm việc.” Bạch Nguyệt hờ hững ngồi xuống bàn làm việc.”

Tô Khánh Nam để túi quà lên bàn Bạch Nguyệt, “Đây là quần áo và giày, hôm nay có bạn mời tôi ăn cơm, em đi chung luôn nhé.”

Nghĩ tới vụ đòi vợ lần trước, sắc mặt Bạch Nguyệt trắng bệch, “Tôi không đi, tôi không quen bạn anh.”

“Lần trước tôi nhất thời hồ đồ, lần này sẽ không thế đâu, tôi tới đón em.” Tô Khánh Nam nở nụ cười bá đạo, sau đó quay người rời khỏi phòng Bạch Nguyệt.

Lưu San nhìn thấy Tô Khánh Nam đi ra từ phòng của Bạch Nguyệt liền chạy tới lo lắng hỏi, “Tên súc sinh đó lại tới hành hạ cậu à?”

“Cuộc sống địa ngục này sẽ kết thúc nhanh thôi.” Bạch Nguyệt nói với giọng xác định.

“Mau kết thúc đi, rồi còn có người tốt hơn đang chờ cậu đấy.” Lưu San cười ấm áp.

Trong đầu Bạch Nguyệt bỗng hiện lên hình bóng Cổ Lăng Kiệt.

“À đúng rồi, tớ gọi điện thoại cho vị chỉ huy của cậu nói sơ sơ tình hình rồi, bố tớ nói anh ta lập tức giải quyết cho cậu chuyện rắc rối ấy rồi. Dù sao cậu cũng ly hôn mà, ly hôn xong cậu thử quen anh ta xem sao.” Lưu San xúi giục Bạch Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Đường hẹp đôi đầu kẻ dững cảm thẳng

“Tớ đã từng ly hôn, e là nhà anh ấy không cho phép.” Bạch Nguyệt tự biết thân biết phận ừ rừ nói.

Lưu San gõ đầu Bạch Nguyệt vài cái, “Cậu đi làm để nào ở nhà à, cậu và tên Tô Khánh Nam kia còn chưa có con, giờ là thời đại nào rồi mà còn nghĩ như thế, người đã ly hôn còn hơn người chưa kết hôn nhiều.”

“Không nói nữa, tớ làm nốt việc đã.” Bạch Nguyệt nói.

Lưu San thấy túi quà trên bàn Bạch Nguyệt liền lấy ra xem. Bên trong là một chiếc váy lụa màu hồng, vừa nhìn là biết có giá không hề rẻ.

“Tô Khánh Nam tặng cậu à?” Lưu San chán ghét nói.

“Ừm.” Bạch Nguyệt còn chẳng thèm liếc nhìn chiếc váy một cái.

“Tô Khánh Nam đúng là rất hào phóng với phụ nữ, nhưng anh ta không chỉ làm thế với một người phụ nữ. Cậu có mềm lòng không đấy.” Lưu San lo lắng hỏi

Bạch Nguyệt ngẩng đầu, ánh mắt cô trong suốt dịu dàng như nước, “Tớ đã không còn cảm giác gì với anh ta nữa rồi, mềm lòng gì nữa.”

Lưu San giờ một ngón tay cái với Bạch Nguyệt, “Tốt lắm, tớ sẽ canh chừng anh ta để chụp bằng chứng ngoại tình đưa cho cậu.”

“Cám ơn, chiều nay tớ rảnh sẽ tới văn phòng luật sư nhờ tư vấn.”

“Mau đi đi.”

Bạch Nguyệt tìm tới luật sư rồi trình bày tình hình cụ thể của cô. Luật sư nói rằng, nếu có thể lấy được bằng chứng ngoại tình của bên nam thì có thể ly hôn. Chuyện tìm bằng chứng ngoại tình của Tô Khánh Nam không hề khó.

Vừa đi ra khỏi văn phòng luật sư, điện thoại cô liền reo lên.

“Đang ở đâu? Chiều cô nghỉ phép à?” Tô Khánh Nam nghi ngờ hỏi.

Cô qua loa đáp, “Ừ, ra ngoài tản bộ, giờ về bệnh viện đây.”

“Nửa tiếng nữa gặp ở cổng bệnh viện.” Tô Khánh Nam không vui cúp máy.

Bạch Nguyệt hít một hơi thật sâu. Cô phải nhịn. Đã nhịn nhiều năm như thế thì vài ngày nữa có đáng gì.

Bạch Nguyệt quay lại văn phòng thay bộ đồ Tô Khánh Nam tặng cô. Điện thoại lại reo lên, vẫn là Tô Khánh Nam.

“Bạch Nguyệt, làm cao cũng phải có chừng mực, tôi đợi cô mười phút rồi.” Giọng Tô Khánh Nam đầy tức giận.

Bạch Nguyệt cười châm chọc. Cô đợi hán ta ba năm, mười phút có đáng là gì?

“Năm phút sau tôi tới cổng.” Bạch Nguyệt không thêm để ý tới con tức giận của hán ta, nói xong một câu liền cúp máy.

Tô Khánh Nam bước xuống xe đi tới cổng, mày nhăn tít lại. Hán ta tan ca sớm tới đón cô, thế mà cô dám cho hán ta chờ.

Vừa nhìn thấy Bạch Nguyệt đi ra khỏi cổng, ánh mắt Tô Khánh Nam chỉ còn hình bóng của cô, đó là một vẻ đẹp đến choáng ngợp.

Bạch Nguyệt thường ngày đều ăn mặc rất nghiêm túc. Thực ra cô mới chỉ 24 tuổi mà thôi. Chiếc váy lụa màu hồng rất hợp với cô, chất liệu vải mềm mại tôn lên dáng người tuyệt đẹp của cô. Nhất là kiểu váy nhiều tầng dài tới gối làm nổi bật đôi chân nuột nà của cô. Cô chỉ trang điểm một chút, nhưng trông vô cùng xinh đẹp.

Những thứ đẹp đẽ đều khiến người ta vui vẻ. Tô Khánh Nam không còn tức giận nữa, hán ta vội chạy tới mở cửa xe.

Bạch Nguyệt bước lên xe, sau đó cài dây an toàn, cô lạnh nhạt nói, “Rất cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Sảnh Mẫu Đơn.” Tô Khánh Nam nhếch khóe môi.

Sảnh Mẫu Đơn của Tân Thế Kỷ là phòng ăn hoa lệ nhất thành phố A. Phòng này không phải là thứ người thường có thể đặt được.

Bạch Nguyệt đi theo Tô Khánh Nam vào phòng.

Hình Cẩm Nhi rất tự nhiên khoác tay Tô Khánh Nam, cô ta cười giới thiệu với Hình Bắc Xuyên, “Bố, hôm qua chính là anh ấy cứu con.”

Hình Bắc Xuyên nở nụ cười vui vẻ, ông ta đưa tay ra, “Cậu Tô là nòng cốt của Cục Y tế, trước đây đã từng gặp một lần, cảm ơn cậu cứu con gái tôi.”

Bạch Nguyệt đứng ở cửa nhìn bọn họ đang nói chuyện đầy thân thiết, khóe miệng cô hơi nhếch lên.

Dường như cô luôn là người thừa ở bất cứ đâu.

Tô Khánh Nam bắt tay với Hình Bắc Xuyên rồi mới nhìn sang Bạch Nguyệt đang đứng ngoài cửa, “Còn không vào.”

Nhìn thấy Bạch Nguyệt, sắc mặt Hình Bắc Xuyên bỗng trắng nhợt, nụ cười trên khuôn mặt trở nên cứng đờ.

“Khánh Nam, cô ấy là ai?” Hình Cẩm Nhi đề phòng nhìn cô.

“Trước đây từng nói với em rồi đó, đây là vợ của anh, Bạch Nguyệt.” Tô Khánh Nam mỉm cười nhìn vẻ mặt khó coi của hai người kia.

Hình Bắc Xuyên khó chịu nhìn Hình Cẩm Nhi. Ông ta còn tưởng Hình Cẩm Nhi vừa về đã câu được nhân tài của cục y tế. Không ngờ người ta đã có vợ rồi, hơn nữa người vợ còn là con gái vợ trước của ông ta.

Ông ta vô cùng khó chịu khi thấy Bạch Nguyệt. Nhưng vì nể mặt Tô Khánh Nam nên ông ta đành phải nhịn xuống, trầm giọng nói, “Mọi người ngồi đi, tôi còn có hai người bạn nữa sắp tới.”

Tô Khánh Nam kéo Bạch Nguyệt ngồi xuống.

Không khí ngột ngạt đến kỳ lạ.

“Bác Xuyên, ngại quá, tôi tới trễ.” Cố Thanh Hùng vừa bước vào liền mở lời xin lỗi.

Nhìn thấy Cố Thanh Hùng, Hình Bắc Xuyên lập tức đứng dậy đón tiếp, hai người họ bắt tay thật chặt, khuôn mặt lạnh tanh vừa rồi lập tức trở nên nhiệt tình, “Anh tới là nể mặt tôi lắm rồi.”

Nhìn thấy người sau lưng Cố Thanh Hùng, nụ cười của ông ta càng rạng rỡ hơn.

“Quả nhiên là con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, chỉ huy Cố anh đừng tôi đã từng có vinh hạnh gặp mặt rồi, mời ngồi mời ngồi.”

Hình Bắc Xuyên thảo mai nói.

Bạch Nguyệt nhìn Cố Lăng Kiệt bằng ánh mắt kỳ lạ. Cô không ngờ có thể gặp anh ở đây.

Về mặt anh vô cùng lạnh lùng, ánh mắt không hề có một chút ý cười, anh lạnh nhạt nhìn lướt qua cô như người dưng.

“Chỉ huy Cố, lâu rồi không gặp.” Tô Khánh Nam mỉm cười, cố ý ôm vai Bạch Nguyệt kéo cô vào lòng.

“Hình như tôi không quen anh.” Cố Lăng Kiệt ngồi đối diện Bạch Nguyệt, người anh toát nên vẻ kiêu ngạo không ai dám tới gần.

Hai chữ không quen khiến Bạch Nguyệt run lên. Cô dường như từng nói hai chữ này với Cố Lăng Kiệt. Nhưng anh vẫn giúp cô giải quyết chuyện ở bệnh viện. Bạch Nguyệt cúi đầu không dám nhìn anh.

Hình Bắc Xuyên nhìn Cố Lăng Kiệt, rồi lại nhìn sang Hình Cẩm Nhi, ánh mắt gian xảo như cáo già, “Chỉ huy Cố trẻ tuổi tài cao, không biết đã có bạn gái chưa?”

“Tôi có vị hôn thê rồi.” Anh ngẩng đầu nhìn Hình Bắc Xuyên với ánh mắt lạnh lùng, khóe mắt liếc sang Bạch Nguyệt.

Về mặt cô vẫn bình thản như không, dường như chuyện anh có vị hôn thê không liên quan gì tới cô, cô và anh thật sự không quen sao?

Sắc mặt anh lạnh đi vài phần, Cố Lăng Kiệt tự rót cho mình một ly rồi uống cạn.

“Ồ.” Hình Bắc Xuyên thất vọng, “Đây là chuyện từ bao giờ thế, ông Cố à, sao không nghe ông nói gì hết thế.”

“Chuyện của con cái thì chúng nó tự lo, tôi xen vào cũng không tiện, nhưng tôi mai chúng tôi sẽ công bố chuyện này đây.” Cố Thanh Hùng nói với Hình Bắc Xuyên.

“Thì ra đã có vị hôn thê rồi.” Tô Khánh Nam cầm ly rượu lên kính Cố Lăng Kiệt một ly, sau đó hắn ta nói một câu đầy ẩn ý: “Chắc chắn chỉ huy Cố và vị hôn thê có cảm tình rất sâu nặng, đúng là khiến người ta ngưỡng mộ, ly này tôi kính anh.”

Cố Lăng Kiệt không thèm nâng ly.

Tô Khánh Nam hơi mất hứng, “Đúng rồi, tôi hôm qua cảm ơn anh đã cứu vợ tôi. Cô ấy trốn trong lòng tôi khóc cả một đêm, dường như gặp phải chuyện gì đó uất ức, tôi nghĩ chắc chắn chuyện hôm qua khiến cô ấy quá sợ hãi rồi.”

Cố Lăng Kiệt liếc mắt nhìn Bạch Nguyệt, anh siết mạnh ly rượu, “Có lẽ chuyện lúc sáng sớm mới thật sự khiến cô ấy sợ hãi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Anh là người đàn ông duy nhất của cô

“Sáng hôm nay đã xảy ra chuyện gì thế?” Tô Khánh Nam nhìn Bạch Nguyệt, đôi mắt lóe lên ánh nguy hiểm.

Cô không thích Tô Khánh Nam giả vờ thân thiết và nói lung tung như thế, cô nhào vào lòng hắn ta khóc hỏi nào?

Bạch Nguyệt cười châm chọc, “Em khóc như thế mà không kể anh chuyện em bị hại sao?”

Câu trả lời của Bạch Nguyệt khiến Tô Khánh Nam rất khó chịu. Hắn ta mỉm cười, ánh mắt dần lạnh như băng. Hắn ghé vào tai cô thì thầm bằng giọng ai cũng nghe thấy, “Đúng thế, sao em có thể sợ hãi chuyện ban sáng? Em thích nhất được lăn giường với anh mà.”

Ánh mắt Cố Lăng Kiệt nhìn cô càng lạnh hơn. Bạch Nguyệt chỉ muốn quăng lên mặt Tô Khánh Nam một cái tát. Lời hắn ta nói thật buồn nôn.

Tay Tô Khánh Nam vuốt ve đùi cô, rồi hung hăng nhéo một cái coi như trừng phạt.

“Choang!” Hình Cẩm Nhi làm đổ ly rượu.

Bạch Nguyệt nhìn về phía Hình Cẩm Nhi. Đôi mắt to tròn long lanh nước mắt của Hình Cẩm Nhi nhìn Tô Khánh Nam đầy tủi thân, tay cô ta run lên từng hồi.

Bạch Nguyệt rất chán ghét kiểu làm trò này của Tô Khánh Nam.

Hắn ta cố ý đưa cô tới để Hình Cẩm Nhi lên con ghen, và hắn ta thành công rồi, cô cũng nên xuống đài thôi.

“Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một chút.” Bạch Nguyệt xách giỏ đi ra bên ngoài.

“Khoan đã.” Hình Cẩm Nhi ngăn trước mặt Bạch Nguyệt, một nụ cười dịu dàng nở trên môi cô ta: “Váy tôi bị ướt, cô có thể giúp tôi được không?”

Bạch Nguyệt nhìn chằm chằm Hình Cẩm Nhi bằng ánh mắt ngờ vực.

Bạch Nguyệt không phải là người vô tư không biết gì, rõ ràng biết Hình Cẩm Nhi cố ý ra oai, nếu cô ngốc nghếch chịu đựng chẳng phải là ngu lắm hay sao.

“Hình Cẩm Nhi, cô cũng có tay mà, không phải sao? Xin lỗi, tôi không rảnh.” Nói xong, cô liền kiêu ngạo bước ra khỏi phòng.

Hình Cẩm Nhi bị bề mặt, thấy Bạch Nguyệt rời đi liền đuổi theo cô.

Tô Khánh Nam nở nụ cười đầy sâu xa, ngay cả khóe mắt của cũng như đang cười, đúng là đám phụ nữ đang lên con ghen.

“Cẩn thận đi đêm lắm có ngày gặp ma.” Cố Lăng Kiệt nhắc ly lên khẽ nhấp.

“Không sao, tôi có đèn pin, dù đi đêm cũng không cần phải lo.” Tô Khánh Nam cười châm chọc.

Cố Lăng Kiệt nhìn hắn với ánh mắt sắc như dao.

Bỗng nhiên điện thoại của anh reo lên. Cố Lăng Kiệt liếc nhìn màn hình rồi đứng dậy nói, “Tôi xin phép ra ngoài một chút.”

Sau đó anh cầm điện thoại ra khỏi phòng.

“Sếp à, Miller, tên cầm đầu tổ chức khủng bố mà chúng ta theo dõi đã tới thành phố A rồi. Theo tin tình báo thì có khả năng sắp diễn ra một cuộc mua bán hàng nóng, tôi đoán chuyện này có liên quan tới gã ta. Vậy giờ lập tức bắt gã lại hay chờ thêm một thời gian?” Trung tá Thượng báo cáo.

“Chắc chắn có lý do gì đó khiến gã ta mạo hiểm tới đây, theo dõi chặt gã cho tôi, nhưng đừng bút dây động rừng.” Cố Lăng Kiệt lý trí ra lệnh.

Đi ngang qua phòng vệ sinh, anh bỗng nghe thấy giọng nói của Bạch Nguyệt từ bên trong vọng ra. Anh vô thức dừng bước chân.

“Giữa tôi và cô Hình hình như chẳng có gì để nói cả?” Bạch Nguyệt lạnh giọng nói.

“Tôi biết cô là chị gái tôi.” Hình Cẩm Nhi nhếch khóe môi, giọng đầy khiêu khích: “Khánh Nam nói với tôi, anh ấy kết hôn với cô là vì muốn gặp tôi, ba năm trước giữa chúng tôi có hiểu lầm, sau đó tôi bị ép phải rời đi. Giờ tôi đã quay lại rồi, chị à, chị buông tay được không?”

Cô đã muốn buông tay từ lâu rồi.

“Cô muốn tôi làm gì?” Bạch Nguyệt lạnh nhạt hỏi.

“Ly hôn, cho chúng tôi được đến với nhau.” Hình Cẩm Nhi nói thẳng thừng.

Bạch Nguyệt cười giễu, đúng là đòi hỏi thường thấy của đám bồ nhí. Người vợ chính thức như cô đúng là thất bại quá, thà không làm còn hơn.

“Chỉ cần anh ta đồng ý thì tôi sẽ lập tức ly hôn, tôi chấp nhận không lấy một đồng nào từ anh ta, trọng trách làm cho anh ta đồng ý ly hôn giao cho cô vậy.” Lời Bạch Nguyệt hoàn toàn là thật lòng.

Sắc mặt Hình Cẩm Nhi hơi sầm xuống, cô ta chưa ngoa nói, “Cô biết rõ anh ấy cố ý lấy cô chọc tức tôi thì sao có thể đồng ý ly hôn chứ? Bạch Nguyệt, buông tay đi, trái tim của anh ấy không có chỗ cho cô đâu, cô chẳng qua cũng chỉ là công cụ báo thù tôi của anh ấy thôi.”

Bạch Nguyệt im lặng nhìn chăm chăm Hình Cẩm Nhi. Thôi bỏ đi, cô đã nói rõ như thế mà Hình Cẩm Nhi còn nhất quyết không chịu hiểu, đúng là đàn gảy tai trâu.

“Cô Hình còn chuyện gì khác nữa không? Nếu không thì tôi phải đi rồi.” Bạch Nguyệt hờ hững mở miệng.

Trông vẻ bất cần của Bạch Nguyệt, Hình Cẩm Nhi càng nắm chắc phần thắng. Lòng tự tin của cô ta tăng lên vùn vụt.

“Bạch Nguyệt, cô không có tự trọng à? Anh ấy không yêu cô, cô nghe không hiểu sao?” Hình Cẩm Nhi xé bỏ lớp mặt nạ hiền lành, lên giọng quát mắng Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt cười mỉa. Bỏ nhí mà dám bảo vợ chính thức không có tự trọng, đúng là nực cười. Cô bước ra ngoài, không thèm để ý tới lời Hình Cẩm Nhi nói.

“Bạch Nguyệt, tôi nhất định sẽ khiến Khánh Nam ly hôn với con đàn bà ghê tởm như cô.” Hình Cẩm Nhi điên cuồng hét lên.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh, Bạch Nguyệt liền nhìn thấy Cố Lăng Kiệt, người cô hơi sững lại. Anh nắm lấy tay cô rồi dẫn cô đi vào một phòng trống, sau đó đóng cửa lại. Bạch Nguyệt bỗng cảm thấy sợ hãi một Cố Lăng Kiệt lúc này, ánh mắt cô lấp lánh ngược nhìn anh.

Anh không để cô trốn thoát, bàn tay chạm vào mặt cô, ánh mắt sắc bén khóa chặt cô, “Cô đàn hay ngốc vậy, cô nghĩ cô nghe lời Tô Khánh Nam thì hẳn sẽ suy nghĩ lại hay sao? Hẳn chỉ muốn hưởng thụ cái cảm giác trái ôm phải ấp mà thôi.”

Cô biết chứ.

Tô Khánh Nam cố ý đưa cô tới đây để khiến Hình Cẩm Nhi lên cơn ghen,

Nhưng cô cũng không còn cách nào khác.

“Tôi biết tôi đang làm gì mà!” Bạch Nguyệt nói.

Cô chỉ cần chịu đựng vài ngày nữa là có thể tìm được chứng cứ để ly hôn rồi, sau đó thoát khỏi cuộc hôn nhân như địa ngục này.

“Cô đang làm gì? Cúi đầu nhân nhượng, yêu hèn mọn như thế à, chẳng tên đàn ông nào vì cô vẫy đuôi nịnh nọt mà yêu cô đâu.” Lòng ngực Cố Lăng Kiệt đập phồng không ngừng, trông anh có vẻ rất tức giận.

“Tôi không có vẫy đuôi nịnh nọt, cũng không yêu hèn mọn như thế.”

“Thế giờ cô đang làm gì, sáng lên giường với hắn à?” Giọng điệu Cố Lăng Kiệt ngày càng bén nhọn.

Giờ anh không thể giữ nổi bình tĩnh nữa, máu trong người cuộn trào như sắp bị thiêu cháy.

“Tôi không có, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ ngủ với anh ta, anh đừng vô cớ nói lung tung.” Bạch Nguyệt hoảng hốt.

Nói xong cô lại tự giật mình. Cô mất bình tĩnh giải thích với anh như thế chẳng khác nào đang tỏ ý với anh.

“Tôi phải đi đây.” Bạch Nguyệt cúi đầu dọn bước.

Đôi mắt Cố Lăng Kiệt đã dần trong sáng trở lại. Thì ra buổi sáng bọn họ không hề ngủ với nhau. Thì ra trước giờ bọn họ không hề ngủ với nhau.

Câu nói đó còn có nghĩa là, người đàn ông duy nhất của cô là anh.

Cố Lăng Kiệt mở cửa bước ra. Nhìn bóng lưng Bạch Nguyệt bước vào thang máy, anh liền vội vã đuổi theo.

Hình Cẩm Nhi nhìn hai người rời đi, đôi mắt ánh lên tia sáng kỳ lạ. Cô ta lấy điện thoại ra bấm số.

“Anh Sâm, tôi là Cẩm Nhi, giờ anh có đang ở gần sảnh Mẫu Đơn không?” Giọng Hình Cẩm Nhi ngọt như đường.

“Có, sao thế, nhớ anh rồi à?” Tên kia hèn mọn đáp.

“Anh giúp tôi một chuyện đi, xong việc tôi sẽ bảo bố phê chuẩn dự án của anh.”

“Chuyện gì?”

“Giờ đang có một nam một nữ rời khỏi sảnh Mẫu Đơn, tôi sẽ gửi cho anh ảnh của hai người đó, anh nhốt họ vào một phòng rồi bỏ thuốc nhé, anh hiểu mà phải không.” Ánh mắt của Hình Cẩm Nhi đầy ác độc.

Bạch Nguyệt cảm ứng Tô Khánh Nam, cô không tin Tô Khánh Nam còn có thể chấp nhận cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tôi sẽ chịu trách nhiệm, làm người đàn ông duy nhất của em

Vừa ra khỏi khách sạn, trong lòng Bạch Nguyệt nao nao khó tả, đầu óc cô như rối bời.

Đó là vì Cố Lăng Kiệt, cô biết rõ điều này. Cô dường như... đã rung động với anh rồi.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân gấp gáp. Bạch Nguyệt vô thức quay đầu.

Một người mang mặt nạ đi tới cầm một chai xịt, bỗng nhiên hất xịt vào mặt cô thứ gì đó. Cô chỉ ngửi thấy một mùi thuốc mê đậm đặc, tầm mắt đã trở nên tối đen, ngất xỉu trên mặt đất.

Người đó khiêng cô vào trong xe. Đúng lúc này Cố Lăng Kiệt đã đuổi tới, “Các người làm gì vậy?”

Bỗng nhiên có một bàn tay đặt lên vai anh.

Ánh mắt Cố Lăng Kiệt lóe lên nét bén nhọn. Một cú vật người qua vai khiến tên đàn ông đằng sau bị quăng xuống mặt đất, tay hắn vẫn còn cầm chai xịt thuốc mê.

Cố Lăng Kiệt đi về phía Bạch Nguyệt, lại có một người xông tới trước mặt Cố Lăng Kiệt.

Anh không hề dừng lại tiếp tục lao về phía trước. Gã đàn ông còn chưa kịp làm gì đã bị đánh văng lên xe. Động tác của Cố Lăng Kiệt rất nhanh, gã không đủ trình làm đối thủ của anh.

“Mau lên xe.” Tên đàn ông bị quật xuống đất ban nãy vội quất lên.

Gã bị đánh văng lên xe vội bò dậy, nhảy vào xe.

Cố Lăng Kiệt thấy chiếc xe chở Bạch Nguyệt sắp chạy đi bèn nhanh chân đuổi theo.

Một cây súng từ trong xe thò ra, bắn về phía Cố Lăng Kiệt. Trong lúc anh lộn một vòng tránh đạn, bọn chúng liền nhấn ga chạy vọt đi.

Cố Lăng Kiệt lập tức gọi điện thoại cho cục đường bộ, “Giúp tôi điều tra hai chiếc xe, một chiếc Santana biển số **315, chiếc còn lại là Volkswagen số **510, mười phút sau báo cho tôi thông tin của chúng.”

Anh lên xe rồi phóng vọt đi.

Tô Khánh Nam chờ một lúc lâu cũng không thấy Bạch Nguyệt trở lại.

Hắn ta gọi điện thoại cho cô nhưng không có ai bắt máy.

Tâm trạng hắn chùng xuống, bèn ra ngoài tìm xung quanh.

“Khánh Nam” Hình Cẩm Nhi đứng bên cạnh hắn ngọt ngào gọi.

Tô Khánh Nam quay đầu nhìn cô ta, khóe miệng cười quyến rũ, “Sao thế?”

Hình Cẩm Nhi đi tới trước mặt hắn, khuôn mặt ửng đỏ, “Em đặt phòng ở khách sạn Quân Duyệt rồi.”

Tất nhiên hắn hiểu ý cô ta. Hắn thích cái cảm giác được người ta theo đuổi.

“Cô nói gì với Bạch Nguyệt đó.” Tô Khánh Nam đột nhiên hỏi.

Hình Cẩm Nhi nhìn không thấu suy nghĩ của hắn đằng sau nụ cười đó, “Em yêu anh nhưng vợ của anh lại là người khác, em có rất nhiều điều muốn nói với cô ấy, nhưng cô ấy tức giận bỏ đi nên em không có cơ hội nói chuyện với cô ấy.”

Tô Khánh Nam mỉm cười, khẽ nâng cằm cô ta rồi cúi xuống hôn.

“Em là người phụ nữ duy nhất trong tìm anh, không được để anh thất vọng đâu đấy, mấy trò nhõng nhẽo của đám phụ nữ kia khiến anh phát chán lên được, em thông minh như vậy chắc sẽ hiểu đúng không?” Lời nói của Tô Khánh Nam đầy ẩn ý.

Trong đầu Hình Cẩm Nhi như nổ tung, Tô Khánh Nam biết chuyện gì rồi sao?

“Anh yêu Bạch Nguyệt rồi sao?” Hình Cẩm Nhi mở miệng hỏi.

“Cô ta có gì đáng để anh yêu chứ, em vừa trở về, ở bên gia đình một thời gian đi.” Tô Khánh Nam nói xong bèn quay người không chút do dự đi về phía thang máy.

Cục trưởng cục đường bộ gọi điện cho Cố Lăng Kiệt, hai chiếc xe ban nãy đang dừng ở bến tàu bỏ hoang bên bờ sông Ly Giang.

Cố Lăng Kiệt mau chóng lái xe tới đó.

Nửa tiếng sau anh đã tới nơi, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, hai chiếc xe đang dừng ở ngay bên. Cố Lăng Kiệt chạy vội tới, bên trong xe không còn ai,

Trong dãy kho chỉ có một nơi sáng đèn, Cố Lăng Kiệt nhanh chân bước tới. Người Bạch Nguyệt co ro, hai tay ôm ngực nằm trên giường. Vừa thấy anh, người cô run rẩy. Cố Lăng Kiệt ý thức được có gì đó không đúng bèn lo lắng chạy tới.

“Bạch Nguyệt.” Cố Lăng Kiệt hét lên.

Mặt Bạch Nguyệt đỏ rực lên một cách kỳ lạ, hàng mi run run, cô mở to mắt hét lên, “Cố Lăng Kiệt, mau đi đi.”

“Đừng nói gì hết, tôi đưa em đi bệnh viện.” Cố Lăng Kiệt ôm lấy cô vừa định quay người, cửa cuốn trong kho đã bị đám người đeo mặt nạ kéo xuống.

“Thằng nhãi, đứa con gái này xinh đẹp như thế, mấy cứ từ từ hưởng thụ đi nhé.” Người bên ngoài cười âm hiểm.

Cố Lăng Kiệt biết Bạch Nguyệt bị làm sao rồi.

Ánh mắt cô càng ngày càng mờ mịt, khát vọng ngày càng mãnh liệt, trong người như có vô số con kiến bò qua lại.

Cố Lăng Kiệt nhíu mày nhìn đôi mắt ướt át của cô. Cô ấy đang rất khó chịu, anh hiểu cảm giác ấy.

Ba năm trước anh cũng bị như thế này, cuối cùng còn mất đi lý trí, tình cờ lúc ấy cô đi ngang qua, anh liền chiếm lấy cô.

“Em cố gắng kiên trì thêm một lúc nữa, người của tôi sắp tới rồi.” Cố Lăng Kiệt bế cô lên giường.

Anh cảnh giác nhìn ngó xung quanh liền phát hiện máy quay bí mật giấu ở bốn góc tường.

Nhìn anh tháo từng chiếc máy quay ra, Bạch Nguyệt càng ngày càng khó chịu, trong đầu xuất hiện những cảnh tượng nóng bỏng khó mà kiềm chế. Cô vô thức kêu rên, đôi mắt long lanh nước mắt. Cô trước giờ chưa bao giờ làm chuyện xấu, ngay cả việc nói xấu người khác cũng chưa từng, ông trời sao lại đối xử với cô như thế.

Gọi điện thoại xong, Cố Lăng Kiệt quay sang liền nhìn thấy cô khóc, lòng anh lại nhói lên, không khỏi đưa tay lau nước mắt cho cô.

Bạch Nguyệt nhìn anh say đắm, ánh mắt cô bùng cháy lên ngọn lửa dục, khuôn mặt cô đỏ rực, trông vô cùng xinh đẹp và quyến rũ. Cô nhún người một cái, đôi môi ẩm áp mềm mại chạm vào người anh, hai tay ôm lấy cổ Cố Lăng Kiệt, kéo anh lên người cô.

Anh bỗng cứng đờ người, sống lưng vô thức ưỡn thẳng lên. Hương vị thanh mát của cô xộc lên mũi anh, cái lưỡi mềm mại thơm tho ấy len vào miệng anh, vừa vội vã, lại vừa nóng bỏng, cô tham lam mút lấy hương vị của anh, dường như đang khát vọng cái gì đó.

Cố Lăng Kiệt nhíu mày, lý trí của anh cũng đang ở biên giới bùng nổ. Nửa người dưới nóng bỏng như bị thiêu đốt, trán anh đầm mồ hôi không ngừng rơi xuống.

Thấy anh vẫn không chịu làm gì, Bạch Nguyệt bắt đầu sốt ruột, đôi môi cô bắt đầu hôn dọc cần cổ anh.

Đầu Cố Lăng Kiệt bỗng nảy ra một ý, anh giữ lấy cằm cô rồi đẩy ra, ánh mắt nhìn cô đầy sắc bén, “Em biết em đang làm gì không?”

Bạch Nguyệt vuốt ve lồng ngực săn chắc của anh. Cô sắp bị thiêu chết rồi, trong đầu không còn sót lại chút lý trí nào.

“Muốn em đi, em muốn anh.” Cô vừa thở gấp vừa rên rỉ, một lần nữa hôn lên môi anh.

Cô hôn rất kém, nhưng cảm giác mềm mại ngọt ngào đáng chết đó lại khiến anh điên cuồng.

Anh nhắm mắt lại, không muốn suy nghĩ gì nữa. Từ bị động chuyển thành chủ động, anh bá đạo chiếm lấy lưỡi cô. Triền miên, uyển chuyển, quán quýt

nhau, sau đó lại tách ra, rồi lại quấn lấy nhau.

Rõ ràng cô mới là người bị bỏ thuốc, nhưng trông Cố Lăng Kiệt lại điên cuồng hơn rất nhiều, thứ ấy của anh căng cứng đến đáng sợ, con quái vật nhỏ đã hoàn toàn thức tỉnh, từ người nó tỏa ra hơi nóng đến cháy bỏng.

Tay Bạch Nguyệt càng ngày càng to gan di chuyển xuống bên dưới anh. Nhưng vì luống cuống nên mãi vẫn không tìm trúng mục tiêu.

Cố Lăng Kiệt nắm lấy tay cô luôn vào quần anh.

“Em khó chịu, em muốn.” Bạch Nguyệt bật khóc.

Cố Lăng Kiệt hoàn toàn điên cuồng, anh biết cô trúng thuốc nhưng không muốn bỏ qua đêm nay. “Bạch Nguyệt, anh sẽ chịu trách nhiệm, anh xin thề cả đời này chỉ có một người phụ nữ là em”

Đây là lời hứa của một người lính, chỉ cần nói được sẽ làm được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Tôi đã ngủ với em rồi

Bạch Nguyệt không nhìn rõ dáng vẻ của anh, cô nhắm mắt lại, giục giã: “Mau lên.”

“Lúc vào sẽ hơi đau một chút, em cố chịu nhé.” Cố Lăng Kiệt không yên tâm.

Nếu như không phải cô không chịu nổi được tính của thuốc, chắc chắn anh sẽ cẩn thận tỉ mỉ làm màn dạo đầu trước.

Cô qua quyết gạt đầu. Cố Lăng Kiệt đang định cúi thắt lưng thì cửa cuốn bị kéo lên. Anh cảnh giác nhìn về phía cửa.

Trung tá Thượng dẫn theo nhóm lính và một bác sĩ đi vào.

“Sếp, anh không sao chứ?” Trung tá Thượng lo lắng hỏi.

Cố Lăng Kiệt có chút hốt hoảng.

Nếu bọn họ tới muộn thêm một chút nữa thì chắc anh và Bạch Nguyệt đã làm rồi.

Anh hơi buồn bực đứng dậy, dặn dò bác sĩ: “Tiêm thuốc an thần cho cô ấy trước đi.”

“Vâng.” Bác sĩ tiêm thuốc an thần cho Bạch Nguyệt.

Trong cơn khó chịu, Bạch Nguyệt tứ chi vô lực nhìn mũi tiêm đẩy nước thuốc vào trong người mình, cảm giác bút rút trong cơ thể cô dần dần biến mất. Cô nặng nề ngủ thiếp đi.

Trung tá Thượng nhìn mặt Bạch Nguyệt đỏ ửng, sếp nhà mình quần áo xộc xệch, trên cổ còn có dấu hôn, cậu ta lo lắng hỏi: “Sếp, anh bị cưỡng ép à?”

Ánh mắt sắc bén của Cố Lăng Kiệt quét qua: “Cậu nói nhầm nhiều thật đấy.”

Anh bế Bạch Nguyệt dậy rồi đi đến chỗ xe của bọn họ.

Trung tá Thượng xoa xoa mũi. Sao cậu ta lại có cảm giác hình như mình vừa phá hoại chuyện tốt của người khác vậy nhỉ...

*

Bạch Nguyệt mơ mơ màng màng tỉnh lại, chuyện đầu tiên hiện lên trong kí ức của cô chính là, cô bị bắt cóc. Cô kinh hoàng ngồi dậy. Đầu óc cô tỉnh táo lại một chút.

Hôm qua, cô bị bỏ thuốc, là Cố Lăng Kiệt cứu cô. Suyt chút nữa cô đã lên giường với anh rồi.

Xấu hổ chết mất.

“Đang nghĩ gì mà chăm chú thế.” Cố Lăng Kiệt hỏi.

Bấy giờ Bạch Nguyệt mới nhận ra Cố Lăng Kiệt đang ngồi trên sofa.

Cô nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, nghĩ đến chuyện tối qua, mặt cô bất giác đỏ lên.

“Tôi không nghĩ gì cả, tôi đi đánh răng rửa mặt.” Cô cúi đầu rời giường, không dám nhìn thẳng anh, gần như chạy trốn vào trong nhà vệ sinh.

Cố Lăng Kiệt đứng dậy, dựa lên khung cửa nhìn cô đánh răng rửa mặt.

“Em còn nhớ chuyện tối qua không?” Cố Lăng Kiệt hỏi.

Bạch Nguyệt rũ mắt xuống. Cô nhớ chứ, cô còn sờ soạng cái đồ của anh, đến giờ cảm giác khi sờ vào vẫn còn trên tay cô.

Cô muốn già chết.

“Không... Không... Tôi không nhớ.” Bạch Nguyệt chột dạ nói.

Con người của Cố Lăng Kiệt u ám đi mấy phần. Cô không dám thừa nhận sao?

Cố Lăng Kiệt cắn răng, quai hàm bạnh ra, “Tối qua em bị bỏ thuốc.”

Bạch Nguyệt nghiêng đầu nhìn anh, mắt sáng lấp lánh, “Sếp cứu tôi ạ?”

Cố Lăng Kiệt cười nhạt, “Tôi lên giường với em.”

“Rõ ràng không phải, lúc đó cấp dưới của anh đến mà.” Bạch Nguyệt vạch trần lời nói dối của anh.

Khóe miệng Cố Lăng Kiệt cong lên, “Hóa ra em vẫn còn nhớ, vừa nãy bị mất trí nhớ tạm thời à?”

Bạch Nguyệt nghẹn lời.

Cô biết cô trúng kế rồi, cô rũ mắt, oán hận anh không nể mặt cô, “Anh hỏi thế để làm gì?”

Anh từ trên cao nhìn xuống cô. Hơi thở của anh vương vấn trên mặt cô.

“Tôi hỏi thế để làm gì, em không hiểu hả?” Giọng nói của anh mềm mại hơn vài phần, có chút âm trầm, có chút kiềm nén, có chút ám chỉ.

Tim Bạch Nguyệt đập nhanh thình thịch.

Anh thật sự có ý với cô!!!

Không phải cô tưởng tượng vô căn cứ.

Nhưng mà, cô vẫn là phụ nữ đã có chồng, như vậy thì không phù hợp lắm.

Điện thoại của Cố Lăng Kiệt vang lên. Là Tô Khánh Nam gọi đến, anh nhấn nghe, nhú mày lạnh lùng nói: “Có chuyện gì?”

“Bạch Nguyệt đâu, bảo cô ấy nghe điện thoại.” Tô Khánh Nam câu tiết nói.

Cố Lăng Kiệt nhìn Bạch Nguyệt một cái rồi đưa điện thoại cho cô, “Tô Khánh Nam gọi.”

Bạch Nguyệt không ngờ Tô Khánh Nam sẽ gọi điện cho Cố Lăng Kiệt để tìm cô.

Cô hoài nghi nhận điện thoại, “Anh có việc gì không?”

“Cô ngủ với Cố Lăng Kiệt à?” Tô Khánh Nam hỏi một cách châm biếm, trong giọng điệu của hắn cất giấu lửa giận.

“Đừng dùng suy nghĩ dơ bẩn của anh đi đổ thừa cho người khác.” Bạch Nguyệt không vui.

“Tốt nhất là không có, Cố Lăng Kiệt là chỉ huy quân khu đặc chủng, là sĩ quan cao cấp trẻ tuổi nhất trong lịch sử, bố hắn ta là phó tổng thống, một ngày nào đó ông ta sẽ trở thành tổng thống quốc gia. Cô ở chung với hắn ta là để lại một vết nhơ trong cuộc đời của hắn. Cô là vợ của tôi, là người phụ nữ của Tô Khánh Nam tôi.” Tô Khánh Nam kiêu ngạo nói.

Cô ghét câu cô là người phụ nữ của Tô Khánh Nam tôi.

“Anh không cảm thấy phụ nữ của anh quá nhiều à?” Bạch Nguyệt lạnh giọng nói.

“Vợ tôi chỉ có một mình cô thôi.” Tô Khánh Nam lạnh lùng nói, hắn cắn chặt răng, ánh mắt sắc bén.

“Vậy thì anh càng nên quản lý mấy người phụ nữ của anh cho tốt đi. Bắt cóc, bỏ thuốc tôi, nếu không phải do anh dung túng thì bọn họ dám sao? Bọn họ có suy nghĩ này sao?”

Tô Khánh Nam vô cùng kinh ngạc: “Cô nói có người bỏ thuốc cô?”

“Anh không biết là ai hả? Tôi vừa từ quán cơm ra ngoài thì bị bắt cóc, có bao nhiêu người biết tôi ở trong quán cơm đó, không cần nghĩ cũng biết, còn có ai có động cơ này, ai có điều kiện này, tôi không muốn nói với anh, đừng gọi điện thoại đến nữa.” Bạch Nguyệt tức giận ngắt điện thoại.

“Em vẫn muốn tên đàn ông dơ bẩn như vậy à?” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

Bạch Nguyệt nhớ lại những lời của Tô Khánh Nam vừa nói.

Cố Lăng Kiệt là sĩ quan cao cấp, là nhân vật đứng đầu của quân khu đặc chủng, nói không chừng sau này bố anh sẽ trở thành tổng thống quốc gia.

Cô là phụ nữ có chồng.

Anh tốt với cô như vậy, cô không nên cản trở tiền đồ của anh.

“Tôi phải về rồi, hôm nay tôi còn phải đi làm.” Bạch Nguyệt gật đầu.

Cố Lăng Kiệt không thích cô như bây giờ, anh cảm thấy trái tim mình như bị thứ gì đó bóp chặt vậy.

Anh giữ chặt cằm cô, nâng lên, “Rốt cuộc em muốn tôi phải làm sao?”

Bạch Nguyệt nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp của anh.

“Đôi với tôi, sếp giống như là mặt trời, chỉ cần ánh mặt trời chiếu rọi, tôi sẽ có thể cảm thấy ấm áp. Nhưng nếu như đến quá gần, còn chưa đến nơi thì tôi đã hóa thành tro bụi rồi.” Bạch Nguyệt nghiêm túc nói.

“Trong mắt em tôi đáng sợ đến vậy ư?” Cố Lăng Kiệt bức bối, lồng ngực phập phồng lên xuống.

“Không phải là đáng sợ, tôi chỉ nói sự thật mà thôi.”

“Sự thật là em nhất gan.” Cố Lăng Kiệt thả tay ra, quay mặt đi chỗ khác, “Em đi đi.”

Bạch Nguyệt cung kính gật đầu, xách túi lên, đi về phía trước không quay đầu lại.

Cố Lăng Kiệt nắm tay thành quyền nắm thật mạnh lên tường.

Anh nhú mày, đây là lần đầu tiên anh mất khống chế như vậy.

*

Tô Khánh Nam bị ngắt điện thoại.

Ánh mắt hần sắc bén, trực tiếp gọi điện thoại cho Hình Cẩm Nhi chất vấn: “Là cô tới qua kêu người bắt cóc Bạch Nguyệt đúng không?”

“Đương nhiên là không phải, ai nói vậy chứ, tới qua Bạch Nguyệt bị bắt cóc hả?” Hình Cẩm Nhi giả bộ vô tội nói.

“Đừng để tôi phát hiện ra là cô làm, bằng không, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu.” Tô Khánh Nam hung ác nói.

“Không phải anh nói anh không yêu cô ta sao?” Hình Cẩm Nhi oan ức nói.

“Kể cả tôi không yêu cô ấy, với thân phận vợ của Tô Khánh Nam, tôi không cho phép bất cứ kẻ nào ức hiếp cô ấy. Được rồi, cứ như vậy trước đã, tôi còn có việc.” Tô Khánh Nam bức dọc ngắt điện thoại.

Hình Cẩm Nhi cắn răng.

Không phải Bạch Nguyệt có thân phận bà chủ nhà họ Tô sao, rất nhanh sẽ không phải nữa rồi.

Cô ta có cả tá biện pháp, thân phận này chỉ có thể là của cô ta thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chúng ta ở bên nhau

Điện thoại Hình Cẩm Nhi vang lên.

Là anh Sâm gọi đến, cô ta đi ra phía sau phòng mình mới nghe, cô ta ồ ồ kêu lên: “Anh Sâm”

“Hình Cẩm Nhi, rốt cuộc lai lịch của Cố Lăng Kiệt kia là gì?” Anh Sâm chất vấn.

“Sao vậy?” Hình Cẩm Nhi nhún mày, cô ta cau kinh nhưng giọng nói vẫn mềm mại như trước.

“Mẹ nó, hần đi thăm dò xuất xứ của cái xe kia, đã tra ra Tiểu Hắc rồi, Tiểu Hắc là người của tao, hần sắp tra được ông mày rồi.”

“Anh đừng hoảng, không sao đâu, nếu không thì thế này đi, anh giúp tôi làm tiếp một chuyện nữa rồi tôi sắp xếp người đưa Tiểu Hắc ra nước ngoài trốn. Không có Tiểu Hắc thì bọn hần đương nhiên không tra ra được anh nữa.” Hình Cẩm Nhi nham hiểm nói.

“Còn có chuyện gì?” Anh Sâm cau kinh.

Trong mắt Hình Cẩm Nhi lóe lên tia hung ác, “Đám chết Bạch Nguyệt.”

Bạch Nguyệt chết rồi thì cái chức bà chủ nhà họ Tô này chỉ có thể là của cô ta thôi.

“Không ngờ bình thường cô yếu đuối mảnh mai là thế mà ra tay ác thật.” Anh Sâm cười khẩy nói.

“Tôi nào có? Chỉ là tôi không muốn bọn họ tra ra anh thôi mà.” Hình Cẩm Nhi nhẹ nhàng nói.

“Được, có thể, nhưng tôi nay Tiểu Hắc nhất định phải đi được.”

“Anh yên tâm đi, Tiểu Hắc sẽ đi được, cái hồ sơ bất động sản của anh cũng sẽ được phê duyệt.” Hình Cẩm Nhi hứa hẹn.

*

Cố Lăng Kiệt vô cùng âm ức, anh còn chưa ăn sáng đã quay về phòng thay đồ đi họp. Anh nhìn thấy một tấm thẻ công tác trên đất, bèn nhặt nó lên.

Là thẻ công tác của Bạch Nguyệt. Trên tấm ảnh là khuôn mặt trang nhã của cô, nụ cười điềm tĩnh, nhưng giữa trán lại có một nỗi ưu sầu không thể diễn tả bằng lời.

Người phụ nữ này đúng là quên trước quên sau.

“Trung tá Thượng, đến bệnh viện.” Cố Lăng Kiệt ra lệnh.

Bạch Nguyệt ăn sáng ở gần bệnh viện, thời gian hiện tại vẫn còn sớm. Cô chậm rãi đi đến chỗ làm. Trong đầu cô lại nghĩ đến những chuyện xảy ra tối ngày hôm qua. Đến bây giờ, những cảnh tượng kia vẫn làm cô mặt đỏ chân run.

Khi cô sắp đến cổng bệnh viện, bỗng một chiếc xe màu đen lao về phía cô. Với tốc độ và tuyến đường đi này thì có thể khẳng định chiếc xe kia có ý lao vào cô. Bạch Nguyệt giật nảy, theo bản năng chạy sang cửa tiệm bên cạnh.

Tuy nhiên, chủ nhân của chiếc xe kia muốn đẩy cô vào chỗ chết, tốc độ lái xe nhanh đến kinh người. Bạch Nguyệt chạy không kịp, cuống quá nên ngã sấp xuống đất. Cô chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc xe đâm vào mình.

Ở bên cạnh, có một chiếc Bentley lái nhanh hơn, vọt qua trước mặt cô, đụng vào luống hoa, chắn phía trước cô.

Rầm một tiếng, chiếc xe màu đen đâm vào đầu xe Bentley.

“Sếp.” Trung tá Thượng hoảng sợ kêu lên, nhảy từ trên chiếc xe quân dụng ở phía sau xuống.

Chiếc xe màu đen thấy tình hình không ổn, vội vàng tẩu thoát.

Bạch Nguyệt thấy Cố Lăng Kiệt được mấy binh sĩ nâng từ trong xe ra ngoài, đưa vào bệnh viện. Đầu cô kêu ồm ồm, cô đứng im tại chỗ, mãi lâu sau vẫn chưa hoàn hồn lại.

Chẳng lẽ, vừa nãy Cố Lăng Kiệt làm vậy để cứu cô sao? Anh không biết anh làm vậy nguy hiểm cỡ nào sao?

Bạch Nguyệt lao vào bệnh viện, hỏi quầy tiếp tân, “Một phút trước, có một nhóm binh sĩ đưa một người đàn ông hôn mê bất tỉnh vào đây, họ đưa anh ấy đi đâu rồi?”

“Khoa não, tình trạng nghiêm trọng, tầng 18.” Y tá quầy tiếp tân nói.

Bạch Nguyệt vội vã đi lên tầng 18 của khoa não. Cố Lăng Kiệt đang được tiến hành kiểm tra. Cô lo lắng ngồi ở khu vực chờ.

Giám đốc bệnh viện cũng đến, sắc mặt ông ấy nặng nề, cẩn trọng, như sợ không muốn có một chút sơ xuất nào.

Bạch Nguyệt nhìn dáng vẻ của bọn họ thì càng đứng ngồi không yên. Nếu Cố Lăng Kiệt xảy ra chuyện gì vì cứu cô thì cả đời này cô sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Cuối cùng, cô nhìn thấy Cố Lăng Kiệt được đẩy từ trong phòng cấp cứu ra.

Trên đầu anh quấn băng vải, cánh tay trái bó thạch cao, xem ra tình hình rất nghiêm trọng. Vành mắt cô nhắm mắt đỏ ửng, cô chạy lên phía trước.

“Mấy người không có liên quan, không được phép đến gần.” Một người lính nghiêm khắc nói.

Trái tim Bạch Nguyệt hẫng mất một nhịp.

Trung tá Thượng liếc mắt nhìn cô lấy một cái, “Cô đi theo đi.”

“Cảm ơn, cảm ơn anh.” Bạch Nguyệt kính cẩn nói.

Cô đi theo xe đẩy vào phòng bệnh VIP. Trung tá Thượng dẫn binh sĩ ra ngoài, trong phòng chỉ còn Cố Lăng Kiệt và cô.

Mắt Bạch Nguyệt đỏ ửng, nước mắt tràn ra, cô ngồi xuống ghế dựa cạnh giường, nghẹn ngào nói: “Tại sao lại bị thương nặng như vậy?”

Cố Lăng Kiệt chậm chậm mở mắt ra. Ánh mắt anh sâu xa, tựa như vũ trụ mênh mông, phản chiếu ra hai bóng hình nho nhỏ của cô.

“Đau lòng vì tôi à?” Cố Lăng Kiệt hỏi.

Anh vì cô mà bị thương nặng hết lần này đến lần khác. Còn cô, trừ áy náy ra thì chẳng làm được chuyện gì. Đột nhiên cô có thêm một phần oán hận với Tô Khánh Nam. Nếu không phải hắn treu hoa gheo bướm khắp nơi thì cô không đến nỗi bị mấy người phụ nữ của hắn thù oán đến vậy, như thế thì Cố Lăng Kiệt cũng sẽ không bị thương.

“Chắc tôi là sao chổi của anh, thế nên mỗi lần anh nhìn thấy tôi đều gặp chuyện không may.” Bạch Nguyệt áy náy nói, nước mắt cô tuôn trào.

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô, khẽ miệng anh khẽ giương lên, “Thế nhưng, tôi chắc chắn là ngôi sao may mắn của em, nhìn thấy tôi thì em sẽ được biến nguy thành an.”

Bạch Nguyệt cảm động vì câu nói này, cô nín khóc, mỉm cười, “Anh ăn sáng chưa?”

“Chưa ăn, em muốn dứt cho tôi à?” Hai mắt Cố Lăng Kiệt sáng quắc nhìn cô.

Mắt Bạch Nguyệt lại đỏ thêm, bỏ qua đề tài này của anh: “Tôi đi mua chút đồ ăn sáng đây.”

Cố Lăng Kiệt nhìn bóng lưng cô rời đi, ánh mắt anh lại sâu thêm vài phần. Có vẻ như trong cái rủi lại có cái may rồi.

Bạch Nguyệt vào căng tin mua đồ ăn sáng, cô không biết mình để thẻ công tác ở đâu mất rồi. May mà có một cô y tá cô quen cũng đang mua đồ nên cô mượn thẻ của cô ấy.

Cô quay về phòng của Cố Lăng Kiệt. Anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, trông anh thanh lịch tao nhã như một vương tử cao quý.

Cô nhẹ nhàng đi vào. Cố Lăng Kiệt mở mắt ra nhìn cô, “Tôi chưa ngủ, tôi đói rồi.”

“Vâng.” Cô đặt đồ ăn lên tủ đầu giường, sau đó nhìn thấy cuốn sách anh đọc vẫn là cuốn sách tiếng Nga kia, “Trung tá Thượng mang đến đây nhanh vậy sao?”

“Lúc trước tôi vẫn để nó trên xe, tôi bảo cậu ấy cầm lên trước, bây giờ cậu ấy quay về lấy quần áo cho tôi.” Cố Lăng Kiệt rất nhẫn nại giải thích.

Mắt Bạch Nguyệt đỏ bừng, cô ngồi xổm trước giường, nâng giường cao lên, sau đó hạ bàn ăn xuống.

Cô rút gối đầu của anh ra để anh dựa vào thoải mái một chút.

Do hơi gần nên bộ ngực mềm mại của cô vô tình đụng vào lồng ngực rắn chắc của anh. Ánh mắt Cố Lăng Kiệt nhìn cô sáng quắc.

Nếu ngày hôm qua anh mạnh mẽ muốn cô thì bây giờ liệu quan hệ giữa bọn họ có khác biệt hay không. Anh còn nhớ rất rõ cảm giác khi hôn cô, cảm giác ấy như thể anh bị mắc kẹt trong sự dịu dàng mà không hề muốn thoát ra.

“Bạch Nguyệt, ngoại tình với tôi đi.” Cố Lăng Kiệt ám muội nói.

Tim cô đập nhanh hơn một nhịp, cô nhìn vào đôi mắt đen thẳm của anh. Ở nơi sâu thẳm trong đôi mắt ấy hình như có một đốm lửa đang cháy bùng. Cô

cơ người lại, không ngừng suy nghĩ, cô muốn mình tỉnh táo trước đây.

Nhưng Cố Lăng Kiệt không cho cô lùi bước, cánh tay không bó thạch cao của anh đặt lên cổ cô. Bàn tay ấm nóng chạm vào làn da cô, ép cô ngả đầu. Anh cúi người, hôn xuống đôi môi mềm mại đang khẽ run rẩy của cô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vị Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Ở bên tôi là mệnh lệnh

Môi cô hôn rất thích. Mềm mềm, ẩm ẩm, còn mang theo mùi thơm chỉ cô mới có. Nó không khỏi làm anh càng muốn đi sâu vào. Anh liếm hai cánh môi cô, ánh mặt trời chói lóa làm cô có chút mê mang.

Bạch Nguyệt cảm thấy không hít thở nổi, cứ như không khí trong người cô đang bị hút ra từng chút từng chút một. Cô bất giác hé miệng ra. Anh thuận thế đi vào, đầu lưỡi anh quét qua hàm răng cô, dây dưa với chiếc lưỡi nhỏ nhỏ của cô.

Bạch Nguyệt cảm thấy lòng dạ rối bời, không thể nghĩ được gì, cô muốn đẩy anh ra nhưng tứ chi cô lúc này lại không có chút sức lực nào. Anh xoay người đè cô xuống giường, đưa tay vạch áo choàng ngăn của cô lên.

Bạch Nguyệt bắt lấy cánh tay anh, “Không được.”

“Tiểu Nguyệt, tôi sẽ chịu trách nhiệm” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói, chân thành nhìn vào mắt cô.

Bạch Nguyệt chui từ dưới thân anh ra ngoài, không dám nhìn anh, cúi đầu nói, “Trưa tôi lại đến thăm anh.”

Bạch Nguyệt gần như là chạy trốn rồi đi. Cô có cảm giác mình sắp đồng ý với anh rồi. Nhưng cô còn chưa ly hôn, làm như vậy là không đúng.

Cô hốt hoảng quay về phòng làm việc. Luru San đã đợi cô trong phòng làm việc rồi, “Sao cậu đến muộn thế.”

“Bạn tớ bị tai nạn, nên tớ đi thăm người ta một chút.” Bạch Nguyệt ngồi xuống trước bàn làm việc.

Luru San cười, ngồi lên bàn của Bạch Nguyệt, đắc ý nói, “Này, tớ có tin tốt muốn báo cho cậu đấy.”

Bạch Nguyệt liếc nhìn đáng vẻ thừa nước đục thả câu của Luru San, trong đầu cô lóe lên tia sáng, “Cậu tìm thấy chứng cứ ngoại tình của Tô Khánh Nam rồi à?”

“Cứ cho là như vậy đi, nhưng mà còn phải đợi mấy ngày nữa, haha.” Luru San nói mập mờ nước đôi.

“Sao phải đợi mấy ngày nữa?” Bạch Nguyệt không hiểu.

Luru San cười nhếch mép. Nghe nói à phụ nữ kia là trợ lý cũ của Tô Khánh Nam, trên tay cô ta có đoạn ghi âm chứng cứ ngoại tình của Tô Khánh Nam, cô ta ra giá bảy trăm triệu.

Nếu cô ấy nói cho Bạch Nguyệt biết, Bạch Nguyệt nhất định sẽ không đồng ý cho cô ấy đi mua thứ kia với cái giá này. Dù sao cũng chỉ là bảy trăm triệu thôi, ông già nhà cô ấy có thừa, nhưng mà, cô ấy sẽ phải thỏa hiệp một chút chuyện. Ví dụ như đi xem mặt.

“Cậu phải giúp tớ một chuyện.” Luru San cười tủm tỉm nói.

“Chuyện gì?”

“Tớ có một buổi xem mặt vào thứ bảy, cậu đi cùng tớ đi, đi cùng tớ xong thì chuyện của cậu cũng được giải quyết luôn.”

“Được, cậu muốn tớ đi cùng thì tớ đi cùng cậu vô điều kiện.” Luru San là một người bạn của cô, cô vô cùng quý trọng cô ấy.

“Vậy tớ về phòng làm việc đây.” Luru San đứng dậy.

Bạch Nguyệt nghĩ ra một chuyện, “Lúc nào có thời gian rảnh thì giúp tớ tìm nhà nhé, tớ muốn chuyển ra ngoài ở.”

“Đáng lẽ cậu phải chuyển đi từ lâu rồi mới đúng” Luru San vỗ ngực, “Chuyện tìm nhà cứ giao cho tớ.”

“Cảm ơn cậu.” Bạch Nguyệt cảm kích nhìn Luru San rồi đi.

Cuộc sống của cô không phải là không có thứ gì, ít nhất thì cô vẫn còn có tình bạn.

Buổi trưa đến, cô có hơi lưỡng lự xem có nên đi thăm Cố Lăng Kiệt hay không. Cô có thể nhận ra Cố Lăng Kiệt có ý với cô, nếu cô đi qua đó liệu có phải là tỏ ý ngầm chấp nhận anh hay không.

Nhưng nếu như không đi, vậy thì lại không hợp tình hợp lý lắm. Dẫu sao anh bị thương vì cứu cô. Anh là ân nhân cứu mạng của cô.

Trong lúc Bạch Nguyệt còn đang mâu thuẫn thì điện thoại cô kêu lên, là Cố Lăng Kiệt gọi, trái tim cô bắt đầu đập nhanh không kiểm soát. Cô hít một hơi thật sâu sau đó nghe máy.

“Lúc nào em qua?” Cố Lăng Kiệt trầm giọng hỏi.

“Cái đó, trưa... tôi... còn có chút việc.” Bạch Nguyệt chột dạ nói.

“Thế công tác của em đang ở chỗ tôi, em không qua chỗ tôi thì tôi qua chỗ em vậy.” Cố Lăng Kiệt ngang ngược nói.

“Vậy, tôi đi mua đồ ăn rồi sẽ qua.” Bạch Nguyệt nói khê.

“Ừ.” Cố Lăng Kiệt đáp một tiếng rồi ngắt điện thoại, anh nhìn trung tá Thượng: “Các cậu không cần canh chừng ở đây nữa.”

“Như vậy sao được? Sếp mà có chuyện gì, chúng tôi không đảm đương nổi.” Trung tá Thượng lo lắng nói.

“Các cậu ở đây dễ làm người khác chú ý đến, với cả vốn dĩ tôi không làm sao, tôi bảo các cậu đi thì đi đi, nói nhiều thế làm gì.” Cố Lăng Kiệt không kiên nhẫn nói.

Trung tá Thượng hết cách với sếp nhà mình, chỉ đành nghe lệnh.

Bạch Nguyệt đứng ở cửa phòng bệnh của Cố Lăng Kiệt, cô hít sâu một hơi rồi gõ cửa.

Cửa được mở ra. Cô rất ngạc nhiên vì Cố Lăng Kiệt tự tay mở cửa cho cô. Sức khỏe anh đã khá hơn chút nào chưa?

Cô còn chưa nói gì, anh đã kéo cô vào, khóa cửa lại, sau đó hôn lên môi cô. Đầu óc Bạch Nguyệt trống không, mắt mờ lớn, nhất thời chưa kịp phản ứng lại.

Anh hôn càng lúc càng sâu, chiếc lưỡi chui vào trong miệng cô, phá rối hô hấp của cô. Cô biết như này là không đúng, cô hoàn hồn lại, liều mạng đẩy anh ra.

Cố Lăng Kiệt nhả môi cô ra, lồng ngực của anh kề sát vào cô, hơi thở cuồng thế bao phủ xung quanh cô.

“Ngoại tình với tôi, không phải tôi đang trưng cầu ý kiến của em, đây là mệnh lệnh.” Anh trầm giọng nói, đôi mắt tinh mịch của anh sâu không thấy đáy.

“Chúng ta không thể như vậy.” Bạch Nguyệt lý trí nói.

“Tại sao không thể, Tô Khánh Nam không thích em, hôn nhân của em và hắn chỉ tồn tại trên danh nghĩa, nếu em còn tiếp tục chung sống với hắn thì chỉ chịu đau khổ mà thôi.” Cố Lăng Kiệt nói.

“Nhưng bây giờ tôi vẫn đang kết hôn với anh ta, dù có dùng lý do gì cũng không thể bào chữa cho mình được.” Mắt Bạch Nguyệt đỏ lên.

“Tôi chỉ hỏi em, em thích tôi không?” Cố Lăng Kiệt trực tiếp hỏi.

Lòng dạ Bạch Nguyệt bây giờ cực kì rối loạn. Một câu của cô rất có thể chính là số phận của bọn họ.

“Không thể làm bạn được sao?” Bạch Nguyệt buồn bực hỏi.

“Tôi thấy, giữa nam và nữ không thể có thứ tình bạn đơn thuần, nếu em thích tôi, cho dù phải đối mặt với chuyện gì tôi cũng không bỏ cuộc, nếu em không thích tôi...” Cố Lăng Kiệt ngừng lại, dùng ánh mắt sáng rực nhìn cô.

Bạch Nguyệt nắm chặt tay, “Nếu không thích, thì sao?”

Anh không đáp lại, đáy mắt anh xẹt qua một cơn sóng, anh hỏi: “Em sẽ thích tôi chứ?”

“Đàn ông anh tuần kiên cường như thủ trưởng thì ai mà không thích chứ. Diện mạo của anh, bóng lưng của anh, thân phận địa vị của anh quá đủ để khiến phụ nữ mê mẩn. Nhưng tôi nghĩ cảm giác thích này chỉ là xúc động nhất thời, sẽ không thể bền lâu.” Bạch Nguyệt lý trí nói.

Cố Lăng Kiệt hí mắt, bắn về phía cô ánh mắt sắc bén. Cô không thể thỏa hiệp, không thể nhượng bộ sao? Ngoại tình với Cố Lăng Kiệt anh có gì không tốt? Người phụ nữ anh thích nhất định sẽ được chiều chuộng vô cùng.

“Chưa thử sao biết không dài lâu.” Cố Lăng Kiệt bá đạo nói.

“Bắt đầu đã là một sai lầm, vậy thì dài lâu ra sao.” Bạch Nguyệt bi quan nói.

Anh rất ghét cô trốn trong mai rùa của chính mình như này. Anh nâng cằm cô lên, đặt một nụ hôn trừng phạt lên môi cô. Mút, liếm, cực kì hung mãnh, tựa như bão táp mưa sa.

Cô hít vào toàn là hơi thở nam tính mạnh mẽ của anh, nó căng tràn trong phổi cô, khiến tay chân cô mềm nhũn.

Đây cũng không đẩy được anh.

Cuối cùng anh buông cô ra, thở hồng hộc, nhìn cánh môi sưng đỏ của cô, khe nhếch khóe miệng. “Không phải em hỏi nếu em không thích tôi thì tôi sẽ làm gì sao?”

Bạch Nguyệt nhìn đầy mắt cuồng vọng của anh, cô bất giác có một dự cảm không tốt.

“Thì tôi sẽ cưỡng ép.” Cố Lăng Kiệt bá đạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Người tôi thích là em

Bạch Nguyệt sợ hãi. Từ cưỡng ép này là ác mộng của đời cô.

Cô nhớ lại buổi tối hôm ấy, người đàn ông kia, không ngừng đâm vào, dày vò cô một lần lại một lần.

Hạnh phúc của cô, tình yêu của cô kết thúc theo con ác mộng này.

Bạch Nguyệt sợ run lấy bầy, “Vậy tôi sẽ hận anh.”

Cố Lăng Kiệt nhìn thấy nỗi sợ hãi thực sự trong mắt cô. Tim anh như bị một bàn tay túm chặt, đau đớn không thở nổi. Không ngờ cô lại sợ anh đến vậy. Hình như anh có cường cầu cũng không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Anh chán nản quay người đi, kéo ngăn kéo ra, cầm thẻ công tác của cô lên rồi đặt lên tủ đầu giường, trầm giọng nói: “Em đi đi, sau không cần đến nữa, tôi là một con sói, lần sau tôi không bảo đảm sẽ buông tha cho em giống hôm qua đâu.”

Trong lòng Bạch Nguyệt rất chua xót. Tại sao quan hệ của cô với Cố Lăng Kiệt càng ngày càng tệ như vậy? Đầu óc cô trống rỗng, cô đặt thức ăn lên tủ đầu giường, cầm thẻ công tác của mình lên sau đó đeo lên cổ.

“Mang đồ ăn của em đi đi, tôi không ăn.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

“Tôi mua com này từ căng tin, không phải com tôi tự làm, nếu anh muốn đi mua com ở căng tin thì cũng như này thôi.” Bạch Nguyệt đỏ mặt giải thích.

“Tôi không ăn đồ em mang đến. Cầm đi đi, hay là em muốn tôi tự tay quăng đi.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói ra.

Bạch Nguyệt hết cách, đi lên thu hộp com lại, xa cách nói: “Anh chú ý nghỉ ngơi.”

Cô quay người đi. Cố Lăng Kiệt cười nhạo một tiếng, mắt vẫn đỏ như máu. Cô thật sự đi không chút lưu luyến nào. Anh nắm chặt tay.

Bạch Nguyệt mở cửa, nhìn thấy Tô Tiểu Linh sắp đi đến, cô vô thức chột dạ đóng cửa lại.

“Cái đó, Tô Tiểu Linh đến rồi, tôi trốn trước đã.” Bạch Nguyệt nói rồi đi vào nhà vệ sinh.

Đi vào xong, cô bèn cảm thấy ảo não. Tại sao cô phải trốn cơ chứ, cô đâu có làm chuyện gì trái với lương tâm đâu.

Tô Tiểu Linh ôm một bó hoa bách hợp và một giỏ trái cây đi vào. Hôm nay cô ta vẫn ăn mặc lộng lẫy, trang điểm tinh tế, đeo khuyên tai sáng màu, cô ta mặc váy ngắn màu hồng, khóa kéo ở cổ rất trẻ, thỉnh thoảng lộ ra nửa bầu ngực trắng nõn, tuy ngực cô ta không lớn nhưng cũng rất gợi cảm.

Cô ta cắm hoa vào lọ hoa, đặt giỏ hoa quả xuống bàn, mỉm cười, “Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, em còn tưởng anh vào viện để trốn tiệc rượu tối nay đây.”

Cố Lăng Kiệt không nói gì, chỉ hơi nhíu mày nhìn vào nhà vệ sinh.

Tô Tiểu Linh đã quen với sự xa cách của anh rồi. Bởi vì đối với cô gái nào anh cũng như vậy, thế nên cô ta cũng chẳng để ý.

Cô ta ngồi xuống ghé tựa bên cạnh anh, “Bà nội nói, lần này không công bố ở tiệc rượu được rồi, nên hôm khác chúng mình đến chỗ bà ăn cơm rồi quyết định ngày cưới.”

Về mặt Cố Lăng Kiệt thờ ơ, trong con ngươi đen là cuộn cuộn sóng trào.

“Anh không trả lời thì em coi như là anh đã đồng ý rồi nhé.” Tô Tiểu Linh độc thoại.

Bạch Nguyệt dựa vào tường, trong lòng cô âm ỉ khó chịu. Anh cũng sắp kết hôn rồi, bọn họ chỉ giống người qua đường mà thôi, dù cho có không muốn thì khúc nhạc này vẫn sẽ kết thúc. Vì vậy, quyết định cô đưa ra là đúng đắn. Cô và Cố Lăng Kiệt bỏ lỡ nhau mới là sáng suốt nhất.

Cô hé cửa nhìn bọn họ, chạm vào ánh mắt Cố Lăng Kiệt nhìn qua, cô lại đóng cửa lại. Cố Lăng Kiệt khó chịu trong lòng, anh là rắn độc thú dữ sao mà cô chỉ lo tránh anh không kịp?

Anh cắn răng, nhìn Tô Tiểu Linh, cố nén cơn giận đang dâng trào, “Được, kết hôn thì kết hôn.”

Tô Tiểu Linh vui ra mặt, nhiệt tình bỏ nhào vào Cố Lăng Kiệt, mùi nước hoa nồng tỏa khắp căn phòng, mùi thơm mê hoặc lòng người.

Cô ta muốn hôn Cố Lăng Kiệt. Cố Lăng Kiệt lưỡng lự một chút, tránh nụ hôn của cô ta, anh đứng dậy.

Tô Tiểu Linh ôm Cố Lăng Kiệt, chỉ sợ anh hối hận, “Lăng Kiệt, anh muốn em không?”

Cố Lăng Kiệt nhìn cửa nhà vệ sinh, nơi đó không có chút động tĩnh nào.

Cô gái kia coi anh như không tồn tại. Anh không là cái gì trong lòng người phụ nữ kia hết, anh bức bối, khó chịu vô cùng.

Trong lúc anh còn đang ngẩn ngơ, Tô Tiểu Linh đã cởi quần áo ra rồi.

“Dù sao thì chúng ta cũng phải kết hôn, hôm nay, anh muốn em thì em nhất định cố gắng hầu hạ anh.” Tô Tiểu Linh cuống quýt nói.

Anh không che giấu được sự chán ghét.

Vừa nãy anh giận Bạch Nguyệt đến mất lý trí, bây giờ nghĩ lại, anh chắc chắn một điều là anh không thích người phụ nữ này, “Tô Tiểu Linh, vừa nãy chỉ là giỡn chơi thôi.”

Tô Tiểu Linh ngây ra, xấu hổ cười, “Lăng Kiệt, em đảm bảo anh sẽ rất sướng, nếu hôm nay anh không muốn em thì em có thể giúp anh, anh sẽ thích đây.”

Cố Lăng Kiệt nhũn mảy, anh thấy rất khó chịu, đang định từ chối thì nhìn thấy Bạch Nguyệt đi ra từ nhà vệ sinh, rón ra rón rén ra ngoài cửa.

Cô đúng là biết điều thật.

“Giúp như nào?” Anh tức giận hỏi, không biết là cố ý để Bạch Nguyệt nghe thấy, hay là giúp cô tránh khỏi tầm nhìn của Tô Tiểu Linh.

Tô Tiểu Linh không ngờ một người lạnh lùng như Cố Lăng Kiệt lại hỏi câu như vậy.

Cô ta cứ nghĩ là anh hứng thú rồi, cô ta cười quyến rũ, “Chính là dùng lưỡi của em, cũng có thể mút rất khít, không dùng tay cũng có thể làm anh ra được.”

Bạch Nguyệt nghe thấy mà đỏ mặt tía tai, trong lòng càng không thoải mái chút nào. Cô muốn rời khỏi đây nhanh hơn một chút, không khí ở đây làm cô cảm thấy ngạt thở.

Cô vặn khóa cửa, phát ra một tiếng cạch.

Tô Tiểu Linh nghe thấy tiếng động, đang muốn quay đầu nhìn thì Cố Lăng Kiệt giữ lấy cổ cô ta, ánh mắt thâm thúy của anh hướng về miệng cô ta, trong con ngươi đen âm trầm mãnh liệt sóng trào.

Tô Tiểu Linh cảm thấy mình đang bị vùi hãm thật sâu bên trong đôi mắt ấy mà không thể nào thoát ra. Đây là lần đầu tiên cô ta nhìn anh gần như vậy, cô ta có thể nhìn rõ từng lỗ chân lông trên mặt anh. Anh là một người đàn ông hoàn hảo đến mức không thể xoi mói ra bất kì khuyết điểm nào.

Bạch Nguyệt mở cửa, trung tá Thượng và một người phụ nữ đang đứng bên ngoài. Cô sầu não, không ra ngoài được, lại phải quay lại nhà vệ sinh.

Cố Lăng Kiệt nhũn mảy, khó hiểu nhìn bóng lưng của Bạch Nguyệt.

“Lăng Kiệt.” Tô Tiểu Linh nũng nịu gọi.

“Nếu là vậy thì tôi thích mấy cô miệng nhỏ một chút. Miệng của cô không hợp.” Anh lạnh lùng thốt, rồi đi vào nhà vệ sinh.

Bà nội cùng trung tá Thượng đi vào, hai người thấy Tô Tiểu Linh đã lột sạch quần áo thì nói, “Ồ, thật ngại quá, hai người cứ tiếp tục.”

Bà nội kéo trung tá Thượng ra ngoài.

Tô Tiểu Linh cũng xấu hổ, mặc lại quần áo đã cởi lên.

Cố Lăng Kiệt vào trong phòng vệ sinh, đóng cửa, chốt khóa lại.

“Tại sao không đi ra?” Anh đề thấp giọng hỏi.

“Có người đi đến, tôi không ra được.” Bạch Nguyệt giải thích.

“Bạch Nguyệt, cô đang chột dạ cái gì?” Cố Lăng Kiệt chất vấn, chăm chú nhìn cô như đang chụp X quang, làm cô không trốn vào đâu được.

“Tôi không chột dạ.” Bạch Nguyệt cúi đầu. Câu chất vấn của anh làm cô khó thở.

“Thế à?” Trong mắt Cố Lăng Kiệt xuất hiện sự điên cuồng dữ tợn.

Anh ôm eo cô, kéo cô vào trong ngực mình, hôn lên môi cô. Bạch Nguyệt ngả người ra sau dựa vào vách tường. Anh hôn từ khóe miệng cô, đến hõm cổ ngọt ngào của cô, bàn tay anh vén vẩy cô lên...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chúng ta thử ở bên nhau đi

Bạch Nguyệt ý thức được anh muốn làm gì, hai chân cô run lẩy bẩy. Sức lực của anh lớn đến mức cô không thể ngăn anh lại, cô bèn đẩy bả vai anh ra.

Tay anh mò từ mép quần lót cô vào trong.

“Ừm.” Bạch Nguyệt kêu nhẹ một tiếng.

Từ trước đến nay cô chưa từng bị ai đụng chạm như vậy, cứ như có pháo hoa đang nổ rộ trong đầu cô. Loại cảm giác này vô cùng lạ lẫm thế nhưng lại mang theo mê hoặc kinh người.

Anh cảm nhận được nơi ấy của cô rất nhỏ. Hơi thở của anh bắt đầu nặng nề hơn, ánh mắt anh nhìn cô có thêm một tầng ái muội, anh thấy mắt cô đã ngập tràn hơi nước, “Em có cảm giác, đúng không?”

“Anh không nên làm vậy?” Bạch Nguyệt vừa thẹn vừa giận.

“Thế nên như nào? Cho vào?” Anh hỏi, sau đó đẩy tay vào.

Bạch Nguyệt cứng người không dám cử động. Anh có thể cảm thấy lực từ các bắp thịt của cô, từng đợt từng đợt phản kích dâng lên trong lòng anh.

Anh muốn dùng thứ khác của anh thay thế cho ngón tay của mình. Anh chậm rãi cử động ngón tay.

“Ừm ừm ừm” Bạch Nguyệt phát ra tiếng rên rỉ nhưng không dám kêu quá to, Tô Tiểu Linh vẫn còn ở bên ngoài. Cô muốn vùng vẩy, nhưng cô không phải đối thủ của anh.

Cố Lăng Kiệt thu lại hết biểu cảm của cô, dịu dàng nói: “Đau không?”

“Buông tôi ra.” Bạch Nguyệt yêu cầu.

Hôn nhân của cô vốn dĩ không hề có chuyện chăn gối, ngoại trừ lần bị cưỡng bức kia ra thì cô chưa từng bị người đàn ông nào đụng chạm vào. Phụ nữ cũng có phản ứng sinh lý, cô bị anh đụng chạm như vậy sao có thể không có cảm giác.

Cô đỏ bừng mặt, cắn chặt môi.

“Em thả lỏng ra một chút, từ từ cảm nhận, tôi sẽ không làm hại em, tôi bảo đảm.” Cố Lăng Kiệt dỗ dành.

Anh làm như này là không làm hại cô sao.

“Tôi đã nói không muốn rồi.” Bạch Nguyệt bất đắc dĩ nói.

“Tôi chưa nói không cho.” Anh rất bá đạo.

Bạch Nguyệt đỏ mắt nhìn anh.

Anh cũng không muốn làm cô sợ, anh hôn lên môi Bạch Nguyệt, “Tôi chỉ muốn làm em thích tôi thôi, không thử thì sao biết có thể bên nhau mãi mãi hay không, tôi đợi em ly hôn là được chứ gì.”

Giọng nói của anh vô cùng dịu dàng, hơi thở vương vấn trên mặt cô. Động tác trên tay anh càng ngày càng phối hợp với cô.

Cô bị đè ép đến nỗi không thể suy nghĩ được.

“Cốc cốc cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên, “Lăng Kiệt, anh đang làm gì thế?”

Bạch Nguyệt sợ hãi không dám động đậy, sống lưng cô cứng đờ. Nhưng anh cứ như không nghe thấy, chỉ nhìn cô chăm chăm.

Anh vẫn luôn ngăn dục vọng của mình lại, trước đó là vì thuốc nên mới xảy ra quan hệ với cô. Sau này anh vẫn không cảm thấy kích thích khi được nếm mùi vị của phụ nữ.

Cho đến khi gặp được cô.

Anh đã biết một mực chờ đợi là gì rồi.

Anh không phủ nhận mình có ý với cô, anh muốn cô.

Anh kéo khóa quần ra.

Bạch Nguyệt thật sự sợ hãi, cô bèn thừa dịp anh buông lỏng tay mở cửa ra. Tô Tiểu Linh nhìn thấy Bạch Nguyệt ở trong phòng vệ sinh liền giật mình.

Bạch Nguyệt cũng giật mình không kém cô ta, cô kéo cửa ra muốn chạy đi.

Cổ Lăng Kiệt phát hỏa, đập cửa cái rầm. Rốt cuộc anh có điểm nào không tốt mà cô lại sợ hãi đến vậy.

Bạch Nguyệt chạy từ khoa nào ra mà vẫn cảm thấy chưa hoàn hồn. Không ngờ cô lại cùng Cổ Lăng Kiệt như vậy, như vậy, suýt chút nữa thì như vậy, như vậy!

Có lẽ cô điên mất rồi.

Bạch Nguyệt đẩy cửa phòng làm việc của mình ra. Tô Khánh Nam đang ngồi trên ghế dựa của cô, hần nhìn thấy cô đi vào bèn gạt tàn thuốc, “Hôm qua cô với Cổ Lăng Kiệt làm chưa?”

Bạch Nguyệt nhìn đôi mắt lạnh như băng của hần mà cảm thấy rùng mình.

Cô nhớ lại tối qua mình bị bắt cóc và bỏ thuốc, nguy hiểm sáng nay, còn có việc Cổ Lăng Kiệt bị thương, cơn giận của cô lập tức bốc lên. Mấy chuyện đó đều bắt nguồn từ hần, hần có tư cách gì đến chất vấn cô.

“Anh để ý hả?” Bạch Nguyệt đỏ mắt hỏi.

“Cô là vợ tôi, tôi không cho phép cô cảm sùng tôi.” Tô Khánh Nam đứng lên, nhất thời làm Bạch Nguyệt cảm thấy cảm giác nguy hiểm tăng lên rất nhiều.

“Tôi bị anh cảm cho không ít cái sùng rồi, anh còn mặt mũi nào nói tôi.” Bạch Nguyệt mắt bình tĩnh quát lên.

Hần hung ác đi đến trước mặt cô, lạnh lùng nói, “Là phụ nữ, tính tình không được nóng nảy như vậy, thế chỉ khiến người ta khó chịu mà thôi. Đàn ông chơi bời là phong lưu, đàn bà chơi bời là dè tiện, vốn dĩ hôm nay Hình Cẩm Nhi tìm tôi nói muốn làm thư kí của tôi, tôi còn không đồng ý. Bây giờ xem ra cô ta đáng yêu hơn cô rất nhiều đấy.”

“Vậy chúc các người sớm sinh quý tử, vĩnh kết đồng tâm” Bạch Nguyệt không hề cảm thấy phiền chán nói.

Hần đè mạnh vai cô, đẩy cô vào tường, “Cô đừng nên thách thức lòng nhẫn nại của tôi.”

“Nếu anh cảm thấy tôi phiền phức thì ly hôn đi.” Cô rít lên.

“Cô thèm khát đàn ông đến vậy hả?” Cuối cùng Tô Khánh Nam cũng phát hỏa rồi, lửa giận bùng cháy trong mắt hần.

Bạch Nguyệt cảm thấy lời nói của hần không đầu không cuối, không logic, nói chuyện với hần chắc cô giảm mất mấy chục năm tuổi thọ.

“Chẳng có liên quan gì đến anh hết, buông tôi ra.” Bạch Nguyệt lắc người muốn tránh ra.

Tô Khánh Nam nhếch miệng, “Xem ra tôi cũng nên thực hiện nghĩa vụ của người làm chồng rồi, tôi nhất định sẽ thỏa mãn cô.”

Bạch Nguyệt kinh hoàng tròn mắt, thật ra là cô phần nộ nhiều hơn, “Tô Khánh Nam, anh ra ngoài cho tôi.”

“Ra đâu? Chút nữa thôi cô sẽ phải cầu xin tôi vào đây.” Hắn ôm chặt lấy đầu vai của cô, đề cô lên bàn làm việc, tư liệu và sách vở của cô bị hất tung xuống đất.

Cô nhìn thấy tín hiệu nguy hiểm trong mắt hắn, cô kích động đẩy hắn ra. Nếu so sánh với Cố Lăng Kiệt, cô tình nguyện người làm tình với cô là Cố Lăng Kiệt còn hơn là Tô Khánh Nam – kẻ khiến cô cảm thấy ghê tởm này.

Tô Khánh Nam thờ ơ, hắn đứng lên, “Giãy dụa à, cô biết không? Cô càng giãy tôi càng hưng phấn.”

“Vô liêm sỉ.” Bạch Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Thế nhưng hắn như không nghe thấy cô mắng chửi, chỉ nhếch mép. Bàn tay của hắn vuốt dọc từ đùi cô lên trên...

“Ồ, đây là sex thú hả.” Lưu San lảng máng nghe thấy tiếng trong phòng làm việc của Bạch Nguyệt, cô ấy kịp thời xuất hiện.

Bạch Nguyệt nhìn thấy Lưu San thì vô cùng vui mừng, thậm chí còn xúc động muốn khóc.

Là vui quá nên khóc, là tủi thân, là các loại cảm xúc phức tạp.

Tô Khánh Nam nhìn chăm chăm dao động trong mắt Bạch Nguyệt, hắn nheo mắt, rất khó chịu. Quả nhiên cô không muốn hắn đụng vào!!! Hắn hốt hoảng trong nháy mắt, người phụ nữ trước mắt này vẫn là Bạch Nguyệt yêu hắn sâu sắc.

Bởi vì yêu nên cho dù hắn phản bội cô, lừa gạt cô, làm tổn thương cô, cô vẫn không chùn chân cười hắn.

Nhưng hình như có một vài thứ đang lặng lẽ thay đổi.

Nhân cơ hội đó Bạch Nguyệt chui từ dưới thân hắn ra, chạy đến trước mặt Lưu San, “San ơi.”

Lưu San kéo Bạch Nguyệt ra sau, đôi mắt đẹp của cô ấy liếc Tô Khánh Nam, lại quét mắt nhìn một đồng hồ đồng, nhất thời cảm thấy không vui.

“Tôi nói này anh Tô, bên ngoài có rất nhiều phụ nữ anh muốn mà, bên chỗ quán khu cũng có một cô đang chờ anh. Buổi chiều Bạch Nguyệt còn có một ca phẫu thuật, anh muốn bóc lột cô ấy đến mức không còn sức cầm dao đứng không?”

Tô Khánh Nam nhìn chăm chăm Bạch Nguyệt, thu hết lạnh nhạt và kháng cự của cô vào trong mắt, đẩy mắt kín như bưng lóe ra ánh sáng khác thường, “Buổi tối tôi tới đón cô. Tôi muốn tối nay phải sử dụng phòng cưới của chúng ta cho tốt.”

Bạch Nguyệt nhú chặt lông mày, nhìn Tô Khánh Nam đi qua bên người cô.

Sau khi hắn đi, cô lập tức đi mở cửa sổ.

Cô cực kỳ ghét mùi nước hoa và mùi thuốc lá trên người hắn.

Lưu San lo lắng nhìn sắc mặt tái nhợt của cô: “Tiểu Nguyệt, để an toàn thì mấy hôm nữa cậu xin nghỉ đi. Đợi sau này ly hôn xong rồi lại đi làm.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Em là của tôi

Bạch Nguyệt rất sợ Tô Khánh Nam, đúng lúc cô vẫn còn ngây ngất phép. Thế nên cô xin nghỉ, tắt cả điện thoại.

Cô đi đến cổng bệnh viện, hai người đàn ông lạ mặt đến cản đường đi của cô.

Bạch Nguyệt có dự cảm bất an, lạnh lùng nói: “Các anh muốn làm gì? Nơi này có camera, nếu bắt cóc tôi thì các người không chạy nổi đâu.”

“Thưa cô, anh Tô dặn, nếu cô ra ngoài thì đón cô về nhà.”

Bạch Nguyệt không ngờ Tô Khánh Nam còn tính được cô muốn đi trước giờ tan làm.

“Chỉ sợ bây giờ tôi không rảnh, tôi có hẹn với bạn, tối nay tôi sẽ tự về.” Bạch Nguyệt từ chối, đi qua hai người đàn ông kia.

Hai người đàn ông kia nắm lấy tay Bạch Nguyệt, lạnh lùng nói: “Thật xin lỗi, anh Tô có dặn mặc kệ cô lấy có gì cũng phải đưa cô về biệt thự.”

Bạch Nguyệt gần như là bị bắt đi.

Cô cực kì sợ hãi, giãy dụa nói: “Buông tôi ra, các người buông tôi ra, tôi không muốn về, các người làm vậy có khác gì bắt cóc không?”

Nhưng cô vùng vẫy cũng vô dụng, cô bị đưa đến bãi đỗ xe.

Cô nhìn thấy trung tá Thượng từ trong xe đi ra, cô lập tức gọi: “Trung tá Thượng, trung tá Thượng.”

Trung tá Thượng ngạc nhiên nhìn về phía cô.

“Anh ấy là bộ đội đặc chủng đấy, các người mau thả tôi ra.” Bạch Nguyệt chán ghét nói với người đang túm giữ cô.

Hai người đàn ông nhìn nhau, buông lỏng sức lực trên tay mình.

Bạch Nguyệt vùng vẫy ra, chạy nhanh đến chỗ trung tá Thượng nói, “Anh đến chăm sóc sếp hả?”

“Tôi đưa com tới.” Trung tá Thượng đáp.

Bạch Nguyệt thấy hai người đàn ông kia nhìn cô như hổ rình mồi, cô hoang mang nói: “Vậy chúng ta cùng lên đi, tôi đang định đi thăm anh ấy.”

Cô vừa đi thì hai người đàn ông kia liền theo sát phía sau cô. Hai hàng lông mày của cô nhíu chặt lại. Cô vẫn đi theo trung tá Thượng tới phòng bệnh của Cố Lăng Kiệt, cúi đầu liếc Cố Lăng Kiệt một cái.

Anh đang nói chuyện với bà nội của anh.

Cô nhớ lại cảnh tượng cuối cùng, mặt bất giác đỏ ửng lên. Lúc trước cô chạy trốn chết, bây giờ có tính là dề lạc vào hang hùm không.

“Sếp, com anh muốn đây ạ.” Trung tá Thượng cung kính nói, đặt com ở tủ đầu giường, điều chỉnh giường của Cố Lăng Kiệt cao lên.

Bạch Nguyệt không dám tiến lên, mắt tự nhiên đứng ở cửa.

“Bà có thể đi rồi, không cần ở đây cùng cháu.” Cố Lăng Kiệt nói với bà nội.

“Cháu ấy, nếu tâm đầu ý hợp con bé nhà họ Tô kia thì mau cưới con bé đi, sinh cho bà mấy đứa chất trai, bà cũng không biết mình còn có thể sống được bao lâu nữa.” Bà nội Cố Lăng Kiệt thúc giục.

“Cháu tự có tính toán, chuyện của cháu cháu sẽ tự giải quyết.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

“Bà thấy cháu giải quyết lâu lắm rồi mà vẫn chưa xong đấy.” Bà nội Cố Lăng Kiệt oán giận.

Cố Lăng Kiệt nhìn trung tá Thượng, “Cậu đưa bà nội tôi về đi.”

Bạch Nguyệt căng thẳng, tay nắm chặt. Bên ngoài là Tô Khánh Nam, bên trong là Cố Lăng Kiệt, cô không dám dây vào ai cả.

Trung tá Thượng đưa bà nội Cố Lăng Kiệt ra ngoài. Bà nội nhìn Bạch Nguyệt một cái, còn tưởng cô là y tá, không để ý đến, cứ thế đi ra ngoài.

Ánh mắt Cố Lăng Kiệt chuyển sang người cô. Bạch Nguyệt không dám ngẩng đầu, cắn răng, xoắn tay vào nhau.

Cố Lăng Kiệt cười khẽ một tiếng, “Em tính không nói chuyện luôn à?”

Bạch Nguyệt ngại ngùng, giải thích: “Bên ngoài có hai người đàn ông muốn bắt tôi, tôi đến chỗ anh để trốn.”

Cố Lăng Kiệt cầm di động, gọi một cuộc điện thoại ra ngoài, “Bên ngoài có hai người bám theo Bạch Nguyệt, đi xử lý đi.”

Bạch Nguyệt liếc nhìn anh. Anh lại giúp cô một lần nữa.

“Lại đây.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Bạch Nguyệt đứng im tại chỗ không động đậy. Cô muốn ra ngoài, nhưng lại sợ bọn họ vẫn chưa xử lý xong.

“Em muốn tôi qua đó ôm em?” Cố Lăng Kiệt nói.

Tại Bạch Nguyệt đỏ bừng. Cô đi đến chỗ anh, đứng ở trước giường. Cố Lăng Kiệt liếc nhìn cô, cũng không nói gì. Anh là vương giả trời sinh mang theo cảm giác áp bách rất lớn.

“Vừa rồi tôi làm em sợ à?” Giọng điệu Cố Lăng Kiệt dịu dàng đi vài phần.

Bạch Nguyệt gật đầu.

“Lần sau tôi sẽ dịu dàng hơn.” Cố Lăng Kiệt ảo não nói.

Lần sau? Còn có lần sau?

Tím Bạch Nguyệt đập thình thịch đến mức muốn nhảy vọt ra ngoài.

Di động Cố Lăng Kiệt vang lên. Anh ấn nghe.

“Sếp, đã giải quyết rồi, chúng tôi đã đưa bọn họ đến cục cảnh sát, đã cho người để ý, một tuần nữa cũng chưa được thả.”

“Ừ.” Cố Lăng Kiệt lên tiếng. Bạch Nguyệt nghe được tiếng bên trong điện thoại lọt ra.

“Tôi đi trước đây, hôm nào tôi lại đến thăm anh.” Cô lại gần như chạy trốn chết.

Lăng Kiệt hết cách nhìn theo bóng dáng của cô.

Bên trong biệt thự, Tô Khánh Nam cầm điện thoại nghe báo cáo, hần bắn ra ánh mắt thâm độc tràn ngập sát khí, ra lệnh: “Bảo bên Miller làm chút việc. Đợt này để Cố Lăng Kiệt nhàn rỗi chút đi.”

“Vâng.”

Tô Khánh Nam hung ác xoay người, nhìn về phía Tiểu Hắc đang quỳ trên đất.

“Anh Tô, xin anh tha mạng, tôi cũng chỉ nghe theo sự sai khiến của anh Sâm thôi.” Tiểu Hắc kêu rên, trên vòng cổ sáng loáng là vết máu đục ngầu.

Tô Khánh Nam quan sát Tiểu Hắc, ánh mắt hần càng lạnh lùng hơn, “Sau khi bỏ thuốc, người phụ nữ của tao và Cố Lăng Kiệt đã lên giường với nhau chưa?”

Tiểu Hắc không ngu, hần ta vội vàng nói: “Chưa ạ, lúc bọn họ được cứu ra, quần áo vẫn chỉnh tề.”

Hơi thở tàn ác của Tô Khánh Nam tiêu tan không ít.

Hần biết Bạch Nguyệt sẽ không để cho người khác đụng vào, nếu có gì thì đã làm từ lâu rồi, kể cả có bị bỏ thuốc thì cô vẫn sẽ thủ thân vì hần. Xem ra hần thật sự nên ban mưa móc cho cô gái này.

“Anh Tô, xử lý hần như nào?” Thuộc hạ của Tô Khánh Nam hỏi.

“Nhốt nó lại trước đã, trò hay còn ở phía sau.” Tô Khánh Nam nham hiểm nhếch miệng.

Hần tháo cà vạt, gọi điện thoại cho chủ nhiệm khoa phụ sản, “Tôi là Tô Khánh Nam, tối nay tôi muốn cho Bạch Nguyệt một niềm vui bất ngờ, phiền anh giúp một tay. Đúng lúc tôi có hai vé máy bay du lịch Hawaii, hôm nào tôi sẽ kêu người đến tặng anh.”

*

Bạch Nguyệt mới từ bệnh viện ra, chủ nhiệm khoa phụ sản liền gọi cô lại: “Bạch Nguyệt, chuyện khẩn cấp, sản phụ cao huyết áp giường 32 cô phụ trách sắp sinh rồi, chồng cô ấy chỉ đích danh muốn cô quay lại đỡ đẻ.”

Bạch Nguyệt sững sốt, sao chủ nhiệm khoa phụ sản lại biết cô ở cổng bệnh viện nhỉ.

Vì là chuyện khẩn cấp nên cô không kịp nghĩ gì, bèn sốt ruột chạy về phía khoa phụ sản.

Lúc cô từ phòng mổ đi ra thì Tô Khánh Nam đã chắn trước mặt cô, hần nở một nụ cười tà mị, dường như đã chờ cô rất lâu. Bạch Nguyệt giật mình, không thềm để ý đến hần, mạnh mẽ đi qua.

Tô Khánh Nam bắt lấy tay cô.

“Buông ra!” Bạch Nguyệt bực bội quay đầu lờm hần.

Tô Khánh Nam cười, bế cô lên theo kiểu công chúa, “Cô cảm động không? Tôi đích thân đến đón cô đến phòng cưới của chúng ta đấy.”

“Tôi không cảm động, anh đùa đủ chưa, Tô Khánh Nam.” Bạch Nguyệt sợ đến run người.

Tô Khánh Nam nhìn xuống cô, nụ cười của hần càng thêm tà mị, “Tôi sẽ chơi đùa vui vẻ, nếu cô biểu hiện tốt, tôi sẽ không tính toán hiềm khích trước

kia, tôi còn để cô mang thai đứa con của tôi. Từ nay về sau, vị trí Tô phu nhân của cô có thể vững chắc rồi.”

Cô không muốn sinh con của hắn, cô không muốn có bất kì quan hệ gì với tên ác ma này nữa.

“Cứu tôi với, cứu tôi với.” Bạch Nguyệt cực kì sợ hãi, hét toáng lên...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tôi chỉ cảm thấy kinh tởm

Cô bị Tô Khánh Nam ném lên xe. Hắn khoá trái cửa lại. Còn thuộc hạ của hắn thì lái xe. “Tổng giám đốc Tô, chúng ta đang bị theo dõi, nên xử lí thế nào đây?” Thuộc hạ của Tô Khánh Nam nhìn gương chiếu hậu rồi đột nhiên nói. Tô Khánh Nam quay đầu lại nhìn thì thấy phía sau có một chiếc xe Audi. Một người đàn ông đội mũ lụp xụp, tay cầm điện thoại đang theo sát bọn họ. Tô Khánh Nam cười bốn cọt: “Sắp đến giờ tan tầm rồi, đùa giỡn với hắn chút đi.” “Vâng.” Bạch Nguyệt nhìn họ đi lòng vòng trong trung tâm thành phố, trong lòng cô bỗng có dự cảm không lành. Rốt cuộc Tô Khánh Nam muốn làm gì? Cố Lăng Kiệt nghe lời đáp ở đầu dây bên kia, trầm giọng nói: “Cô ấy tự nguyện đi hay bị ép buộc.” “Bị cưỡng ép kéo lên xe ạ.” Lính của Cố Lăng Kiệt trả lời theo sự thật. Trong mắt của Cố Lăng Kiệt bỗng vụt qua tia nghiêm nghị: “Giờ mấy người đang ở đoạn đường nào? Nếu muốn thì mời hắn đến cục cảnh sát.” “Lạ thật, thừa thủ trưởng, hình như tôi bị bại lộ rồi, xe của hắn cứ đi lòng vòng trong trung tâm thành phố mãi.” “Tôi hiểu rồi, cậu cứ tiếp tục bám theo đi.” Cố Lăng Kiệt cúp máy, quay người lại nghiêm nghị ra lệnh cho trung tá Thượng: “Gọi bác sĩ đến tháo phần bó bột này của tôi đi.” “Nhưng...” Đây là chuyện vợ chồng nhà người ta, thủ trưởng có phải hơi quan tâm thái quá rồi không. “Nhưng cái gì?” Cố Lăng Kiệt đáp lại. Trung tá Thượng không dám lên tiếng. “Lập tức thông báo cho cục trưởng đại đội cảnh sát giao thông, gửi toàn bộ bằng ghi hình hiện tại của trung tâm thành phố vào điện thoại tôi.” Cố Lăng Kiệt lại ra lệnh lần nữa, ánh mắt anh lạnh thấu xương khiến trung tá Thượng không thể phản kháng nổi. Trung tá Thượng chán nản nuốt nước bọt, hai chân chụm lại, thẳng lưng, lễ phép: “Vâng thưa thủ trưởng.” 5 giờ. Bắt đầu giờ tan tầm, người trên đường càng lúc càng đông, trong vòng 5 phút ngắn ngủi thôi mà người đã đông như kiến. Mắt Tô Khánh Nam sáng lên. Ra lệnh hết sức ngông cuồng: “Bắt đầu đi!” “Vâng.” Bạch Nguyệt thấy xe bắt đầu lái nhanh hơn. Xe phi nhanh như bay trên đường. “A.” Bạch Nguyệt đồ người từ phía đông sang phía tây, cô kêu lên. Tô Khánh Nam lườm cô, thích thú với nỗi đau khổ tột cùng của cô, giống như một hình phạt vậy, điệu cười trong mắt hắn lại càng sâu hơn. Từ trước đến nay hắn không biết rằng kể cả lúc xấu xí vợ hắn cũng đáng yêu như vậy đây. Bạch Nguyệt lườm hắn một cái, đồng thời nắm lấy tay nắm cửa để giữ vững người. Cô thấy phía trước có một người phụ nữ đi xe điện cũng vượt đèn đỏ. Chiếc xe của Tô Khánh Nam chạy nhanh đến mức không thể nào giảm tốc độ được. Trong lòng Bạch Nguyệt bỗng thấy căng thẳng, cô vội vã hét lên: “Mau dừng xe, mau dừng xe, sắp đâm trúng người rồi.” Thuộc hạ của hắn không những không dừng lại mà lại còn cứ thế phi qua. Người phụ nữ đi xe điện hoảng sợ, bỗng lái xe chệch choạng hơn. Xe của Tô Khánh Nam lướt qua ngay sát bên cạnh người phụ nữ đó. Bạch Nguyệt quay đầu nhìn lại thì thấy người phụ nữ đó đâm thẳng vào chiếc xe đang đi phía sau. Cô ta bị hất văng ra. Rõ ràng Tô Khánh Nam đang xem mạng người như cỏ rác mà. Trước nay cô không hề hay biết hắn có thể xấu xa đến mức độ này nữa. Sao cô lại có thể lấy một người đàn ông tàn nhẫn máu lạnh như thế này chứ, lại còn từng yêu đến chết đi sống lại, bây giờ cuối cùng cũng đã biết bản thân ngu xuẩn đến mức nào rồi. “Tô Khánh Nam, cô ấy chết rồi.” Bạch Nguyệt nói một cách nóng nảy. Tô Khánh Nam nở nụ cười độc ác: “Tôi không hề đâm cô ta, là tự do cô ta vượt đèn đỏ, tay lái lại còn kém mà.” “Nếu không phải do anh lái xe nhanh như vậy thì có xảy ra chuyện như vậy không?” Bạch Nguyệt bức tức mịa mai hắn. Cô đang cố dùng toàn bộ sức lực của mình. Còn hắn thì dường như không phải việc quan trọng gì, độc ác nhìn cô: “Bạch Nguyệt à, chúc mừng cô, cô đã thành công trong việc dụ dỗ tôi rồi đây.” “Có phải anh quá tự tin rồi không, anh cảm thấy tôi như vậy mà là đang dụ dỗ anh sao!” Bạch Nguyệt trừng mắt thét lên. “Tôi thích cô, không phải là điều mà từ trước đến nay cô luôn mong muốn sao! Tôi cho phép cô già nồm một lúc, nhưng không cho phép cô già nồm mãi đâu, ha?” Trong mắt Tô Khánh Nam toả ra sự nguy hiểm. “Anh vẫn chưa hiểu sao?” Ngược Bạch Nguyệt nhấp nhô mãnh liệt, cô đã hoàn toàn không còn lí trí nữa rồi: “Không phải ai cũng đều đứng mãi một chỗ đợi anh sau khi bị tổn thương đâu, cũng không phải ai cũng sẽ mãi không được tôn trọng, sau này đường ai nấy đi, xin anh đừng đến can dự vào tự do của tôi nữa, cho tôi xuống xe.” Tô Khánh Nam nhắm hờ mắt lại, nhìn kĩ khuôn mặt tức giận của cô. Hắn nhìn thấy sự đau tuyệt trong mắt Bạch Nguyệt chứ không phải là suy tính từ trước đến nay của hắn. Điều này khiến lòng hắn dấy lên một sự hoảng loạn. “Cô là vợ tôi, sao tôi lại không thể can thiệp chứ.” Tô Khánh Nam lạnh lùng hỏi. “Vợ? Tô Khánh Nam à, lúc anh ra ngoài ăn uống anh có nhớ rằng anh đã có vợ không!” Lúc anh làm bụng người khác to lên anh có nhớ đến việc anh đã có vợ không? Lúc anh đưa tôi đến quầy môn quan để đòi lấy sự an toàn cho bạn gái anh anh có từng nghĩ tôi là vợ anh không!” Bạch Nguyệt quá khích hét lên. Tô Khánh Nam nắm lấy cằm cô: “Nhưng cô vẫn là bà Tô, không phải sao?” Bạch Nguyệt lạnh lùng nhìn thẳng vào đáy mắt Tô Khánh Nam: “Tôi không thích.” Ánh mắt Tô Khánh Nam lạnh lùng, tay nắm lấy cằm của Bạch Nguyệt mạnh hơn: “Bạch Nguyệt à, cô nói lại lần nữa xem, trên thế giới này phụ nữ muốn gả cho tôi nhiều vô số kể, ly hôn rồi thì đừng mong Tô Khánh Nam tôi nhìn lại cô một cái, cô nghĩ kĩ đi rồi hẵng trả lời.” Trong lòng hắn thấy khó chịu lạ thường, hơi thở trở nên càng lúc càng nặng nề hơn, câu trả lời của cô khiến hắn hồi hộp đến lạ kì. Bạch Nguyệt cảm thấy việc hắn không hiểu phụ nữ đã đến mức cuối rồi. “Ly hôn, đến lúc chết cũng không cần qua lại với nhau nữa.” Bạch Nguyệt nói rất kiên quyết. Lời vừa nói ra, hơi thở của hắn đột nhiên càng nặng nề hơn, hắn mang theo mùi thuốc lá, hôn lên môi cô. Lúc chạm vào môi cô, Tô Khánh Nam cảm thấy như có luồng điện từ môi hắn chạy vào tim. Môi cô rất mềm, giống như kẹo bông, có hương thơm của cô, mê hoặc đến nỗi hắn ra sức hôn mãnh liệt, giống như một sự trừng phạt vậy. Bạch Nguyệt cảm nhận được cơn đau trên môi từng hồi. Mắt cô nhìn rõ, tay nắm chặt, cho dù có đau hơn đi nữa thì cô cũng sẽ không kêu đau. Trong lòng cô hiểu rất rõ, đối với Tô Khánh Nam mà nói, hắn căn bản sẽ không thể hiểu được thương hoa tiếc ngọc. Cho dù có cô đau đến chết, hắn cũng sẽ không buông tay. Duy chỉ có cố gắng cắn chặt răng mới không để hắn len vào trong được. Hơi thở của Tô Khánh Nam trở nên càng lúc càng gấp gáp. Hắn nắm chặt tay Bạch Nguyệt, cách chiếc quần, ép trên phần đồ của hắn. Cái đó cứng lên, chắc nịch mà khủng bố. Bạch Nguyệt cảm thấy buồn nôn, cái đó của hắn cương cao lên, không biết đã bị biết bao cô gái chạm vào rồi nữa. Cô như bị bồng tay, định rút tay về nhưng hắn lại nhất quyết ép xuống. “Bạch Nguyệt, tôi nói cho cô biết, trước khi tôi chưa chơi chán cô, tôi sẽ không ly hôn đâu.” Tô Khánh Nam nói một cách chắc nịch. “Tôi, chỉ thấy kinh tởm anh thôi.” Bạch Nguyệt rít ra từng chữ một từ trong kẽ răng. Ánh mắt hắn sắc nhọn, trong đó lộ ra toàn là sự nguy hiểm. “Vây với cô, loại phụ nữ mà trong tim không có tôi, đến kĩ năng trò chơi trước còn thiếu, tôi sẽ để cô biết thế nào là đau, khiến cả đời cô cũng không quên được cái ngày hôm nay cô bị Tô Khánh Nam tôi chơi trên xe.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Người phụ nữ này là của tôi

Bạch Nguyệt sợ đến nỗi run lấy bầy. Hần thô lỗ coi quản trong của cô ra. Bạch Nguyệt ra sức đá hần. Hần dễ dàng nắm chặt lấy cổ chân cô. Ánh mắt nhìn vào chiếc quần hồng của cô, cái đó lại càng cương lên, không thể che đậy được dục vọng ham muốn cô nữa. Bạch Nguyệt sợ hãi lắc đầu. Tô Khánh Nam quả đáng sợ. Điều hần muốn không phải là sự tâm phục khẩu phục từ cô mà là hủy hoại hoàn toàn. Nếu như cô phải đối diện với điều này, thì cô thà chết cũng sẽ không để hần đạt được ý đồ. Trong kí ức của cô hiện lên sự bảo vệ ầm áp của Cố Lăng Kiệt. Trong lòng chua chát, cô mở chốt cửa xe ra. Một tiếng cạch. Tô Khánh Nam ngẩng đầu nhìn bàn tay nắm chặt cửa của cô, sau khi hơi kinh ngạc, nhưng trái lại hần lại nở nụ cười tàn nhẫn: “Bạch Nguyệt à, nếu cô cứ tiếp tục thế này thì chắc chắn sẽ chết, có phải diễn hơi quá rồi không?” Cô sẽ nhớ mãi nụ cười châm biếm của hần, từ bây giờ cho đến tận lúc chết. Cô nở nụ cười: “Anh cần bản không đáng để tôi phải diễn.” Cô đẩy cửa ra, đá mạnh vào người hần. Tô Khánh Nam giữ chặt lấy chân cô. Nếu tốc độ cứ nhanh như vậy, cô không chết thì cũng tàn phế mất. Hần vẫn chưa muốn cô chết. “Dừng xe lại.” Tô Khánh Nam ra lệnh. Thuộc hạ của hần nhanh chóng tấp vào lề, thắng phanh, tạt ngang rồi dừng lại. Tô Khánh Nam lúc này mới buông tay ra. Bạch Nguyệt theo quán tính ngã từ trên xe xuống, nằm ngửa trên đất. Lưng cô đau ê ẩm. Tô Khánh Nam cao ngạo bước xuống, từ trên cao nhìn xuống cô. Trong mắt hần là sự lạnh lùng, phả ra hơi thở nguy hiểm, hỏi: “Đau không?” Bạch Nguyệt nắm chặt tay, cánh tay cũng đau ê ẩm. Tô Khánh Nam độc ác nhìn vết bầm trên cánh tay cô, nở một nụ cười tàn nhẫn: “Nếu biết đau thì cô đừng chống đối lại tôi nữa, lần này là một bài học cho cô. Bây giờ tôi đưa cô về nhà.” “Cút ra!” Bạch Nguyệt hét lên. Tô Khánh Nam đang định bế cô lên thì một âm thanh chói tai vang lên. Hần ngẩng đầu lên nhìn. Cố Lăng Kiệt từ trên xe bước xuống, sai bước đi đến trước mặt hần, mặt lạnh lùng nói: “Tô Khánh Nam, anh vi phạm luật giao thông, nhiều lần chạy xe vượt quá tốc độ, vượt đèn đỏ, dùng xe không đúng chỗ dẫn đến hỗn loạn và tai nạn giao thông.” “Hình như tất cả điều này đều không liên quan đến anh thủ trưởng Cố à.” Tô Khánh Nam mỉa mai. “Vậy sao?” Cố Lăng Kiệt nhìn về phía trước. Lúc này mấy cảnh sát giao thông cũng lái xe đến. Trong mắt Tô Khánh Nam hiện lên sự bức bối, hần ra hiệu cho tài xế của mình. Hần không để ý đến Cố Lăng Kiệt mà cứ thế cúi người cuống đê bế Bạch Nguyệt đang ở dưới đất lên. “Cút ra.” Bạch Nguyệt lại tiếp tục hét lên. Tô Khánh Nam bế cô lên. Bạch Nguyệt lo lắng, nếu đi cùng Tô Khánh Nam thì cô sẽ sống không bằng chết. Cô nắm chặt lấy vạt áo của Cố Lăng Kiệt, giọng nói mang theo sự khẩn cầu: “Đưa em đi.” Tô Khánh Nam ngậm người lại, mặt mũi tối sầm lại, lạnh lùng nói với Cố Lăng Kiệt: “Đối với những người làm quản nhân như anh, tội thông dâm sẽ đồng nghĩa với việc tự hủy hoại đi tiền đồ của mình đấy, anh dám mang cô ấy đi không?” Cố Lăng Kiệt mặt không chút biến sắc: “Chẳng qua chỉ là giúp đỡ giữa bạn bè với nhau, e rằng vẫn còn xa so với tội mà anh nghĩ lắm.” Cố Lăng Kiệt đưa tay ra đón lấy Bạch Nguyệt. “Anh có tin không, chỉ cần anh động vào cô ấy, tôi nhất định sẽ khiến anh thân bại danh liệt.” Tô Khánh Nam hung hăng cảnh cáo, mặt đánh thép, ánh mắt sắc bén như dao. “Anh cho rằng tôi sẽ sợ sao? Chuyện mà Cố Lăng Kiệt tôi muốn làm cho dù thân bại danh liệt tôi cũng không hối hận.” Cố Lăng Kiệt nói một cách nhẹ tênh. Tô Khánh Nam bất ngờ thả tay ra, Bạch Nguyệt ngã bịch một cái xuống đất. Hần nhìn xuống biểu cảm đau đớn của cô, nở nụ cười gian ác, tận sâu trong ánh mắt là sự lạnh lùng: “Bạch Nguyệt à, tốt nhất cô nên cẩn thận vào, bằng không tôi nhất định sẽ khiến cô sống không bằng chết.” “Chào anh, phiền anh xuất trình giấy tờ.” Cảnh sát giao thông thấy chứng mất với dáng vẻ kiêu căng hung hăng của Tô Khánh Nam nên liền hỏi. “Tôi là người lái xe, nên hỏi tôi chứ.” Thuộc hạ của Tô Khánh Nam giúp hần giải vây. Tô Khánh Nam đứng thẳng, nhìn Cố Lăng Kiệt cúi người bế Bạch Nguyệt lên. Giây phút họ quay lưng đi, hần cảm giác như cả thế giới đang quay lưng lại với chính mình, giống như lúc hần 10 tuổi, điều này khiến lòng hần nặng trĩu đến muốn phát tiết. * Cố Lăng Kiệt nhẹ nhàng đặt Bạch Nguyệt vào ghế sau xe, rồi lại đi về phía xe của Cố Lăng Kiệt. Lấy túi xách của Bạch Nguyệt từ ghế sau xe của Tô Khánh Nam. Tô Khánh Nam giữ chặt tay của Cố Lăng Kiệt: “Lần cuối cùng tôi cảnh cáo anh, bây giờ mang cô ấy về lại xe cho tôi, bằng không tôi nhất định sẽ khiến anh thân bại danh liệt, sống không bằng chết.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nhìn hần không nói câu nào mà chỉ hất tay hần ra. Tô Khánh Nam rất khỏe, đó là điều mà Cố Lăng Kiệt không ngờ đến. Trong lòng Cố Lăng Kiệt cảm thấy kì lạ, tóm lấy tay Tô Khánh Nam nhưng hần lại nhanh chóng né được. “Thân thù của anh cũng không tôi đẩy chứ.” Cố Lăng Kiệt nghi hoặc. Tô Khánh Nam hơi chau mày, nhận ra bản thân đã quá lỗ mãng: “Thủ trưởng à, anh như vậy là đang ý thể hiếp đáp người khác đó.” “Vậy sao? Sao tôi lại cảm thấy là anh đang nhường mình nhỉ.” Cố Lăng Kiệt nói như có hàm ý. Anh lấy túi của Bạch Nguyệt xong thì quay người đi, ngồi vào ghế sau xe mình. Anh để Bạch Nguyệt gối đầu lên chân mình. Bạch Nguyệt không hề từ chối. Lưng cô đau ê ẩm, đau từng hồi từng hồi. Mặc dù vết tím bầm trên lưng cô không sâu, nhưng lại dầy chỉ chít, nhìn thôi cũng thấy đau lòng. Cố Lăng Kiệt xót xa, ra lệnh cho trung tá Thượng: “Đến bệnh viện.” Bạch Nguyệt gối lên đùi anh. Bắp thịt trên đùi anh rất chắc chắn, có cảm giác rất khỏe. Nhưng rất ầm áp, rất thoải mái, khiến cô không còn để ý đến cơn đau trên lưng nữa. “Cố Lăng Kiệt, anh là thần tiên à? Mỗi lần em gặp phải nguy hiểm, anh đều xuất hiện kịp thời.” Bạch Nguyệt dịu dàng. “Bạch Nguyệt, em ngốc à? Lần nào cũng để bản thân gặp phải nguy hiểm, loại đàn ông đó mà cũng yêu, có phải đối với em, đàn ông không xấu xa thì em sẽ không yêu không?” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói. Rõ ràng là đang trách móc nhưng cô lại cảm nhận được tình yêu sâu đậm. Ám áp đến nỗi mỗi cô hơi cay cay, mắt hơi chua chát, từng giọt nước mắt rơi xuống chân anh. Từ trước đến nay chưa từng có ai trách móc cô mà lại mang theo sự quan tâm như vậy cả. Mẹ cô điên điên khùng khùng, bố cô thì căn bản coi cô như không tồn tại, còn chồng cô từ đầu đến cuối đều chỉ mang lại cho cô những tổn thương. Cô nằm trên đùi anh nhưng lại cảm nhận được sự quan tâm mà đã từ lâu không có được. Giọt nước mắt lại rơi xuống, ầm áp và nóng hổi. Cố Lăng Kiệt lo lắng nhìn cô, giọng nói dịu dàng hỏi: “Đau à? Có phải lưng rất đau không?” Bạch Nguyệt lắc đầu, cô bỗng nghĩ đến điều gì đấy, ngẩng đầu lên nhìn anh: “Bố bệt của anh đâu?” Cố Lăng Kiệt xoa đầu cô: “Em chăm sóc thật tốt cho bản thân em trước đi đã.” “Không phải là đâu anh bị chấn thương sao? Anh không thể đi lại lung tung đâu, phải chú ý nghỉ ngơi đấy.” Bạch Nguyệt lo lắng nói. Cố Lăng Kiệt hôn lên mũi cô: “Anh nhận được sự quan tâm của em rồi.” Bạch Nguyệt đỏ mặt. Cô biết là không nên nhưng cô ham muốn sự ầm áp tạm thời này để bù đắp lại hàng trăm vết thương hiện tại. Trong nháy mắt, xe đã dừng lại trước cổng bệnh viện. “Đưa cô ấy lên phòng VIP của tôi, vừa may có 2 chiếc giường, tối nay tôi sẽ chăm sóc cô ấy, cậu có thể về rồi.” Cố Lăng Kiệt ra lệnh cho trung tá Thượng. Trung tá Thượng vò đầu. Sao cậu ta lại cứ thấy có một dự cảm không lành. Không phải hôm nay thủ trưởng định khai trai đó chứ...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 43: Giữa tôi và hắn, rốt cuộc em thích ai?

Trung tá Thượng lấy hết can đảm: “Thủ trưởng, hai người cô nam quả nữ, như vậy có ổn không?”

Ánh mắt sắc bén của Cố Lăng Kiệt nhìn qua như dao băng: “Có gì không ổn, cậu về nhà chuẩn bị, ngày mai để chó đặc vụ đi lên đảo diễn tập đi.”

Trung tá Thượng không dám nói nhiều: “Vâng.”

*

Mặc dù Bạch Nguyệt bị thương không nặng nhưng đều là vết bầm, lại còn là trên lưng nên cô không thể tự mình rửa và khử độc được.

Các y tá sau khi xử lý xong thì lại đưa cô trở lại.

Bạch Nguyệt nằm trên giường, bụng đói đến nổi ngực và lưng sắp dính vào nhau luôn rồi.

Lúc trưa tại vì khó chịu nên cũng không ăn gì.

Một mùi thơm của thức ăn phả vào mũi khiến cô lại càng đói hơn.

Cố Lăng Kiệt đẩy cửa ra, y tá bê một bát canh cá quả, súp chua ngọt và nấm hương xào rau cải vào.

“Chắc em đói rồi nhỉ?” Cố Lăng Kiệt dịu dàng hỏi.

Trong lòng Bạch Nguyệt có một vị ngọt diệu kì, cô gật đầu.

Cô định ngồi dậy.

Có thể là do trên lưng đang lành nên vừa cử động liền cảm thấy hơi đau.

“Nếu không muốn vết thương nứt ra thì cứ nằm đấy đừng cử động.” Cố Lăng Kiệt nói.

Cô nhìn Cố Lăng Kiệt

Ánh mắt anh dịu dàng: “Để anh đút cho em.”

Lúc sáng người nằm trên giường còn là anh mà bây giờ lại thành cô rồi.

“Đầu và tay anh không cần bó nữa sao?” Bạch Nguyệt quan tâm.

“Căn bản chính là vì trốn tránh buổi tiệc tối nay nên mới giả vờ, đương nhiên không cần bó nữa rồi.” Cố Lăng Kiệt giải thích.

Anh tỉ mỉ nhặt xương cá, rồi bỏ vào thìa, đưa đến trước mặt cô: “Bác sĩ nói cái này tốt cho vết thương.”

Thấy anh không sao, cô cũng yên tâm phần nào.

Bạch Nguyệt ăn cá mà anh đưa đến, trong lòng vô cùng cảm động.

“Cố Lăng Kiệt, anh có tâm nguyện gì không?” Bạch Nguyệt hỏi, cô muốn cố gắng hết sức để có thể giúp anh hoàn thành.

“Tâm nguyện của anh không phải em cũng biết rồi sao?” Ánh mắt Cố Lăng Kiệt sáng quắc lên nhìn cô.

Bạch Nguyệt nghĩ ra anh muốn làm gì.

Cô không ngờ tâm nguyện của anh lại chính là bản thân cô.

Bạch Nguyệt nhìn xuống dưới.

Cô đang bị bệnh, anh cũng không muốn làm khó cô: “Em thì sao, có tâm nguyện gì?”

Cô có rất nhiều tâm nguyện, trở thành một bác sĩ giỏi.

Muốn lấy được một người tâm đầu ý hợp, cả đời không chia lìa.

Muốn cả đời nấu cơm cho người đàn ông mình yêu, cùng anh ngắm trăng sao trên trời.

Muốn sức khỏe của mẹ mau chóng tốt lên.

Muốn những người cô quan tâm đều được hạnh phúc.

Hình như cô tham lam quá.

“Đi Provence nhé. Dẫn theo mẹ em đi đến đó du lịch, đó là nơi mà em luôn muốn đến xem.” Bạch Nguyệt chán nản nói.

“Điều đó đơn giản, nếu như không đủ tiền anh đến trả là được.” Cố Lăng Kiệt thở mạnh nói.

Bạch Nguyệt lắc đầu: “Mẹ em bị bệnh thần kinh, lúc nghiêm trọng sẽ làm hại người, bà ấy không thể được bảo lãnh.”

Cố Lăng Kiệt chau mày, không nói gì thêm, chỉ chăm chú giúp cô nhặt xương cá.

Bạch Nguyệt nhìn khuôn mặt anh tú của anh, lúc anh chăm chú, giống như một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ trong tay nhà điêu khắc, đặc biệt là đôi mắt, giống như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời.

“Anh đẹp trai không?” Cố Lăng Kiệt liếc nhìn cô một cái, đưa canh cá ra trước mặt cô.

“Ừm.” Bạch Nguyệt không phủ nhận.

“So với Tô Khánh Nam thì sao?” Cố Lăng Kiệt chau mày hỏi.

Không thể phủ nhận rằng khuôn mặt của Tô Khánh Nam rất anh tú.

So với sự nho nhã, hấn mang theo sự lưu manh bướng bỉnh không chịu phục tùng, có cảm giác làm điên đảo chúng sinh.

Hắn là kiểu vừa xuất hiện là liền khiến hàng ngàn vạn cô gái phải gào thét.

“Không thể so sánh.”

“Vậy em thích kiểu nào hơn?” Cố Lăng Kiệt muốn biết cho bằng được.

Bạch Nguyệt cảm thấy câu đó như là một cạm bẫy.

Nếu cô nói thích anh, vậy lại giống như đang tỏ tình vậy.

Nhưng cô thực sự không thích Tô Khánh Nam.

“Em không còn là đứa trẻ nữa, từ lâu đã qua cái tuổi mộng mơ rồi, sẽ không để ý về bề ngoài của đàn ông đâu.” Bạch Nguyệt lấp lửng được hai câu.

“Vậy em để ý đến điều gì?” Cố Lăng Kiệt không có ý định bỏ qua cho cô.

“Trái tim.” Bạch Nguyệt nói đơn giản một từ.

Từ đó, bao hàm nhiều nghĩa.

Cô nhìn sâu vào mắt Cố Lăng Kiệt, hai người bốn mắt nhìn nhau, giống như thứ gì đó đang chạm vào trong không trung, lóe lên tầng tầng lớp lớp những tia lửa.

Cố Lăng Kiệt từ từ lại gần cô.

Bạch Nguyệt thờ càng lúc càng mạnh.

Cô có cảm giác anh muốn hôn cô.

“Cái đó, em muốn ăn xương sườn.” Bạch Nguyệt mở miệng nói, cắt ngang bầu không khí.

“Ừm.” Cố Lăng Kiệt cũng không tiến lại gần nữa, hắng giọng, gấp cho cô một miếng xương sườn.

Sau khi cô ăn xong thì anh mới ăn.

Bạch Nguyệt nằm trên giường nhìn anh.

Cô cảm thấy anh cũng thật biết chăm sóc người khác.

“CỨ tiếp tục nhìn anh, anh sẽ không chịu được nữa đâu.” Cố Lăng Kiệt mở miệng nói.

Bạch Nguyệt đỏ mặt, cô quay mặt đi nhìn về phía khác, quay lưng lại với anh.

Cố Lăng Kiệt bắt lực chếp chếp miệng.

Nếu không phải cô đang bị thương thì có lẽ anh sẽ không nói tốt như hiện tại đâu.

Ăn xong, Cố Lăng Kiệt nằm trên giường của mình.

Không tắt điện.

Bạch Nguyệt im lặng, cô không nhìn anh nhưng cũng có thể biết được sự tồn tại của anh.

Cô từ từ nhắm mắt lại.

Nửa đêm, buồn vệ sinh nên cô muốn đi vệ sinh.

Cô rón rén đứng dậy.

Cố Lăng Kiệt cảnh giác, mở đèn lên, đỡ lấy cô, lo lắng hỏi: “Em sao vậy?”

Bạch Nguyệt đỏ mặt: “Em muốn đi vệ sinh.”

Cố Lăng Kiệt không ngăn ngại mà bế cô vào nhà vệ sinh.

“Em không nghiêm trọng đến thế đâu, chẳng qua chỉ là vết bầm tím thôi, giờ em cảm thấy đỡ nhiều rồi.” Bạch Nguyệt ngượng ngùng nói.

“Không muốn vết thương nứt ra thì nằm tĩnh dưỡng mấy ngày, đừng nói gì.” Cố Lăng Kiệt độc tài nói.

Sau khi bế cô vào nhà vệ sinh, anh nhẹ nhàng đặt cô xuống, quay người, đi ra khỏi nhà vệ sinh rồi đóng cửa lại.

Xuxu cũng sẽ phát ra tiếng.

Bạch Nguyệt có thể cảm nhận được mặt mình đang nóng bừng lên.

Cô không dễ dàng gì mới làm xong, sau đó mở cửa đi ra.

Cố Lăng Kiệt lại không nói lời nào mà chỉ bế cô trở về giường.

Cô nhắm mắt lại nhưng lại không ngủ.

Cố Lăng Kiệt lại nằm xuống, tắt điện đi, không nói lời nào.

Bạch Nguyệt nhìn hình bóng mờ hồ của anh trong màn đêm.

Ba năm kết hôn trở lại đây, Tô Khánh Nam chưa từng ngủ chung phòng với cô.

Cô trải qua những tháng ngày một mình chờ đợi trong căn phòng trống trải.

Chờ đợi, chờ đợi, cô cảm thấy bản thân sắp không phải phụ nữ nữa rồi, cô cũng dần mất đi sự tự tin.

“Cảm ơn anh, Cố Lăng Kiệt.” Bạch Nguyệt nói lời thật lòng.

Cô thật sự rất cảm ơn anh, không chỉ là sưởi ấm cô từ trong cuộc sống mà còn là từ trái tim.

Cô có tài đức gì mà lại có được tình yêu của anh chứ.

Cô từ từ ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh dậy thì Cố Lăng Kiệt đã không còn ở đó nữa.

Lưu San đẩy cửa vào, thấy Bạch Nguyệt đang nằm trên giường liền vô cùng lo lắng: “Cậu bị sao vậy? Sao lại bị thương thành thế này?”

“Sao cậu lại đến đây?” Bạch Nguyệt cảm thấy kì lạ.

Lưu San cười lấp lếm: “Người tình của cậu gọi điện cho tớ, nói là cậu đang ở phòng này, bảo tớ đến chăm sóc cậu, rốt cuộc cậu sao vậy? Có nghiêm trọng không?”

“Xảy ra chút tai nạn xe, thực ra không nặng lắm, tớ kiểm tra rồi, chỉ bị bầm tím, sắp khỏi rồi. Chưa biết chừng chiều nay là có thể xuất viện được, cậu không cần lo lắng đâu.” Bạch Nguyệt xoay người, tỏ ra bản thân thực sự không làm sao cả.

“Không sao là tốt. Biết cái này là gì không?” Lưu San lấy một cuộn ghi âm từ trong cặp ra.

“Bằng chứng?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Muốn có được cô chính tại nơi này

Cố Lăng Kiệt đang trên đường đến đảo.

Anh thấy cuộc gọi của Bạch Nguyệt thì lập tức nghe điện thoại.

“Cố Lăng Kiệt à.” Bạch Nguyệt hét lên.

Cô dường như nhìn thấy cánh cửa sáng đang dần mở ra trong bóng tối ấy.

Cô không kìm nén nổi. Nước mắt cứ thế rơi lã chã.

Cố Lăng Kiệt nghe thấy sự yếu ớt của Bạch Nguyệt, trái tim anh như bị bóp nghẹt, dịu dàng hỏi: “Em sao vậy?”

“Bây giờ anh đến có được không!” Bạch Nguyệt khẩn cầu.

Cô muốn gặp anh, rất muốn, rất muốn.

Cố Lăng Kiệt cau mày, ánh mắt sâu xa mà phức tạp.

Hôm nay là ngày chó đặc vụ lên đảo diễn tập, cũng đã nói là anh sẽ đến xem rồi.

Quân lệnh như núi, anh luôn nghiêm khắc với bản thân mình.

Nhưng anh càng quan tâm Bạch Nguyệt hơn.

“Trung tá Thượng, đi đến bệnh viện.” Cố Lăng Kiệt ra lệnh.

“Nhưng chó đặc vụ đã xuất phát rồi.” Trung tá Thượng không hiểu.

“Ghi hình lại toàn bộ, tôi sẽ quay lại xem. Bớt phí lời đi, đến bệnh viện.” Cố Lăng Kiệt nói một cách kiên định.

Xe nhanh chóng lên đường đi đến bệnh viện.

Bạch Nguyệt đặt điện thoại xuống, trong lòng thấp lè tè hy vọng.

“Ba!” Tô Khánh Nam hét lên con số cuối cùng.

Hắn cầm bình chữa cháy bên cạnh hung hãn đập vào thủy tinh.

Thủy tinh vỡ vụn, giống như cuộc đời của cô vậy.

Hắn thò tay vào, mở tay nắm cửa.

Bạch Nguyệt ngồi dậy đi xuống khỏi giường, cảnh giác nhìn Tô Khánh Nam.

Tô Khánh Nam đá cái tủ chặn đường ra, toàn thân bao phủ một nguồn sát khí.

Bạch Nguyệt bắt giác lùi ra sau, lùi đến sát tường, không còn đường lui nữa.

“Đừng mà.” Bạch Nguyệt vừa nói vừa khóc, giống như sắp tàn lụi rồi vậy.

Lúc cô đối diện với những tên vô lại cũng không đến nỗi cảm nhận được chút sợ hãi nào.

Tô Khánh Nam còn đáng sợ hơn mấy tên vô lại gấp trăm lần.

Nước mắt của cô khiến hấn mềm lòng.

“Cô suyt chút nữa khiến tôi trở thành tàn phế, phải bù đắp tôi như thế nào đây?” Tô Khánh Nam lạnh lùng hỏi.

“Tô Khánh Nam, có rất nhiều cô gái hiến dâng cho anh, đừng chơi đùa tôi.” Bạch Nguyệt bình tĩnh nắm chặt nắm đấm.

“Theo tôi về nhà, tôi đếm đến 3, bây giờ đồng ý thì tôi sẽ không động vào cô, nếu đếm hết 3 thì tôi lập tức muốn cô ngay bây giờ.” Tô Khánh Nam cảnh cáo.

Bạch Nguyệt mong ngóng nhìn ra ngoài cửa.

Cô rất hy vọng Cố Lăng Kiệt mau đến cứu cô.

“Một. Bạch Nguyệt, tôi sẽ không ly hôn với cô đâu, cả đời này cô chỉ có thể làm vợ của Tô Khánh Nam tôi thôi, tốt nhất đừng có những suy nghĩ thích người khác nữa.”

“Hai. Trong trái tim Cố Lăng Kiệt luôn tồn tại một người con gái, người con gái đó không lâu sau sẽ quay lại. Cô chẳng qua chỉ là hạt đậu phộng giải sầu của hấn mà thôi.”

Bạch Nguyệt cảm thấy kì lạ, ánh nhìn từ cửa chuyển đến khuôn mặt của Tô Khánh Nam.

Bây giờ cô mới phát hiện ra, hình như cô không hiểu một chút nào về Cố Lăng Kiệt cả.

“Sắp ba rồi, Bạch Nguyệt, cô không chờ đợi được đến lúc tôi chiếm đoạt cô sao?” Tô Khánh Nam nói một cách gian ác, bàn tay chạm vào bên mặt Bạch Nguyệt khiến cô không thể lùi lại.

Điện thoại của Bạch Nguyệt reo lên.

Cô thấp lên tia hy vọng.

Tô Khánh Nam nhìn thấy người gọi đến là Luru San hiển thị trên màn hình, nở nụ cười lạnh lẽo: “Nghe đi.”

Bạch Nguyệt để phòng nghe điện thoại.

“Bạch à, tớ xin lỗi cậu! Đoạn ghi âm đó tớ để trong tủ, nhưng tủ bị người khác cạy rồi, toàn bộ tư liệu đều mất hết.” Luru San áy náy.

Bạch Nguyệt ngây ra, bất lực chùn vai.

Dù có ngốc đến đâu thì cô cũng có thể hiểu rằng, chắc chắn là tay chân của Tô Khánh Nam đã làm.

Cô không thể ly hôn.

Cố Lăng Kiệt có thể cứu cô lần một lần hai, nhưng lần ba lần bốn thì sao?

“Tôi về nhà cùng anh.” Bạch Nguyệt nói một cách tuyệt vọng.

Tô Khánh Nam hài lòng lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

Hắn ôm eo cô, hơi ghé sát vào khuôn mặt cô: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ khiến cô cam tâm tình nguyện nằm trên giường của tôi, tôi cũng tin rằng, cô nhất định cũng sẽ thích cảm giác tôi chiếm đoạt cô thôi.”

Bạch Nguyệt không cử động, như vừa trải qua bể dâu, trống rỗng mà tuyệt vọng.

Cô gửi một mẩu tin nhắn cho Cố Lăng Kiệt: “Bây giờ em không sao rồi, có thể xuất viện như thường được rồi, không cần lo lắng, anh không cần phải qua đây đâu, cảm ơn anh, làm phiền rồi.”

Gửi xong tin nhắn cô thật sự rất muốn khóc.

Nhưng nước mắt lại không chảy ra được mà chỉ cảm thấy chua xót.

Cô chưa từng làm sai chuyện gì, nhưng sao lại chọc phải con ma quỷ như Tô Khánh Nam chứ.

Cô không hiểu, không hiểu, ông trời sao lại đối xử với cô như vậy chứ.

Cô lại soạn một mẩu tin nhắn cho Luru San: “Bây giờ tớ về nhà cùng Tô Khánh Nam, tối nay liên lạc sau nha.”

Luru San lập tức gọi điện lại.

Tô Khánh Nam cướp lấy điện thoại, nhìn thấy là Luru San gọi thì lại trả lại cho Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt nghe máy.

“Tiểu Bạch à, nãy cậu bị cửa đập à. Bây giờ còn cùng Tô Khánh Nam về nhà sao? Đừng sợ, tớ sẽ lại tìm kiếm chứng cứ cho cậu.” Luru San gào thét lên.

Tô Khánh Nam lại giật lấy điện thoại lần nữa: “700 triệu đó của cô tôi đã trả lại vào tài khoản rồi. Chuyện của tôi và Bạch Nguyệt tốt nhất cô đừng xen vào nữa, bằng không tôi sẽ khiến cô chịu không nổi đâu.”

“Làm đi, xem ai sợ ai, tốt nhất anh đừng quá trốn, bằng không, muốn chứng cứ thì đơn giản lắm.” Luru San rêu rao.

Cãi nhau, đó là điều mà từ trước đến nay cô ấy chưa từng thua.

Tô Khánh Nam cười nham hiểm rồi tắt máy.

Cố Lăng Kiệt gọi điện thoại đến.

Trong mắt của Tô Khánh Nam vụt qua sự hận thù, hấn nghe máy.

“Em không sao chứ?” Cố Lăng Kiệt ở đầu dây bên kia tràn ngập sự quan tâm

Tô Khánh Nam mở loa ngoài, đưa điện thoại cho Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt không dám nghe điện thoại của Cố Lăng Kiệt, cô sợ Tô Khánh Nam sẽ lại giờ trò.

Tô Khánh Nam trở nên hung hãn, ra hiệu cho cô nghe điện thoại.

Bạch Nguyệt nắm chặt điện thoại, để lên tai.

“Rốt cuộc bị sao vậy? Sao không nói gì, một tiếng nữa thôi là anh đến rồi.” Giọng nói của Cố Lăng Kiệt càng dịu dàng hơn.

Một tiếng, đã không kịp nữa rồi.

“Không sao, ban nãy nhìn thấy một con chuột, em sợ mấy loài động vật như chuột, rần lắm, bác sĩ nói là em đã hồi phục nhiều rồi, bây giờ em sẽ xuất viện.” Cô cố tìm một lời giải thích hợp lý cho việc khóc thút thít ban nãy.

Nhưng nghe giọng anh, cô lại muốn khóc.

“Không sao là tốt rồi, cái phần thưởng công dân thành phố tốt mà lần trước anh nói với em anh đã xin được rồi, về phần mẹ em em không cần lo lắng, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa, mấy ngày nữa chỉ việc đi đến Pronvene chơi thôi.” Cố Lăng Kiệt dịu dàng nói. Trong lòng Bạch Nguyệt nổi lên từng gợn sóng.

Cô chỉ nói chơi vậy mà anh đã làm được.

Tiếc là cô không xứng với người đàn ông như vậy.

Tô Khánh Nam cúp máy: “Hắn ngược lại cũng có lòng đấy chứ, cô bị cảm động rồi à?” “Theo anh thì sao?” Bạch Nguyệt hỏi vặn, trong mắt cô không ẩn giấu nổi bi thương. Tô Khánh Nam hơi nhắm mắt lại: “Từ chối. Vợ của Tô Khánh Nam tôi không cần nhận quà của người đàn ông khác, mẹ của cô không phải muốn gặp tôi sao? Đạo này tôi có thời gian có thể sắp xếp được.”

“Về thôi, tôi hơi mệt rồi.” Bạch Nguyệt nói một cách mệt mỏi.

Cố Lăng Kiệt càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

Dựa theo tính cách của Bạch Nguyệt, nhìn thấy chuột và rắn có thể sẽ sợ, nhưng cô tuyệt đối sẽ không khóc, chắc chắn cô đã xảy ra chuyện gì rồi.

Điện thoại của trung tá Thượng reo lên.

Cậu ta nghe điện thoại xong vội vã nói: “Thủ trưởng, không hay rồi, ở trên đảo xảy ra tai nạn nghiêm trọng. Chó đặc vụ vừa lên liền gây ra nổ mìn, tổng cộng có 30 đội viên, có 5 người an toàn rút lui, 8 người bị thương ở mức độ khác nhau, số 108 dẫn đầu là nghiêm trọng nhất, hai chân bị nổ tung.”

“Lập tức đưa họ đến bệnh viện quân đội, bây giờ tôi sẽ qua đó.” Cố Lăng Kiệt gấp gấp ra lệnh.

Trung tá Thượng vui mừng vì thủ trưởng không đi, nếu không dựa theo thói quen dẫn đầu đi trước của thủ trưởng, người mất chân sẽ là thủ trưởng mất!

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 46: Anh đã yêu bạch nguyệt rồi đó

Cố Lăng Kiệt leo lên đảo.

Những thương binh đã tàn ra rồi.

Trên đảo có rất nhiều hồ, khói thuốc màu đen còn sót lại rất nhiều, không khí vô cùng khó chịu.

Cố Lăng Kiệt nhanh chóng nhìn xung quanh, đôi mắt lạnh băng với đầy sự giận dữ và căm phẫn, lạnh lùng ra lệnh: “Những nơi bán mìn ở nước A không có nhiều, trong vòng hai mươi tư tiếng, tôi muốn tra ra tất cả những người bán và người mua.”

“Rõ.” Trung tá Thượng nom nóp lo sợ.

- - -

Biệt thự của Tô Khánh Nam.

Bạch Nguyệt đứng đằng sau lưng hắn, lạnh nhạt nhìn hắn nhập mật khẩu: 19920316.

Đã từng có lúc, cô tưởng rằng hắn lấy ngày sinh của mình làm mật khẩu nên cũng cảm thấy xúc động.

Thì ra cô và Hình Cẩm Nhi lại trùng ngày sinh.

“Khánh Nam, anh về rồi à.” Hình Cẩm Nhi đứng ở cửa, nghiêng đầu gọi một cách đầy nũng nịu.

Bạch Nguyệt nhìn Hình Cẩm Nhi với vẻ lạnh lùng.

Cô ta mặc váy rất ngắn, chỉ cần khẽ cử động cũng có thể nhìn thấy được quần lót ở bên trong, từng lỗ ở đôi tất lưới cũng tôn nên da thịt trắng mịn của cô ta.

Bạch Nguyệt khẽ cong khóe miệng.

Con gái của Thống đốc, cũng đem ra bán được sao?

Hình Cẩm Nhi nhìn thấy Bạch Nguyệt ở sau lưng Tô Khánh Nam, hơi sừng sốt, lại nở nụ cười ngọt ngào: “Chị à, chị cũng đến sao.”

Bạch Nguyệt không quan tâm tới cô ta, bước vào trong.

Trên bàn có để một bình rượu vang đỏ, hai ly đế cao, một đĩa salad, hai miếng thịt bò bít tết và còn có cả miếng gan ngỗng được xếp thành hình trái tim hết sức tỉ mỉ.

Bạch Nguyệt không hề biết Tô Khánh Nam đưa cô tới đây để làm gì.

“Có phải là em không nên tới đây không?” Hình Cẩm Nhi khẽ hỏi Tô Khánh Nam.

Tô Khánh Nam cười một cách mê hoặc, ngắm nhìn thân hình bốc lửa của cô ta, hỏi một đằng nhưng trả lời một nẻo: “Quần áo của em rất ổn, đẹp lắm.”

“Thật sao? Chỉ cần anh thích là được rồi. Đói rồi phải không, tới ăn cơm đi, hôm nay em đã tự chuẩn bị đó.” Hình Cẩm Nhi khoác tay Tô Khánh Nam.

Bạch Nguyệt cũng đi vào trong phòng.

“Bạch Nguyệt, cùng ăn đi, hãy nếm thử tài nghệ nấu ăn của Cẩm Nhi, cô ấy rất giỏi giang.” Tô Khánh Nam gọi Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt dừng lại, lạnh lùng nhìn xung quanh, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Có hơi đau đớn, không phải cô không nói, thì không cảm thấy đau đớn.

Tuần trước cô đã nấu cho hắn, nhưng hắn đã có thái độ gì cơ chứ!

Người khác nấu cơm thì được gọi là giỏi giang còn cô nấu cơm thì chê là buồn nôn.

Vậy cô thì không thấy họ đáng ghê tởm sao.

“Không, hai người ăn đi. Tôi không đói.” Cô không hề quay đầu lại mà bước thẳng về phía trước, mở cửa phòng ra.

Bức ảnh cô dâu chú rể trên tường đã được đổi thành ảnh chân dung của Hình Cẩm Nhi.

Trên tủ đầu giường cũng đã bày ảnh chụp chung của Hình Cẩm Nhi và Tô Khánh Nam.

Đáng châm chọc hơn là trong phòng cưới của cô, trên chiếc giường cưới, đã để bộ quần áo mà Hình Cẩm Nhi vừa thay ra và bộ ga giường cô ta mới mua.

Ở nơi này, đã không còn chỗ cho cô dung thân nữa rồi.

Cô không phải là con người quá yêu bản thân.

Cô cũng không còn cảm thấy Tô Khánh Nam không ly hôn là vì yêu cô.

Hắn đưa cô tới đây chỉ là để làm nhục cô mà thôi.

Bạch Nguyệt xoay người lại nói với Tô Khánh Nam: “Thế giới của hai người tôi đã thương thức xong rồi, có thể đi được rồi chứ?”

Tô Khánh Nam kéo một cái ghế ra: “Nào tới đây ngồi đi, đừng để tôi nói lần thứ hai, cô không gánh được tội đâu.”

“Tô Khánh Nam, rốt cuộc anh còn muốn như thế nào nữa?” Bạch Nguyệt rất bức bối.

“Cô cảm thấy tôi muốn như thế nào đây?” Tô Khánh Nam cảnh cáo cô: “Đừng chống đối lại tôi.”

Bạch Nguyệt nhẫn nhịn bước tới ngồi xuống bàn ăn, cô muốn xem xem rốt cuộc họ còn có thể ghê tởm tới đâu nữa.

“Vừa may em có chuẩn bị thêm mấy suất bít tết nữa, chị à, chị đợi em vài phút nhé.” Hình Cẩm Nhi vừa cười vừa nói rồi đi vào bếp.

Cô ta lấy miếng thịt bò bít tết đã ướp sẵn, cho thêm một lát ớt, không hề bỏ vào lò nướng mà để luôn vào trong khay rồi bung đến đặt trước mặt Bạch Nguyệt.

“Chị à, chị ăn nhiều vào nhé, không đủ thì em lại đi làm thêm.” Giọng nói của cô ta vô cùng ngọt ngào, ngồi xuống bên cạnh Tô Khánh Nam, dáng dấp như một người phụ nữ chủ gia đình thực thụ.

Bạch Nguyệt khép mắt lại, đôi lông mi dài che khuất cửa sổ tâm hồn.

Tô Khánh Nam đang nhìn chăm chăm vào biểu hiện của Bạch Nguyệt.

Hắn muốn thấy cô ghen tị, tức giận, dù là đối đầu gay gắt cũng được.

Nhưng không hề có.

Không khỏi thấy hơi thất vọng.

Hình Cẩm Nhi nhìn thấy ánh mắt của Tô Khánh Nam nhìn Bạch Nguyệt.

Cô ta sao có thể cho phép người đàn ông của mình lại nhìn người phụ nữ khác.

Tay của cô ta chạm vào đầu gối của Tô Khánh Nam, từ từ nhấc tay lên, đâm vào một miếng chuối: “Đây là món em thích ăn nhất.”

Tô Khánh Nam nhìn Hình Cẩm Nhi đầy nuông chiều: “Em thích thì ăn nhiều một chút đi.”

Hình Cẩm Nhi càng nũng nịu: “Chị, em quên không lấy dấm, chị có thể giúp em xem trong bếp có không?”

Bạch Nguyệt không hề thay đổi sắc mặt, đứng lên đi vào bếp.

Hình Cẩm Nhi lập tức hôn một cái lên mặt của Tô Khánh Nam: “Khánh Nam, em muốn, nhân lúc chị không có ở đây.”

Tô Khánh Nam không thể cự tuyệt được với những người phụ nữ xinh đẹp lại nóng bỏng, hôn cô ta, ánh mắt nhìn chăm chăm vào trong bếp.

Bạch Nguyệt có thể nhìn qua kính cửa sổ cũng biết được họ đang làm gì.

Dạ dày cô hơi lâm râm đau, không biết là do đói hay là do buồn nôn nữa.

Rót một chút nước, đứng ở cửa sổ, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Đề cho họ có thêm thời gian, Hình Cẩm Nhi giải quyết vấn đề sinh lý cho Tô Khánh Nam, cô cũng sẽ an toàn hơn.

Tô Khánh Nam thấy cô mãi không quay đầu lại thấy hơi bức mình, buông Hình Cẩm Nhi ra, gọi với vào bếp: “Không tìm thấy thì thôi đi, dù sao thì tôi cũng không thích ăn dấm.”

Bạch Nguyệt thờ dãi, ánh mắt hơi mất kiên nhẫn, xoay người lại nhìn thấy ánh mắt đầy khiêu khích của Hình Cẩm Nhi.

“Chị, mau đến đây ăn đi, nguội sẽ không ngon đâu.”

Bạch Nguyệt ngồi xuống, cắt một miếng thịt bò, nhìn thấy vẫn còn vết máu.

Một sự tức giận trào dâng trong lòng, thẳng lên não, cô chưa từng thấy người phụ nữ nào ác độc như vậy, vút thìa vào trong khay.

“Khánh Nam, em sợ quá.” Hình Cẩm Nhi rúc vào lòng Tô Khánh Nam.

Tô Khánh Nam nhìn thấy Bạch Nguyệt rốt cuộc cũng có phản ứng, cười lớn, ôm lấy eo của Hình Cẩm Nhi: “Cô bị sao vậy, đây là món ăn mà Cẩm Nhi đã vất vả lắm mới làm xong, cô xem bây giờ cô giống thứ gì chứ?”

“Tôi thế nào chứ?” Bạch Nguyệt hỏi lại, ánh mắt ửng hồng: “Tôi là người đàn bà đánh đá, tôi là người hay ghen tuông, cuộc sống của tôi và anh là địa ngục, sao chúng ta không kết thúc đi.”

Sắc mặt của Tô Khánh Nam trầm xuống một cách đáng sợ: “Cô lại uống nhầm thuốc sao, tôi đã nói rồi, đừng có chống đối tôi.”

“Thế nào gọi là chống đối?” Làn nước mắt nhanh chóng trào dâng trong đôi mắt cô: “Rốt cuộc anh hi vọng vợ anh sẽ là người phụ nữ như thế nào?”

Bạch Nguyệt quay đi chỗ khác, lau mặt không muốn để nước mắt rơi.

Lúc cô yêu hấn hấn lại yêu những người đàn bà khác.

Khi cô không yêu hấn nữa thì hấn lại muốn giữ cô lại.

Cuộc hôn nhân này quả thực là địa ngục.

“Cô khóc sao?” Tô Khánh Nam vô cùng kinh ngạc, trong ánh mắt thấy sự khác thường.

Trước đây, dù hấn có ở cùng với những người phụ nữ khác, cô cũng vẫn luôn kiêu ngạo, ngoại trừ việc không cho hấn chút thể diện nào ra thì từ trước tới giờ chưa từng khóc.

Hấn hơi bức bối, buông Hình Cẩm Nhi ra: “Khóc gì chứ, tôi sẽ đưa cho cô suất bít tết của tôi, đã cắt xong rồi.”

Tô Khánh Nam đặt bít tết trước mặt Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt nhìn về phía hấn.

Đã rất nhiều năm rồi, cô chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối trước mặt hấn.

Lòng tự trọng của cô, sự kiêu hãnh của cô không cho phép cô cúi đầu trước hấn.

Thế nhưng cô quá mệt mỏi rồi.

Lòng tự trọng gì chứ, sự kiêu hãnh gì chứ, cô không cần nữa, cô chỉ muốn được giải thoát.

“Tô Khánh Nam, ly hôn đi, sau khi ly hôn, anh có thể ở với bất cứ ai cũng được, tôi không muốn tiếp tục sống như thế này nữa.” Nước mắt của Bạch Nguyệt rơi lã chã.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Ngủ cùng với anh ta

Tô Khánh Nam nhìn thấy những giọt nước mắt của cô, trong lòng thất lại, không khỏi khó chịu.

Hấn không yêu Bạch Nguyệt, từ ngày đầu tiên tiếp xúc với cô, hấn đã có mục đích khác.

Hắn muốn tiếp cận Hình Bắc Xuyên.

Nhưng hắn không ngờ rằng, Hình Bắc Xuyên lại không muốn nhận đứa con gái là cô.

Hắn vô cùng hối hận, không muốn cưới cô nên đã dàn dựng vụ bắt cóc.

Khi cô thoát được ra ngoài khỏi vụ bắt cóc lại bị người ta hãm hiếp, hắn vô cùng nổi giận.

Cô cứ đòi lấy hắn cho bằng được.

Hắn muốn giết cô nên mới đồng ý cưới cô.

Nhưng khi cô muốn ly hôn, thì hắn lại hiểu được cảm giác trong lòng mình, hắn không hề muốn vậy.

Hắn không biết vì cái gì, cảm xúc hơi rối loạn: “Ly thân trước đi, ly thân một tháng, nếu như tôi thấy tôi không cần cô, thì sẽ ly hôn với cô, trong vòng một tháng cô đừng làm gì có lỗi với tôi.”

Bạch Nguyệt vui tới phát khóc, hình như đã thấy được tia nắng của hi vọng.

Cô cầm túi sách, gần như là chạy trốn, rời khỏi nơi ở của hắn.

Hình Cẩm Nhi cười vô cùng đắc ý.

Coi như là Bạch Nguyệt thức thời.

“Khánh Nam!” Đôi tay của Hình Cẩm Nhi không hề thành thật mà sờ soạng đùi Tô Khánh Nam: “Chị đi rồi, chúng ta tiếp tục thôi nào.”

Tô Khánh Nam cảm thấy không còn chút hứng thú nào cả: “Cẩm Nhi, em hãy về trước đi đã.”

“Vậy được, em sẽ đi về, nếu như không phải em hiểu anh, em cũng sẽ nghi ngờ là anh đã yêu Bạch Nguyệt rồi đó.” Hình Cẩm Nhi cố ý bỏ lại một câu nói.

Trong đôi mắt của Tô Khánh Nam khê sắc sảo, đặt cô ta lên bàn: “Em lại nói lung tung rồi, anh sẽ làm em chết luôn. Anh sao có thể yêu cô ta được.”

Hình Cẩm Nhi ôm lấy Tô Khánh Nam, yêu kiều nở nụ cười: “Được, cậu còn không được.”

Tô Khánh Nam đánh thẳng một mạch, không hề có màn dạo đầu.

Chẳng qua là hắn cảm thấy cảm xúc bây giờ vô cùng bức bối, trong lòng khó chịu không rõ ràng, nên không muốn nghĩ tới, nên muốn vận động để bỏ quên hết những suy nghĩ ấy...

- ----

Bạch Nguyệt gọi cho Lưu San.

Lưu San xin nghỉ phép về mở cửa cho cô, lo lắng: “Nguyệt à, tên khốn Tô Khánh Nam kia đã làm gì cậu?”

“Anh ta đã đồng ý ly thân, một tháng sau thì có thể ly hôn.” Bạch Nguyệt khê cười nói.

“Cuối cùng hắn cũng có một quyết định chính xác, tạm thời cậu cứ ở đây đã, tránh để cho hắn nghĩ quẩn lại tới tìm cậu. Dù sao tớ ở một mình cũng quá rộng, cậu tới đây sẽ vui vẻ hơn.” Lưu San mở cửa.

“Ừm, cảm ơn cậu, sướng quá.”

Lưu San ôm lấy vai Bạch Nguyệt: “Chúng ta cần gì phải câu nệ! Vào đi, xem phòng của cậu đi.”

Bạch Nguyệt phoi sách của Cổ Lăng Kiệt ngoài ban công trước.

Lưu San tựa vào khung cửa, khuấy tách cà phê: “Đội cậu và Tô Khánh Nam kết thúc xong, có thể bắt đầu lại với anh ta, tớ cảm thấy anh ta rất được.”

“Bởi vì quá tốt...” Bạch Nguyệt quay người lại, hỏi một cách lý trí: “Cậu cảm thấy, tớ có gì xứng với anh ta chứ?”

“Con gái không phải là muốn tìm một người đàn ông có điều kiện hơn mình sao? Quan tâm đến việc có xứng với anh ta hay không làm gì, quan trọng là phải giữ được trái tim anh ta trước đã.” Lưu San uống một ngụm cà phê, hôm nay cô ấy phải trực đêm.

Bạch Nguyệt khê cười, không hề trả lời Lưu San.

Điện thoại di động của cô văng lên.

Cô nhìn thấy là Cố Lăng Kiệt gọi tới, do dự một lát, vẫn nên nói rõ ràng thì tốt hơn.

Bây giờ cô không muốn yêu đương gì nữa, đã bị tổn thương chồng chất, cô cần có thời gian để bình tâm lại.

Bạch Nguyệt nghe điện thoại.

“Em khỏe không? Nghe nói em nghỉ năm ngày phép, bây giờ anh sẽ sắp xếp đưa mẹ em tới đó, muộn một chút, anh sẽ bảo người đưa vé máy bay đến Provence cho em, đến Provence sẽ có người chăm sóc hai mẹ con.” Cố Lăng Kiệt khẽ nói.

Nghe thấy giọng anh, cảm nhận được sự quan tâm của anh, trong lòng cô lại chua xót, thấy hơi buồn khiến nước mắt lại trào ra.

Nhưng có một số người càng tốt thì cô càng phải giữ khoảng cách.

Nợ nần, càng ít càng tốt.

“Không cần đâu, tôi không muốn ra nước ngoài, bây giờ mẹ tôi đang bệnh nặng, cũng không thích hợp để ra nước ngoài. Buổi tối, tôi muốn mời anh ăn cơm, anh có thời gian không?” Bạch Nguyệt khẽ nhắm mắt lại nói.

“Ừm, được, để anh tới đón em.”

“Một tiếng nữa gặp nhau ở trước cửa quán cà phê Sinbab ở Trung tâm quốc tế Thủy Nguyệt. Tôi cúp máy trước đây.” Bạch Nguyệt vội vàng tắt máy.

Lưu San lên cười nói: “Người đàn ông ấy, nghe lời, dễ bảo, không tồi, hôm nay hãy ngủ với anh ta luôn đi.”

“Tôi muốn nói rõ ràng với anh ta.” Bạch Nguyệt nói một cách lạnh lùng.

“Nói rõ ràng điều gì? Cậu đừng có từ chối người ta nữa.” Lưu San sốt ruột.

“Tôi sắp ly hôn, ba năm trước lại bị hãm hiếp, mẹ thì bị bệnh tâm thần, cậu cảm thấy gia đình anh ta sẽ đồng ý sao?” Bạch Nguyệt hỏi ngược lại.

“Chỉ cần có tình yêu đích thực là được, cậu sao phải tự ti, có bao nhiêu người con gái xinh đẹp hơn cậu chứ? Cậu lại bị Tô Khánh Nam gài bẫy.” Lưu San không muốn cô từ bỏ.

“Tô Khánh Nam nói trong một tháng ly thân, sẽ không làm gì, một tháng sau tôi sẽ tự do, tôi không muốn kích thích lòng ham muốn chiếm giữ của Tô Khánh Nam, chỉ muốn sống một cách bình lặng. Cố Lăng Kiệt không phải người đàn ông mà tôi có thể với tới được.” Bạch Nguyệt suy nghĩ rất rõ ràng.

“Được rồi, bây giờ cậu còn chưa ly hôn, tôi cũng không muốn ép cậu, nhưng Nguyệt à, cậu hãy cân nhắc cho bản thân mình, chứ không phải lúc nào cũng nghĩ cho người khác, người chịu thiệt lại chính là cậu.” Lưu San nói một cách đau lòng.

“Ít ra thì tôi cũng không hổ thẹn với lương tâm mình.” Bạch Nguyệt đi vào phòng, cầm thẻ ngân hàng, đi tới ngân hàng rút hết tiền ra.

Khi cô tới cửa Sinbab, Cố Lăng Kiệt đã tới rồi, đang ngồi ở vị trí gần cửa sổ.

Ánh nắng chiếu rọi vào gương mặt của anh, hình như anh có chút tâm sự, đôi mắt khẽ nhắm lại, khuấy tách cà phê trong vô thức, cũng không hề uống, ngẩng đầu lên.

Anh thấy cô, đặt tờ năm trăm trên bàn rồi đứng dậy đi về phía cô.

“Em vẫn khỏe chứ?”

“Anh vẫn khỏe chứ?”

Hai người đồng thanh nói.

Bạch Nguyệt cười.

Dù cho anh không khỏe thì cô cũng có thể làm gì chứ, không có liên quan gì là tốt nhất.

“Tầng bốn có rất nhiều đồ ăn, anh muốn ăn gì?” Bạch Nguyệt hỏi.

“Gì cũng được.” Cố Lăng Kiệt khẽ nói, đưa cô một tuýp thuốc: “Đây là thuốc bạn anh làm, bôi vào vết sẹo sẽ không để lại sẹo.”

Đôi mắt Bạch Nguyệt trầm xuống, phủ kín một lớp sương mù, không hề từ chối, nhận tuýp thuốc của anh.

Một lát sau, họ lên tầng bốn, Bạch Nguyệt đi tới một nhà hàng kiểu Tây cao cấp.

Cố Lăng Kiệt ngồi đối diện với Bạch Nguyệt: “Nếu em không yên tâm về tình hình bệnh của mẹ em, anh có thể cử nhân viên y tế đi cùng.”

“Thủ trưởng.” Bạch Nguyệt gọi.

Anh tốt thì cô cũng không thể tiếp nhận được.

Cô gọi như thế khiến ánh mắt của anh trở nên ảm đạm.

“Đáng nhẽ muốn làm bạn với anh, dù sao anh cũng có thân phận cao quý, nịnh nọt cũng không với tới, sau đó tôi nghĩ, tôi làm gì có tư cách để làm bạn với anh kia chứ?”

Sắc mặt Cố Lăng Kiệt lạnh lùng, nheo mắt lại: “Em có ý gì vậy?”

Bạch Nguyệt cúi đầu.

Những lời nói tàn nhẫn, nói lúc nào cũng rất tàn nhẫn.

Không phải sao?

“Tôi muốn sống yên ổn, một cuộc sống hoàn toàn bình thường.”

“Sao anh lại khiến em sống không yên ổn, không bình thường chứ, Bạch Nguyệt, em đã yêu anh sao?” Cố Lăng Kiệt hỏi lại, cảm ngắc lên, lồng ngực phập phồng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: BẠCH NGUYỆT CHÚNG TA HÃY YÊU NHAU ĐI Yêu_

Yêu?

Cô làm gì có tư cách chứ.

Bạch Nguyệt đang muốn giải thích, liếc nhìn lại thấy một gương mặt rất quen thuộc đang bước vào, hình như là bạn của Tô Khánh Nam, tên là Chương Tùng, chính là người lần trước đã gọi cô là nữ vương ở thành phố H rồi lại bị cô trối lại.

Cô không muốn để hắn ta nhìn thấy, tránh để hắn ta nói lung tung với Tô Khánh Nam khiến chuyện thêm phiền phức.

Bạch Nguyệt không kịp suy nghĩ gì, chui xuống dưới gầm bàn.

Cố Lăng Kiệt: “...”

Anh bức bối chau mày lại, lật khăn trải bàn lên: “Em đang làm gì vậy?”

“Gặp phải người quen, tôi không muốn bị anh ta trông thấy.” Bạch Nguyệt vội vàng giải thích.

Cô thấy Chương Tùng đang đi về phía này, nên kéo khăn trải bàn xuống.

Trong lòng Cố Lăng Kiệt vô cùng tức giận nhìn lên: “Anh lại khiến em phải mất mặt thế sao?”

Cô muốn kéo khăn trải bàn xuống thì anh lại không cho.

Bạch Nguyệt thấy không thể kéo khăn xuống được, Chương Tùng sắp tới nơi rồi, không thể kịp đổi chỗ trốn.

Cô đành giấu mặt vào đùi của Cố Lăng Kiệt.

Á...

Cô giấu mặt sai chỗ rồi.

Cô có thể cảm nhận được, cái đó đang to dần lên một cách nhanh chóng.

Cơ thể của thủ trưởng Cổ thực sự quá nhạy cảm.

Cô ân hận đến nỗi tai đỏ ửng cả lên.

Thế nhưng Chương Tùng lại một mực bước tới cạnh Cổ Lăng Kiệt.

“Thủ trưởng Cổ, anh khỏe chứ, không ngờ lại có thể gặp anh ở đây, công ty của tôi có quan hệ làm ăn với Cổ thị, trong buổi tiệc tối lần trước lại không có cơ hội được gặp anh.” Chương Tùng tỏ ra thân thiết hàn huyên vài câu.

Sắc mặt Cổ Lăng Kiệt trùng xuống, ánh mắt không hề nhìn Chương Tùng, chỉ nói với giọng lạnh lùng: “Cút.”

Chương Tùng cũng là một người có mắt nhìn người.

Hắn ta nhìn thấy có một cô gái đang ngồi xỏm cúi đầu vào chân thủ trưởng Cổ... cứ thế trong đầu hiện ra một cảnh nóng bỏng, biết mình đã làm hỏng chuyện tốt đành xin lỗi: “Anh cứ tự nhiên, cứ tự nhiên.”

Bạch Nguyệt thấy Chương Tùng bỏ đi, nhưng vẫn chưa đi xa, ngồi ở chỗ cách đó không xa, rồi lại cầm điện thoại, nhấn cái gì đó, thì thoảng lại nhìn về phía họ.

Cô nghi ngờ là hắn ta có chém gió gì với Tô Khánh Nam không.

Nếu lúc này cô đi ra, bị Chương Tùng nhìn thấy thì chắc chắn là xong đời.

Bạch Nguyệt không dám bước ra.

Cổ Lăng Kiệt nhìn cô một lúc, ánh mắt sâu thẳm lóe sáng, buông khăn trải bàn xuống, gọi điện cho trung tá Thượng: “Bây giờ tôi đang ở nhà hàng đồ Tây tầng bốn của Quốc tế Thủy Nguyệt, trong vòng 10 phút nữa, hãy dọn dẹp hết người trong nhà hàng đi.”

Bạch Nguyệt vô cùng cảm động nhìn Cổ Lăng Kiệt.

Anh cũng không hề nhìn cô, toàn thân toát ra hơi thở của người lãnh đạo, thời gian dần trôi, lửa giận càng ngày càng tăng.

Trung tá Thượng đã đưa một nhóm người tới, nhanh chóng đưa hết người trong tiệm ra ngoài, trong bán kính 10m xung quanh nhà hàng không cho phép ai được tiếp cận nhà hàng kiểu Tây đó.

Anh kéo Bạch Nguyệt ra, ôm lên bàn.

Bạch Nguyệt có một dự cảm rất xấu.

Cho tới tận bây giờ, cô chưa bao giờ thấy đáng sợ tức giận của anh như vậy, giống như một con thú hoang đang đói bụng vậy.

Anh cúi đầu xuống, hôn lên môi cô một cách hung dữ, vô cùng mãnh liệt như muốn nuốt hết hơi thở của cô, giống như trừng phạt vậy, cắn nuốt mạnh mẽ.

Bạch Nguyệt chỉ có thể cảm nhận bờ môi mình rất đau.

Cô không muốn có bất cứ quan hệ mờ ám nào với anh cả nên gắng sức đẩy vai anh ra.

Cô càng đẩy anh ra, anh lại càng mất lý trí, giữ chặt tay cô đặt lên trên mặt bàn.

Bạch Nguyệt bị ép nằm lên bàn, đối diện với đôi mắt đỏ ngầu của anh.

Lòng ngực của Cổ Lăng Kiệt phập phồng, nhìn chăm chăm vào cô, giống như thể cô là một món ăn vậy.

“Bạch Nguyệt, chúng ta hãy yêu nhau đi.” Cổ Lăng Kiệt khẽ nói, cúi đầu xuống, kéo chân cô lên.

Những nụ hôn tình tế dày đặc đi từ chân cô lên.

Bạch Nguyệt sợ tới mức chân run lẩy bẩy.

“Cổ Lăng Kiệt, chúng ta không thể như vậy được, tôi đã là phụ nữ có chồng, chúng ta không thể có kết quả gì đâu, anh yêu tôi thì tôi chỉ khiến anh mất hết danh vọng thôi.” Bạch Nguyệt cố gắng khiến anh tỉnh táo trở lại.

Cổ Lăng Kiệt cười xòa.

“Em cảm thấy anh quan tâm đến thân phận của em sao? Không phải em sắp ly hôn rồi sao? Ngoài ra, ai nói với em, anh yêu em thì sẽ mất hết danh vọng chứ?” Cổ Lăng Kiệt chất vấn.

“Chúng ta như thế này không hợp lý chút nào, dù sao tôi vẫn chưa ly hôn mà?” Bạch Nguyệt cố gắng giãy giụa xuống khỏi bàn.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô rất lạnh lùng, sự âm đạm trong ánh mắt càng sâu hơn.

Cô đã không đồng ý thì anh miễn cưỡng cũng có ích gì.

Cố Lăng Kiệt thả lỏng tay ra, hững hờ: “Em đi đi.”

Bạch Nguyệt dừng lại một lát, đứng dậy khỏi bàn.

Cố Lăng Kiệt ngồi lại chỗ cũ, lạnh lùng nhìn cô.

Bạch Nguyệt không dám nhìn vào anh, cúi đầu nói: “Sự giúp đỡ của thủ trưởng, tôi luôn ghi nhớ trong lòng, sẽ luôn chúc phúc cho anh.”

“Cút.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói, càng ngày càng lạnh nhạt.

Thứ anh muốn không phải sự chúc phúc của cô mà chính là cô.

Bạch Nguyệt lấy tiền trong túi ra, đặt lên trên bàn: “Tiền mỹ phẩm và tiền quần áo của anh.”

Nói xong cô buồn bã bỏ đi.

Ánh mắt của Cố Lăng Kiệt liếc qua.

Đúng thật là cô muốn tính toán rõ ràng với anh, muốn phân định rạch ròi khoảng cách.

Anh gạt hết số tiền trên bàn xuống đất...

- ----

Mấy ngày hôm sau, Bạch Nguyệt cũng không nghỉ phép năm nữa.

Tô Khánh Nam gần như đã biến mất vậy, không còn gọi điện cho cô nữa.

Cũng không có những người phụ nữ khác của anh ta tới đây khiêu khích nữa.

Cuộc sống trở nên quá yên bình.

Thi thoảng, cô cũng nhớ tới Cố Lăng Kiệt, người đàn ông vô cùng ngạo mạn, cao quý đó.

Ở bên cạnh anh một thời gian, cũng đủ để có những hồi ức khiến cô muốn trân trọng, sưởi ấm cho cô rất lâu, rất lâu nữa.

Đến thứ sáu, cô cũng không tới thăm mẹ.

Mẹ nói lần sau hãy dẫn Tô Khánh Nam tới.

Cô làm sao có thể dẫn Tô Khánh Nam tới cơ chứ.

Bạch Nguyệt gọi điện thoại cho y tá bên đó, dặn dò về việc gội đầu, tắm rửa và cắt móng tay.

Cô cũng không dám đến đó.

“Cộc cộc cộc.” Tiếng đập cửa vang lên, Luru San đứng ở cửa ra vào, tiếc nuối thay cho cô: “Cậu lại từ chối một người đàn ông tốt như vậy mà không hề hỏi tiếc chút nào sao?”

“Những ngày tháng hiện tại chính là những gì tớ nghĩ tới.” Bạch Nguyệt bình thản đứng dậy, dọn dẹp lại bàn ghế.

“Tớ cảm thấy cậu đang hối hận.” Luru San khẽ nói.

Bạch Nguyệt ngược mắt lên nhìn về phía Luru San: “Bởi vì tớ biết, tớ quyết định như vậy là đúng, đi thôi, tớ nay tớ sẽ nấu cho cậu món gì đó thật ngon.”

Bạch Nguyệt cúi tắt ra, móc lên móc treo quần áo, kéo tay Luru San.

Luru San liếc nhìn Bạch Nguyệt, luôn cảm thấy cô không hề vui vẻ gì.

Cô nghĩ phải làm gì đó cho Bạch Nguyệt, ít nhất là đừng bỏ lỡ Cố Lăng Kiệt.

Buổi tối, Luru San cố tình kéo Bạch Nguyệt đi làm tóc.

Cô ấy âm thầm gọi điện cho Cố Lăng Kiệt.

Đầu dây bên Cố Lăng Kiệt có người nghe.

“A lô, xin chào, tôi là bạn của Bạch Nguyệt, tên là Luru San.” Luru San khẽ nói.

“Ừm.” Cố Lăng Kiệt nói với giọng rất nặng nề.

“Tôi nói anh nghe, bạn tôi là một người sống rất nội tâm, cô ấy luôn thích giấu mọi chuyện ở trong lòng, anh biết vì sao cô ấy lại từ chối anh không?” Luru San nói.

Cố Lăng Kiệt ở đầu dây bên kia không hề lên tiếng.

Luru San lại nói tiếp: “Thực ra cô ấy rất thích anh.

Anh còn nhớ không, anh có một quyển sách tiếng Nga cô ấy vẫn đang cầm?

Trước đó quyển sách ấy bị tên khốn Tô Khánh Nam vứt xuống hồ.

Cô ấy quý mến nó vô cùng, đã mang sách của anh đi phơi khô, sau đó lại còn đi khắp nơi tìm kiếm, rồi mua một quyển giống y chang nữa.

Bây giờ mỗi ngày cô ấy đều ở nhà học tiếng Nga, còn chép lại những gì anh đã ghi ở trong quyển sách đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 49: Hẹn cậu cố

“Như vậy không thể chứng minh là cô ấy thích tôi? Có lẽ là cô ấy chỉ thấy là đang nợ tôi quyển sách tiếng Nga mà thôi.” Cố Lăng Kiệt nói một cách đầy chế diễu.

Nhớ tới việc Bạch Nguyệt trả lại tiền cho anh, ánh mắt anh lại vô cùng âm đạm.

“Cô ấy thích anh, tôi dám đảm bảo như vậy, cô ấy thường xuyên ôm quyển sách tiếng Nga đến ngăn người ra, đứng rồi, cô ấy từ chối anh là vì cô ấy đã nói rõ với Tô Khánh Nam rằng ly thân một tháng sau đó cô ấy có thể ly hôn, cô ấy sợ sẽ bị thay đổi, nên mới muốn rõ ràng với anh.” Luru San vội vàng nói.

Cố Lăng Kiệt khẽ nhú mày, trầm mặc.

Luru San thấy thủ trưởng Cố không nói gì, thực sự không biết anh đang nói gì, tiếp tục nói: “Anh có thể chủ động hơn một chút không? Nguyệt là một người rất bị động, tốt nhất là làm cái gì đó thật bá đạo cứng rắn chẳng hạn.”

Cố Lăng Kiệt: “...”

Anh bá đạo cứng rắn có tác dụng gì không?

Chỉ sợ Bạch Nguyệt lại hận anh đến chết.

“Tôi nói cho anh biết, Bạch Nguyệt và chồng cô ấy chưa từng quan hệ, con gái mà, cũng phải có nhu cầu chứ, anh cứ để cho cô ấy thoải mái, chắc chắn là cô ấy sẽ một lòng một dạ ở bên anh.” Luru San nói với giọng xấu xa.

Nếu như Bạch Nguyệt biết cô ấy nói như vậy với Cố Lăng Kiệt, có lẽ sẽ không còn có thể làm bạn được nữa.

“Thật sao?” Đương nhiên là Cố Lăng Kiệt không tin.

“Chuyện đó, ngày mai tôi có một cuộc hẹn xem mắt, tôi sẽ đưa Nguyệt theo cùng, đó là một vũ hội hóa trang, Nguyệt sẽ thay đổi kiểu tóc, chờ lát nữa tôi sẽ chụp rồi gửi cho anh, tôi sẽ nhắn tin địa chỉ cho anh, anh có đến không?” Luru San mời mọc.

Cố Lăng Kiệt không hề lên tiếng.

Trong lòng Luru San chưa thấy chắc chắn, không biết anh có tới không: “Tôi nhắn tin địa chỉ cho anh.”

Nói xong, cô ấy tắt điện thoại, nhắn tin địa chỉ cho Cố Lăng Kiệt.

Cố Lăng Kiệt cũng không hề nhắn tin lại.

Lưu San đành phải quay lại tiệm làm tóc.

Cô ấy đã mời quản lý của tiệm làm tóc để làm tóc cho Bạch Nguyệt.

Mặt của Bạch Nguyệt hơi nhỏ, da lại trắng, chỉ là chưa từng làm hóa chất, tóc chưa bao giờ được hấp chứ đừng nói tới nhuộm hay uốn.

Quản lý đã cắt tóc của cô thành từng tầng, sau đó xử lý hóa chất làm mềm tóc rồi nhuộm thành màu nâu.

Mặt của cô lại càng nhỏ hơn, da cũng trắng hơn nhiều, đôi mắt to tròn, gương mặt bầu bầu, lộ ra vàng trán cao, mỗi một bộ phận đều vô cùng đẹp đẽ, đẹp tới mức mê hoặc.

Bạch Nguyệt vốn dĩ đã rất đẹp rồi, giờ đây lại vô cùng quyến rũ.

“Tô Khánh Nam đúng là không có mắt, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy mà còn không cần, lại ra ngoài làm bữa.” Lưu San chụp hình Bạch Nguyệt rồi gửi cho Cố Lăng Kiệt.

“Đừng nhắc tới anh ta được không?” Bạch Nguyệt đứng dậy.

“Được, để cho tên đàn ông cận bã đó cút đi, chúng ta sẽ có những lựa chọn tốt hơn.” Lưu San cười gian.

Không biết ngày mai thủ trưởng Cố có đến không nữa?

Chà!

Vừa rạng sáng ngày hôm sau.

Lưu San đã phấn khởi trang điểm cho Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt dở khóc dở cười: “Nàng San ơi, là tớ cùng nàng đi xem mắt, chứ không phải tớ đi xem mắt, nàng phải trang điểm cho mình chứ không phải trang điểm cho tớ.”

“Nói linh tinh.” Lưu San thoa son môi cho Bạch Nguyệt: “Đương nhiên là tớ sẽ trang điểm cho bản thân rồi, nhưng cậu là bạn của tớ, nếu cậu không xinh đẹp thì sẽ cho thấy đẳng cấp của tớ rất tệ, cậu hãy ngoan ngoãn đi, lát nữa tớ chọn quần áo cho cậu.”

“Được thôi.” Bạch Nguyệt không muốn gây cản trở cho Lưu San.

Lưu San lại chọn cho cô một chiếc váy cánh dơi bằng vải lụa màu trắng, bên trong là cúp ngực màu đen.

Vải lụa màu trắng mỏng manh khiến có thể nhìn thấy vòng eo mảnh khảnh của Bạch Nguyệt thoát ẩn thoát hiện.

Trước đây Bạch Nguyệt luôn mặc vô cùng kín đáo, che dấu thân hình vô cùng đẹp của mình.

Cô ấy thực sự hi vọng thủ trưởng Cố sẽ bị Bạch Nguyệt mê hoặc, sau đó... hi hi hi.

Lưu San càng nghĩ càng phấn khởi.

Cô ấy thực rất mong chờ vũ hội xem mắt ngày hôm nay.

Bạch Nguyệt nhìn Lưu San chuẩn bị cho cô ba bộ quần áo, bản thân cô ấy cũng mang theo ba bộ quần áo, còn chuẩn bị cả áo tắm.

Cô hỏi một cách kinh ngạc: “Mang nhiều quần áo vậy làm gì?”

“Chỗ đó hơi xa, lại ở gần biển, mọi người đã hẹn nhau là đi hai ngày, tối nay sẽ ở lại đó, tớ mang thêm vài bộ sẽ không sai đâu, đến lúc đó bỏ vào cốp sau xe.” Lưu San giải thích.

“Các cậu đi xem mắt tận hai ngày cơ á?”

Lưu San nhún vai: “Bố tớ yêu cầu như thế, có lẽ hi vọng là tớ một phát ăn ngay, ông ấy nhiều tuổi rồi, tóm lại là rất sốt ruột, tớ đành phối hợp với ông ấy thôi, đúng rồi, quên chưa nói với cậu, người phụ nữ lần trước tớ ghi âm đã mất tích rồi.”

“Có lẽ cô ta không dám đắc tội với Tô Khánh Nam, bỏ đi, bây giờ dù sao đi nữa tớ với Tô Khánh Nam cũng đã ly thân rồi, một tháng sau có lẽ sẽ ly hôn.”

“Vậy cậu cũng xem mắt đi, chuẩn bị sẵn đâu mắt mắt gì.” Lưu San nói như một kẻ trộm.

“Như thế không hay đâu, đi thôi.” Bạch Nguyệt giúp Luru San xách hành lý.

Nơi xem mắt đúng là rất xa.

Luru San phải lái xe mất ba tiếng mới tới nơi.

Nhưng nơi đó rất đẹp.

Một dãy biệt thự hướng mặt ra biển.

Phía ngoài biệt thự là bãi cát dài.

Trên bờ cát để rất nhiều ô che nắng, ghế nằm và những cô gái mặc bikini vô cùng xinh đẹp và có cả những căn nhà cỏ vô cùng đẹp mắt.

Những chiếc xe đồ ở biệt thự đều là những chiếc xe hạng sang.

Bạch Nguyệt bước xuống khỏi xe, gió biển thổi vào mặt, khiến mấy lọn tóc tung bay.

Không khí khoan khoái dễ chịu, khiến cho tinh thần vô cùng thanh thản.

Luru San nhìn về phía bãi biển, bởi vì mọi người đều đang đeo mặt nạ, nên cô ấy không thể nhận ra đâu là Cố Lăng Kiệt.

Cũng không biết Cố Lăng Kiệt có tới hay không nữa?

Cô kéo Bạch Nguyệt đi về phía bãi biển, hai người vệ sĩ chặn họ lại, sắc mặt không hề thay đổi nói: “Cậu Thẩm đã cản dận, người mới tới phải đăng ký, sắp xếp xong phòng nghỉ trước đã.”

“À, biết rồi.” Luru San đi theo vệ sĩ đến biệt thự đăng ký trước.

Trước khi bước vào biệt thự, họ đi qua một căn phòng nhỏ, bên trong có sáu vệ sĩ vô cùng cao lớn.

Luru San đăng ký xong bằng tên của mình.

Vệ sĩ tra trong danh sách, xác định là có Luru San thì mới đưa cho cô ấy thẻ phòng, thẻ đeo rồi cho vào.

Luru San hơi lo lắng, nếu như không chế số lượng, vậy thì Cố Lăng Kiệt làm sao có thể vào được.

“Chúng ta đi xem phòng một chút đi.” Luru San thở dài nói.

Vệ sĩ mở cửa.

Rèm cửa bên trong được kéo lên, có hơi tối.

Phòng khách được trang trí vô cùng tỉ mỉ, giống như một quán bar vậy.

Quầy bar, đèn neon, đèn tròn xoay, đèn nháy, bục nhảy, dàn âm thanh, rượu ngon, âm nhạc, phụ nữ, trai đẹp...

Bạch Nguyệt cùng với Luru San cất xong hành lý thì đi đến phòng khách.

Họ chọn một góc nhỏ.

Bạch Nguyệt nhìn về phía bục nhảy.

Một người phụ nữ đeo mặt nạ đang hát, trên người đeo thẻ, là số 05.

Giọng hát của cô ta vô cùng ngọt ngào, rất nhiều người đến nghe cô ta hát.

“Lần này xem mắt sao lại nhiều người vậy? Cậu chắc chắn cậu không tới nhầm chỗ chứ? Tớ có cảm giác giống như là đang tuyển chọn người đẹp vậy.” Bạch Nguyệt nghi ngờ.

Luru San nhún vai: “Ai mà biết được, bố tớ bảo tớ, có tình sắp xếp những người chưa lập gia đình tới, chúng ta cứ xem xem, có thêm chút kiến thức, dù sao cũng không mất mát gì.”

“Ừm.” Bạch Nguyệt đành đáp lại.

Vệ sĩ đẩy cửa ra.

Người đi vào là một người đàn ông đeo mặt nạ sói.

Anh mặc một bộ vest cắt may thủ công kiểu Italy, tôn lên vóc dáng cao ráo, vai rộng eo thon, vô cùng khí chất.

Đôi mắt sắc như chim ưng của anh nhìn mọi người xung quanh, rồi nhìn tới Bạch Nguyệt, ánh mắt sâu xa lóng lánh sắc màu, giống như một con dã thú núp trong màn đêm đã được đánh thức...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Là cố lăng kiệt sao

Cô gái số 05 hát xong lại có cô gái khác lên hát.

“Cậu có muốn hát không?” Bạch Nguyệt hỏi Luru San.

“Để xem tình hình thế nào đã?” Luru San nói với giọng đầy lý trí, cắn hạt dưa nghe hát.

“Cô này tư chất hơi kém, còn chưa phát triển hết, ai vậy chứ?” Người đàn ông mang số 10 ở trước mặt Luru San hỏi người đàn ông ở bên cạnh.

“Không biết, họ có thể dẫn thêm người tới, có một số người tôi cũng không biết, chưa từng gặp.” Thẩm Diên Dũng cũng miễn cưỡng nói, nhìn về phía Luru San, nhếch mép lên.

Luru San liếc nhìn Thẩm Diên Dũng.

Cười cái gì mà cười!

Sao cô ấy lại cảm thấy giọng nói của người này rất quen.

“Sao lại không có ai có dáng người đẹp như? Như thế mà cũng dám tới, đúng là sỉ nhục con mắt của tôi.” Số 10 nói với giọng khinh bỉ.

Luru San cảm thấy không ra gì.

“Nguyệt à, chúng ta ra ngoài bãi biển chơi đi.” Luru San kéo Bạch Nguyệt đi.

Cô ấy đi nhanh quá nên không chú ý tới đầu bếp đang bung đồ ăn tới, suýt nữa đâm sầm vào Bạch Nguyệt.

Người đàn ông đeo mặt nạ sói nhanh tay đón lấy, kéo tay của Bạch Nguyệt lại.

Luru San còn chưa biết chuyện gì xảy ra, khi quay đầu lại thì thấy Bạch Nguyệt đã ở trong lòng ngực của người đàn ông đeo mặt nạ sói.

“Đi phải nhìn đường chứ, cứ đi lung tung như vậy sao, thật là thô lỗ.” Người đàn ông đeo mặt nạ sói khẽ nói.

Giọng điệu của anh vô cùng cứng rắn, bá đạo, sắc bén và lạnh lùng.

Giọng nói ấy vô cùng giống... Cố Lăng Kiệt.

Tình trạng của Bạch Nguyệt đã cứng đờ, kinh ngạc nhìn anh.

Tim đập thình thịch, đập rất nhanh.

Có lẽ là cô bị điên rồi, chỉ nghe thấy giọng nói giống Cố Lăng Kiệt thì tim lại đập nhanh tới vậy.

Làm sao Cố Lăng Kiệt lại có thể tham gia những cuộc xem mắt như thế này được cơ chứ.

“Nguyệt à, cậu không sao chứ.” Luru San kéo Bạch Nguyệt ra.

Bạch Nguyệt lắc đầu: “Không sao.”

Luru San nhìn thoáng qua người đàn ông đeo mặt nạ sói: “Bạn tôi là người phụ nữ của Cố Lăng Kiệt, anh đừng có ý định gì với cô ấy cả.”

Mặt Bạch Nguyệt đỏ bừng lên, may là được giấu đằng sau chiếc mặt nạ.

Từ bao giờ mà cô lại trở thành người phụ nữ của Cố Lăng Kiệt vậy.

Bởi vì quá mất mặt, nên cô nhanh chóng rời khỏi biệt thự.

Trên bờ cát sóng biển đang vỗ rì rào.

Một chiếc Maserati phiên bản giới hạn đang đứng ở trung tâm hoa hồng.

Mà hoa hồng được xếp thành hình trái tim.

Hai sợi dây lụa màu đỏ thắt ở đằng sau xe, gió biển thổi vào tung bay trên không trung, vô cùng lãng mạn.

Lưu San kéo Bạch Nguyệt đến hóng hớt.

Tô Khánh Nam bước xuống khỏi xe, cười một nụ cười mê hoặc.

Trên tay hắn cầm một quả bóng bay hình trái tim, phía dưới quả bóng bay hình trái tim là chiếc chìa khóa xe Maserati, đi về phía Hình Cẩm Nhi đang ở trong đám người đó.

“Oa, người đàn ông ấy thật đẹp trai.” Một số người ồn ào, các cô gái nhìn Hình Cẩm Nhi một cách ngưỡng mộ.

“Anh đã đến Mỹ để mua chiếc xe mà em thích, sao em lại không ngoan, anh vừa về đã thấy em đi xem mắt, em muốn chọc giận anh phải không?” Tô Khánh Nam nói, giọng điệu vô cùng cưng chiều.

Hình Cẩm Nhi thẹn thùng nhận quả bóng từ tay Tô Khánh Nam.

Kiểu dáng mới, hàng đặt theo yêu cầu, Maserati, thế nào đi nữa cũng phải đáng giá hơn mười tỷ.

“Em đi cùng bạn tới đây.” Hình Cẩm Nhi giải thích.

Tô Khánh Nam nắm lấy cổ tay cô ta, mặc kệ đám người đang đứng xem cúi đầu xuống hôn lên môi Hình Cẩm Nhi.

Xung quanh vang lên tiếng ủng hộ.

Lưu San tức giận nghiêng răng nghiêng lợi: “Tô Khánh Nam có ý gì vậy, là chồng người khác lại đi lấy lòng người phụ nữ khác, tên khốn này cũng có thú vui tao nhã đây, dám bỏ ra mười tỷ, cũng hào phóng đấy, sao tớ chưa từng thấy hắn hào phóng với cậu như thế bao giờ.”

Bạch Nguyệt mỉm cười.

Cô còn bình tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng, nhìn thấy họ ngọt ngào như vậy, cô lại thấy có lẽ sẽ nhanh chóng được ly hôn thôi.

Lưu San đi ra ngoài, gọi điện cho Cố Lăng Kiệt.

Đầu dây bên kia Cố Lăng Kiệt nghe máy.

“Thủ trưởng à, anh đã tới chưa? Bạch Nguyệt bị người ta trêu đùa.” Lưu San giả vờ đáng thương.

“Tôi thấy hết rồi, không cần lo lắng.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Anh đã thấy, lẽ nào đã tới rồi?

Lưu San vui mừng nhìn xung quanh.

Cô ấy nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ sói cũng đang nghe điện thoại, cô ấy nhanh chóng chạy tới đứng trước mặt anh.

“Thủ trưởng Cố.” Lưu San thận trọng hỏi.

“Ừm.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng trả lời.

“Tốt quá rồi, anh đến thật rồi, lát nữa tôi đưa Bạch Nguyệt về phòng đi, chúng tôi ở phòng 3022, anh hãy nói chuyện với cô ấy đi, Bạch Nguyệt thích anh đó, ha ha, tôi trốn trước đây.” Lưu San vui vẻ nói.

Cô ấy chạy ra kéo Bạch Nguyệt về phòng.

“Nàng San ơi, sao thế?” Bạch Nguyệt không hiểu cô ấy sao lại vui vẻ tới vậy.

“Đứng ở đây làm gì, sĩ nhục đôi mắt của chúng ta, đi thôi, chúng ta về phòng đi, tớ có quà cho cậu.” Lưu San không nói thêm gì mà kéo Bạch Nguyệt về phòng.

“Rốt cuộc là quà gì vậy?” Bạch Nguyệt càng tò mò.

“Cậu tắm trước đi, tắm xong sẽ biết liền.” Luru San đẩy Bạch Nguyệt vào phòng tắm, giúp cô mở vòi nước.

“Quà gì mà sao phải tắm chứ?” Bạch Nguyệt không hiểu.

“Cậu dài dòng làm gì nhì, tớ sẽ làm hại cậu sao?” Luru San vỗ ngực nói.

Bạch Nguyệt cởi quần áo ra, Luru San ôm đồng quần áo của cô đi ra.

“Sao cậu lại lấy quần áo của tớ vậy?”

“Lát nữa sẽ mang vào cho cậu.” Luru San không hề quay đầu lại.

Bạch Nguyệt càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ, cô tắm xong nhưng cũng không thấy Luru San mang quần áo đến cho.

“Nàng San à, nàng San ơi!” Bạch Nguyệt gọi.

Không có ai trả lời cô.

Bạch Nguyệt không hiểu gì cả, quần khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm, lại nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ sói đang ngồi trên ghế sofa.

Cô giật mình: “Anh là ai, sao anh có thể vào được phòng tôi?”

Cố Lăng Kiệt vẫn không nói gì, Luru San mở cửa, ngóc đầu vào, cười hi hi: “Anh ấy là người đàn ông mà tớ làm quà tặng cậu, Nguyệt à, Tô Khánh Nam đã tìm người phụ nữ khác rồi, cậu cũng nên tìm người đàn ông khác đi, không thì sẽ thiệt mất.”

Bạch Nguyệt: “...”

“Cái con nhóc này, cậu nói bậy bạ gì vậy?” Bạch Nguyệt đuổi theo Luru San.

Luru San đóng cửa lại, gài câu chốt lau nhà vào cánh cửa.

Bạch Nguyệt kéo cửa ra, nhưng không thể mở ra được.

Cô có cảm giác như bị bàn bẻ bán đứng vậy.

“Nàng San à, nàng San ơi, cậu mở cửa đi, mở cửa ra nào.” Bạch Nguyệt gõ cửa.

Luru San không hề để ý tới cô.

Bạch Nguyệt hết sức cạn lời, xoay người nhìn người đàn ông đang đeo mặt nạ sói.

Ngược lại người đàn ông đeo mặt nạ sói vô cùng bình tĩnh, nhìn cô một cách sâu sắc, không hề có hành động gì hết.

“Chuyện đó, bạn tôi đã bày ra một trò đùa ác ý, anh đừng để bụng.” Bạch Nguyệt xin lỗi.

Cố Lăng Kiệt đứng lên, đi về phía cô.

Bạch Nguyệt lùi lại theo bản năng, lưng chạm phải cánh cửa lạnh lẽo.

Cố Lăng Kiệt giơ tay, chống tay ngay cạnh đầu cô: “Anh không tin, em lại không đoán được ra anh là ai?”

Trái tim của Bạch Nguyệt đập thình thịch, tay cô run rẩy, giờ tới gần mặt nạ của Cố Lăng Kiệt, kéo nó ra.

Đúng là... Cố Lăng Kiệt.

“Sao anh lại ở đây?” Bạch Nguyệt hỏi một cách đầy kinh ngạc.

“Em cảm thấy sao?” Cố Lăng Kiệt hỏi lại, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

Trong ánh mắt sâu xa ấy phản chiếu đáng vẻ của cô.

Bạch Nguyệt nghĩ ngợi một lúc, càng ngày càng cảm thấy hành vi của Luru San vô cùng khác thường: “Là Luru San đã gọi anh tới sao?”

Cố Lăng Kiệt nâng cằm cô lên.

Hơi thở của anh phả vào mặt cô.

Trái tim của Bạch Nguyệt nhảy dựng lên, nhưng muốn bay ra khỏi cổ họng vậy.

Cố Lăng Kiệt bây giờ nhìn vô cùng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Em được thoải mái rồi thì không thêm chú ý tới anh nữa sao

Cô gái số 05 hát xong lại có cô gái khác lên hát.

“Cậu có muốn hát không?” Bạch Nguyệt hỏi Luru San.

“Để xem tình hình thế nào đã?” Luru San nói với giọng đầy lý trí, cắn hạt dưa nghe hát.

“Cô này tư chất hơi kém, còn chưa phát triển hết, ai vậy chứ?” Người đàn ông mang số 10 ở trước mặt Luru San hỏi người đàn ông ở bên cạnh.

“Không biết, họ có thể dẫn thêm người tới, có một số người tôi cũng không biết, chưa từng gặp.” Thẩm Diên Dững cũng miễn cưỡng nói, nhìn về phía Luru San, nhếch mép lên.

Luru San liếc nhìn Thẩm Diên Dững.

Cười cái gì mà cười!

Sao cô ấy lại cảm thấy giọng nói của người này rất quen.

“Sao lại không có ai có dáng người đẹp như? Như thế mà cũng dám tới, đúng là sỉ nhục con mắt của tôi.” Số 10 nói với giọng khinh bỉ.

Luru San cảm thấy không ra gì.

“Nguyệt à, chúng ta ra ngoài bãi biển chơi đi.” Luru San kéo Bạch Nguyệt đi.

Cô ấy đi nhanh quá nên không chú ý tới đầu bếp đang bưng đồ ăn tới, suýt nữa đâm sầm vào Bạch Nguyệt.

Người đàn ông đeo mặt nạ sói nhanh tay đón lấy, kéo tay của Bạch Nguyệt lại.

Luru San còn chưa biết chuyện gì xảy ra, khi quay đầu lại thì thấy Bạch Nguyệt đã ở trong lòng ngực của người đàn ông đeo mặt nạ sói.

“Đi phải nhìn đường chứ, cứ đi lung tung như vậy sao, thật là thô lỗ.” Người đàn ông đeo mặt nạ sói khẽ nói.

Giọng điệu của anh vô cùng cứng rắn, bá đạo, sắc bén và lạnh lùng.

Giọng nói ấy vô cùng giống... Cố Lăng Kiệt.

Tình trạng của Bạch Nguyệt đã cứng đờ, kinh ngạc nhìn anh.

Tim đập thình thịch, đập rất nhanh.

Có lẽ là cô bị điên rồi, chỉ nghe thấy giọng nói giống Cố Lăng Kiệt thì tim lại đập nhanh tới vậy.

Làm sao Cố Lăng Kiệt lại có thể tham gia những cuộc xem mắt như thế này được cơ chứ.

“Nguyệt à, cậu không sao chứ.” Luru San kéo Bạch Nguyệt ra.

Bạch Nguyệt lắc đầu: “Không sao.”

Luru San nhìn thoáng qua người đàn ông đeo mặt nạ sói: “Bạn tôi là người phụ nữ của Cố Lăng Kiệt, anh đừng có ý định gì với cô ấy cả.”

Mặt Bạch Nguyệt đỏ bừng lên, may là được giấu đằng sau chiếc mặt nạ.

Từ bao giờ mà cô lại trở thành người phụ nữ của Cố Lăng Kiệt vậy.

Bởi vì quá mất mặt, nên cô nhanh chóng rời khỏi biệt thự.

Trên bờ cát sóng biển đang vỗ rì rào.

Một chiếc Maserati phiên bản giới hạn đang đứng ở trung tâm hoa hồng.

Mà hoa hồng được xếp thành hình trái tim.

Hai sợi dây lụa màu đỏ thắt ở đằng sau xe, gió biển thổi vào tung bay trên không trung, vô cùng lãng mạn.

Lưu San kéo Bạch Nguyệt đến hóng hớt.

Tô Khánh Nam bước xuống khỏi xe, cười một nụ cười mê hoặc.

Trên tay hắn cầm một quả bóng bay hình trái tim, phía dưới quả bóng bay hình trái tim là chiếc chìa khóa xe Maserati, đi về phía Hình Cẩm Nhi đang ở trong đám người đó.

“Oa, người đàn ông ấy thật đẹp trai.” Một số người ồn ào, các cô gái nhìn Hình Cẩm Nhi một cách ngưỡng mộ.

“Anh đã đến Mỹ để mua chiếc xe mà em thích, sao em lại không ngoan, anh vừa về đã thấy em đi xem mắt, em muốn chọc giận anh phải không?” Tô Khánh Nam nói, giọng điệu vô cùng cưng chiều.

Hình Cẩm Nhi thẹn thùng nhận quả bóng từ tay Tô Khánh Nam.

Kiểu dáng mới, hàng đặt theo yêu cầu, Maserati, thế nào đi nữa cũng phải đáng giá hơn mười tỷ.

“Em đi cùng bạn tới đây.” Hình Cẩm Nhi giải thích.

Tô Khánh Nam nắm lấy cổ tay cô ta, mặc kệ đám người đang đứng xem cúi đầu xuống hôn lên môi Hình Cẩm Nhi.

Xung quanh vang lên tiếng ủng hộ.

Lưu San tức giận nghiêng răng nghiêng lợi: “Tô Khánh Nam có ý gì vậy, là chồng người khác lại đi lấy lòng người phụ nữ khác, tên khốn này cũng có thú vui tao nhã đấy, dám bỏ ra mười tỷ, cũng hào phóng đấy, sao tớ chưa từng thấy hắn hào phóng với cậu như thế bao giờ.”

Bạch Nguyệt mỉm cười.

Cô còn bình tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng, nhìn thấy họ ngọt ngào như vậy, cô lại thấy có lẽ sẽ nhanh chóng được ly hôn thôi.

Lưu San đi ra ngoài, gọi điện cho Cố Lăng Kiệt.

Đầu dây bên kia Cố Lăng Kiệt nghe máy.

“Thủ trưởng à, anh đã tới chưa? Bạch Nguyệt bị người ta trêu đùa.” Lưu San giả vờ đáng thương.

“Tôi thấy hết rồi, không cần lo lắng.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Anh đã thấy, lẽ nào đã tới rồi?

Lưu San vui mừng nhìn xung quanh.

Cô ấy nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ sói cũng đang nghe điện thoại, cô ấy nhanh chóng chạy tới đứng trước mặt anh.

“Thủ trưởng Cố.” Lưu San thận trọng hỏi.

“Ừm.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng trả lời.

“Tốt quá rồi, anh đến thật rồi, lát nữa tôi đưa Bạch Nguyệt về phòng đi, chúng tôi ở phòng 3022, anh hãy nói chuyện với cô ấy đi, Bạch Nguyệt thích anh đó, ha ha, tôi trốn trước đây.” Lưu San vui vẻ nói.

Cô ấy chạy ra kéo Bạch Nguyệt về phòng.

“Nàng San ơi, sao thế?” Bạch Nguyệt không hiểu cô ấy sao lại vui vẻ tới vậy.

“Đứng ở đây làm gì, si nhục đôi mắt của chúng ta, đi thôi, chúng ta về phòng đi, tớ có quà cho cậu.” Lưu San không nói thêm gì mà kéo Bạch Nguyệt về

phòng.

“Rốt cuộc là quà gì vậy?” Bạch Nguyệt càng tò mò.

“Cậu tắm trước đi, tắm xong sẽ biết liền.” Luru San đẩy Bạch Nguyệt vào phòng tắm, giúp cô mở vòi nước.

“Quà gì mà sao phải tắm chứ?” Bạch Nguyệt không hiểu.

“Cậu dài dòng làm gì nhỉ, tớ sẽ làm hại cậu sao?” Luru San vỗ ngực nói.

Bạch Nguyệt còi quần áo ra, Luru San ôm đồng quần áo của cô đi ra.

“Sao cậu lại lấy quần áo của tớ vậy?”

“Lát nữa sẽ mang vào cho cậu.” Luru San không hề quay đầu lại.

Bạch Nguyệt càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ, cô tắm xong nhưng cũng không thấy Luru San mang quần áo đến cho.

“Nàng San à, nàng San ơi!” Bạch Nguyệt gọi.

Không có ai trả lời cô.

Bạch Nguyệt không hiểu gì cả, quần khăn tắm đi ra khỏi phòng tắm, lại nhìn thấy người đàn ông đeo mặt nạ sói đang ngồi trên ghế sofa.

Cô giật mình: “Anh là ai, sao anh có thể vào được phòng tôi?”

Cố Lăng Kiệt vẫn không nói gì, Luru San mở cửa, ngóc đầu vào, cười hi hi: “Anh ấy là người đàn ông mà tớ làm quà tặng cậu, Nguyệt à, Tô Khánh Nam đã tìm người phụ nữ khác rồi, cậu cũng nên tìm người đàn ông khác đi, không thì sẽ thiệt mất.”

Bạch Nguyệt: “...”

“Cái con nhóc này, cậu nói bậy bạ gì vậy?” Bạch Nguyệt đuổi theo Luru San.

Luru San đóng cửa lại, gài câu chốt lau nhà vào cánh cửa.

Bạch Nguyệt kéo cửa ra, nhưng không thể mở ra được.

Cô có cảm giác như bị bàn bẻ bán đứng vậy.

“Nàng San à, nàng San ơi, cậu mở cửa đi, mở cửa ra nào.” Bạch Nguyệt gõ cửa.

Luru San không hề để ý tới cô.

Bạch Nguyệt hết sức cạn lời, xoay người nhìn người đàn ông đang đeo mặt nạ sói.

Ngược lại người đàn ông đeo mặt nạ sói vô cùng bình tĩnh, nhìn cô một cách sâu sắc, không hề có hành động gì hết.

“Chuyện đó, bạn tôi đã bày ra một trò đùa ác ý, anh đừng để bụng.” Bạch Nguyệt xin lỗi.

Cố Lăng Kiệt đứng lên, đi về phía cô.

Bạch Nguyệt lùi lại theo bản năng, lưng chạm phải cánh cửa lạnh lẽo.

Cố Lăng Kiệt giơ tay, chống tay ngay cạnh đầu cô: “Anh không tin, em lại không đoán được ra anh là ai?”

Trái tim của Bạch Nguyệt đập thình thịch, tay cô run rẩy, giờ tới gần mặt nạ của Cố Lăng Kiệt, kéo nó ra.

Đúng là... Cố Lăng Kiệt.

“Sao anh lại ở đây?” Bạch Nguyệt hỏi một cách đầy kinh ngạc.

“Em cảm thấy sao?” Cố Lăng Kiệt hỏi lại, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

Trong ánh mắt sâu xa ấy phản chiếu đáng vẻ của cô.

Bạch Nguyệt nghĩ ngợi một lúc, càng ngày càng cảm thấy hành vi của Luru San vô cùng khác thường: “Là Luru San đã gọi anh tới sao?”

Cố Lăng Kiệt nâng cằm cô lên.

Hơi thở của anh phả vào mặt cô.

Trái tim của Bạch Nguyệt nhảy dựng lên, nhưng muốn bay ra khỏi cổ họng vậy.

Cố Lăng Kiệt bây giờ nhìn vô cùng nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Em đã là người phụ nữ của anh rồi

Tô Khánh Nam bước tới, giật lại điện thoại của Luru San, khuôn mặt hằm hằm sát khí nhìn Luru San: “Cầm Nhi, mặc quần áo rồi chúng ta đi.”

“Dựa vào đâu chứ?” Hình Cầm Nhi không can tâm.

“Bảo em mặc thì em cứ mặc đi.” Tô Khánh Nam trầm giọng, nhìn ánh mắt có chút hung ác của Luru San, cong miệng nói.

Luru San bỗng cảm thấy rùng mình.

Cô tự vỗ ngực mình.

Cô ấy đúng là đồ ngốc.

Lẽ ra phải quay lên mới phải.

Nhưng Bạch Nguyệt và Thủ Trường đã đi đâu mất rồi?

Tô Khánh Nam nhặt bộ quần áo lên.

Bạch Nguyệt sợ hãi đến mức toàn thân run rẩy, sợ khi Tô Khánh Nam nhặt quần áo lên sẽ nhìn thấy cô.

Cũng may, hắn không nhìn mà đi thẳng ra ngoài cửa.

“Trả điện thoại lại cho tôi.” Luru San tức giận hét lên.

Tô Khánh Nam xác định cô ấy không chụp được gì mới trả lại điện thoại cho Luru San.

Luru San gọi điện cho Bạch Nguyệt.

Điện thoại của Bạch Nguyệt đổ chuông.

Luru San thấy điện thoại của Bạch Nguyệt trên bàn uống trà nhưng trong phòng lại không có ai.

Cô tắt máy, đóng cửa, đi ra ngoài, nghĩ ra rồi, cô có thể gọi điện cho Cố Lăng Kiệt.

Luru San lại bấm số gọi điện cho Cố Lăng Kiệt.

Điện thoại của Cố Lăng Kiệt đổ chuông.

Nếu trong lúc này Luru San đi vào...

Như vậy Bạch Nguyệt không phải đã bứt dây động rừng sao.

Cô chồm dậy, chạy vào nhà vệ sinh.

Cố Lăng Kiệt bắt máy.

“Thủ trưởng Cố, anh có thấy Bạch Nguyệt đâu không?” Luru San quan tâm hỏi.

“Có.” Cố Lăng Kiệt trả lời.

“Cậu ấy đang ở đâu? Tôi không nhìn thấy cậu ấy trong phòng.” Luru San sốt ruột hỏi.

“Tôi và cô ấy đang ở cạnh nhau, lát nữa chúng tôi sẽ rời đi trước.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng trả lời.

“Rời đi, được được được, anh mau chóng gạo nấu thành cơm đi, cái tên khốn Tô Khánh Nam đã ức hiếp Bạch Nguyệt quá đáng lắm rồi.” Luru San khích lệ nói.

“Ừm.” Cố Lăng Kiệt trả lời một tiếng trầm lặng.

Âm thanh đó giống như tiếng trống vậy, trầm thấp, khàn khàn, đầy áp sức thu hút của một anh hùng.

Nhịp tim của Luru San cũng đập nhanh hơn.

“Vậy tôi không làm phiền hai người nữa, cố lên, cố lên.” Cô vui mừng tắt điện thoại.

“Luru San, lâu rồi không gặp.” Một người đàn ông với khuôn mặt gian ác đứng trước mặt cô.

Luru San cau chặt chân mày, nghe giọng nói đó chính là người trước đây ngồi cạnh số 10.

“Anh là ai?” Luru San nghi ngờ hỏi.

Thẩm Diên Dũng gỡ mặt nạ xuống, một khuôn mặt đào hoa có thừa với nụ cười lưu manh.

Một chút đứng đắn, một chút gian xảo, một chút xấu xa, thêm chút nham hiểm khó hiểu.

Luru San nhận ra anh ta.

Thẩm Diên Dũng – người trong ác mộng của cô ấy lúc nhỏ.

Bây giờ là con trai của Tổng Thống, thái tử gia.

Bố của anh ta thăng chức, nên họ đã chuyển đi khỏi khu đô thị nhỏ của họ, cô ấy còn tưởng sẽ không phải gặp lại anh ta nữa, do vậy cô ấy đã có khoảng thời gian vài ngày rất vui vẻ.

Bây giờ gặp lại, đúng là không phải chuyện tốt đẹp gì.

“Xin lỗi, anh nhận nhầm người rồi.” Luru San lướt qua anh ta.

Thẩm Diên Dũng nhếch miệng cười: “Không cần phải căng thẳng, anh không nhận nhầm người đâu.”

Luru San vờ như không nghe thấy, có một dự cảm không lành, trong lòng không ngừng lo lắng.

- ----Bạch Nguyệt chạy vào nhà vệ sinh, nhớ ra, quần áo của mình vẫn còn ở bên ngoài.

Cô rón rén mở hé cửa, chỉ nhìn thấy một bóng dáng cao lớn.

Cửa liền bị Cố Lăng Kiệt kéo ra.

Bạch Nguyệt: “...”

Người anh đứng thẳng tắp trước mặt cô.

Bạch Nguyệt cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Em còn là trẻ con sao?” Cố Lăng Kiệt hỏi.

“Quần áo của em vẫn ở bên ngoài.” Bạch Nguyệt nhẹ giọng trả lời, nhớ lại chuyện cô và anh vừa làm dưới gầm giường, cô liền cảm thấy không thoải mái.

“Ra ngoài lấy.” Câu nói của Cố Lăng Kiệt với ngữ điệu là một mệnh lệnh.

Bạch Nguyệt mở vali lấy ra bộ quần áo của mình, sau đó chạy thẳng vào nhà tắm.

Cố Lăng Kiệt nhặt lên chiếc quần lót mà cô đánh rơi, gõ cửa.

Đúng lúc Bạch Nguyệt đang tìm quần lót, cô nhớ là mình đã lấy ra rồi.

Mở cửa.

Cố Lăng Kiệt đưa chiếc quần đó cho cô.

Khuôn mặt cô đỏ bừng giống như đang muốn nổ tung vậy.

Cô cầm lấy chiếc quần lót mà anh đưa rồi khóa cửa lại.

Nhìn bản thân mình trong gương, khuôn mặt cô không ngừng ửng đỏ.

Bạch Nguyệt nhìn những sợi tóc lão xoa trên mặt, hít sâu rồi lại hít sâu.

Cô và Cố Lăng Kiệt bây giờ được xem là gì của nhau đây.

Trên mức bạn bè nhưng chưa phải là người yêu?

Cô bình tĩnh để nhịp tim trở lại trạng thái bình thường, mặc xong quần áo, rồi đi ra ngoài.

Cố Lăng Kiệt gạt tàn thuốc, đứng dậy, đi vào phòng tắm, vắn vôi nước, rồi rửa tay.

Trong vô thức, cô liếc nhìn đôi tay của anh.

Bàn tay anh rất đẹp, đôi tay rộng dày, thon dài, nhìn rất có sức hút.

Cô nhớ hình như anh không hề đi vào, sao cô lại...

“Đang nghĩ gì đó, đi thôi.” Cố Lăng Kiệt lên tiếng.

Bạch Nguyệt lấy lại tinh thần: “Đi đâu?”

“Tô Khánh Nam và Hình Cẩm Nhi đang ở đây, em cảm thấy em vẫn còn có thể ở lại đây sao?” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Dường như cũng có lý.

“Em gọi Lưu San cùng đi.” Bạch Nguyệt đi về hướng cửa.

“Không phải cô ấy phải đi xem mắt sao?” Cố Lăng Kiệt kéo cánh tay cô, giữ chặt.

“Vậy, em ra chào hỏi cô ấy một tiếng.”

Cố Lăng Kiệt nhặt lên chiếc mặt nạ trên bàn trà, đeo vào cho cô: “Anh nói với cô ấy là em đang giúp anh rồi.”

“Hả?” Tư duy của Cố Lăng Kiệt xoay sở quá nhanh nên nhất thời cô không phản ứng kịp.

“Trước đây khi diễn tập chó nghiệp vụ đã xảy ra chuyện, đôi chân của đồng chí 108 đã bị bom nổ, hôm nay anh phải đến nhà đồng chí đấy thăm hỏi, vợ của đồng chí đó mới mang thai, anh cần một bác sĩ nữ khoa sản, em giúp anh nhé.” Cố Lăng Kiệt nói rồi đeo mặt nạ cho cô.

Điều anh nói giống như thật vậy.

Trước đây cô nợ anh rất nhiều, bây giờ anh cần giúp đỡ cô không thể từ chối.

Bạch Nguyệt đi theo sau Cố Lăng Kiệt, rồi lên xe của anh.

Anh lái xe rời đi.

Cô rời xuống mặt nạ, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Biển vẫn cứ bình lặng như vậy, đối mặt với biển lớn, dường như bản thân rất nhỏ bé, hướng chỉ là phiến nhỏ.

Điều may mắn là, cô sẽ nhanh chóng kết thúc với Tô Khánh Nam.

“Vừa nãy, dễ chịu không?” Cố Lăng Kiệt hỏi cô, khuôn mặt ửng đỏ khác thường.

Bạch Nguyệt: “...”

Cô nắm chặt dây an toàn.

Nói không thoải mái thì rõ ràng là nói dối, cũng đã như vậy rồi sao có thể không thoải mái được chứ.

Nhưng nếu nói có lại giống như một lời mời gọi dụ dỗ vậy.

“Cái đó... chuyện diễn tập xảy ra chuyện, anh có bị phê bình không?” Bạch Nguyệt chuyển chủ đề hỏi anh.

“Chuyện này anh đã làm lắng xuống trước rồi, trong vòng 1 tuần nhất định phải tìm ra người đứng sau chuyện này.” Cố Lăng Kiệt trả lời.

“Vâng” Bạch Nguyệt trả lời, thờ phào một tiếng.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô, nắm chặt tay cô, nắm gọn trong lòng bàn tay mình: “Bây giờ em đã là người phụ nữ của anh rồi, sau này gặp Tôn Khánh Nam thì biết phải làm gì rồi chứ?”

Cô đã trở thành người phụ nữ của anh từ lúc nào?

Bạch Nguyệt rút tay về, cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Em vẫn chưa ly hôn mà.”

“Mối quan hệ của em và Tôn Khánh Nam chỉ là trên danh nghĩa, đợi sau khi anh tìm được người đứng sau chuyện kia sẽ giúp em ly hôn, thời gian một tháng là rất dài.” Cố Lăng Kiệt trả lời.

Bạch Nguyệt vẫn chưa nghĩ đến chuyện sẽ bắt đầu một mối tình mới.

Cô muốn có một chút thời gian để điều chỉnh là trạng thái của bản thân.

“Tạm thời em chỉ muốn tập trung làm tốt công việc của mình.” Bạch Nguyệt nói ra suy nghĩ của bản thân.

Ánh mắt Cố Lăng Kiệt lóe lên sự không vui: “Người cũng đã là của anh rồi, bây giờ nói muốn tập trung làm tốt công việc phải chăng đã quá muộn?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Muốn làm ngay trên đường sao, em cũng quá vội vàng rồi đó

Bạch Nguyệt thấy hơi buồn bực, anh quá ngang ngược, không thêm đề ý đến ý kiến của cô.

“Em là của anh từ lúc nào, chúng ta cũng không làm chuyện đó.” Cô ngại ngùng giải thích, giọng nói bé dãn.

Giọng nói dịu dàng ngữ điệu ngại ngùng, nghe bên tai một vài người giống như dục vọng chưa đủ vậy. Cố Lăng Kiệt dừng xe bên đường.

“Muốn cái đó phải không?” Anh nhíu mày nói, không khiêng dè gì bé cô ngồi lên đùi anh.

Cả người Bạch Nguyệt ngây dại.

Anh nắm chặt tay cô, đặt trên phần hông của anh.

Bạch Nguyệt cảm thấy có thứ gì nằm vừa gọn trong tay mình, giật mình muốn rút tay lại.

Nhưng anh lại nắm tay cô càng chặt hơn.

“Em hơi vội vàng quá rồi, bây giờ đang trên đường, đợi khi nào đến điểm nghỉ chân làm cũng được mà?” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Bạch Nguyệt có cảm giác như có nỗi khổ mà không thể nói ra, nói chuyện lúng túng lặp lại: “Không phải vậy, em không có ý đó, ý em là... em cái đó, không muốn..., em không phải... muốn, không phải, em không muốn, cái đó...”

Cố Lăng Kiệt nhìn bộ dạng ấp úng của cô cũng rất đáng yêu, cong miệng cười.

Hiếm khi Bạch Nguyệt thấy anh cười nên lần này không thể bỏ lỡ.

Anh áp đầu cô vào mặt anh, hôn mon man lên đôi môi của cô.

Đôi môi cô rất mềm, giống như kẹo bông giòn vậy.

Bạch Nguyệt giật mình nhũn mày muốn rời khỏi vòng tay anh.

Cô càng cọ quây càng làm anh thêm nóng.

Cổ Lãng Kiệt cứ thế ấn lưng cô xuống, ép xuống trước người anh.

Bạch Nguyệt khẽ động dậy người, động phải cái đồ của anh, cô a lên một tiếng, không dám cử động nữa.

Anh buông rời đôi môi cô, nhìn xương quai xanh mê hoặc của cô rồi đặt xuống đó một nụ hôn.

Không biết có phải là độ nóng cũng được lây truyền hay không mà Bạch Nguyệt cũng cảm thấy nóng theo.

Trong đầu lại nhớ lại cảm giác dưới gằm giường khi nãy, cô không thể suy nghĩ được gì.

Hơi thở của Cổ Lãng Kiệt cũng càng ngày càng nhanh hơn, ngón tay nhanh nhẹn cởi cúc áo cô, lộ ra rãnh ngực sâu thẳm.

Anh muốn ăn cô, ăn ngay lúc này.

Nụ hôn của anh chỉ chít khắp người cô.

Bạch Nguyệt chìm đắm trong những suy nghĩ, trong tình cảm này mà có chút cam chịu.

Hay là làm vậy.

Dẫu sao cũng không thiệt thua gì.

Nhưng cô vẫn chưa ly hôn.

Bây giờ cô làm vậy sẽ không hay, như vậy cũng chẳng khác gì Tô Khánh Nam cả.

“Cổ Lãng Kiệt, có thể đợi em ly hôn xong rồi làm được không?” Bạch Nguyệt vội vàng nói.

Cổ Lãng Kiệt khựng lại, đôi con ngươi đen láy khoá chặt cô, bên trong dường như ẩn lấp thứ gì đó rất kỳ lạ, lúc ẩn lúc hiện.

Bạch Nguyệt không dám nhìn đối diện anh, cúi đầu, ánh mắt nhấp nháy.

Anh bắt lực, thoả hiệp rồi hôn sâu lên cô, hút lấy hơi thở của cô, dường như muốn thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này.

Sau một phút sau, anh mới buông cô ra.

“Ngồi ngoan nha, không được phép chạy trốn anh nữa, biết chưa?”

Bạch Nguyệt: “...”

Thật ra cô không hề trốn tránh anh. Nhưng dường như bây giờ có nói gì đi nữa cũng chỉ bẽ tắc mà thôi.

Cô cứ thế nhìn ra cửa sổ, không nói gì.

Cổ Lãng Kiệt lái xe mất bốn tiếng đồng hồ để đến một thành phố khác.

Bạch Nguyệt vẫn chưa ăn cơm trưa nên bụng đã đánh trống kêu đói rồi.

Anh nhìn cô, dừng xe tại một nhà hàng thôn quê.

“Ăn gì đó trước đã.” Cổ Lãng Kiệt mở cửa xe nơi ghế phụ.

“Vâng.” Bạch Nguyệt xuống xe.

Cô vẫn chưa xuống xe, anh liền ôm cô đứng dậy: “Động tác nhanh nhẹn lên một chút.”

Bạch Nguyệt: “...”

Cô nhìn anh đi vào nhà hàng, không dám thụt lùi quá sau anh liền nhanh chân đuổi theo anh.

Cổ Lãng Kiệt ngồi vào vị trí cạnh cửa sổ.

Bạch Nguyệt ngồi đối diện với cô.

“Muốn ăn gì, tự chọn nhé.” Cố Lăng Kiệt đưa menu đến trước mặt cô.

Cô nhớ anh không ăn tôm.

Nhân viên phục vụ đi đến.

“Cá kho dưa, gà xào nấm hương, miến xào thịt, còn có canh sườn hầm, cái đó, Cố tổng, anh còn muốn ăn gì nữa không?” Bạch Nguyệt hỏi Cố Lăng Kiệt.

Anh nhìn chăm chăm cô, anh mất quá đổi sắc bén, ra lệnh nói: “Đổi cách xưng hô.”

“Thù...trường?” Bạch Nguyệt cẩn thận nhìn sắc mặt của Cố Lăng Kiệt lại khó coi thêm vài phần, dường như dự báo điềm gì đó chẳng lành.

Cô thật sự đã sợ anh rồi. “Cố Lăng Kiệt.” Bạch Nguyệt đổi cách xưng hô.

“Không gọi họ Cố.”

“Ồ.” Bạch Nguyệt cầm lên đôi đũa dùng một lần, tách ra.

“Ồ cái gì mà ồ, lần sau còn gọi sai, anh sẽ không nói nhẹ nhàng như bây giờ đâu.” Cố Lăng Kiệt lấy lại menu đưa cho nhân viên phục vụ: “Làm những món cô ấy đã chọn.”

Bạch Nguyệt cầm chiếc đũa chờ thức ăn dọn lên.

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt của Cố Lăng Kiệt đang dừng trên khuôn mặt cô, rất không tự nhiên.

Không phải lúc trước cô đã nói rất rõ với Cố Lăng Kiệt rồi sao?

Sao bây giờ lại?

Cô lén liếc nhìn Cố Lăng Kiệt, nhìn vào ánh mắt của anh rồi lại rời ánh mắt nhìn ra cửa sổ.

Bây giờ đã là 5 giờ chiều rồi, hoàng hôn cũng đã buông xuống, nhuộm đỏ những dải mây phía tây, vô cùng đẹp.

Món đầu tiên phục vụ bung lên là món cá kho dưa, còn có hai bát cơm.

Bạch Nguyệt cúi đầu ăn cơm.

Cố Lăng Kiệt gỡ xương cá rồi bỏ vào bát cô.

“Cảm ơn anh.” Bạch Nguyệt nói.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô, không nói gì, tiếp tục gỡ xương cá cho cô.

Bạch Nguyệt vô thức nhìn bàn tay của Cố Lăng Kiệt.

Cô cảm thấy kỹ thuật đó của anh rất thành thạo, chắc anh đã từng làm vậy với rất nhiều người con gái khác.

Thứ suy nghĩ này khiến cô có chút khó chịu. “Chuyện đó của anh là hồi còn đi học em gửi cho anh cái đĩa CD.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

“Hả?” Bạch Nguyệt nhất thời chưa kịp phản ứng lại.

“Em nhìn chăm chăm tay anh như vậy, không phải là đang nghĩ sao anh lại làm được như vậy sao?” Cố Lăng Kiệt lại nói.

Bạch Nguyệt hoàn toàn bị khựng lại.

Người này, nên học tâm lý học mới phải.

“Cái đĩa CD đó không phải là cho anh đâu.” Bạch Nguyệt bĩu môi nhẹ giọng nói.

“Vậy em chuẩn bị cho ai? Tự mình xem sao?” Cố Lăng Kiệt hỏi, quan sát cô.

Bạch Nguyệt cảm thấy bản thân càng nói càng sai.

“Là Lưu San, là trò đùa của cô ấy.”

“Đừng suốt ngày đổ trách nhiệm lên người khác vậy chứ, một cái tát không kêu, muốn xem cứ xem, cũng không phải là trẻ con nữa, xem cũng là điều bình thường, có điều em là con gái lại xem cái này ở nhà thì thật sự có chút kỳ lạ, hôm khác anh có thể sắp xếp.” Cố Lăng Kiệt bình thản nói.

Cô luôn cảm thấy, điều anh nói thật ra là vấn đề rất nghiêm trọng.

“Anh chuẩn bị cái gì?”

“Em nghĩ anh sẽ chuẩn bị gì?” Cố Lăng Kiệt hỏi cô.

“Anh sắp xếp em xem cái kia ở nhà?” Bạch Nguyệt cẩn thận dò xét anh.

“Ở nhà anh, ở nhà anh yên tĩnh, sẽ không có ai quấy rầy.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Bạch Nguyệt: “...”

Truyện được cập nhập trên mỗi ngày

Cô cảm thấy, không phải là anh chuẩn bị cùng cô xem, sau đó cùng làm chuyện đó chẳng. Da mặt Bạch Nguyệt mông nên động chút lại đỏ.

“Em thích tư thế nào có thể nói trước với anh.” Cố Lăng Kiệt nhắc nhở nói.

Đầu của Bạch Nguyệt không thể ngẩng lên được nữa rồi: “Đừng nói nữa.”

“Hả?”

“Đừng nói nữa.” Cô ngượng ngừng nói.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô, trả lời một tiếng: “Ừm.”

Ăn xong bữa cơm đã là 6 giờ chiều, trời cũng đã tối dần.

Bạch Nguyệt nhớ đến một vấn đề quan trọng khác: “Tối nay chúng ta về nhé?”

“Không về, sẽ tìm một khách sạn nào gần đó để ở. Ngày mai sau khi hỏi thăm an ủi gia đình đồng chí 108 mới quay về.”

“Ồ.” Nếu ngủ khách sạn, không ở chung một phòng, thì cô cũng an tâm hơn chút.

Nhưng, điều cô không ngờ đến là, nơi vùng quê hoang dã lấy đâu ra khách sạn mà ở chứ.

Khi sắp đến 8 giờ tối, mới tìm được một nhà... nhà nghỉ kiểu gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chú à, chúng ta cùng nhau sướng đi

Hai người họ mỗi người một phòng.

Loại hình nhà nghỉ này, thiết bị cách âm rất kém.

Bạch Nguyệt nghe thấy tiếng rên rỉ của phòng bên cạnh truyền lại, cô trần trọc khó ngủ bởi tiếng ồn đó.

Đôi tình nhân phòng bên cạnh... dường như không cần ngủ hay sao vậy.

Không dễ dàng mới lắng lại, nhưng được một lúc lại gì gì đó.

Bọn họ còn dựa trên chiếc tường ngăn với phòng cô mà làm chuyện đó, ỳnh ỳnh ỳnh ỳnh, tiếng kêu của bạn nữ rất thâm thẳm.Ồn đến mức khiến Bạch Nguyệt muốn sụp đổ.

Cô ra ngoài hít thở không khí, đợi họ làm xong chuyện đó rồi mới quay lại.

Không khí nơi thôn quê tốt hơn ở thành phố rất nhiều.

Mặc dù cũng rất nóng lực, muối cũng rất nhiều.

Ánh trăng sáng vằng vặc, trong những ngọn cỏ ẩn nấp những chú đom đóm đang bay lượn.

Đã rất lâu rồi cô chưa nhìn thấy đom đóm.

Còn nhớ hồi nhỏ, cô bỏ rất nhiều đom đóm trong chai, rồi để trong màn của mình, nhưng, đom đóm rất ít khi phát sáng trong màn, chúng chỉ phát sáng vui vẻ khi được tự do bay lượn trên đồng cỏ.

Bạch Nguyệt cảm thấy như đã đánh rơi thứ gì đó sau lưng.

Cô quay đầu, cánh cửa sổ phòng bên cô lộ rõ một cô gái đang nằm sấp.

Cô gái dường như không mặc quần áo, nhào trên nền đất, vùi vàng kéo rèm cửa sổ lại.

Bạch Nguyệt nhìn trên đất, là một chiếc áo màu hồng đỏ.

Trên chiếc áo có viết dòng chữ “cứu tôi” màu đen.

Trong lòng Bạch Nguyệt bỗng căng thẳng, lẽ nào cô gái phòng bên cạnh bị cưỡng bức.

Không kịp suy nghĩ nhiều, Bạch Nguyệt chạy thẳng đến trước cửa phòng Cố Lăng Kiệt, sột ruột gõ cửa.

Cố Lăng Kiệt mở cửa: “Sao vậy?”

“Cố Lăng Kiệt, em nghi ngờ cô gái cạnh phòng em bị cưỡng hiếp, anh nhìn đi, đây là cách cô ấy xin cầu cứu.” Bạch Nguyệt lo lắng nói. Cố Lăng Kiệt nhìn lướt qua nội dung trên chiếc áo: “Em đừng quá lo lắng, anh cần xác định xem ở đây có bao nhiêu người.”

“Họ...” Bạch Nguyệt khó mà mở lời, nhưng nghĩ đến an nguy của cô gái cô cũng bắt chấp sự ngượng ngùng của bản thân.

“Họ luôn làm chuyện đó nên đã làm ồn đến em, em có thể dùng lý do này để gõ cửa, nhìn xem bên trong có bao nhiêu người, đến lúc đó sẽ nói với anh.” Bạch Nguyệt nói hết suy nghĩ của bản thân.

“Một mình em đi gõ cửa quá nguy hiểm, chúng ta cùng đi.” Cố Lăng Kiệt nắm tay Bạch Nguyệt, đi đến phòng bên cạnh cô.

Cố Lăng Kiệt gõ cửa.

Cửa mở ra.

Một người đàn ông tóc nhuộm vàng đứng chặn cửa: “Có chuyện gì?”

“Bây giờ đã rất muộn rồi, mọi người quá ồn ào ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của chúng tôi.” Cố Lăng Kiệt nói rồi nhìn vào trong phòng.

Trong phòng có hai cô gái và năm, sáu người đàn ông, tuổi tác vẫn rất còn trẻ.

“Hahaha. Chú à, chú cũng nhiều tuổi rồi, có cô bạn gái xinh như này cũng nên làm thôi, hay là, chúng ta cùng nhau, chú xem đi chúng tôi cũng kích thích biết chừng nào.” Cậu nhóc tóc vàng cười chế diễu, đưa tay nâng cằm Bạch Nguyệt.

Cố Lăng Kiệt nhíu mày, trong ánh mắt ẩn chứa sự nhạy bén: “Được thôi.”

Cố Lăng Kiệt đi vào trong phòng.

Bạch Nguyệt biết anh làm vậy là muốn đi vào cứu hai cô gái kia, nghe chúng nói như vậy, khuôn mặt vẫn như cũ cuộn dâng nét ửng đỏ.

Cô nắm chặt cánh tay Cố Lăng Kiệt.

“Chị à, một mình chị muốn thách thức mấy người chúng tôi sao, hay là, sáu đứa bọn tôi cùng nhau, để chú kia thách thức hai đứa nó, sao nào? Chúng tôi chắc chắn hơn chú kia.” Cậu nhóc tóc vàng cười chế diễu, đưa tay nâng cằm Bạch Nguyệt.

Cố Lăng Kiệt nhanh hơn một bước kéo cô về phía sau mình: “Nguyệt à, em về phòng, mặc bộ đồ ngủ anh mua rồi quay lại đây nhé.”

Bạch Nguyệt nhìn Cố Lăng Kiệt.

Anh mua đồ ngủ cho cô từ lúc nào.

Cô gần như đã hiểu, là anh không muốn cô dính líu đến chuyện này.

“Một mình anh có được không?” Bạch Nguyệt thăm dò hỏi anh.

Cố Lăng Kiệt cười phá lên: “Em nói xem, đi đi.”

“Chú cũng có sở thích đặc biệt đấy chứ? Chúng tôi không thể chờ để được cùng bắt đầu với chị nữa rồi!” Cậu nhóc tóc vàng nói rồi cứ thế nhìn Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt không muốn trở thành gánh nặng của Cố Lăng Kiệt, đi ra khỏi cửa, cô trở về phòng và bấm gọi 113.

Cố Lăng Kiệt nhìn lướt qua căn phòng, khắp nơi đều là bìa và đồ ăn vặt, trên bàn còn dụng cụ phục vụ hút ma túy.

“Căn phòng này của các cậu bù ra quá, hay là đi đến phòng của tôi, sạch hơn chút.” Cố Lăng Kiệt nói rồi kéo cánh tay hai cô gái lên, đi ra ngoài.

Sáu tên kia cũng theo sau họ với ánh mắt ra dấu xảo quyệt gì đó.

Cố Lăng Kiệt gõ cửa.

Bạch Nguyệt nhìn thấy Cố Lăng Kiệt, liền mở cửa.

Cố Lăng Kiệt đẩy hai cô gái vào trong, rồi đóng cửa, nhắc nhở nói: “Khoá cửa vào.”

Sáu tên đằng sau phát hiện ra chuyện bất thường liền ủa vào cùng đánh Cố Lăng Kiệt.

Bạch Nguyệt lo lắng cho an nguy của Cố Lăng Kiệt, liền nhìn ra ngoài từ lỗ mắt mèo trên cửa.

Bên ngoài rất hỗn loạn, cô không thể nhìn rõ ai với ai.

“Chị à, một mình anh rẻ có thể đánh lại bọn họ sao? Tóc vàng có học qua võ rồi đó.” Cô gái bị mất áo lo lắng hỏi.

“Các em ở yên trong phòng, đừng ra ngoài.” Bạch Nguyệt tìm một vòng quanh nhà, duy nhất chỉ có cái gạt tàn mới có sức sát thương.

Cô lấy gạt tàn.

Một con dao kè vào cổ của Bạch Nguyệt.

Cảm giác tiếp xúc với con dao lạnh băng kích thích da của cô.

Bạch Nguyệt nhìn cô gái bị mất áo và không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Như vậy là sao?” Bạch Nguyệt không hiểu mà hỏi.

“Xin lỗi, chị à, chúng em thiếu tiền, lấy một chút tiền của chị để dùng tạm.” Cô gái bị mất áo nói.

Cô gái còn lại thì đi lục lọi ví tiền trong phòng của cô, lấy đi điện thoại của cô và anh.

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên

“Là các cô cố ý để mất áo dụ dỗ tôi đến cứu các cô sao?” Bạch Nguyệt nghi hoặc.

“Tôi còn tưởng chị có một mình cơ, tóc vàng nhìn trúng chị, không ngờ chị ở cùng một người đàn ông khác. Kỹ năng của tóc vàng cũng không tệ đâu, chị coi như hưởng thụ một lần, bỏ ra ít tiền đi.” Cô gái bị mất áo cười nói.

“Cô bỏ dao ra trước.” Bạch Nguyệt ra lệnh nói.

“Vậy không được, người đàn ông của chị rất biết đánh nhau, tôi còn phải lợi dụng chị để có đường lui chứ.” Cô gái bị mất áo uy hiếp nói.

Cô gái còn lại mở cửa.

Bạch Nguyệt thấy Cố Lăng Kiệt đã hạ gục được 6 tên kia nằm bệt dưới đất.

“Dừng tay.” Cô gái bị mất áo nói, kéo cánh tay Bạch Nguyệt lôi ra ngoài.

Ánh mắt Cố Lăng Kiệt sắc bén, lạnh lùng nhìn cô gái bị mất áo đó. “Tóc vàng, người đẹp em đã bắt được cho anh rồi, đừng quên tặng em 5g đó.” Cô gái bị mất áo đắc ý nói.

Tóc vàng đứng dậy: “Không vấn đề.”

Hắn nhìn về phía Bạch Nguyệt: “Hôm nay ở cái nơi khi ho cò gáy này lại gặp được người đẹp, hôm nay may mắn bọn anh chắc chắn rất phê đây.”

Bạch Nguyệt nhú chặt mày, nhân lúc cô gái bị mất áo phân tâm, liền hất tay cô ta ra, chạy về phía Cố Lăng Kiệt.

Cô gái bị mất áo nhìn thấy Bạch Nguyệt chạy mất, liền giờ dao đâm về phía Bạch Nguyệt.

Cổ Lăng Kiệt cảnh giác liền kéo Bạch Nguyệt lùi lại phía sau.

Cô gái bị mất áo đột nhiên đổi hướng dao, đâm vào Cổ Lăng Kiệt.

Cổ Lăng Kiệt không thể tránh, tránh sẽ đâm phải Bạch Nguyệt.

Anh đứng sừng sững ở đó, lấy tay chặn lại.

Con dao đâm vào cánh tay anh.

Khi cô gái bị mất áo chuẩn bị vùng đâm nhát dao thứ hai, Cổ Lăng Kiệt đã nắm chặt được cổ tay cô ta, bóp chặt.

Cô gái đó không chịu được đau liền rời tay khỏi con dao, dao rơi xuống đất.

Bạch Nguyệt lập tức nhặt con dao lên.

Tít, tít, tít.

Bên ngoài truyền đến tiếng còi xe cảnh sát.

Mấy tên cùng nhóm tên tóc vàng lập tức chạy về phía cầu thang bỏ chạy, liền bị cảnh sát chặn ở đó.

Cổ Lăng Kiệt nói với cảnh sát: “Bọn chúng tổ chức hút thuốc phiện, dùng dao uy hiếp người, có lẽ camera cũng đã ghi lại hết rồi, giải quyết đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Sau khi ly hôn hãy lấy anh nhé

Sau khi Cổ Lăng Kiệt và Bạch Nguyệt lấy lời khai xong liền đến bệnh viện huyện.

Bạch Nguyệt là bác sĩ.

Cô giúp Cổ Lăng Kiệt rửa vết thương, bôi thuốc rồi băng bó quần gạc.

Cổ Lăng Kiệt nhìn cô âu yếm.

Cô rất chuyên tâm, sự tập trung của cô đều đặt trên cánh tay đang bị thương của anh, chân mày khẽ nhíu, dường như trong ánh mắt có thứ gì đó chảy xuống.

“Đang nghĩ gì vậy?” Cổ Lăng Kiệt hỏi cô.

“Dường như mỗi lần anh gặp em đều không có chuyện gì tốt đẹp cả. Lần trước thì tai nạn xe, lần này lại bị thương.” Bạch Nguyệt xin lỗi nói.

“Sao anh lại cảm thấy gặp được em đều là chuyện tốt vậy, hay là nhiệm vụ khiến người khác bình yên vô sự của em không thể hoàn thành. Lần trước cũng là vì em, anh có thể lấy lý do tai nạn xe mà tránh được một số chuyện không đâu.” Cổ Lăng Kiệt an ủi.

“Vậy lần này thì sao?”

“Lần này là do anh gọi em đến, nếu một mình anh, anh cũng sẽ bị mắc lừa, anh cũng không biết hai cô gái đó đang diễn kịch thì có lẽ anh đã chết từ lâu rồi, chứ không phải là bị vết thương còn con này đâu.” Cổ Lăng Kiệt nói rồi nắm chặt tay cô.

Trái tim Bạch Nguyệt khẽ run.

Lòng bàn tay anh rất ấm.

Cô muốn rút tay ra, nhưng anh lại ôm cô vào trong lòng, ghì chặt lấy cô.

“Anh thả em ra.” Bạch Nguyệt quay mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh không muốn buông ra.” Cổ Lăng Kiệt trầm giọng nói, ánh mắt nóng rực nhìn cô.

Nhịp tim Bạch Nguyệt đập nhanh mắt kiểm soát.

Lý trí đã đang bị lay động.

Cố Lăng Kiệt là một người đàn ông rất tuyệt vời.

Người đàn ông như vậy cho dù chỉ đứng dưới ánh nắng anh cũng có thể chói chang hơn ánh nắng rất nhiều.

Biết bao tiểu thư danh giá, môn đăng hộ đối muốn lấy anh.

Còn cô không xinh đẹp cũng chẳng giỏi giang gì, chỉ là một cô gái rất đỗi bình thường.

Từ lần gặp lại này, cô mới phát hiện, anh kiên quyết ngang ngược khiến cô không thể chống cự hay từ chối. Những thứ thuộc về hơi thở của anh gần như khiến cô sắp chết ngạt rồi.

Anh cũng không muốn mới bắt đầu đã có chút thất lễ hay đường đột gì, mà căn bản anh không hề hỏi cô có muốn hay không.

Cô thật sự rất sợ, bản thân sẽ tha thứ, bỏ qua cho lỗi lầm của mình.

“Cố Lăng Kiệt, em chưa ly hôn, anh biết điều đó mà.” Bạch Nguyệt trực tiếp nói ra.

“Anh không quan tâm, đó chỉ là một tờ giấy mà thôi, bây giờ anh có thể làm cho tờ giấy đó vô hiệu được.” Cố Lăng Kiệt buông cô ra, cầm lên điện thoại ấn số gọi đi.

“Trung tá Thượng, tôi là Cố Lăng Kiệt, tìm luật sư giỏi nhất thành phố giúp Bạch Nguyệt làm hồ sơ ly hôn, giải quyết trong vòng một tuần.” Cố Lăng Kiệt bá đạo ra lệnh.

Bạch Nguyệt cạn lời.

Anh nhìn cô rồi hỏi: “Em còn vướng mắc gì, cứ nói thẳng ra, anh sẽ giải quyết cho em, Bạch Nguyệt, đừng trốn tránh như con rùa rút cổ, lần này, anh sẽ nắm chặt tay em.”

“Chúng ta quen nhau chưa được bao lâu, hành động như vậy không hay chút nào.” Bạch Nguyệt đứng dậy.

Cố Lăng Kiệt nắm chặt cánh tay Bạch Nguyệt, ánh mắt sắc bén, bởi vì động vào vết thương kiến vết thương rách ra, máu chạy nhuộm đỏ băng gạc.

“Em và Tô Khánh Nam quen nhau cũng đủ lâu rồi nhì, kết hôn cũng đã 3 năm, vậy em có hợp với hắn không?” Cố Lăng Kiệt không vui vẻ nói.

“Em hết hôn cùng anh ta cũng đã ba năm mà còn không nhận rõ con người anh ta ra sao, huống chi là cùng anh? Em không phải là hạng phụ nữ chỉ muốn vui chơi qua đường, em muốn một cuộc sống bình thường như bao người khác, một cuộc sống với người chồng yêu thương em, một đứa con đáng yêu, người chồng không cần quá có quyền, chỉ cần biết chăm sóc gia đình là được, đây chính là khát vọng của em.” Bạch Nguyệt nghiêm túc nói.

“Anh không cho em được cuộc sống mà em muốn sao? Ít nhất anh có thể bảo vệ em trong khả năng của anh, cho dù sóng gió như thế nào, chỉ cần anh không chết, thì anh sẽ bảo vệ em bình an chu toàn.” Cố Lăng Kiệt buồn phiền.

“Ít nhất cũng phải đợi sau khi em ly hôn, bây giờ em là gì, em là bà Tô chứ không phải bà Cố, em không thể vượt qua nút thắt này.” Bạch Nguyệt kích động nói.

“Vậy nói rồi đó, sau khi em ly hôn, chúng ta sẽ kết hôn.” Cố Lăng Kiệt buông cánh tay cô ra, bá đạo ngang ngược nói.

Bạch Nguyệt: “...”

Cô khựng lại.

Thật ra cô không phải là có ý này.

Cô chỉ là không muốn anh ép cô, cô hơi ngạt thở với cách ngang ngược bá đạo của anh.

Anh nói câu này khiến Bạch Nguyệt biết cô đã nói sai.

“Tại sao cứ phải là em? Em không hiểu.” Bạch Nguyệt nhẹ giọng hỏi.

Anh cũng không rõ tại sao cứ phải là cô.

Nhưng, ba năm trước, anh đã chiếm được cô rồi đem lòng yêu cô.

Biết cô sống không tốt lại càng không thể buông cô ra được.

Anh muốn cho cô một cuộc sống tốt đẹp, bù đắp sai lầm ba năm trước, cho dù là cả kiếp này anh cũng muốn cho cô hạnh phúc.

Cố Lăng Kiệt liếc nhìn cánh tay mình: “Chuyện này không cần nói thêm nữa, giúp anh băng bó lại đi.”

Bạch Nguyệt nhìn vết thương anh lại chảy máu.

Nghĩ lại cũng đúng, thời gian cô ly hôn vẫn còn một tháng nữa, vẫn có thể nảy sinh ra rất nhiều biến cố.

Bây giờ cô đang lo lắng cho tương lai, một nỗi lo không phương hướng, lo lắng quá xa rồi.

Dẫu sao bây giờ anh cũng không ép cô, chuyện sau này để sau này rồi tính.

Bạch Nguyệt gỡ băng gạc trên cánh tay Cố Lăng Kiệt ra, giúp anh rửa lại vết thương, bôi thuốc rồi băng bó lại.

“Thuốc kháng sinh chống viêm bắt buộc phải uống, như vậy ngày mai sẽ không sưng tấy và sốt, còn về sét sọc thì không cần uống thuốc, uống nhiều nước là được.” Bạch Nguyệt ân cần dặn dò.

Cố Lăng Kiệt nở nụ cười, đứng dậy.

“Anh cười cái gì?” Bạch Nguyệt không hiểu nhìn anh hỏi.

“Cảm thấy em ân cần dặn dò như vậy cũng rất hay, đi thôi, bây giờ cũng rất muộn rồi, ngày mai chúng ta còn phải dậy sớm nữa.”

“Được, để em lái xe.” Bạch Nguyệt cầm bọc thuốc đi lên phía trước.

Con đường nơi thôn quê, rất yên tĩnh, trong lúc này, không có một bóng người hay chiếc xe nào qua lại.

Bạch Nguyệt yên tĩnh lái xe.

Cố Lăng Kiệt liếc nhìn cô.

Nếu, ba năm trước cô không gặp phải anh thì cô sẽ như thế nào?

Tô Khánh Nam sẽ đối xử tốt với cô chứ?

Điện thoại của Bạch Nguyệt bỗng kêu lên.

Cô nhìn qua là Luru San gọi đến, cô ấn nút nghe.

“San à, sao vậy?” Bạch Nguyệt không hiểu hỏi.

“Nguyệt à, nói cho cậu chuyện này.” Giọng nói của Luru San trầm xuống âm lượng thấp nhất: “Bây giờ tớ cùng Tô Khánh Nam và Hình Cẩm Nhi ra ngoài rồi, bọn họ làm chuyện đó ở nơi hoang dã này, haha, lát nữa tớ sẽ chụp ảnh lại, nếu một tháng sau Tô Khanh Nam không chịu ly hôn thì cậu cũng có chứng cứ ngoại tình của anh ta để tố cáo, cái đồ không ra gì này, chơi quá tay rồi, Hình Cẩm Nhi sao lại tiện nhân đến vậy chứ.”

“Cậu một mình phải chú ý an toàn đó, bây giờ đã rất muộn rồi.” Bạch Nguyệt lo lắng nói.

“Sợ gì chứ, Thẩm Diên Dũng cũng ở đây mà, anh ta là thái tử gia, ai dám đụng đến anh ta chứ, không sao đâu, tớ không nói chuyện với cậu nữa, bọn họ dường như sắp làm xong rồi, tiếng rên của Hình Cẩm Nhi sắp lên đỉnh rồi, tôi đi chụp ảnh đây.” Luru San nói xong liền tắt điện thoại.

Bạch Nguyệt nắm chặt điện thoại trong tay.

Lần này, chắc cô có thể ly hôn dứt khoát được với Tô Khánh Nam rồi.

“Đói không?” Cố Lăng Kiệt hỏi.

Bữa tối vì ngại ngủ nên chắc cô không ăn được nhiều, chạy đi chạy lại như vậy, nên khi Cố Lăng Kiệt hỏi cô mới cảm thấy bản thân thật sự đã đói.

“Muộn như vậy các quán ăn cũng đóng cửa rồi, cửa hàng tiện lợi cũng không mở đâu, trong phòng em có mì gói, lát nữa về chúng ta pha gói mì ăn nhé.” Bạch Nguyệt gợi ý nói.

“Ừm.” Cố Lăng Kiệt trả lời.

Nơi họ qua đêm cách bệnh viện không xa, trong chốc lát đã tới rồi, Bạch Nguyệt mới dừng xe, Cố Lăng Kiệt lướt qua khuôn mặt cô, đặt xuống môi cô một nụ hôn ngọt ngào...

Bạch Nguyệt giật mình, còn chưa kịp phản ứng, anh đã buông cô ra.

“Bạch Nguyệt, em thật ngốc, loại người như Tô Khánh Nam thật không đáng để em thích.” Cố Lăng Kiệt nói với giọng đầy tình cảm.

“Sẽ có một ngày phải trưởng thành.” Bạch Nguyệt cảm than.

“Vậy bây giờ em đã trưởng thành chưa?” Cố Lăng Kiệt truy hỏi.

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Bạch nguyệt, anh sẽ chịu trách nhiệm với em

Bạch Nguyệt không hiểu câu nói này của Cố Lăng Kiệt là có ý gì, nên không dám tùy tiện trả lời.

Cố Lăng Kiệt nở nụ cười, chạm nhẹ mũi cô: “Ngốc à, đi thôi, xuống xe rồi.”

Bạch Nguyệt nhìn anh mở cửa xe đi xuống.

Cô cũng không dám hỏi, từ trên xe bước xuống, ấn khóa tự động, khóa cửa xe lại, rồi đưa chìa khóa trả lại cho Cố Lăng Kiệt.

“Chìa khóa cứ để ở chỗ em đi. Em cứ lấy xe mà đi, dẫu sao em cũng không có xe.” Cố Lăng Kiệt nói rồi đi về phía trước.

Bạch Nguyệt cảm thấy, câu nói này của anh như có ý muốn tặng cô xe vậy.

“Anh bây giờ không tiện lái xe, ngày mai em sẽ trả anh chìa khóa sau.” Bạch Nguyệt cố ý nhắc lại.

Cố Lăng Kiệt liếc nhìn cô hỏi: “Em hiểu ý của anh. Hay là em càng hi vọng hơn mỗi ngày anh đưa em đi làm?”

Trái tim Bạch Nguyệt run rất mạnh, cúi thấp đầu: “Quà lớn quá, em không thể nhận.”

“Dùng cơ thể để trả đi.” Cố Lăng Kiệt bá đạo nói, lạnh lùng nhìn về phía trước, bước chân càng nhanh hơn.

Bạch Nguyệt cảm thấy, anh muốn cô nên mới không dám tiếp nhận.

Nhưng anh lại cứ vạch rõ chuyện này khiến cô không thể đáp trả được.

Truyện được cập nhật mỗi ngày trên

Cố Lăng Kiệt đi đến trước cửa phòng cô, dừng lại.

Bạch Nguyệt mở cửa với tâm trạng rối bời.

Cố Lăng Kiệt đi vào, khuôn mặt cũng rất bá đạo.

Bạch Nguyệt đi đun nước, rồi mở ti vi.

Cố Lăng Kiệt không hề xem ti vi, mà đang lướt điện thoại.

Cô đứng thẳng, mở nắp hộp mì.

Bỗng nhiên cô cảm thấy Cố Lăng Kiệt đang lại gần cô, lưng cứng nhắc, không dám thở mạnh.

“Tại sao không nhận đồ của anh, sao lại trả lại những món đồ anh tặng em trước đây, hử?” Cố Lăng Kiệt trực tiếp hỏi.

Cùng anh đứng trong một không gian đều cảm thấy không khí rất loãng, chứ đừng nói đến anh đứng sau lưng cô.

“Em không thích tùy tiện nhận đồ của người khác.” Bạch Nguyệt giải thích.

Anh quay mặt anh, để cô đối mặt với anh.

“Sau này chúng ta sẽ kết hôn, vậy nhận đồ của anh không phải là tùy tiện chứ.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng.

“Vẫn chưa kết hôn mà?” Bạch Nguyệt đẩy tay anh ra.

Cố Lăng Kiệt cười giễu cợt, để trong lòng sự từ chối của cô: “Tối nay anh ngủ ở chỗ em.”

“Cái gì?” Bạch Nguyệt kinh ngạc nhìn anh, mở to mắt, vô cùng mất bình tĩnh.

“Cũng không phải chưa ngủ với nhau bao giờ, em lo lắng gì chứ, anh hứa sẽ không động vào em thì nhất định sẽ không động vào.” Cố Lăng Kiệt nói rồi quay người lại: “Anh đi tắm trước đây.”

Bạch Nguyệt nhìn chăm chú bóng lưng anh.

Không phải cô lo lắng anh sẽ làm gì đó, mà cô sợ lý trí của bản thân quá yếu mềm, sẽ làm gì đó với anh.

Cô càng nghĩ càng không an tâm.

Trai đơn gái chiếc giường trong một căn phòng.

Anh lại có ý đó với cô.

Lửa gần rom lâu ngày cũng bén, nhen nhóm rồi, cô lại nửa muốn nửa không, có hối hận cũng không kịp nữa.

Bạch Nguyệt nhân lúc anh đang tắm, rửa tay nói vọng lại: “Em cảm thấy chúng ta ở chung một căn phòng không hay lắm, mà em đã pha cho anh rồi đó, em sẽ ngủ trên xe.”

Cô không đợi anh trả lời, đi ra ngoài.

Cố Lăng Kiệt nhanh chân chạy đến.

Bạch Nguyệt mới chạm vào cánh cửa đã bị anh ôm trọn, tung lên giường.

Cô muốn đứng dậy nhưng lại bị Cố Lăng Kiệt giữ chặt bả vai.

Những giọt nước trên tóc anh rơi nhỏ giọt trên người cô.

Khuôn mặt lạnh lùng bá đạo, ánh mắt vô cùng tức giận, nhìn chăm chăm cô.

“Em cứ phải làm anh giận em mới chịu phải không?” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

“Em...” Bạch Nguyệt cũng không biết phải giải thích sao cho phải, cô đẩy vai anh ra.

Cả người anh ướt sũng, trên vai mang chút hơi lạnh.

Lúc này cô mới ý thức được là anh tắm nước lạnh, trong lòng có chút xót xa kỳ lạ, phản ứng lại, cô trả lời: “Em sợ xảy ra chuyện.”

“Xảy ra chuyện?” Ánh mắt Cố Lăng Kiệt bắt đầu mơ hồ.

Cô rất khó mở lời, nhắm mắt lại, đôi mi dài phủ kín đôi mắt, giống như cô dâu ngại ngùng với về nhà chồng vậy.

Phần eo của Cố Lăng Kiệt thắt chặt, máu nóng sôi sục, đôi chân mảy cau chặt.

Đối diện với cô, dường như tắm vài lần nước lạnh cũng vô dụng.

Không thể kìm chế sự sôi sục trong cơ thể.

Hoặc có thể, anh không muốn kìm chế.

Họ cũng không phải là chưa từng làm qua chuyện này.

Cố Lăng Kiệt cúi đầu, hôn lên đôi môi cô.

“Ừ...” Bạch Nguyệt kinh ngạc đẩy anh ra.

Anh lại giống như một ngọn núi vậy, đẩy mà không hề nhúc nhích.

Bạch Nguyệt cảm nhận thấy hơi thở của anh ngày càng dồn dập, hơi thở đó phả vào mặt cô.

Hơi ẩm trong phòng cũng dần tăng cao.

Cao đến nỗi khiến đầu cô ong ong, đẩy anh ra không được, bàn tay đang run rẩy.

Đôi bàn tay to lớn của anh hướng xuống vòng eo thon nhỏ của cô.

“Ừ, ừ, ừ.” Bạch Nguyệt động dậy vùng eo, liền đụng vào phần nhạy cảm của anh.

Cô có trực giác như anh sắp ăn cô đến nơi vậy, liền vùng vẫy đấu tranh lần cuối.

Cho dù bây giờ Cố Lăng Kiệt ép cô thì cô có thể làm được gì chứ.

Kiện anh sao? Cô sẽ không làm như vậy, kiên anh cũng không thể có kết quả gì.

Nhưng, cô lại không can tâm phát sinh quan hệ với anh như vậy.

Cố Lăng Kiệt cảm nhận sự kháng cự của Bạch Nguyệt, anh lấy lại chút lý trí cuối cùng, khựng lại, ánh mắt đau khổ nhìn cô: “Bắt đầu từ bây giờ em không được ngộ ngộ linh tinh, anh sẽ không dứt vào, nhưng em mà còn ngộ quấy linh tinh, anh sợ anh không kìm chế được, có thể tin anh được không?”

Bạch Nguyệt run rẩy nhìn anh, mọi suy nghĩ đang không ngừng đấu tranh trong đầu.

Cố Lăng Kiệt không đợi cô trả lời, anh sợ sẽ phải nghe những điều anh không muốn nghe, cúi người, hôn lên trán, khoe mắt, hai má của cô.

Nụ hôn của anh dịu dàng hơn rất nhiều so với lúc bắt đầu.

Bạch Nguyệt không dám động dậy.

Cố Lăng Kiệt tắt đèn.

Trước mặt là một vùng tối đen.

“Cố Lăng Kiệt, anh làm gì vậy, em không nhìn thấy được gì cả.” Bạch Nguyệt sợ hãi hỏi.

“Lẽ nào em muốn nhìn thấy? Vậy anh bật đèn.” Cố Lăng Kiệt trả lời.

Bạch Nguyệt có chút ý thức được anh muốn làm gì, vội vàng nói: “Em không muốn nhìn thấy.”

“Ừm, nghe này, anh sẽ chịu trách nhiệm với em.” Cố Lăng Kiệt hứa hẹn nói.

Bạch Nguyệt nhìn anh trong đêm tối, bóng dáng rất mơ hồ, duy nhất chỉ có đôi mắt anh lại vô cùng sáng, giống như viên ngọc quý phát sáng trong bóng đêm vậy.

Có bóng đêm ngăn cản che lấp nên cô cũng không kháng cự, mắt tự nhiên như trước nữa, khuôn mặt lại đỏ lên vài phần.

Anh đang hôn cô, hôn từ hai má đến môi, men theo môi hôn xuống cổ, hơi nóng phủ khắp làn da cô.

Khe giữa hai chân bỗng nóng lên.

Bạch Nguyệt biết đó là phản ứng gì.

Mặc dù chưa làm đến bước cuối cùng, nhưng cô vẫn cảm thấy làm như vậy không tốt, rất không hay.

Cô thật sự không hiểu, Tô Khánh Nam mạnh khỏe đến mức nào, có thể quan hệ với nhiều phụ nữ như vậy, anh không hề nghĩ đến thân phận bản thân đã kết hôn rồi sao?

Cho dù hấn coi bản thân vẫn đang độc thân, vậy hấn cũng không cảm thấy áy náy với cô sao?

Cho dù hấn không áy náy với cô, vậy thì đối với Hình Cẩm Nhi thì sao chứ?

Cô sẽ không như vậy, trong lòng yêu một người, cô tuyệt đối sẽ không phát sinh quan hệ với người đàn ông khác.

“Cố Lăng Kiệt, xong chưa?” Bạch Nguyệt thúc giục.

Cố Lăng Kiệt không trả lời cô, một lần nữa hôn lên môi cô.

Trái tim cô đập nhanh hơn.

Mặc dù không nhìn thấy, nhưng cô cũng có thể đoán được, cái đó của anh, nhất định rất mạnh mẽ.

Mạnh mẽ đến nỗi cô có thể cảm nhận thấy sức bật của nó.

Không biết tại sao, cô nhớ lại người đàn ông ba năm trước.

Người đàn ông đó cũng vô cùng mạnh mẽ, cường thế, hung hăng, giống như một con hổ đói vậy.

Hơi thở của Cố Lăng Kiệt ngày càng dồn dập...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Cách âm tốt không

Cái đó của anh, ép sát vào người cô, anh kéo cô vào trong lòng mình.

Không khí tràn ngập hương vị tình yêu, tùy ý phả vào chóp mũi cô.

Bạch Nguyệt không dám động đây.

Hơi thở của anh đều phả vào cổ cô, có hơi ngứa, hơi lay động trái tim yếu mềm của cô.

Rất lâu sau, Bạch Nguyệt lấy lại bình tĩnh: “Được chưa anh?”

“Ừm.” Cố Lăng Kiệt trả lời, giọng nói trầm lặng, không chút khiêu gợi.

Trong không gian tĩnh lặng, nghe giọng anh rất hay, giống như phát thanh viên vậy, thu hút người ta chìm trong mơ mộng.

“Vậy anh có cần đi tắm không?” Bạch Nguyệt nhắc nhở. Chủ yếu là bây giờ anh đang ôm cô khiến cô cảm thấy rất nóng, cơ thể cô cũng có chút nhom nhóp.

“Tạm thời không cần, không cần tắm nước lạnh, ngủ đi, đã muộn lắm rồi đó.” Cố Lăng Kiệt dịu dàng nói.

Hừm...

Nhưng cái đó của anh.

Cô cảm thấy ngại nên cũng không nói thêm gì nữa, nhắm mắt ngủ.

Cô tưởng rằng cô không ngủ được, dẫu sao bên cạnh cô cũng có một người đàn ông mà.

Nhưng, quá mệt rồi, chỉ một lúc thôi cô đã chìm trong giấc ngủ, mì tôm cũng không ăn.

Khi cô tỉnh dậy trời đã sáng rồi.

Bạch Nguyệt nhìn sang bên cạnh, Cố Lăng Kiệt đã không thấy đâu.

“Cố Lăng Kiệt.” Bạch Nguyệt gọi anh, nhưng không ai trả lời.

Cô thấy chìa khóa xe vẫn còn ở trên bàn, Cố Lăng Kiệt chắc vẫn chưa rời khỏi nhà nghỉ.

Nhưng sớm như vậy, anh đi đâu được chứ?

Bạch Nguyệt đi vào nhà vệ sinh.

Cố Lăng Kiệt đã đánh răng, bàn chải đánh răng còn để trong cốc.

Anh còn giúp cô lấy sẵn kem đánh răng lên bàn chải của cô, móc trên cốc nước.

Trái tim Bạch Nguyệt vô cùng ấm áp.

Nhìn bên ngoài Cố Lăng Kiệt có vẻ lạnh lùng, bá đạo nhưng có những lúc cũng rất chu đáo tỉ mỉ.

Cô đánh răng xong, đi ra nhà nghỉ, Cố Lăng Kiệt từ đường bên đi tới, trên tay xách túi đồ ăn sáng.

Anh đi đến trước mặt cô, ánh nắng buổi sáng rọi trên khuôn mặt thanh tú của anh, anh còn chói chang hơn ánh nắng rất nhiều.

Bắt giắc, nhịp tim của Bạch Nguyệt thỉnh thoảng vang tiếng rất rõ ràng.

“Ăn sáng đi, anh mua rồi, ăn xong chúng ta sẽ đi.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói, đi đến phía trước.

“Vâng, anh dậy sớm vậy?” Bạch Nguyệt đi theo sau anh cũng cất giọng hỏi.

“Anh không dậy mà là “nó” dậy.” Cố Lăng Kiệt đề thấp giọng nói.

“Nó, là ai?” Bạch Nguyệt không hiểu.

Cố Lăng Kiệt liếc nhìn cô, ánh mắt lướt qua đây ẩn ý.

Bạch Nguyệt biết nó là cái gì.

Hai má cô ửng hồng, cúi thấp đầu.

Cố Lăng Kiệt nắm tay cô, buồn rầu nói: “Mau chóng ly hôn nhé.”

Bạch Nguyệt rút tay lại, không nói gì, mở cửa phòng.

Hai bát mì hôm qua để trên bàn Cố Lăng Kiệt đã vứt đi rồi.

Anh đi mua đồ ăn sáng khác.

Anh mua hai lồng bánh bao, hai lồng xiu mại, hai cái quẩy, hai bát canh đậu lạnh, còn có hai quả trứng muối lá trà.

Anh mua cũng rất nhiều.

Bạch Nguyệt lặng lẽ ăn sáng.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô: “Hôm qua không làm em sợ chứ?”

Bạch Nguyệt không dám tùy tiện trả lời.

Nếu cô nói sợ, Cố Lăng Kiệt nhất định sẽ nổi giận.

Nhưng nếu cô nói không, thì dường như đó lại là lời mời anh tiếp tục làm vậy. “Buổi chiều chúng ta sẽ trở về chứ?” Bạch Nguyệt bỏ qua câu hỏi của anh.

“Theo dự tính thì buổi chiều sẽ về.” Cố Lăng Kiệt trả lời.

“Ngày mai em còn phải đi làm đó.” Bạch Nguyệt nhắc nhở.

“Em đã điền vào đơn chuyển công tác đến doanh trại chưa?”

“Hả?” Bạch Nguyệt khựng lại: “Không ai duyệt cho em”

“Đợi anh về anh sẽ sắp xếp, để bệnh viện nhanh chóng giải quyết.” Cố Lăng Kiệt bá đạo nói.

Bạch Nguyệt cúi xuống bàn, uống bát canh đậu lạnh, đôi mắt đẹp để vụng nhìn anh.

Thật sự, cô không muốn làm việc trong doanh trại.

Thật sự, cô cũng không muốn lấy anh.

Nhưng, dường như cô đang bị anh dắt mũi vậy.

Một chút từ chối cũng không có.

Rất cuộc sai ở chỗ nào.

“Sao lại nhìn anh như vậy?” Cố Lăng Kiệt hỏi cô.

“Cái đó, em có thể không làm việc trong doanh trại được không?” Bạch Nguyệt hỏi anh.

“Không được.” Cổ Lăng Kiệt trả lời dứt khoát.

“Nếu em nhất quyết không đi thì sao?”

“Em nghĩ sao?” Cổ Lăng Kiệt hỏi ngược lại, ánh mắt có chút gay gắt.

Bạch Nguyệt thờ dãi.

Công việc hiện giờ của cô đều là dựa vào Cổ Lăng Kiệt mới có được.

Một câu nói của anh chắc chắn sẽ khiến cô mất việc, không đi, sẽ không được thăng chức, là anh đang thăng chức cho cô sao.

Bạch Nguyệt cúi đầu ăn bánh bao.

Cổ Lăng Kiệt nhìn cô buồn bã, bất lực: “Em thật sự không muốn làm việc trong doanh trại sao? Em ở bên cạnh anh, thì anh mới có thể chăm sóc cho em chu đáo hơn, trong doanh trại, không ai dám bắt nạt em, thật ra, công việc của anh rất bận, cơ hội ra ngoài để gặp em rất ít, nếu em ở trong doanh trại rồi thì chúng ta có thể gặp nhau hàng ngày.”

Bạch Nguyệt nghe vậy rất cảm động.

Cô và Tô Khánh Nam kết hôn ba năm, không phải là không có cơ hội gặp mặt, mà là Tô Khánh Nam không muốn gặp cô.

Khoảng thời gian hôn nhân đó, đã lấy đi của cô tất cả tinh thần và tình cảm.

Cổ Lăng Kiệt giống như thuốc phiện vậy.

Cô biết, nếu tiếp xúc nhiều sẽ bị nghiện, thậm chí sẽ không cai được.

Nhưng, lý trí vẫn chưa từ chối thì đã hết lần này đến lần khác nhấn chìm trong đó rồi.

Cô quyết định không đấu tranh nữa, thử xem sao.

Bạch Nguyệt chủ động lướt qua môi Cổ Lăng Kiệt: “Em xin nghỉ.”

Hành động này của cô chỉ là nụ hôn thoáng qua, hoàn toàn không thỏa mãn được anh.

Lần này, là lần thỏa hiệp có ý nghĩa thật sự đầu tiên của cô.

Cổ Lăng Kiệt kích động, nhấn áp gáy cô xuống, hôn đáp trả lại cô.

Lưỡi anh thâm nhập vào trong miệng cô, khơi gợi đầu lưỡi cô, giống như đôi vợ chồng mặn nồng vậy, quấy quýt hôn cô.

Bạch Nguyệt nhắm mắt.

Anh hôn mỗi lúc một thêm sâu.

Sâu đến nỗi hơi ấm xồng vào những tia máu, phần eo bắt đầu co thắt.

Anh không thể tiếp tục như vậy, anh buông cô ra.

Đôi môi của cô đã bị anh hôn đến đỏ ửng, nhuộm sắc đỏ vô cùng quyến rũ.

Cổ Lăng Kiệt lấy lại giọng, chuyển chủ đề: “Ăn nhiều một chút, em gầy lắm đó. Anh đi tắm đây.”

“Vâng.” Bạch Nguyệt trả lời. Ngại ngần cúi mặt, ánh mắt nhìn về phía “cái đó” của anh, càng ngại ngần hơn mà không dám ngẩng đầu.

Khi anh tắm xong ra ngoài thì cô cũng đã ăn sáng xong: “Em đợi anh ở ngoài.”

“Được.” Cổ Lăng Kiệt vui vẻ trả lời.

Trên xe.

Cổ Lăng Kiệt chỉ đường cho cô.

Truyện được cập nhập mỗi ngày trên

Bạch Nguyệt lái xe.

“Nếu em không thích chiếc xe này, anh sẽ đổi cho em cái khác.” Câu nói của Cố Lăng Kiệt là một câu trần thuật.

“Không cần đâu, chỗ em ở cách bệnh viện không xa.” Bạch Nguyệt từ chối.

Cố Lăng Kiệt liếc nhìn cô, ánh mắt thâm tình, có chút giận dữ: “Em vẫn còn ở trong căn nhà của Tô Khánh Nam?”

“Không có, em ở cùng Luru San, cậu ấy có xe, mỗi ngày em đi làm đều đi bằng xe xe cậu ấy mà.” Bạch Nguyệt giải thích.

“Căn nhà đó của cô ấy có mấy phòng?” Cố Lăng Kiệt hỏi như có chủ ý vậy.

“Hai phòng, nên hai đứa bọn em ở vẫn rất rộng, rất thoải mái.”

“Chỗ đó cách âm tốt không?” Cố Lăng Kiệt tiếp tục hỏi.

Bạch Nguyệt: “...”

Cô dường như đang nghĩ xiêu vẹo câu nói của anh.

Ý nghĩa câu hỏi này của Cố Lăng Kiệt, không phải là muốn cùng cô làm chuyện đó trong nhà Luru San ư.

“Không tốt.” Bạch Nguyệt vội vàng trả lời, cắt đứt suy nghĩ của anh.

“Em đã ở nhờ nhà cô ấy rồi, chúng ta còn quấy rầy cô ấy thì không hay, anh sẽ mua cho em một căn nhà cạnh bệnh viện, em dọn ra đó ở trước, anh sẽ cho người thay đổi kính pha lê thành cách âm, như vậy cũng sẽ không làm ồn đến hàng xóm, nhưng, tốt nhất vẫn là nên có hai cái xe, cuộc sống của em cũng không chỉ có đi làm, nếu muốn ra ngoài chơi thì lái xe vẫn tiện hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Hai trái tim chân thành mãi mãi bên nhau

“Chẳng phải bảo xin đi quân khu rồi hay sao? Nếu xin đi thì quân khu sẽ sắp xếp chỗ ở, thế thì không cần đi xe rồi, còn việc nếu mà em ra ngoài thì chắc có thể xin dùng xe của quân khu chứ?” Bạch Nguyệt hỏi.

Cố Lăng Kiệt gật đầu, “Anh suýt quên việc này.”

Rất nhanh họ đã đến cửa phòng của chiến sĩ số 108.

Nhưng chưa vào cửa thì họ đã nghe thấy tiếng khóc và tiếng ồn ào bên trong.

Trong lòng Bạch Nguyệt bỗng dâng lên một linh cảm không lành, cô liền vội tháo dây an toàn rồi đi vào trong cùng Cố Lăng Kiệt.

“Kim Tuấn, con hãy bỏ dao xuống, con mà chết thì mẹ phải làm sao đây, mẹ chỉ có đứa con trai là con thôi.” Mẹ của chiến sĩ số 108 nói.

Cố Lăng Kiệt đi vào trong phòng.

Bạch Nguyệt nhìn thấy trên giường có một người đàn ông đang kẻ dao vào cổ mình, cảm xúc rất kích động, ánh mắt đỏ ngầu.

Hai chân của anh ta đều cụt.

“Số 108, anh đang làm gì vậy, mau bỏ dao xuống.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

Số 108 nhìn thấy cấp trên đến liền hơi ngừng lại, nhưng vẫn không buông dao xuống, “Tôi bây giờ đã là kẻ tàn phế, thế thì còn sống làm gì.”

“Quân nhân không có ai là kẻ hèn yếu cả, dù là anh có cụt cả tay chân thì anh cũng không có quyền được chấm dứt mạng sống của mình.” Cố Lăng Kiệt gần giọng nói rồi đi về phía anh lính số 108.

Số 108 ngược đầu lên, con dao cũng cứa vào trong da, “Đừng qua đây, chân tôi đã mất rồi thì còn cống hiến gì cho quốc gia được, tôi cũng không muốn liên lụy đến vợ mình, cô ấy mới kết hôn với tôi được 3 tháng thôi, thế này thì hạnh phúc sau này của cô ấy đều mất hết.”

“Đừng có nhắc đến cô ta nữa, cô ta đã đòi ly hôn với con, con còn suy nghĩ cho cô ta làm gì.” Mẹ của chiến sĩ 108 đau lòng nói.

Cố Lăng Kiệt đại khái cũng hiểu được tình hình.

108 sau khi phẫu thuật xong thì cố chấp muốn chuyển từ bệnh viện trong quân khu về nhà, chắc là vì cô vợ này.

Bây giờ vợ anh ta lại đòi ly hôn, ắt hẳn khiến anh ta kích động.

“Vợ anh ta đâu? Gọi cô ta đến đây.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

“Vợ Kim Tuấn không chịu đến, nó bảo ngày nào còn chưa ly hôn thì ngày đấy sẽ không đến đây, cái thứ ăn cháo đá bát ấy, nhà chúng tôi bỏ ra 660 triệu tiền sinh lễ, gần như là toàn bộ tiền tích góp của gia đình vậy mà..” Mẹ của 108 vừa tức giận vừa đau lòng nói.

“Giờ cô ta ở đâu?” Cố Lăng Kiệt hỏi.

“Cô ta đang ở thôn bên cạnh của số 20 thôn Hoàng Hoa.” Mẹ 108 nói.

“108, mau lấy lại tinh thần đồ máu đồ mỡ hôi chứ không đồ nước mắt của mình, đừng để một người phụ nữ khinh thường mình, giờ tôi ra đây một chút.” Cố Lăng Kiệt nói xong liền quay người ra ngoài.

Bạch Nguyệt đi theo anh.

“Vợ của 108 có bầu rồi mà? Có bầu cũng ly hôn sao?” Bạch Nguyệt không hiểu.

truyện được cập nhập trên !

“Đi xem đã rồi nói.” Cố Lăng Kiệt chỉnh lại chỉ dẫn.

Thôn bên cạnh cách đây không xa, chỉ 5 phút sau họ đã đến nơi.

Cố Lăng Kiệt thấy cửa khóa chặt liền gõ cửa.

Một bà lão mở cửa.

“Cháu là cấp trên của Kim Tuấn, hôm nay cháu đến để gặp vợ cậu ấy.” Cố Lăng Kiệt nói rõ mục đích.

“Nhưng Nhung không muốn gặp ai hết.” Bà lão nói với vẻ mặt khó chịu.

“Chẳng phải cô ta muốn ly hôn sao? Cháu đến để bàn với cô ta một số vấn đề.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

“Cho anh ta vào đi.” Giọng nói của vợ Kim Tuấn vang lên.

Cố Lăng Kiệt đi vào.

Vợ Kim Tuấn đi đến trước mặt Cố Lăng Kiệt, “Anh là cấp trên của Kim Tuấn à.”

“Đúng vậy.”

“Tôi muốn ly hôn.” Vợ Kim Tuấn nói thẳng.

“Mất đi đôi chân, không có nghĩa là không thể đem lại hạnh phúc cho cô. Cậu ta vốn là binh đặc chủng, nên về mặt thể lực cũng không có vấn đề gì.” Cố Lăng Kiệt nói một cách mặt mũi.

Đôi mắt vợ Kim Tuấn ửng đỏ, “Tôi với anh ta kết hôn được 3 tháng, ngoại trừ đêm tân hôn thì anh ta chẳng về nhà lấy một lần.”

“Giờ thì cậu ta có thời gian ở nhà rồi.”

“Bảo tôi bầu bạn với tên đàn ông liệt nửa người sao? Tôi không muốn, người khác sẽ cười vào mặt tôi mất.” Vợ Kim Tuấn nói một cách kiên quyết.

Cố Lăng Kiệt nhìn chằm chằm vào cô ta, “Hôn nhân của chiến sĩ không thể ly hôn, trừ khi phía quân nhân mắc phải lỗi lầm gì to tát, chồng cô là anh hùng, là hiền tài của đất nước, cô không thể ly hôn.”

“Thế nhưng anh ta có thể chết, anh ta chết rồi thì tôi sẽ được tự do, tôi chỉ mới 21 tuổi, không cần thiết phải lãng phí tuổi xuân của mình với 1 kẻ tàn phế.” Vợ Kim Tuấn nói một cách vô tình.

Trong lòng Bạch Nguyệt cảm thấy lạnh lẽo.

Cô nhìn vào bụng của vợ Kim Tuấn, “Cô đừng quên rằng mình đang mang thai.”

“Tôi đã phá thai rồi, sao tôi phải sinh con cho một kẻ tàn phế chứ, tôi mà sinh cho anh ta thì đời này của tôi cũng đi tong luôn.” Vợ Kim Tuấn nói một cách nhẫn tâm.

Bạch Nguyệt rất muốn tát cô ta một phát.

Thứ cô ta phá bỏ chính là ruột rà máu mủ của cô ta, người phụ nữ thế này cũng chẳng xứng với Kim Tuấn.

“Điều kiện gì thì cô sẽ không ly hôn?” Cố Lăng Kiệt thương lượng, “Cô có thể nói ra.”

Vợ Kim Tuấn hơi ngập ngừng rồi nói, “Mấy người sẽ đền bù cho Kim Tuấn bao nhiêu tiền?”

“Cô muốn đền bù bao nhiêu?” Cố Lăng Kiệt hỏi ngược lại.

“6,6 tỷ, nhất định phải là 6,6 tỷ, thiếu một đồng thôi thì tôi cũng sẽ ly hôn.” Vợ Kim Tuấn hét giá trên trời.

“Tôi sẽ đền bù cho Kim Tuấn 6,6 tỷ, ngoài ra còn trả tiền dưỡng lão cho bố mẹ cậu ta, nếu cô không ly hôn thì cũng sẽ trả cho cả cô nữa, giờ thì cùng tôi đi thăm Kim Tuấn đi, cậu ta cần cô chăm sóc, và tôi hy vọng cậu ta có thể đến bệnh viện trong quân khu để tiếp tục trị liệu.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói rồi quay người đi.

Vợ Kim Tuấn nghe thấy 6,6 tỷ liền đi theo sau Cố Lăng Kiệt ra ngoài, “Mấy người thật sự sẽ bồi thường 6,6 tỷ sao?”

“Tôi chẳng có lý do gì để lừa cô cả.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

“Thế thì tôi sẽ không ly hôn nữa. Chuyện gì Kim Tuấn cũng nghe tôi cả, để tôi bảo anh ấy đi bệnh viện quân đội.” Vợ Kim Tuấn nói bằng một thái độ khác hẳn trước.

Họ lái xe quay lại.

Kim Tuấn thấy vợ đến liền buông lỏng tay ra, con dao liền rơi xuống giường.

“Được rồi, chúng ta không ly hôn nữa, đi thôi, đi bệnh viện quân đội khám bệnh, em sẽ chăm sóc anh.” Vợ Kim Tuấn nói.

Kim Tuấn mỉm cười, nhìn Cố Lăng Kiệt đầy cảm kích, “Cảm ơn sếp.”

“Tôi đã sắp xếp rồi, sẽ có người đưa cậu đi bệnh viện, còn tiền đền bù thì một tháng nữa sẽ có, chú ý nghỉ ngơi.” Cố Lăng Kiệt nói rõ ràng dứt khoát rồi quay lưng rời đi.

Trên xe.

Bạch Nguyệt biết tâm trạng của Cố Lăng Kiệt rất nặng nề.

Cô cũng hiểu tâm trạng đó của anh.

Kim Tuấn là lính của anh, anh ắt hẳn rất đau lòng.

“Vợ Kim Tuấn không xứng với cậu ta, có khi ly hôn cũng không có gì không tốt, tách ra rồi thì cả 2 đều có cơ hội mới.” Bạch Nguyệt nói đầy sâu sắc.

“Kim Tuấn rất dễ tâm đến người vợ này của mình, dù cho cô ta có không tốt thì cũng là người mà cậu ta muốn, anh không thể vì suy nghĩ của mình mà quyết định thay cậu ta, chuyện anh có thể làm chỉ là hoàn thành tâm nguyện của cậu ta mà thôi, Nguyệt.” Cố Lăng Kiệt nhìn Bạch Nguyệt rồi nắm lấy tay cô.

Bạch Nguyệt có thể nhìn thấy sự đau khổ trong mắt anh.

“Anh sao vậy?”

“Hôn nhân của lính không thể ly hôn, kết hôn rồi thì chúng ta sẽ làm bạn cả đời, anh à, cả đời này sẽ không phụ bạc em, mãi dùng trái tim chân thành để bầu bạn bên em mãi mãi.” Cố Lăng Kiệt nói đầy chân thành.

Đúng vậy.

Quân nhân không thể ly hôn.

Nếu cô ở bên anh thì không thể nào phân cách được.

Nhưng bởi vì tổn thương mà nhanh chóng nhào vào vòng tay của người khác như thế này, thì liệu có phải là quá thiếu suy nghĩ.

Nhưng tính kỷ luật của quân nhân rất cao, nếu anh ấy nghiêm ngặt kiểm chế bản thân, thì cô cũng tuyệt đối không rời không bỏ.

Cô cần phải suy nghĩ, suy nghĩ cho thật kĩ...

Chương 59: Cố lăng kiệt bá đạo thế kia thì tôi phải làm sao mới được

Họ trở về rồi.

“Vậy em đưa anh đến quân khu trước nhé?” Bạch Nguyệt hỏi.

“Đến chỗ em trước đi, để anh lái xe cho, vết thương trên tay anh cũng gần khỏi rồi.” Cố Lăng Kiệt nói rồi ngồi vào ghế lái.

Bạch Nguyệt đưa chìa khóa cho anh rồi ngồi vào ghế phó lái.

Gần đến trưa thì họ mới về đến chỗ Luru San.

Bạch Nguyệt và Cố Lăng Kiệt cùng xuống xe.

“Không mời anh lên ngồi một lát sao?” Cố Lăng Kiệt hỏi.

Anh đã mở lời thế thì cô cũng không tiện từ chối, cũng chẳng biết Luru San đã về chưa.

Cô mở cửa.

Luru San chưa về.

Cũng may trước đó cô có quét dọn một chút nên nhìn căn nhà cũng không có vẻ bừa bộn.

Cô đi tìm xem có đôi dép nam nào không.

Cố Lăng Kiệt cầm lên quyển sách mà cô đặt trên bàn trà, Bạch Nguyệt muốn giật lại nhưng không kịp nữa rồi.

Cô đang học tiếng Nga, rồi thì còn đang chép vở của anh ấy.

“Chuyện là sách của anh em có làm rơi vào trong nước, nên nó bị nhả hết, thế nên em định chép lại trả anh.” Bạch Nguyệt giải thích.

“Nghe nói em đang học tiếng Nga?” Cố Lăng Kiệt hỏi, rồi từ từ lật xem vở của cô.

Chữ của Bạch Nguyệt khá đẹp, từng nét rõ ràng, không chút cầu thả.

Chữ y như người.

Thật ra cô ấy làm việc rất cứng nhắc, truyền thống, nghiêm túc và đàng hoàng...

Bạch Nguyệt đoán là Luru San nói nên cũng chẳng có gì phải giấu, “Em định thế.”

“Tự em học thì hơi khó, để anh dạy em.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói rồi ngồi xuống sofa.

Bạch Nguyệt ngại ngần ngồi cạnh anh.

Cô hơi mất tự nhiên hỏi anh, “Vi sao anh lại học tiếng Nga?”

Ánh mắt trở nên hơi âm trầm, “Lúc làm nhiệm vụ ở Nga, bọn anh có tìm một phiên dịch ở đó, thế nhưng người đó lại cố ý phiên dịch sai khiến một đồng đội của anh bị chết, từ đó thì anh mới bắt đầu học ngôn ngữ các nước, còn em thì sao, sao em lại muốn học tiếng Nga.”

“Duyên phận trùng hợp.” Bạch Nguyệt không muốn nói ra nguyên nhân.

Thật ra thì cô có chút muốn học cho qua thời gian, hoặc là mang chút kiểu nhìn vật nhớ người vậy.

Cô cho rằng mình với Cố Lăng Kiệt sẽ chẳng thể có tiến triển gì, thế nên muốn lưu lại chút hồi ức tốt đẹp.

Cố Lăng Kiệt thấy mặt cô ửng hồng, “Vi anh sao?”

“Ha ha, không có nguyên nhân đặc biệt gì đâu.” Bạch Nguyệt chột dạ nói, còn không dám nhìn thẳng anh.

Cố Lăng Kiệt nhìn đáng vẻ ngượng ngùng của cô thì ánh mắt trở nên mê hoặc, anh nâng cằm cô lên, “Thật ra anh còn muốn dạy em một thứ khác?”

“Hà?”

Ánh mắt anh di chuyển từ đôi mắt to tròn xinh đẹp của cô xuống đôi môi hồng hào mềm mại, ánh mắt cũng trở nên đen tối, “Nhớ kỹ, anh chỉ dạy một mình em, em cũng chỉ có thể có một người thầy là anh đây.”

Bạch Nguyệt biết anh đang nói đến cái gì.

Thế nhưng anh cũng không cho cô nhiều thời gian suy nghĩ mà lập tức hôn lên môi cô.

Đầu lưỡi anh không nhanh chóng tiến vào mà khẽ liếm bờ môi cô, cũng như thể đang làm mềm đi trái tim cô, rồi anh mới từ từ tiến vào miệng.

Tay anh từng chút từng chút một cởi bỏ nút áo của cô.

Bạch Nguyệt đẩy anh ra sau, “Chẳng phải bảo sẽ đợi sau khi em ly hôn sao?”

Cố Lăng Kiệt buông lỏng tay.

Mỗi lần bên cạnh cô anh đều khó có thể điều khiển được tình cảm của mình.

Anh vô cùng ghét thân phận hiện tại của cô.

“Em đói không, chúng ta ra ngoài ăn gì đi.” Cố Lăng Kiệt nói sang chuyện khác,

“Được.” Bạch Nguyệt nhanh chóng đứng lên rồi cài lại nút áo.

Bọn họ đi ra ngoài.

Bạch Nguyệt vừa lên xe của Cố Lăng Kiệt thì chuông điện thoại đã vang lên.

Cô lấy điện thoại từ trong túi ra, thấy là Tô Khánh Nam gọi đến thì không hề muốn nghe.

Tắt máy.

Nhưng Tô Khánh Nam lại gọi lại.

Bạch Nguyệt điều chỉnh lại tâm trạng rồi nghe máy, “Có chuyện gì không?”

“Không có chuyện gì thì không được gọi cho cô à?” Tô Khánh Nam nói đều giả.

“Tôi cảm thấy anh chắc là rất bận.”

“Bận thế nào cũng phải đến thăm cô chứ, cô không ở nhà à?” Tô Khánh Nam nhìn về phía cửa sổ phòng Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt không muốn nói chuyện với hắn, “Tôi ở chỗ Lưu San, đang có việc, tôi tắt máy trước đây.”

Bạch Nguyệt không đợi hắn trả lời liền tắt máy.”

“Anh cảm thấy em không nên nói cho anh ta biết em đang ở đâu.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng bảo.

“Không nói cho anh ta thì anh ta cũng sẽ biết, anh ta là một kẻ biến thái, em nói cho anh ta biết em ở chỗ Lưu San, anh ta cũng biết tính cách của Lưu San nên cũng sẽ không dám làm điều xằng bậy.” Bạch Nguyệt giải thích.

“Ngày mai anh sẽ sắp xếp cho em một chỗ ở, anh không muốn anh ta có cơ hội quấy rầy em.” Cố Lăng Kiệt bá đạo nói.

Bây giờ Tô Khánh Nam với Hình Cẩm Nhi ngọt ngào ngào ngào, cô cảm thấy hắn chắc sẽ không đến quấy rầy mình nữa.

Thế nhưng nhìn Cố Lăng Kiệt đã kiên quyết như thế thì cô cũng không nói gì nữa.

Sau khi ăn cơm xong thì Cố Lăng Kiệt đưa cô về nhà.

“À... ừm... Ở quân khu chắc là còn nhiều việc lắm, mấy việc của Kim Tuấn chẳng hạn.” Bạch Nguyệt nhắc anh.

Anh đúng là nên về quân khu họp.

“Tôi muốn thì gọi điện thoại nói chuyện.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng bảo.

“Ừm.”

Rất nhanh anh đã đưa Bạch Nguyệt đến dưới lầu.

Bạch Nguyệt tháo dây an toàn rồi xuống xe.

Cố Lăng Kiệt vẫn theo cô xuống xe.

“Bạch Nguyệt.” Anh gọi.

Bạch Nguyệt nhìn sang anh.

Anh không nói gì mà chỉ cúi đầu hôn lên môi cô.

Trái tim Bạch Nguyệt đập vô cùng nhanh, cứ như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô vậy.

Bây giờ trời còn sáng trưng, lỡ bị người khác nhìn thấy thì thật không hay.

Cô liền đẩy lùi anh ra sau.

Cố Lăng Kiệt quệt mũi cô, “Đồ nhát gan, bao giờ em không nhát gan vậy nữa thì tốt rồi.”

“Anh, anh mau đi về đi.” Bạch Nguyệt đỏ mặt nói, sau đó quay người đi đến chỗ thang máy.

Cố Lăng Kiệt mỉm cười, sau đó lên xe rồi lái đi.

Cả hai đều không chú ý đến ở góc tối có một chiếc xe đang đỗ.

Tô Khánh Nam nheo mắt lại, trong mắt hắn chất đầy sự lạnh lẽo và nguy hiểm.

Hắn nhìn thấy Cố Lăng Kiệt hôn Bạch Nguyệt, mà Bạch Nguyệt cũng không cự tuyệt khiến trong lòng hắn vô cùng không thoải mái, cứ như thể có ai chôn kim trong lòng hắn vậy.

Hắn ghen tị, sắc mặt cũng xanh mét lại.

Nghĩ đến việc sau khi hắn với Bạch Nguyệt ly hôn, thì Bạch Nguyệt sẽ nở rộ dưới người Cố Lăng Kiệt, điều đó khiến hắn càng không thể bình tĩnh.

Hắn ta lấy đi động rồi gọi điện thoại.

Bạch Nguyệt thấy người gọi đến vẫn là Tô Khánh Nam thì thật sự không muốn nghe nên liền tắt đi.

Sau đó cô đi tắm rửa, thay quần áo, nghĩ đến nụ hôn vừa nãy, rồi cả việc xảy ra trong khách sạn thì có một cảm giác kì lạ hiện lên trong lòng cô.

Nửa tiếng sau.

truyện được cập nhập trên !

Chuông báo tin nhắn của di động vang lên.

Bạch Nguyệt xem thì thấy là Luru San gửi đến.

“Tớ đang ở phòng 1809 khách sạn Quân Khởi, cậu nhanh đến đây, tớ có việc gấp cần bàn.”

Bạch Nguyệt kinh ngạc.

Luru San có chuyện tìm cô thì tại sao không về đây nói mà lại phải hẹn cô ra khách sạn.

Mà Luru San đáng lý là phải gọi điện cho cô mới đúng.

Bạch Nguyệt gọi lại số của Luru San.

Tô Khánh Nam hung ác ngồi trên sofa, trên tay đùa nghịch điện thoại của Luru San, hắn nhìn thấy số gọi tới liền ấn tắt đi.

Luru San là người bạn duy nhất của Bạch Nguyệt, theo như sự hiểu biết của hắn đối với cô thì dù cô có nghi ngờ thế nào thì chắc chắn cũng sẽ đến đây.

Nghĩ thế, trong mắt hấn bỗng hiện lên sự khác thường, hấn đứng dậy đi tắm rửa.

Bạch Nguyệt đi tới cửa phòng 1809, cô càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ.

Cô lo lắng Luru San xảy ra chuyện gì nên trước lúc đến đã mua sẵn bình xịt hơi cay đặt sẵn trong túi để đề phòng.

Cô ấn chuông cửa, cánh cửa được mở ra.

Tô Khánh Nam đứng ở cửa, khăn tắm quấn quanh đến dưới rốn hấn ta, lộ ra một cơ thể cường tráng...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cô muốn trao cho cố lăng kiệt một con người toàn vẹn

Nhìn thấy Tô Khánh Nam mở cửa thì Bạch Nguyệt rất kinh ngạc.

Cô cũng ý thức được rằng Luru San thật sự đã xảy ra chuyện.

“Luru San đâu?” Bạch Nguyệt hỏi rồi nhìn về phía sau Tô Khánh Nam.

Tô Khánh Nam mỉm cười xấu xa rồi né sang một bên, “Vào rồi nói.”

Bạch Nguyệt thấy hấn ăn mặc như thế thì tay bắt giắc nắm chặt cái túi, “Không cần thiết phải vào đâu, tại sao anh lại cầm di động của Luru San, cậu ấy đâu?”

Tô Khánh Nam thấy cô không đi vào liền cầm lấy di động của Luru San, sau đó tiện tay bấm vào thư viện rồi đưa cho cô xem.

Cô hoài nghi mà cầm lấy điện thoại.

Cô thấy được ảnh trong chiếc điện thoại đó.

Thế mà là ảnh nude của Luru San.

Cô kinh ngạc tròn tròn mắt.

“Xem tiếp đi, trong đó còn nhiều lắm” Tô Khánh Nam cười nói, nhìn cô với ánh mắt đầy tính xâm chiếm, trong mắt không có chút ý cười nào.

“Luru San đâu? Bây giờ cậu ấy ở đâu? Anh làm gì cậu ấy rồi?” Bạch Nguyệt mắt bình tĩnh hỏi.

“Cho cô 3s để vào đây, sau 3s thì tôi sẽ post những tấm ảnh này lên mạng.”

“Tô Khánh Nam, anh thật bỉ ổi.” Bạch Nguyệt tức giận nói.

“Thế này mà kêu bị ổi à? Cô coi thường tôi quá.” Tô Khánh Nam hất cằm về phía phòng, “Nam chính là Thẩm Diên Dũng, chỉ cần mấy bức ảnh này bị phát tán ra thì dù Luru San không muốn cũng nhất định phải gả cho hấn ta, theo như tôi biết thì đàn bà của Thẩm Diên Dũng còn nhiều hơn cả tôi. Đức tính của hấn ta thì cô cũng biết rồi đấy.” Tô Khánh Nam cười nói.

Bạch Nguyệt bắt đầu đi vào phòng, bắt lực nói: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Tô Khánh Nam từ từ đóng cửa lại.

Nghe được cửa phát ra tiếng cạch thì trong lòng Bạch Nguyệt vô cùng căng thẳng, cả người cứng đờ lại.

Hấn để tay lên vai cô.

Da gà da vịt của cô nổi hết lên.

Tô Khánh Nam như thể đang chơi trò thử thách tâm lý, hấn cúi người nói bên tai cô rằng: “Không cần thời gian một tháng, giờ tôi sẽ nói cho cô biết quyết định của tôi, tôi không ly hôn.”

Bạch Nguyệt liếc nhìn Tô Khánh Nam, mắt bình tĩnh hỏi, “Vì sao không ly hôn, người anh yêu là Hình Cẩm Nhi, khiến anh vùng tiền như rác cũng là cô ta, người đứng chung xứng đôi với anh hơn cũng là Hình Cẩm Nhi.”

“Nếu cô để ý việc tôi vùng tiền như rác cho Hình Cẩm Nhi, thì tôi cũng có thể vì cô mà vùng tay quá trán.”

“Hai người không yêu nhau sống cùng nhau sẽ chỉ làm đôi bên càng ghét nhau hơn thôi.” Bạch Nguyệt quát.

Tô Khánh Nam ôm eo cô rồi kéo cô lại gần.

Bạch Nguyệt đẩy người hắn ra.

“Thế thì cô lại yêu lại lần nữa đi.” Tô Khánh Nam ra lệnh.

“Không thể nào!” Bạch Nguyệt nói một cách chắc chắn.

Tô Khánh Nam nhìn cô từ trên cao, ánh mắt sắc bén lóe lên sát khí, “Cho cô thời gian một ngày để cắt đứt quan hệ với Cố Lăng Kiệt, nếu không thì tôi sẽ ra tay với Luru San.”

Tô Khánh Nam cảm lấy di động của Luru San mà Bạch Nguyệt đang cầm trên tay rồi quơ quơ.

Trong lòng Bạch Nguyệt lộp bộp, “Bây giờ Luru San ở đâu?”

“Chắc là đã về rồi. Ngày mai tôi sẽ chờ tin của cô.” Tô Khánh Nam buông cánh tay đang giữ chặt Bạch Nguyệt ra, trong mắt tràn đầy khinh thường và lạnh lùng.

Bạch Nguyệt lao ra khỏi căn phòng của Tô Khánh Nam rồi về chỗ Luru San.

Luru San thật sự đã trở lại.

“San, cậu đi đâu vậy?” Bạch Nguyệt lo lắng hỏi.

Luru San nhún vai, “Bị một con heo gặm nên phải đi bệnh viện làm kiểm tra toàn thân, tránh cho lại bị bệnh gì.

“Sao lại thế chứ?” Đôi mắt Bạch Nguyệt đỏ ửng.

“Đều do tớ không tốt, lúc quay phim Tô Khánh Nam và Hình Cẩm Nhi thì sợ ý bị Tô Khánh Nam phát hiện, hắn ta đúng là một thằng biến thái, không những đoạt điện thoại của tớ còn chuốc thuốc tớ và Thẩm Diên Dũng, tức chết tớ mà.” Luru San ảo não.

“Luru San.” Bạch Nguyệt nắm chặt tay Luru San, “Bọn mình có nên đi kiện hắn ta không?”

“Đừng đừng, thân phận của Thẩm Diên Dũng rất đặc biệt, tớ không muốn trộm gà không được còn mất nắm gạo đâu, làm một lần thì cũng thôi đi, chứ bảo tớ gả cho hắn ta thì giết tớ còn hơn.” Luru San bực dọc bảo.

Trong lòng Bạch Nguyệt rất nặng nề, cô đau lòng nhìn Luru San.

“Nguyệt, xin lỗi cậu, tớ vốn định lấy chứng cứ giúp cậu nhưng ngược lại lại hại chính mình, chờ lần sau tớ tuyệt đối không tha cho Tô Khánh Nam đâu, tớ cam đoan.” Luru San nói.

Đôi mắt Bạch Nguyệt đầy buồn rầu.

Đều vì cô mà Luru San mới xảy ra chuyện.

Cô không thể nào lại khiến Luru San mất cả danh dự, ảnh nude bị phát tán khắp nơi rồi bị bắt gả cho Thẩm Diên Dũng.

Tính cách của Luru San và cô hoàn toàn trái ngược nhau.

Cô có thể nhịn được, có thể chịu những sự khổ sở trong cuộc sống.

Nhưng Luru San thì không thể.

Nếu để Luru San kết hôn với người mình không yêu, còn không thể ly hôn thì đó sẽ là nỗi đau khổ còn hơn cả giết cô ấy.

Cô chỉ có một người bạn là Luru San.

Nước mắt từ từ chảy ra trong mắt cô, nóng bỏng, ướt át.

Luru San thấy Bạch Nguyệt khóc liền vội an ủi nói: “Nguyệt, cậu đừng có khóc, tớ không sao hết, tớ coi như là mua một tên trai bao kỹ thuật tốt, rồi đẹp trai, vóc người ổn thôi mà, không có thiệt đâu.”

Bạch Nguyệt cúi đầu, cô gượng cười, không muốn để Luru San lo lắng.

Nước mắt lại không ngừng rơi.

Cô biết, cô đang khóc cho tình yêu của mình và Cố Lăng Kiệt.

Chưa có bắt đầu đã phải kết thúc.

Cô đang khóc cho vận mệnh của mình, ông trời như thể vĩnh viễn đang trêu đùa với cô.

Nhưng ít nhất thì cô không muốn thẹn với lòng mình, hại Luru San thì cô cả đời sẽ chẳng yên tâm được, nói gì đến hạnh phúc.

Tình yêu của cô không thể xây dựng trên việc tổn thương người khác, mà đặc biệt là sự tổn thương của người bạn tốt nhất.

Nước mắt cứ rơi, Bạch Nguyệt không thể kìm chế nổi, cô ngồi trên sofa ôm lấy mặt mình mà khóc òa lên.

Mặc dù Luru San khá là không nhạy bén nhưng cô vẫn cảm giác được có vấn đề gì đó.

“Nguyệt, cậu làm sao vậy? Tô Khánh Nam lại bắt nạt cậu đúng không? Tớ đi liều mạng với hắn ta, cái thằng khốn kiếp này đáng lý ra nên cút đi.” Luru San tức giận nói rồi đi về phía cửa.

“San.” Bạch Nguyệt lo lắng Luru San xảy ra chuyện.

Cô ấy không thể đấu lại Tô Khánh Nam.

Tô Khánh Nam làm ở bộ y tế, chỉ một câu của hắn có thể khiến bố của Luru San mất việc.

truyện được cập nhập trên !

Cô không muốn Luru San xúc động.

“Không liên quan đến Tô Khánh Nam, tớ chỉ đang đau lòng chuyện giữa tớ và Cố Lăng Kiệt.” Bạch Nguyệt giải thích.

“Đúng rồi, cậu với anh ta thế nào?” Luru San quan tâm hỏi.

Bạch Nguyệt lắc đầu, lau đi nước mắt nơi khóe mắt, “Chẳng ra sao cả, tối nay tớ muốn mới anh ấy ăn cơm, cậu có thể để bọn tớ ở riêng không?”

“Đương nhiên không vấn đề rồi. Cậu nhanh chóng bám lấy Cố Lăng Kiệt rồi đá tên Tô Khánh Nam kia đi, Tô Khánh Nam đúng là cặn bã trong cặn bã mà, dù có là người cũng không đối được cái bản tính cặn bã của hắn ta.” Luru San tức giận nói.

Cô cảm thấy mình đúng là giữ mình trong sạch vô cùng.

Lúc đại học, khi bạn bè vội vàng yêu đương thì cô cố gắng học tập, rảnh thì đi làm thêm, cũng chẳng yêu đương gì, cũng càng không tùy tiện xảy ra quan hệ linh tinh với ai.

Trừ lần bị cưỡng kia thì lần thứ 2 của cô vẫn còn đây.

Cô vốn đã dao động, còn nghĩ ly hôn xong sẽ trao mình cho Cố Lăng Kiệt.

Nhưng giờ chỉ sợ cả đời này cô đều không thể ly hôn được rồi, thậm chí còn có khả năng bị Tô Khánh Nam. . .

Cô muốn trước khi mình bị làm bẩn sẽ trao trọn vẹn cơ thể mình cho Cố Lăng Kiệt.

Xem như một hồi ức tốt đẹp cũng được, báo ân cũng được, kết thúc cũng được.

Cô không muốn có thêm điều tiếc nuối gì nữa.

Sau này, cô cũng chẳng biết liệu mình còn đủ mạnh mẽ để sống tiếp nữa hay không!

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Bạch nguyệt em đã quyết định rồi sao

Bạch Nguyệt lấy hết dũng khí để gọi điện cho Cố Lăng Kiệt.

“Cố Lăng Kiệt, em Bạch Nguyệt đây, tối nay em muốn mời anh ăn cơm, anh có rảnh không?” Bạch Nguyệt hỏi, đôi mắt cô ửng đỏ.

“Ừm, anh sẽ đến.” Cố Lăng Kiệt trả lời.

Bạch Nguyệt nhủ mảy, quay mặt qua một bên, trước khi cảm xúc bị lộ cô đã vội tắt điện thoại.

Lần trước cô mời anh ăn cơm là để nói rõ mọi chuyện.

Lần này, bọn họ vẫn thế, chẳng thể tiếp tục nữa.

Trong lòng cô vô cùng buồn bã, có một điều gì đó đè nén trong lòng, tìm không thấy lối ra, như thể sắp thiêu rụi bản thân cô.

Cô vung tay đập điện thoại xuống.

Lưu San nghe tiếng vang bên ngoài liền đi từ trong phòng ra.

Cô nhận ra Bạch Nguyệt là lạ liền lo lắng hỏi: “Nguyệt, cậu làm sao vậy, Cố Lăng Kiệt không chịu đến à?”

Bạch Nguyệt lắc đầu, vươn tay ôm lấy Lưu San, rồi nức nở nói: “Hứa với tớ, cậu sau này nhất định phải hạnh phúc.”

“Ừ ừ, Nguyệt à, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy, cậu đừng làm tớ sợ chứ.” Lưu San hỏi, cô đẩy Bạch Nguyệt ra rồi quan sát đôi mắt của Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt mỉm cười.

Cô chỉ muốn tự mình gách vác hết mọi thứ không tốt.

Nếu nói cho Lưu San chỉ khiến cô ấy buồn và càng thêm kích động thôi.

“Không có chuyện gì đâu, chỉ là nghĩ gì nói đấy thôi, tí nữa tớ ra ngoài mua thức ăn, không ở đây với cậu nữa.” Bạch Nguyệt nhặt điện thoại dưới đất lên.

Lưu San nhìn Bạch Nguyệt ra ngoài, bóng dáng cô hiện lên vẻ cô đơn, chẳng biết tại sao mà cứ có dự cảm sẽ xảy ra chuyện gì rất lớn.

Bạch Nguyệt đi siêu thị.

Cô nhớ Cố Lăng Kiệt không thể ăn được tôm, thế nên liền chọn một con cá trích, xương sườn sụn, tiêu xanh, trứng gà, thịt, cà rốt, đậu phụ, còn chọn thêm 2 bình rượu, đến lúc tính tiền còn lấy thêm 2 hộp durex.

Trả tiền xong liền nhanh chóng bỏ durex vào trong túi.

Cô về nhà làm món canh cá trích đậu phụ, một đĩa sườn kho tàu, một phần sườn sụn xào tiêu xanh, một phần cà rốt xào thịt, còn lại thì làm thịt băm để hấp cùng trứng gà.

Sau khi làm xong thì cô đi tắm rửa rồi ngồi ngẩn ra trước bàn ăn.

Cố Lăng Kiệt dùng tốc độ nhanh nhất để giải quyết các việc trong quân khu để đi đến chỗ Bạch Nguyệt.

Anh vừa gõ cửa thì Bạch Nguyệt đã ra mở cửa ngay.

Mùi thơm nồng của các món ăn sộc vào mũi anh, khiến anh cảm thấy như hương vị ấm áp của gia đình.

Anh đi vào nhà, Bạch Nguyệt đóng cửa lại.

Anh nắm chặt tay cô rồi kéo cô lại gần, cúi đầu hôn lên môi cô.

Bạch Nguyệt nhắm hai mắt lại, không hề đẩy anh ra.

Qua hôm nay, họ sẽ thật sự trở thành người xa lạ.

Về sau sẽ không bao giờ qua lại nữa.

Cô muốn dùng hết sức mạnh để đốt cháy bản thân mình.

Tối nay, cô không muốn đi suy xét đúng sai gì cả.

Cố Lăng Kiệt cảm giác được khoe miệng có dòng nước mắt nóng ướt chảy qua, liền kinh ngạc nhìn Bạch Nguyệt, “Sao em lại khóc, anh làm em đau à?”

Trước khi gặp gỡ anh, cô gần như không khóc.

Đối với cô thì nước mắt chính là dấu hiệu của sự yếu đuối.

Khóc, khiến kẻ thù sung sướng, khiến người thân đau lòng.

Thế nhưng chỉ nghĩ đến việc phải rời xa anh thì nước mắt cô cứ bất giác tuôn rơi.

Bạch Nguyệt lắc đầu, cô mỉm cười bảo, “Anh tới sớm thật.”

“Chẳng phải em đã làm xong đồ ăn rồi sao?” Cố Lăng Kiệt khẽ lau nước mắt cô, khẽ hôn lên má rồi kéo cô đi đến bàn ăn.

Bạch Nguyệt ngồi vào ghế, rồi rót 1 ly rượu cho cả hai.

Cố Lăng Kiệt ném một miếng sườn kho tàu.

“Thế nào?” Bạch Nguyệt hỏi.

“Rất ngon.” Cố Lăng Kiệt khen, rồi lại ăn thêm một miếng.

Bạch Nguyệt chống cằm nhìn anh, cô nhấp một ngụm rượu rồi nhìn anh say đắm.

Lần đầu gặp anh, anh là cao xa đến vậy, vô cùng khí phách, xa cách mà kiêu ngạo.

Cô thật không ngờ cô và anh sẽ có ngày như thế này.

Cùng nhau ăn cơm, cùng nhau uống rượu, giống như là người yêu vậy.

Trước đây anh luôn áp sát khiến cô chẳng chịu nổi, nhưng chờ đến lúc sắp mất đi thì cô mới nhận ra rằng thật ra cô rất muốn ở bên anh.

Người mà, cứ mãi đến lúc mất đi rồi mới biết quý trọng, những điều mà mình để ý đã vĩnh viễn mất đi và có tìm cũng chẳng thấy.

Cố Lăng Kiệt nhìn Bạch Nguyệt, “Nhìn anh vậy làm gì. Em không ăn sao.”

“Anh thật đẹp trai, lông mày cũng đẹp, mắt cũng đẹp, mũi cũng đẹp, cả môi cũng rất đẹp.” Bạch Nguyệt khẽ nói.

Cố Lăng Kiệt nghe cô khen cũng thấy rất thích thú, “Mê anh rồi hả?”

Bạch Nguyệt nhấp một ngụm rượu vang rồi ngậm trong miệng.

Rượu vừa đắng vừa chát, cũng như tâm trạng bây giờ của cô vậy.

Cô đứng dậy, đưa khuôn mặt lại gần Cố Lăng Kiệt rồi khẽ hôn lên môi anh.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô.

Lúc này Bạch Nguyệt có chút đặc biệt, cô nhiệt tình hơn so bình thường rất nhiều.

“Muốn sao?” Cố Lăng Kiệt hỏi, trong mắt hiện lên chút dụ hoặc rồi nhìn cô.

“Ừm.” Bạch Nguyệt cắt lời, không hề phủ nhận.

Cố Lăng Kiệt cảm thấy có một dòng máu nóng từ đầu anh xông thẳng xuống phía bụng.

Câu ừm này của cô đã dẹp tan mọi lý trí, chịu đựng và cẩn thận của anh.

Cố Lăng Kiệt đè lấy gáy cô rồi khiến nụ hôn trở nên sâu sắc hơn, lưỡi anh xâm chiếm khoang miệng cô, rồi anh kéo cô vào lòng mình.

Bạch Nguyệt ôm cổ anh, rồi đáp trả nụ hôn của anh.

Những luồng hô hấp quấn quanh trong không khí rồi lại thổi lên mặt nhau.

Đối với cô thì Cố Lăng Kiệt tựa như mặt trời, nguồn nhiệt mà anh tỏa ra lan tỏa trên từng tác da thịt lạnh băng trên người cô.

Cô khát khao ánh nắng đuổi đi sự lạnh lẽo trong lòng.

Nhưng lại lo lắng tới gần sẽ khiến bản thân bị bỏng.

Bạch Nguyệt hôn dọc từ bờ môi rồi xuống đến yết hầu, khẽ liếm láp nơi yết hầu đang rung động đó của anh, rồi run rẩy cởi bỏ từng cúc áo tây trang của anh.

Cố Lăng Kiệt bế cô lên, “Phòng nào là của em?”

“Phòng bên trái, anh không tắm sao?” Bạch Nguyệt hỏi, khuôn mặt cô ửng hồng.

“Cùng nhau?” Cố Lăng Kiệt hỏi, giọng nói trở nên khàn khàn.

“Em vừa tắm rồi, anh tắm đi, trong đó có khăn tắm, em dùng rồi nhưng đã giặt nên sạch đó.” Bạch Nguyệt dịu dàng nói.

Cố Lăng Kiệt mỉm cười, rồi đặt cô lên giường, “Anh không chê em đâu.”

Anh đi vào phòng tắm.

Bạch Nguyệt nghe được tiếng nước, trái tim cô đập rất nhanh, hít thở, hít thở, rồi lại hít thở.

Cô kéo rèm xuống, rồi đặt bao cao su lên bàn, nghĩ một lúc liền cởi quần áo bỏ vào tủ quần áo ở đầu giường rồi chui vào chăn.

Cô vẫn cảm thấy rất căng thẳng.

Cô cũng đã 24 tuổi, cũng đã đến tuổi có con, nhưng lại phòng không gối chiếu ba năm rồi, sùng mà chồng cô cấm cho cô có thể vòng được mấy vòng trái đất.

Cô không nên cảm thấy áy náy.

Cũng không nên cảm thấy băn khoăn.

Bạch Nguyệt không ngừng thuyết phục mình, không ngừng làm tê liệt bản thân.

Truyện được cập nhập trên !

Không lâu sau, có lẽ cô sẽ không chịu nổi tra tấn mà chết.

Nếu trước khi chết mà không xảy ra chút gì với Cố Lăng Kiệt thì cô chết cũng chẳng thể nhắm mắt.

Nghĩ thế thì cô cũng bình tĩnh hơn nhiều.

Cố Lăng Kiệt từ phòng tắm đi ra, khăn tắm quấn quanh hông anh, lộ ra cơ bụng cường tráng màu đồng.

Anh đi về phía Bạch Nguyệt.

Dáng người của anh quá mức lực lưỡng, khiến Bạch Nguyệt không dám nhìn mà chỉ dám chôn mặt trong chăn.

Cố Lăng Kiệt ngồi xuống bên giường, anh xúc lên chăn để lộ mặt cô ra.

“Bạch Nguyệt, anh hỏi em, em thật sự nghĩ kĩ rồi sao? Lần này em đồng ý rồi thì anh sẽ không để cho em có đường hối hận đâu?” Cố Lăng Kiệt hỏi, ánh mắt anh nhìn cô sáng rực.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Thật ra tôi vẫn luôn chơi đùa anh thôi

Bạch Nguyệt gật đầu.

Cô đã nghĩ rất kĩ.

Cô cúi thấp đầu.

Hàng lông mi dài in một bóng mờ dưới khóe mắt.

Dáng vẻ đẹp dễ tỉnh lặng.

Có thứ tình cảm len lỏi nổi lên trong anh, rồi ăn sâu vào máu.

Anh xoay người, hát chần cô ra.

Cô tựa như bạch ngọc thánh khiết, da thịt nõn nà, tron mịn trắng ngần, đường cong rõ ràng, vùng bụng bằng phẳng, đẹp dễ tựa tinh linh nơi rừng rậm.

Anh nhìn cô từ trên cao, rồi hôn lên môi cô, lên cổ cô, lên xương quai xanh, rồi dọc theo từng đường nét của cô mà đi xuống.

Bạch Nguyệt khẽ thốt lên những tiếng than nhẹ.

Cô không hiểu cảm giác này lắm, cô chỉ cảm thấy mỗi tác da thịt mà Cố Lăng Kiệt chạm qua đều để lại một cảm giác gì đó mà cô chẳng thể nói thành lời.

Anh còn cẩn thận hơn cả trong tưởng tượng của cô.

Anh bình thường luôn bá đạo, mạnh mẽ, luôn áp sát khiến cô không thở nổi.

Thế nhưng lần này anh lại rất dịu dàng, khác chế mà không hề vội vã.

Anh cũng sợ làm cô đau, sợ khiến cô sợ hãi và chống cự.

Tay Cố Lăng Kiệt đặt lên đầu gối cô rồi kéo ra hai bên, anh cúi đầu...

Từng tác da tác thịt trên người cô đều căng cứng, cô nắm chặt tay.

Cô không biết còn có thể làm như vậy, thế nên không kìm được mà thét lên.

“Không được, Cố Lăng Kiệt, không được làm như thế.” Với sự... của anh, cô ngày càng kích động, mãi đến khi...

Cố Lăng Kiệt nghe giọng điệu nức nở của cô, thì cảm thấy cô có vẻ đã chuẩn bị xong rồi.

Bạch Nguyệt cảm thấy rất mất mặt liền quay đi mà không dám nhìn anh.

Cố Lăng Kiệt mỉm cười rồi nắm lấy cằm cô, khiến cô quay lại đối diện với anh.

“Rất tốt.” Anh nói.

Bạch Nguyệt chớp chớp đôi mắt rồi nói, “Ừm.”

Cố Lăng Kiệt vui sướng mà cười thành tiếng.

Sự tán thành của cô còn khiến anh vui hơn cả đánh thắng trận.

Anh làm rất chậm để cô có thể thích ứng được.

Ba năm trước, anh vì bị thuốc mà mất lý trí, thế nên vô cùng thô bạo, dã man, chắc là đã khiến lần đầu tiên của cô chịu nhiều đau khổ, với tâm lý áy náy và muốn bồi thường nên lần này anh rất thông thả, anh hôn lên môi cô.

Bạch Nguyệt cảm thấy rất đau nên sắc mặt cũng tái đi hẳn.

Lần đầu tiên trong trí nhớ của cô chỉ có đau khổ.

Thật ra cô không hiểu tại sao những người phụ nữ đó lại thích làm chuyện đó với Tô Khánh Nam vậy, cảm giác rõ không tốt, lẽ nào là vì yêu?

Bạch Nguyệt hít sâu.

Cô không kêu đau, mà cả tiếng bật thốt lên cũng vô cùng nhỏ bé.

Thế nhưng Cố Lăng Kiệt biết cô đau.

“Nguyệt, thả lỏng chút, anh sẽ không làm đau em đâu, anh hứa đấy, anh cũng sẽ chịu trách nhiệm với em.” Cố Lăng Kiệt kim chế rồi dỗ cô.

Bạch Nguyệt nhìn anh.

Bởi vì là anh nên cô dần dần thả lỏng ra.

Cô còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh đã nói với cô rằng, chỉ cần anh còn sống thì anh sẽ không để cô xảy ra chuyện gì.

Lần thứ 2, bởi vì anh nên dù cô uống say thì vẫn bình yên vô sự, anh còn tặng cô một bộ đồ trang điểm.

Lần thứ 3, cô giả làm bạn gái anh, anh vì bảo vệ cô mà bị thương, lúc ấy cô cảm thấy anh thật nam tính.

Còn có lần gặp mặt thứ 4, thứ 5, và cả thứ 6 sau đó.

Anh đều bảo vệ cô.

Sau này, có lẽ sẽ chẳng còn có thể gặp mặt rồi, dù cho có gặp thì cũng chỉ có thể xem nhau như người xa lạ.

Bạch Nguyệt quần lấy eo anh rồi kéo lại gần mình.

Dù là đau thì cô cũng nguyện chịu.

Cô chủ động hôn Cổ Lăng Kiệt, cô nhắm mắt lại, cảm nhận được anh đang chiếm cứ trong thế giới của cô, cô nhận lấy mọi thứ của anh.

Dần dần, không có sự đau đớn như cô nghĩ, mà ngược lại rất thoải mái.

Cô buông lỏng tay ra, nhìn anh chăm chú, cô thờ dốc, rồi đắm chìm rồi lại thờ dốc rồi lại chìm đắm trong đó...

Nửa tiếng sau, Cổ Lăng Kiệt ôm cô vào lòng.

Cô mới nhớ ra họ không sử dụng đến cái kia.

Xem ra, cô phải đi mua thuốc mới đúng.

Bạch Nguyệt nằm im trong lòng anh, im lặng hưởng thụ ấm áp cuối cùng.

Anh hôn lên trán cô một cái.

“Cảm ơn em, Nguyệt.” Cổ Lăng Kiệt nói với tâm trạng rất tốt.

“Hớ?” Bạch Nguyệt nhìn anh.

“Cảm ơn em đã trao mình cho anh.” Cổ Lăng Kiệt cười.

Khi anh cười nhìn vô cùng quyến rũ.

Những lời nói tàn nhẫn, cô thật sự không muốn nói ra khỏi miệng lúc này.

Cô rất muốn và cũng rất luyến tiếc hạnh phúc lúc này.

Bạch Nguyệt ôm Cổ Lăng Kiệt, vùi mặt trong lồng ngực anh, cô khẽ hít sâu, trong không khí ấy tất cả đều là hương vị mát lạnh như thể cỏ cây được chiếu rọi dưới ánh mặt trời của anh vậy.

Cô muốn nhớ kĩ nó mãi mãi.

Có lẽ vì lúc này quá ấm áp, cũng có lẽ là vì vận động xong mà cô quá mệt mỏi, thế là cô đã thiếp đi.

Lúc tỉnh lại thì trời đã tối, Cổ Lăng Kiệt không có ở bên cạnh.

Cô khá kích động mà kêu: “Cổ Lăng Kiệt.”

“Sao vậy?” Cổ Lăng Kiệt đẩy cửa ra, anh bật đèn rồi lo lắng đi đến trước mặt cô, “Em mơ thấy ác mộng à?”

“Em tưởng anh đi rồi.” Bạch Nguyệt khẽ nói, rồi giờ chần ngồi dậy.

“Anh đi xử lý một số việc, sợ làm ồn đến em thế nên mới ra ngoài làm.” Cổ Lăng Kiệt giải thích.

“Chắc anh đói bụng rồi, để em đi hâm nóng thức ăn cho anh” Bạch Nguyệt lấy quần áo của mình.

Anh tiện tay giúp cô cài nút, “Cùng đi đi, để mình em bận rộn trong nhà bếp, anh không nở đâu.”

Đáy lòng Bạch Nguyệt run lên.

Truyện được cập nhập trên !

Cô cảm nhận được sự quý trọng từ trên người Cố Lăng Kiệt.

Thật ra, đây mới đúng là chồng, không phải sao?

Cùng nhau nấu cơm, cùng làm việc nhà, cùng nhau nói chuyện, cùng đi ngủ, chuyện gì cũng làm cùng nhau.

Đôi mắt Bạch Nguyệt ửng đỏ. Cô sợ Cố Lăng Kiệt nhận ra liền vội cúi đầu, giả bộ tìm dép.

Cố Lăng Kiệt cúi người, tìm lấy dép lê của cô rồi đeo vào cho cô.

Bạch Nguyệt mặc quần dài vào rồi cùng anh ra ngoài.

Cố Lăng Kiệt bụng đồ ăn vào, cô thì hâm nóng nó lên.

“Nếu mà ngày nào cũng được ăn đồ ăn em làm thì tốt quá.” Cố Lăng Kiệt cảm thán, “Đồ ăn trong quân khu chuẩn bị cho anh, anh không thích lắm.”

Bạch Nguyệt nhìn Cố Lăng Kiệt, cô mím môi không nói gì.

Cố Lăng Kiệt khẽ xoa mũi cô, “Không chịu hả? Vậy để anh học rồi làm cho em ăn.”

“Hi.” Bạch Nguyệt khẽ cười rồi không nói chuyện này nữa.

Chỉ một lúc thì họ đã hâm nóng thức ăn xong, cả hai cùng nhau ăn cơm.

“Anh đã tìm được luật sư tốt rồi, bắt đầu từ ngày mai luật sư sẽ gửi thư cho Tô Khánh Nam, trong vòng 1 tuần thì cả hai hãy ly hôn đi.” Cố Lăng Kiệt nói.

Bạch Nguyệt cúi đầu, không nói lời nào.

“Đợi em ly hôn xong, anh sẽ đưa em về nhà gặp bố mẹ anh, em yên tâm, dù họ có không đồng ý thì anh vẫn sẽ lấy em, họ cũng không ra lệnh được cho anh đâu.” Cố Lăng Kiệt hứa hẹn.

Trong lòng Bạch Nguyệt chua xót, nước mắt rơi vào trong bát, cô cố ăn hết cơm.

“Anh chuẩn bị tháng sau sẽ tìm ngày lành để kết hôn, dù sao cũng đã chắc chắn rồi, cũng tránh cho đêm dài lắm mộng.” Tâm trạng hôm nay của Cố Lăng Kiệt rất tốt, cũng hiếm thấy nói nhiều như vậy.

Bạch Nguyệt nhắm hai mắt lại, tay cô nắm chặt chiếc thìa, cứ như thể sắp bẻ gãy nó vậy.

“Cố Lăng Kiệt.” Bạch Nguyệt ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt đỏ ửng mà đong đầy nước mắt.

Cố Lăng Kiệt thấy cô như thế thì sự yêu thương đau lòng hiện lên trong mắt anh, anh khẽ lau nước mắt trên mặt cô, “Anh nói sai gì à?”

Bạch Nguyệt cắn răng, trong lòng cô rất khổ sở, cứ như có hàng nghìn áp lực đè nặng lên trên nó.

Cô đã không còn sức lực để chịu đựng, gánh nặng ngàn cân đã đập vụn trái tim cô.

“Tôi thật ra chỉ luôn chơi đùa với anh thôi.” Bạch Nguyệt nói dứt khoát, nước mắt lại không kìm được mà rơi.

Cố Lăng Kiệt hơi ngừng lại, sắc mặt anh trở nên nặng nề, “Em nói thế là sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Bạch nguyệt tôi muốn

“Từ đầu người tôi yêu cũng chỉ có chồng tôi Tô Khánh Nam, ở bên cạnh anh cũng chỉ vì để kích thích anh ấy, thế nên tôi vốn không hề nghĩ đến chuyện ly hôn.” Bạch Nguyệt nói hết một hơi, cô ngẩng đầu, vô cùng kiên quyết.

Cố Lăng Kiệt quan sát vẻ mặt của cô.

“Anh không tin. Nếu em nói là thật thì em khóc cái gì? Nếu em chỉ yêu chồng mình thì chúng ta vừa như thế thì lại là sao chứ?” Cố Lăng Kiệt hỏi vặn lại

một cách sắc bén.

“Tôi khóc là do tôi không biết việc mình làm là đúng hay sai. Tôi quan hệ với anh cũng chỉ vì anh đã giúp tôi rất nhiều, tôi không biết lấy gì để báo đáp, và do biết anh luôn muốn làm chuyện đó với tôi, thế nên tôi mới dùng cách này để trả ơn.” Bạch Nguyệt khịt mũi, cô không dám nhìn thẳng Cố Lăng Kiệt để nói chuyện.

Cố Lăng Kiệt hí hóp mắt nhìn cô, “Bây giờ anh chỉ cho em một cơ hội, nói cho thật vào, những lời em vừa nói đều là thật lòng sao? Anh không tin em không có cảm giác gì với anh.”

“Sếp Cố đẹp trai, vóc dáng đẹp, lại có quyền cao, mặc kệ là cô gái nào thì đều sẽ có cảm tình với anh thôi. Tôi cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, thế nhưng tôi biết mình muốn cái gì.” Bạch Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Cố Lăng Kiệt rồi nói.

Nếu đã bắt đầu thì cô không thể kết thúc giữa chừng được, cô phải kiên trì, kiên trì khiến sự tổn thương này kéo dài đến cuối cùng.

“Em muốn gì?” Cố Lăng Kiệt hỏi, ngực anh phập phồng kịch liệt do mất bình tĩnh, đôi mắt cũng trở nên sắc bén.

“Tôi muốn có được Tô Khánh Nam, muốn đoạt lại tất cả những gì tôi đã mất, tình yêu, hôn nhân. Tình thân...”

Bạch Nguyệt vẫn chưa nói xong thì Cố Lăng Kiệt đã đập bát thẳng xuống đất, nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén, “Em muốn tôi không làm phiền em nữa, hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của em sao?”

“Đúng vậy.” Bạch Nguyệt nói đầy kiên quyết, “Chúng ta hôm nay sẽ hoàn toàn kết thúc, tôi cũng có thể quay về gia đình của tôi, sau này hãy cách người phụ nữ như tôi xa một chút.”

Bạch Nguyệt đi đến cửa, cô mở cửa ra, “Mời anh ra ngoài, sau này đừng đến đây nữa, lần sau gặp lại cũng vờ như không quen đi.”

Cố Lăng Kiệt lạnh lùng đứng lên, nhìn cô bằng một đôi mắt sâu thẳm, trong mắt anh hiện lên sự đau xót.

Anh không tin, sự ngượng ngùng rồi cả tình cảm dịu dàng vừa rồi của cô ở trên giường là giả vờ.

Anh không tin tên Tô Khánh Nam khôn kiếp như vậy mà cô còn muốn ở bên hắn.

Anh không tin cô đột nhiên thay đổi chỉ vì chơi chán rồi.

“Em có từng thích tôi không?” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng hỏi, ánh mắt nhìn chăm chú vào mắt cô, ánh mắt anh tựa như X quang vậy, có thể nhìn thấu lòng cô.

“Không có. Chúng ta đều là người lớn rồi, chơi đùa một chút mà thôi, giờ chồng tôi cũng không định ly hôn, nên tôi cũng phải dừng lại đúng lúc.” Bạch Nguyệt nghẹn ngào nói, cố gắng để mình không khóc thành tiếng.

Cố Lăng Kiệt lại gần cô.

Khí thế mạnh mẽ.

Bạch Nguyệt nghiêng mặt đi.

Cố Lăng Kiệt đứng trước mặt cô, “Chồng em không định ly hôn nữa thế nên em cảm thấy không ly hôn được rồi, vậy nên em trao mình cho tôi là định kết thúc với tôi đúng không?”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì?” Bạch Nguyệt không nhìn anh.

“Anh chắc chắn sẽ khiến anh ta phải ly hôn, em không tin anh sao?” Cố Lăng Kiệt nhìn cô bất đắc dĩ.

Không phải cô không tin anh mà là cô hiểu rất rõ nhân phẩm của Tô Khánh Nam.

“Anh đi đi.” Bạch Nguyệt quay người, xoay lưng về phía anh, cuối cùng nước mắt cũng không nhịn được mà chảy xuống.

Cô về phòng mình khóa trái cửa lại.

Trong phòng như còn vương vấn mùi hương của Cố Lăng Kiệt, thế mà cô lại đuổi người mình muốn giữ lại nhất ra khỏi thế giới của mình.

Cô đóng cái cửa sổ duy nhất lại, khiến thế giới của mình chỉ còn lại rét lạnh và âm u.

Bạch Nguyệt dựa lưng vào cửa rồi ngồi xồm xuống, cô ôm lấy chân mình, chôn mặt vào 2 đầu gối mà khóc nghẹn ngào.

Cố Lăng Kiệt nhìn chằm chằm cánh cửa phòng của Bạch Nguyệt.

Anh tuyệt đối không tin những lời cô nói là thật lòng.

Anh đi ra ngoài đóng cửa lại, đi thẳng máy xuống dưới rồi gọi cho Luru San.

“Bạch Nguyệt đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cố Lăng Kiệt hỏi thẳng.

“Anh cũng thấy là Bạch Nguyệt như đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không? Tôi cũng không biết nữa, nhưng tôi cảm thấy chắc chắn là có chuyện gì, cảm xúc của cô ấy rất lạ.” Luru San nói ý nghĩ của mình cho Cố Lăng Kiệt nghe.

“Cô giúp tôi hỏi thăm xem chuyện là như thế nào, dù là chuyện gì thì tôi đều giải quyết được, cô hiểu chứ?” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

“Được, sau khi biết thì tôi sẽ nói cho anh ngay, bây giờ anh đi à? Nếu mà anh đi thì tôi về đó, Bạch Nguyệt bảo mời anh ăn cơm, bảo tôi đừng ở nhà.”

“Ừ, cô về với cô ấy đi, có chuyện gì thì gọi điện cho tôi ngay.” Cố Lăng Kiệt nói, rồi quay đầu lại nhìn phòng Bạch Nguyệt.

Cô đã tắt hết đèn đi.

Anh tin chắc rằng cô có nỗi khổ riêng.

Luru San nghĩ đi nghĩ lại, lẽ nào việc này có liên quan tới cô.

Cô đã xảy ra quan hệ với Thẩm Diên Dũng, mọi chuyện mơ mơ màng màng, chẳng nhớ được gì cả, lúc cô tỉnh lại thì cả cô và Thẩm Diên Dũng đều không mặc quần áo.

Mà cả điện thoại của cô cũng không thấy đâu.

Cô đã đi đến cửa hàng di động làm lại sim, rồi mua luôn điện thoại mới.

Vấn đề lẽ nào lại do cái điện thoại cũ kia.

Luru San càng nghĩ càng cảm thấy chuyện liên quan đến mình.

Cô về nhà, mở đèn thì thấy Bạch Nguyệt đang ngồi trên sofa uống rượu vang, khuôn mặt cô đỏ bừng, có vẻ đã hơi say, ánh mắt sưng đỏ, trên mặt toàn là nước mắt.

“Nguyệt, rốt cuộc có chuyện gì vậy? Sao cậu uống nhiều rượu vậy?” Luru San giật chai rượu vang trong tay Bạch Nguyệt.

“San, cậu đưa rượu cho tớ, tớ hôm nay thật sự rất buồn, đợi tớ uống xong rồi thì sẽ thoải mái, ngày mai sẽ quên hết mọi thứ mà sống.” Bạch Nguyệt cố giành lại rượu.

Luru San để chai rượu ra phía sau, “Cậu nói rõ tớ nghe xem nào, sao lại buồn, quên cái gì, thoải mái là sao.”

Truyện được cập nhật trên mỗi ngày!

Bạch Nguyệt không muốn nói, “Đưa chai rượu cho tớ.”

“Tô Khánh Nam ép cậu cái gì? Có phải hắn ta không muốn ly hôn không? Cái thằng cặn bã như hắn ta sao lại dễ tiện vậy, có Hình Cẩm Nhi rồi bao nhiêu mỹ nhân nữa vậy mà còn cứ dây dưa với cậu!!!” Luru San vô cùng mất bình tĩnh.

“Tớ đi tìm vài người đến tính sổ với hắn ta.” Cô ném chai rượu vào thùng rác, sau đó đi ra cửa.

“Đừng đi.” Bạch Nguyệt kêu.

“Hoặc là giờ cậu nói cho tớ biết có chuyện gì, hoặc là để tớ đi đánh chết cái tên Tô Khánh Nam kia, rồi thì sau đó cậu vào tù thăm tớ, tớ không có nói đùa đâu.” Luru San kích động nói.

Bạch Nguyệt không nói.

Luru San xách cái gậy đặt ở cạnh cửa lên, cô mở cửa đi ra ngoài.

“Anh ta quay video cậu với Thẩm Diên Dũng.” Bạch Nguyệt bất đắc dĩ đành nói ra.

Luru San kinh ngạc quay đầu nhìn Bạch Nguyệt, “Cậu nói là cái tên súc sinh Tô Khánh Nam kia không những bỏ thuốc tớ với Thẩm Diên Dũng mà còn quay phim lại á? Hắn ta muốn chết hay sao?”

Bạch Nguyệt ôm Luru San, “Cậu đừng đi, Tô Khánh Nam dọa sẽ đăng mấy video đẩy lên mạng, mà Thẩm Diên Dũng là tổng thống, nên để che đậy chuyện xấu này họ lại bắt cậu gả cho anh ta thì phải làm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Anh cảm thấy anh là gì của tôi

“Tớ giết chết bọn họ rồi tự sát, Luru San tớ không thể để họ dất mũi như thế được.” Luru San tức giận nói.

“Cậu đừng kích động như vậy có được không.”

Luru San đẩy Bạch Nguyệt ra.

Bạch Nguyệt lao đảo lùi về sau mấy bước rồi ngã xuống đất.

Luru San lo lắng dịu lấy tay cô.

Bạch Nguyệt hất tay Luru San ra, đôi mắt cô đỏ ửng, nói như mất không chế: “Cậu giết chết họ, bố mẹ cậu phải làm sao? Còn cả tớ nữa, cùng chết với cậu sao?”

Luru San biết mình rất kích động, cô ấy quỳ xuống cạnh Bạch Nguyệt, nói: “Xin lỗi, Tiểu Bạch, tớ hại cậu rồi.”

Bạch Nguyệt biết rằng Luru San có ý tốt.

Cô không thể trách cô ấy.

“San, bắt đầu từ bây giờ, cậu cứ coi như không có chuyện gì xảy ra đi, để tớ xử lí.” Bạch Nguyệt nói trầm giọng.

“Tô Khánh Nam nói, chỉ cần tớ không ly hôn, chịu chia tay với Cố Lăng Kiệt, hẳn sẽ không tung những thứ đó lên mạng.”

“Rốt cuộc Tô Khánh Nam muốn làm gì, hẳn đã có Hình Cảnh Nhi rồi mà.” Luru San không thể bình tĩnh nổi.

Bạch Nguyệt dần lấy lại lý trí: “Chắc là hẳn cảm thấy đồ chơi của mình bị cướp đi, tâm lý khó chịu nên lựa chọn hành động để hả giận.”

“Vậy cậu và Cố Lăng Kiệt thì sao đây? Cậu không ly hôn thì sẽ không thể đến với Cố Lăng Kiệt được.” Luru San rất áy náy.

Nghĩ tới Cố Lăng Kiệt, Bạch Nguyệt cảm thấy rất đáng ghét: “Có một số thứ gọi là duyên phận, nếu không có duyên phận, thì cưỡng cầu rồi tương lai cũng sẽ mất đi thôi.”

“Bây giờ tớ đi giải thích rõ ràng với anh ấy.” Luru San đứng lên.

Bạch Nguyệt nắm chặt cánh tay cô ấy: “Nói với anh ấy thì có tác dụng gì? Tớ không ly hôn nữa, chẳng lẽ cậu định để tớ ngoại tình với anh ấy à? Thế là hại anh ấy đó. Hứa với tớ đi, đừng nói chuyện này cho anh ấy biết.”

“Thế thì phải làm sao? Không thể để anh ấy hiểu lầm như vậy được, biết đâu anh ấy có cách thì sao?” Luru San sốt sắng muốn khóc luôn rồi.

“Hứa với tớ đi.” Bạch Nguyệt nói kiên quyết, bàn tay đang cầm lấy cánh tay Luru San tăng thêm sức lực.

Luru San mím môi không lên tiếng.

“Cậu muốn thấy tớ chết đúng không?” Đôi mắt Bạch Nguyệt nhòa dần đi.

Luru San sợ Bạch Nguyệt sẽ chết thật: “Được rồi, tớ hứa với cậu, tớ sẽ không nói cho Cố Lăng Kiệt.”

Bạch Nguyệt buông lỏng tay ra, cô trở về phòng của mình.

Đêm hôm ấy, cô mất ngủ, Luru San mất ngủ, Cố Lăng Kiệt cũng mất ngủ.

*

Buổi sáng, Luru San tới phòng làm việc với đôi mắt thâm quầng.

Cô ấy lại nhìn thấy Cố Lăng Kiệt đang đợi mình ở bên trong.

Trong mắt cô ấy hiện lên sự ngạc nhiên lẫn mừng rỡ.

Thế nhưng, nhớ tới những gì mà Bạch Nguyệt nói, đôi mắt ấy lại tối hắc đi.

“Sao anh lại tối tìm tôi?” Luru San hỏi.

Cố Lăng Kiệt dò xét biểu cảm của Luru San, hỏi thẳng: “Bây giờ Bạch Nguyệt đang gặp phải khó khăn gì?”

Luru San cứ định nói lại thôi. . .

Coi như là cô ấy ích kỉ vậy, cô ấy cảm thấy Bạch Nguyệt khổ quá.

Nếu để Bạch Nguyệt đi theo tên cận bã như Tô Khánh Nam cả đời như thế, Bạch Nguyệt sẽ sống không bằng chết mất.

Cô ấy không muốn giữ lời hứa với Bạch Nguyệt.

“Cổ thủ trưởng, thật ra Bạch Nguyệt cần sự giúp đỡ của anh. . .”

“San, giúp tớ một chuyện.” Bạch Nguyệt mở cửa, thấy Cố Lăng Kiệt đang đứng trong văn phòng của Luru San.

Cô hơi sững sờ, sau đó thấy được vẻ mặt hoảng hốt của Luru San.

Bạch Nguyệt nhận ra mục đích mà Cố Lăng Kiệt tìm Luru San.

“Tôi nghĩ tôi qua tôi đã nói rõ lắm rồi, anh tôi đây làm gì!” Bạch Nguyệt nói với Cố Lăng Kiệt một cách lạnh lùng.

“Bạch Nguyệt, cậu đừng như vậy.” Luru San không muốn Bạch Nguyệt cãi nhau với Cố Lăng Kiệt.

Bạch Nguyệt liếc nhìn Luru San bằng ánh mắt sắc bén.

Đây là lần đầu tiên Luru San nhìn thấy sự tức giận trong mắt Bạch Nguyệt.

Cô ấy hơi sững sờ, nuốt hết tất cả những gì định nói vào trong bụng rồi đứng sang bên cạnh.

Cố Lăng Kiệt nhận thấy có gì đó bất thường, anh hạ giọng, dịu dàng hỏi: “Rất cuộc em gặp phải khó khăn gì vậy, nói ra đi, anh có thể giúp em.”

“Chuyện của tôi sao lại phải nhờ tới anh? Anh là gì của tôi chứ! Hơn nữa tôi cũng không gặp khó khăn gì cả.” Bạch Nguyệt nói dứt khoát, mở cửa: “Mời anh ra ngoài đi, tôi còn có việc công phải bàn với Luru San nữa.”

“Hôn rồi, sờ rồi, ngủ rồi, em cảm thấy anh là gì của em!” Cố Lăng Kiệt cũng có chút tức giận.

Luru San kinh ngạc mở to mắt.

Thì ra Bạch Nguyệt đã quan hệ với thủ trưởng Cố rồi.

Giỏi lắm, Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt quay mặt sang chỗ khác: “Hôm qua tôi đã nói rõ lắm rồi, tôi chỉ chơi đùa anh thôi, anh cứ coi như đó là mối tình sớm nở tối tàn, vốn tôi cũng vì quá cô đơn mới làm chuyện sai lầm đó, người mà tôi yêu chỉ có chồng tôi.”

“Bạch Nguyệt, rõ ràng cậu không nghĩ như vậy mà.” Luru San vội vàng giải thích.

Bạch Nguyệt nhú mày nhìn Luru San: “Tớ nói là sự thật đấy thôi, chẳng phải cậu muốn đánh cuộc với tớ xem anh ta có ngủ với tớ không mà? Chẳng lẽ cậu tiếc một triệu rưỡi đó sao? Tớ trả lại tiền cho cậu là được.”

“Bạch Nguyệt. . .” Luru San chỉ biết nhìn xem Bạch Nguyệt tự bôi nhọ mình.

Bạch Nguyệt hất cằm lên, nhìn sang Cố Lăng Kiệt: “Có nhớ cái câu lạc bộ đó không? Cái lần mà tôi uống say ấy, đó không phải là một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên, San cố tình dẫn tôi đi tìm đàn ông đó.”

“Đừng nói như vậy.” Luru San rất muốn khóc: “Sự thật không phải như vậy.”

“Sự thực là, chồng tôi đã quay lại, tôi không ly hôn đâu, cũng không muốn có người ảnh hưởng tới mối quan hệ của vợ chồng tôi, anh tha cho tôi đi có được không?” Bạch Nguyệt nói nghẹn ngào, đôi mắt lạnh lùng che giấu đi mọi suy nghĩ chân thật của cô.

Cố Lăng Kiệt không tin, anh nhìn sang Luru San: “Tô Khánh Nam quay lại rồi?”

“Sao tên cận bã đó lại quay lại được!” Luru San thốt lên.

“Cố Lăng Kiệt, chắc không phải anh yêu người phụ nữ đã có chồng như tôi rồi đó chứ?” Bạch Nguyệt nói chen vào.

“Cô ấy đang gấp khăn giấy?” Cố Lăng Kiệt không để ý tới Bạch Nguyệt mà trực tiếp hỏi Luru San.

Luru San nhìn Bạch Nguyệt, rồi lại nhìn Cố Lăng Kiệt.

“Ba năm trước tôi từng bị người ta cưỡng hiếp, có thai.” Bạch Nguyệt nói lạnh lùng.

Cố Lăng Kiệt kinh ngạc nhìn Bạch Nguyệt, anh đã hoàn toàn chấn động: “Em từng có thai?”

“Đúng vậy, Cố Lăng Kiệt, đừng dây dưa với loại phụ nữ như tôi nữa, hai chúng ta, một người trên trời, một người dưới đất, không hợp nhau đâu.”

“Đứa bé đâu?” Cố Lăng Kiệt hỏi tiếp.

Bạch Nguyệt hất cằm: “Sao tôi phải báo cáo chuyện riêng của mình cho anh.”

Cố Lăng Kiệt giữ chặt lấy cằm Bạch Nguyệt, ép hỏi: “Tôi hỏi, đứa bé đâu!”

Bạch Nguyệt quay mặt đi, đôi môi đã bị cô cắn đến mức chảy máu.

Luru San đau lòng Bạch Nguyệt.

Cô ấy đành thỏa hiệp.

“Bạch Nguyệt, cậu thắng rồi, một triệu rưỡi này, tớ thua tâm phục khẩu phục. Vừa rồi tớ nói cậu có chuyện cần anh ta giúp đỡ, trông anh ta rất ngốc, tưởng rằng tớ qua cậu gặp khó khăn gì thật.” Luru San cố nở nụ cười.

Bạch Nguyệt nhìn Luru San bằng vẻ mặt bình tĩnh: “Tớ đã nói anh ta yêu tớ rồi mà, thủ trưởng cũng chỉ thế mà thôi.”

Cố Lăng Kiệt dõi theo khuôn mặt xinh đẹp của Bạch Nguyệt.

Anh nhìn thấy sự khinh thường, và bốn cột trong mắt cô.

Trong giây phút ấy, anh ngỡ như mình chưa từng quen biết cô.

Bạch Nguyệt không dám nhìn thẳng vào sự đau xót trong mắt Cố Lăng Kiệt, cô sợ rằng mình sẽ đau lòng đến mức khó thở.

Cô cũng nở một nụ cười tươi rói: “San, cảm ơn cậu, nếu không có cậu bày kế cho tớ, chồng tớ cũng không đụng vào tớ.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Tớ thích anh ấy rồi

“Cô để Tô Khánh Nam đụng vào cô?” Đôi mắt Cố Lăng Kiệt lạnh lẽo hẳn đi, như một hồ nước đã đóng băng, chỉ toàn sự hoang vu và lạnh lẽo.

Bạch Nguyệt sụp mắt xuống, hàng lông mi dài che khuất đi những gợn sóng trong đôi mắt.

Luru San căng thẳng nhìn Bạch Nguyệt.

Là đàn ông, ai cũng sẽ để ý chuyện này.

Nếu Bạch Nguyệt thừa nhận, vậy thì cô và Cố Lăng Kiệt kết thúc rồi.

Cô ấy thực sự rất hi vọng Bạch Nguyệt phủ nhận nó.

Bạch Nguyệt vờ ra một chữ từ trong yết hầu: “Ừ.”

Sự đau đớn hiện lên trong mắt Cố Lăng Kiệt, tất cả tụ vào đôi mắt sâu thẳm ấy, biến thành một nét gì đó tối tăm, khó hiểu.

“Sau khi ngủ với tôi, cô lại ngủ với Tô Khánh Nam?” Cố Lăng Kiệt hỏi lạnh lùng.

Sắc mặt anh tái mét lại, không có chút nhiệt độ nào.

“Ừm.” Bạch Nguyệt nhắm nghiền đôi mắt đã phát chất của mình lại.

“Cô có thể rút đi rồi.” Cố Lăng Kiệt tuyệt vọng nói.

Anh ra khỏi phòng làm việc của Luru San, không có chút lưu luyến nào.

Nước mắt cô, tràn mi mà ra.

Cô không nỡ để anh đi, cô đau lòng, nhưng lại chẳng thể làm gì khác.

Rốt cuộc cô cũng dốc hết sức để xua đuổi sự ám áp cuối cùng đi rồi.

Trái tim như muốn ngừng đập, ngay cả hơi thở cũng trở nên mong manh.

Nhìn thấy nước mắt của Bạch Nguyệt, trái tim của Luru San cũng quặn đau theo.

Cô ấy quen biết Bạch Nguyệt bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy Bạch Nguyệt khóc đau đớn như thế.

“Bạch Nguyệt, tớ có thể thấy được rằng anh ấy rất thích cậu, anh ấy chủ động tới tìm tớ đủ hiểu là anh ấy quan tâm cậu đến nhường nào rồi, sao cậu lại tuyệt tình như thế?” Luru San không hiểu, cô ấy hỏi.

Bạch Nguyệt lặng lẽ rơi nước mắt.

“Hay là tớ gọi anh ấy lại, nói rõ ra với anh ấy nhé.” Giọng nói của Luru San cũng nghẹn ngào, đưa khăn tay cho Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt lau nước mũi, cô nhìn sang Luru San, đôi mắt dần trở nên tỉnh táo: “Cậu nghe đây, đừng bao giờ để Cố Lăng Kiệt biết sự thật, nếu không, mọi cố gắng ngày hôm nay của tớ sẽ trở thành vô ích, uổng công tớ làm anh ấy chán ghét. Nếu cậu nói cho Cố Lăng Kiệt, thì đừng có làm bạn tớ nữa.”

“Tớ không hiểu, để anh ấy giải quyết vấn đề giúp cậu là được mà, còn hơn là một mình cậu cô độc, bất lực.” Luru San đau lòng Bạch Nguyệt.

“Nếu không giải quyết được thì sao? Cậu cảm thấy tớ có thể cho anh ấy cái gì đây? Anh ấy là quân nhân, có tiền đồ rạng rỡ, thậm chí tương lai sẽ là một người lãnh đạo của quốc gia, việc ở bên cạnh tớ sẽ trở thành một vết nhơ trong cuộc đời chính trị của anh ấy. Tớ không muốn để mười năm sau anh ấy oán trách tớ, khiến anh ấy rời khỏi cuộc sống của tớ một cách hoàn toàn mới là tốt nhất cho tất cả mọi người.” Bạch Nguyệt nói bằng lý trí.

“Chưa biết chừng anh ấy có thể giải quyết được!”

“Tớ không thể dùng tương lai của anh ấy làm tiền đặt cược.” Bạch Nguyệt khựng lại, đôi mi khẽ động đậy, bổ sung thêm một câu: “Bởi vì, tớ thích anh ấy.”

Nói xong câu cuối cùng, cô lại khóc.

Cô vẫn luôn dằn vặt, gạt bỏ, đẩy anh ra, bởi vì cô không hiểu rõ được suy nghĩ của mình.

Cô muốn bắt đầu, nhưng lại sợ bắt đầu.

Mãi tới khi xa rời nhau, cô mới hiểu được trái tim mình.

Cô thích anh.

Thế nhưng, tình cảm này chỉ có thể chôn vùi vào cát bụi.

Điện thoại của Bạch Nguyệt vang lên.

Thấy là số của Tô Khánh Nam, đôi lông mày cô nhíu lại.

“Xin được chưa?” Tô Khánh Nam thúc giục.

“Lát nữa sẽ ra.” Bạch Nguyệt tắt máy, quay lại chuyện của mình: “Hôm nay tớ xin nghỉ, nhưng tớ có một ca phẫu thuật cho một bà bầu, cậu giúp tớ nha.”

“Không có vấn đề gì.” Luru San lo lắng hỏi: “Ai gọi vậy?”

“Tô Khánh Nam, lát nữa tớ tới nhà mẹ anh ta, tớ đi trước đây.” Bạch Nguyệt cúi đầu, xoay người rời đi.

Nhìn theo bóng lưng gầy yếu của Bạch Nguyệt, trong lòng Luru San rất khó chịu.

Cô ấy phải làm gì đó, không thể ngồi chờ chết được.

Bạch Nguyệt đi ra bệnh viện, cô nhìn thấy chiếc xe của Tô Khánh Nam.

Hắn tựa vào cửa xe, ngón tay dài kẹp một điếu thuốc, khói thuốc làm nhòa đi khuôn mặt hắn, khiến người ta không thấy rõ được hắn đang suy nghĩ cái gì.

Bạch Nguyệt đi tới trước mặt hắn.

Tô Khánh Nam nheo mắt lại, đôi mắt sắc bén: “Sao lại khóc?”

“Liên quan gì tới anh?” Bạch Nguyệt nói lạnh lùng.

Cô kéo cửa sau ra, ngồi lên xe rồi nhắm mắt lại.

Tô Khánh Nam lên xe, nhìn Bạch Nguyệt qua gương chiếu hậu, trong lòng hắn rất bức bối: “Chắc không phải cô định mang cái khuôn mặt này đi gặp mẹ chồng đấy chứ?”

“Anh có thể không dẫn tôi theo.” Bạch Nguyệt không mở mắt ra.

“Có biết tôi dẫn cô đi có nghĩa là gì không?” Tô Khánh Nam tỏ ra tức tối.

“Có nghĩa là gì thì cũng là vô nghĩa đối với tôi.” Bạch Nguyệt nói thản nhiên.

Tô Khánh Nam dừng xe lại, hắn quay lại nhìn cô: “Cô định thái độ như vậy với tôi cả đời sao?”

Bạch Nguyệt mở mắt ra, cô nhìn hắn lạnh lùng: “Lãng phí cả đời này với loại người như anh, quá dài.”

Hắn cảm hộp trang sức ở bên ghế phụ quăng vào người cô, ra lệnh: “Đeo vào.”

Trong cái nhìn lạnh lùng của hắn, Bạch Nguyệt mở hộp ra.

Trong đó là một chiếc vòng tay bằng ngọc.

“Chiếc vòng này có giá trị là mười lăm tỷ, cô làm bác sĩ cả đời cũng không kiếm được số tiền ấy. Bây giờ tôi đưa cho cô.” Tô Khánh Nam nói đầy ngạo mạn.

“Xin lỗi, bệnh viện quy định không được đeo vòng tay.” Bạch Nguyệt chẳng hề thêm muốn, cô khép chiếc hộp lại, vứt sang ghế bên cạnh.

Động tác này của cô chọc giận hắn.

Tô Khánh Nam bước xuống xe, hắn kéo cửa sau ra, mở hộp trang sức, nắm chặt lấy tay Bạch Nguyệt để đeo chiếc vòng ngọc đó vào.

Kích cỡ của chiếc vòng quá nhỏ, căn bản không phải cỡ của cô, lúc đeo vào rất đau, mài rách da trên mu bàn tay của cô.

Sức của Tô Khánh Nam rất lớn.

Bạch Nguyệt cố tháo nó ra mà không tháo được, cô tức giận đập vào cửa xe.

Tô Khánh Nam cầm cổ tay của cô: “Cô cứ đập đi, mười lăm tỷ không thiếu một đồng, tôi muốn cô phải làm thuê cho tôi cả đời.”

Bạch Nguyệt mím chặt môi, tức giận tới mức bàn tay run lên.

Tô Khánh Nam đóng cửa cái rầm, hắn bước vào trong ghế lái.

Tốc độ xe nhanh tới 180km/h, lao vun vút trên đường cái.

Bạch Nguyệt nắm chặt nắm tay, móng tay đâm vào lòng bàn tay.

Thấy Bạch Nguyệt không nói lời nào, Tô Khánh Nam căn dặn: “Mẹ tôi là con nhà gia giáo, bà ấy thích kiểu con gái ngoan ngoãn, nghe lời, sau này cô sẽ phải sống chung với mẹ chồng cả đời, đừng có kiêu căng nữa thì sẽ tốt cho cô hơn.”

“Kết hôn ba năm tôi mới nhìn thấy mẹ chồng, cô con dâu như tôi đúng là đặc biệt thật.” Bạch Nguyệt chế nhạo nói.

“Vậy nên cô phải biết ngày hôm nay có ý nghĩa thế nào, tôi bắt đầu thừa nhận thân phận của cô rồi đấy, Bạch Nguyệt.” Tô Khánh Nam nói ngạo nghễ.

Bạch Nguyệt nhìn khuôn mặt ngả ngớn, yêu dị kia.

Cô không quan tâm hắn có thừa nhận hay không.

“Nhắc nhở cô một chút, mẹ của Cố Lăng Kiệt và mẹ tôi ở chung trong một khu biệt thự, tôi sẽ coi như không biết quá khứ của cô và Cố Lăng Kiệt, cô

cũng đừng có nhắc tới, nếu không chỉ khiến tất cả mọi người phải xấu hổ mà thôi.” Tô Khánh Nam nói sâu xa, đôi mắt đen nhánh lóe lên một tia sáng.

Bạch Nguyệt cup mắt xuống, hình ảnh của Cổ Lăng Kiệt hiện lên trong đầu cô.

Không có cô, anh sẽ sống rất tốt.

Anh sống tốt, là đủ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nếu sống mà tuyệt vọng như vậy, cái chết chính là lựa chọn tốt nhất

Tô Khánh Nam dẫn Bạch Nguyệt tới nơi ở của mẹ hắn.

“Nhớ cách xưng hô đấy.” Tô Khánh Nam nhắc nhở.

Hắn tháo dây an toàn ra, lấy hoa bách hợp và giỏ hoa quả ra khỏi cốp xe.

Anh ta đưa hoa bách hợp cho Bạch Nguyệt: “Mẹ tôi thích loài hoa này, thích ăn nhạt, thích con dâu nghe lời.”

Bạch Nguyệt không nhận lấy, cô quay mặt sang chỗ khác: “Thế thì rất xin lỗi, trời sinh ra tôi đã không nghe lời rồi.”

Đôi mắt của Tô Khánh Nam hiện lên một tia sáng, hắn ngạo mạn cảnh cáo: “Bạch Nguyệt, đừng quên, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể làm cho cô và bạn tốt của cô rơi vào địa ngục.”

Khóe môi của Bạch Nguyệt hơi mấp máy, cô cầm lấy hoa trong tay Tô Khánh Nam: “Ngoại trừ uy hiếp và hèn hạ, anh còn có cái gì nữa.”

Tô Khánh Nam nhìn ra được sự khinh bỉ trong mắt cô, hắn giữ chặt lấy cầm cô: “Cô chỉ cần nhớ kỹ thuận theo tôi thì sống, làm trái với ý tôi thì chết là được rồi.”

Bạch Nguyệt buông thõng mi mắt, cười nhạt một tiếng.

Tô Khánh Nam kéo Bạch Nguyệt vào nhà.

“Cậu chủ về rồi ạ.” Người giúp việc trong nhà lấy một đôi dép lê trên kệ đặt trước mặt Tô Khánh Nam.

Sau đó bà ấy lại lấy một đôi dép dùng một lần đặt trước mặt Bạch Nguyệt.

“Mẹ.” Tô Khánh Nam gọi, đưa hoa và hoa quả cho người giúp việc.

Hắn ta nắm chặt lấy cánh tay của Bạch Nguyệt như muốn bóp nát nó, cảnh cáo nói nhỏ: “Chào đi.”

Bạch Nguyệt nhìn về phía người phụ nữ quý phái ngồi trên ghế sofa.

Hùng Đại Ninh nhã nhặn ngồi đọc sách, vì chế độ dưỡng da phù hợp, trông bà ta như bốn mươi tuổi, rất có khí chất và tri thức.

“Mẹ ạ.” Bạch Nguyệt hô lên.

Hùng Đại Ninh liếc nhìn Bạch Nguyệt, ngón tay dài nhỏ đặt cuốn sách lên bàn trà: “Mẹ đã nói là đừng dẫn nó tới gặp mẹ mà?”

Tô Khánh Nam bước lại gần một cách ngả ngớn, hắn ngồi xuống cạnh Hùng Đại Ninh, ôm lấy bà vai gầy của bà ta: “Con dâu có xấu cũng phải ra mắt mẹ chồng đây thôi.”

“Mẹ sợ con dâu nhiều quá, không nhận ra ai với ai.” Hùng Đại Ninh lạnh lùng nói, bà ta nhìn vào cổ tay Bạch Nguyệt, nhướn mày: “Vòng tay đó là mẫu mẹ thích đó hả?”

“Con bảo cô ấy đeo thử đây, cô ấy mua để tặng cho mẹ.” Tô Khánh Nam nói, hắn nhìn sang Bạch Nguyệt: “Tiểu Nhã, em tháo vòng tay ra đưa cho mẹ đi, mẹ có thể cảm nhận được tấm lòng của em rồi.”

“Thôi đi, chiếc vòng đó hơn mười lăm tỷ, bác sĩ lấy đâu ra nhiều tiền như thế, tôi còn không biết là ai mua sao? Vào nhà vệ sinh dùng xà phòng đi, đừng

có làm xước chiếc vòng ngọc của tôi.” Hùng Đại Ninh nói vênh váo.

Bạch Nguyệt cảm thấy thật nực cười, cô cười ra tiếng thật, vẻ khinh thường trong mắt không che giấu chút nào.

Cô đi vào nhà vệ sinh.

Hùng Đại Ninh nháy mắt với người giúp việc, người giúp việc đi vào theo.

“Cô chủ, cô dừng đi.” Người giúp việc đưa xà phòng rửa tay cho Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt lấy xà phòng ra xoa vào tay.

Bà giúp việc đó dùng khăn lau chai nước rửa tay.

Bạch Nguyệt nhú mày nhìn sang: “Bà có ý gì vậy?”

“Xin lỗi, bà chủ thích sạch sẽ.” Người giúp việc lúng túng giải thích.

“Người thích sạch sẽ như vậy lại sinh ra Tô Khánh Nam? Quái thật đấy.” Bạch Nguyệt tháo vòng tay ra đặt lên bệ rửa.

Người giúp việc lập tức lau rửa nó.

Bạch Nguyệt đi ra khỏi nhà vệ sinh.

“Loại con gái như vậy sao xứng với con? Ngay cả Hình Cẩm Nhi tới mẹ còn không vừa lòng, huống chi là đứa con rơi của Hình Bắc Xuyên?” Hùng Đại Ninh quở trách nói.

“Vâng vâng vâng, mẹ dạy phải ạ, con cưới cô ấy rồi, cô ấy cũng coi như được thơm lây.” Tô Khánh Nam cười dỗ dành Hùng Đại Ninh.

“Rốt cuộc mắt con làm sao vậy, cô ta làm bác sĩ phụ sản, cả ngày chỉ biết mổ bụng, không biết trên tay dính bao nhiêu máu tươi, nghĩ tới là thấy buồn nôn. Con ấy, mẹ nuông chiều con quá rồi.” Hùng Đại Ninh nhìn Bạch Nguyệt bằng đôi mắt phản cảm “Bao giờ con đi, mẹ sợ bẩn lắm.”

“Con đang đói đây. Bận thì tiêu độc là được rồi.” Tô Khánh Nam nói thuận theo ý của Hùng Đại Ninh.

“Bà chủ.” Người giúp việc mang chiếc vòng ngọc ra.

“Bỏ vào cái hòm có tia tử ngoại của tôi đi, mai rồi lấy ra.” Hùng Đại Ninh sai bảo.

Bạch Nguyệt nở nụ cười.

Hai mẹ con Tô Khánh Nam đúng là mẹ nào con nấy, đều bất bình thường như nhau.

Chê cô bản ấy hả?

Trong mắt Bạch Nguyệt hiện lên ánh sáng lạnh, cô bước lại gần Tô Khánh Nam, cầm lấy tay Tô Khánh Nam.

Tay cô bẩn, có giời thì tiêu độc cho Tô Khánh Nam luôn đi!

Hùng Đại Ninh bất mãn cầm một tờ khăn ướt trên bàn trà đưa cho Tô Khánh Nam, nói với Bạch Nguyệt: “Cô đến nhà họ Tô chúng tôi rồi thì phải tuân theo gia quy ở đây.”

Tô Khánh Nam nhận lấy khăn ướt mà Hùng Đại Ninh đưa, lau tay một cách phối hợp.

“Gia quy gì?” Bạch Nguyệt hỏi, ngón tay cô chạy dọc theo khuôn mặt của Tô Khánh Nam.

Tô Khánh Nam nhận ra được mục đích của Bạch Nguyệt, hấn cầm lấy tay cô: “Dừng đùa nữa.”

Hùng Đại Ninh càng thêm phản cảm với Bạch Nguyệt, ra lệnh: “Một, bỏ ngay công việc hiện tại của cô đi, con dâu nhà họ Tô chúng tôi không được xuất đầu lộ diện, cô có kiếm tiền cả đời cũng không mua nổi một chiếc vòng ngọc đâu.

Hai, không được có lòng ghen ty. Chồng xã giao ở bên ngoài không thể tránh được, cô phải nhẫn nhịn, gặp dịp thì chơi là chuyện bình thường.

Ba, cô cũng không tránh khỏi việc phải đi xã giao bên ngoài, không có lễ nghi thì sẽ khiến nhà họ Tô chúng tôi phải mất mặt, từ nay trở đi, tôi sẽ mời giáo viên tới dạy cho cô.

Bốn, tôi sợ bẩn, cô phải chú ý sạch sẽ.

Còn những điều khác nữa, tôi sẽ soạn lại rồi đưa cho cô, cô nhớ lấy cho tôi, không được sót một chữ nào cả. Hiểu chưa?”

“Xin lỗi nhé, tôi chịu thôi, loại mẹ chồng như bà, ai thích thì để họ tới nhận đi.” Bạch Nguyệt đứng lên.

“Cô có ý gì hả?” Hùng Đại Ninh mở to hai mắt, nhìn Bạch Nguyệt bằng đôi mắt khó tin.

“Ý ở trên câu nói rồi đó.” Bạch Nguyệt bước đi ra cổng.

“Đứng lại, Khánh Nam, con tìm loại người gì thế này.” Hùng Đại Ninh cả giận nói.

Tô Khánh Nam cũng không ngờ Bạch Nguyệt sẽ bùng nổ thẳng thừng như vậy.

Hắn cầm lấy cánh tay Bạch Nguyệt: “Xin lỗi mẹ đi.”

“Tôi không sai, sao phải xin lỗi?” Khuôn mặt Bạch Nguyệt lạnh lùng, cô định rút tay ra, nhưng Tô Khánh Nam nắm quá chặt, cô không thể rút ra nổi.

“Tôi đưa cô đến là để ra mắt mẹ tôi, không phải để cô đến làm mẹ tôi tức giận. Cô xin lỗi ngay, tôi đếm đến ba, cô thử làm trái với tôi xem.” Tô Khánh Nam nói gắt gỏng, đôi mắt sắc nhọn như lưỡi dao.

Bờ ngực của Bạch Nguyệt phập phồng mãnh liệt, cô nhìn chằm chằm vào Tô Khánh Nam, miệng ním chặt lại.

Bầu không khí ngột ngạt đến đáng sợ.

Nếu trên thế giới này không có gì đáng để lưu luyến, chỉ còn lại sự tuyệt vọng cùng với cuộc sống như trong địa ngục này, chẳng thà cô chết đi cho xong.

Cô mà chết, Tô Khánh Nam có bắt được điểm yếu của Lưu San cũng vô dụng.

Hắn sẽ không đi đắc tội với người khác chỉ vì Lưu San.

“Thím à, bố con bảo con tới gọi thím tới nhà con ăn cơm.” Tô Tiểu Linh đi tới.

Thấy Bạch Nguyệt, cô ta hơi sững sốt, vẻ mặt đề phòng: “Sao cô lại ở đây?”

Bạch Nguyệt cũng ngạc nhiên nhìn Tô Tiểu Linh.

Tô Tiểu Linh gọi mẹ của Tô Khánh Nam là thím, nói cách khác, Tô Khánh Nam và Tô Tiểu Linh là anh em họ à?!!!

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Cướp người, cướp được chính là của mình

Ba năm trước, cô bị ép phải kết hôn với Tô Khánh Nam.

Trên lễ đường náo nhiệt, không có bất cứ ai là họ hàng của hai bọn họ, toàn là người mà Tô Khánh Nam thuê tới bằng hai trăm ngàn.

Cô chưa từng gặp họ hàng của Tô Khánh Nam.

Cô chẳng hề biết gì về Tô Khánh Nam cả.

Thì ra Tô Khánh Nam và Tô Tiểu Linh là anh em họ.

Hắn cũng là anh em họ với Tô Sỹ Hào.

Tô Sỹ Hào lại là bạn tốt của Cố Lăng Kiệt.

Nhà họ đều ở trong khu biệt thự này.

Cái duyên phận kiểu gì thế này!

Cô chỉ là một dân chúng bình thường, không muốn dính dáng gì đến đám con ông cháu cha này.

Sự xuất hiện của Tô Tiểu Linh khiến không khí dịu đi, Tô Khánh Nam ôm lấy vai Bạch Nguyệt, cười một tiếng gian gian: “Không chào chị dâu à?”

“Chị dâu?” Tô Tiểu Linh càng thêm kinh ngạc: “Anh họ, anh kết hôn bao giờ vậy? Cô ta....”

Tô Tiểu Linh chỉ vào Bạch Nguyệt, muốn nói lại thôi.

Nếu Bạch Nguyệt là vợ của Tô Khánh Nam, thế thì Bạch Nguyệt và Cố Lăng Kiệt chẳng là gì của nhau cả.

Quả nhiên Cố Lăng Kiệt chỉ giả vờ là có người phụ nữ khác với cô ta mà thôi.

Nghĩ vậy, tâm trạng của Tô Tiểu Linh tốt hẳn lên: “Cô ấy rất xứng với anh, hôm nay bạn trai em tới nhà em ăn cơm, người nhà của anh ấy cũng về rồi, anh, chị dâu với thím cùng đi đi, sau này mọi người sẽ là họ hàng của nhau rồi.”

“Bạn trai? Cố Lăng Kiệt à?” Tô Khánh Nam cười hỏi.

“Anh họ biết rồi mà, em chỉ thích mình anh ấy, bây giờ cũng coi như cầu được ước thấy, anh ấy chấp nhận em rồi.” Tô Tiểu Linh cố ý nói ra trước mặt Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt cup mắt xuống, hàng mi dài che đi những giọt sóng trong mắt.

Cô tưởng rằng mình sẽ không đau buồn.

Dù sao cũng là chính cô đã đẩy Cố Lăng Kiệt ra.

Nhưng biết được anh đã chấp nhận Tô Tiểu Linh, còn tới nhà Tô Tiểu Linh ăn cơm, ra mắt bố mẹ, trái tim cô vẫn rất đau đớn.

Con đau ấy cứ kéo tới dù cô chẳng hề muốn, cô muốn bản thân mình đừng để tâm tới nó, nhưng lại chẳng thể dối lòng.

“Ừ, thế cùng đi thôi, mọi người cũng nên gặp nhau một chút, rất nhiều thứ từng bị lệch quỹ đạo cũng nên trở về rồi, đúng không, vợ của anh?” Tô Khánh Nam nhìn sâu vào Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt quay sang chỗ khác: “Tôi không muốn đi.”

Đôi mắt của Tô Khánh Nam hiện lên sự nham hiểm: “Không đến lượt em chọn. Có một số người em không thể ngáp nghé được đâu, anh từng cảnh cáo em rồi.”

“Những lời này là sao, cô ta còn ngáp nghé ai? Cô ta không chung thủy trong hôn nhân sao? Tuyệt đối mẹ sẽ không để loại người này trở thành con dâu của mẹ.” Hùng Đại Ninh nhanh nhạy nhận ra.

“Đương nhiên là không có rồi, cô ấy không dám.” Tô Khánh Nam cười tự tin, nhìn chăm chăm vào Bạch Nguyệt: “Đừng không, Tiểu Nhã.”

Bạch Nguyệt nắm chặt nắm đấm nhìn Tô Khánh Nam.

Hắn như một con dã thú, một loài rắn độc, khiến cô giận dữ đến mức khó thở.

Cô đi gặp bố mẹ của Cố Lăng Kiệt, vậy thì dù cô có ly hôn với Tô Khánh Nam, cô và Cố Lăng Kiệt cũng không thể đến với nhau.

Bố mẹ Cố Lăng Kiệt sẽ không đồng ý.

Nhưng cô chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể đi theo.

“Khánh Nam, con cứ phải dẫn cả cô ta theo sao? Mẹ sợ mất mặt lắm.” Hùng Đại Ninh nhắc nhở trong sự bất mãn.

“Dù sao vẫn phải gặp. Đi thôi.” Tô Khánh Nam ôm lấy eo Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt hất tay hắn ra, nói trào phúng: “Thích sạch sẽ cơ mà? Cần thận tay của anh.”

“Dù sao cũng bắn rồi, không quan trọng.” Tô Khánh Nam trả lời.

Hắn càng ôm chặt cô hơn, kéo cô vào lòng ngực mình.

Sắc mặt của Bạch Nguyệt tái nhợt.

Lúc đẩy Cố Lăng Kiệt ra, cô đã nói mình và chồng rất ân ái.

Tô Khánh Nam bằng lòng phối hợp, cô không thể không làm theo được.

Tô Tiểu Linh quan sát Tô Khánh Nam và Bạch Nguyệt, Bạch Nguyệt có chồng rồi, cô ta không thấy chán ghét mấy nữa.

Tô Khánh Nam chưa từng thất bại trong việc theo đuổi phụ nữ.

Đàn ông càng xấu thì phụ nữ càng thích.

“Cách đây khoảng một trăm mét phía trước, không xa lắm Bạch Nguyệt, có cơ hội chúng ta cùng đi dạo phố nhé.” Tô Tiểu Linh nói với Bạch Nguyệt, đôi mắt mang theo hàm ý, trông rất đắc chí.

Bạch Nguyệt không để ý tới.

“Linh Nhi nói chuyện với cô mà cô không nghe thấy sao? Gia giáo kiểu gì thế.” Hùng Đại Ninh lên mặt dạy đời.

Bạch Nguyệt cắn chặt hàm răng.

Tô Khánh Nam véo một cái vào lưng cô.

Bạch Nguyệt trợn mắt lườm Tô Khánh Nam.

“Mẹ đang nói chuyện với em đấy, nghe thấy thì trả lời một câu.” Tô Khánh Nam cười uy hiếp.

Bạch Nguyệt vẫn không nói gì.

Sự phẫn nộ, khó chịu dồn vào tim cô, sắp nổ tung ra rồi.

Bốn người họ vào nhà Tô Tiểu Linh.

Tô Sỹ Hào nhìn thấy Bạch Nguyệt, anh ta rất ngạc nhiên.

“Anh, em giới thiệu với anh, đây là vợ của anh họ, hai người kết hôn rồi.” Tô Tiểu Linh vui vẻ nói.

“Hai người kết hôn rồi à? Mới tổ chức sao?” Tô Sỹ Hào kinh ngạc hỏi Bạch Nguyệt.

“Đã kết hôn ba năm, trước đó giấu mọi người, nhưng giờ cảm thấy không cần thiết phải giấu nữa, anh dẫn cô ấy tới gặp mẹ anh, tiện thể tới ăn nhò bữa cơm.” Tô Khánh Nam khẽ cười nói.

Tô Sỹ Hào nhìn Tô Khánh Nam, rồi lại nhìn Bạch Nguyệt, cảm thấy có dự cảm chẳng lành.

“Mọi người ngồi đi, anh còn có chuyện phải xử lý.” Tô Sỹ Hào nói, anh ta vào phòng mình, gọi điện thoại cho Cố Lăng Kiệt.

Cố Lăng Kiệt bắt máy: “Tôi đang ở biệt thự bên này rồi, tới ngay đây.”

“Không phải giục anh đến, có một chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Bạch Nguyệt tới rồi, cô ấy là vợ của Kiệt, anh có biết chuyện này không?” Tô Sỹ Hào nói.

“Biết.” Giọng nói của Cố Lăng Kiệt rất nặng nề.

“Vậy lúc đầu anh và cô ấy giả vờ sao?” Tô Sỹ Hào chẳng hiểu gì cả.

Cố Lăng Kiệt trầm mặc một hồi, hỏi: “Trông cô ấy và Tô Khánh Nam thế nào?”

“Rất lạ, Tô Khánh Nam thì như đang tuyên bố quyền lãnh đạo, nhưng sắc mặt của Bạch Nguyệt lại rất kém, lạnh lùng bài xích sự thân thiết của Kiệt. Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Chắc không phải chuyện anh đồng ý tới nhà em ăn cơm là có liên quan tới Bạch Nguyệt đấy chứ?” Tô Sỹ Hào càng nghĩ càng thấy không bình thường.

Truyện được cập nhật trên mỗi ngày!

“Cậu đừng bận tâm, vậy đi, tôi tắt đây.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng tắt máy, đôi mắt hiện lên nét thâm trầm.

Phòng khách.

“Lại nói tới cậu con rể này của chị, đúng là xuất sắc hơn người, còn trẻ đã làm thiếu tướng rồi.

Bây giờ còn làm chỉ huy ở bộ đội đặc chủng, trực tiếp quản lý hội ủy quân sự.

Bố cậu ấy là phó tướng, mẹ làm quản lý trong công ty, nghe nói công ty nhà cậu ấy nằm trong top những công ty giàu có nhất.

Trông thằng bé cũng rất ra dáng, đẹp trai vô cùng.

May mà Linh Nhi là thanh mai trúc mã với cậu ấy, nếu không thì làm gì tới lượt Linh Nhi nhà chị.” Mẹ của Tô Tiểu Linh cầm lấy tay Hùng Đại Ninh nói chuyện.

“Vây lần này em có phúc thật rồi, được nhìn thấy vị chỉ huy tuần tú ấy.” Hùng Đại Ninh vừa cười vừa nói.

“Đúng rồi, cô con dâu này nhà em là sao vậy? Làm nghề gì, kết hôn khi nào mà em không nói.” Mẹ của Tô Tiểu Linh đánh nhẹ vào Hùng Đại Ninh.

“Là bác sĩ, Kiệt lấy cách đây ba năm, em cũng không biết chuyện, nếu không thì sao em lại đồng ý chứ. Tay chân của cô ta không sạch sẽ, Kiệt mua cho em một chiếc vòng ngọc hơn mười lăm tỷ, cô ta lên đeo lên trước, chị nói xem có buồn nôn không.” Hùng Đại Ninh khinh bỉ nhìn Bạch Nguyệt.

Giọng của bà ta không nhỏ, chắc hẳn tất cả mọi người đều nghe thấy.

Cố Lăng Kiệt vừa bước vào cửa cũng nghe thấy.

Đôi mắt sâu thẳm, lạnh lùng của anh nhìn về phía Bạch Nguyệt, sau đó lảng lạng nhìn sang chỗ khác...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Vợ là của mình

Bạch Nguyệt rất mất mặt, hơn nữa lại còn bị Cố Lăng Kiệt nghe thấy.

Nhưng ngẫm lại, nghe thấy thì sao chứ!

Cô đã chẳng có hình tượng tốt gì trước mặt anh rồi.

Cố Lăng Kiệt và người nhà của anh tới, tất cả mọi người trong nhà họ Tô đều đứng lên đón tiếp.

Tô Khánh Nam ngao ngễ ngồi trên sofa, lạnh lùng nhìn Cố Lăng Kiệt, hần nhếch môi, trông rất biếng nhác.

“Mọi mọi người mấy lần rồi, cuối cùng hôm nay cũng được toại nguyện, mau ngồi đi.” Bố của Tô Tiểu Linh - Tô Chung bắt tay với Cố Thanh Hùng, nói thân thiện.

“Trước đó cứ bận suốt, vậy nên hôm nay rảnh là phải tới ngay.” Cố Thanh Hùng cười khê, nói.

“Thật sự là rất vinh hạnh.” Tô Chung dẫn đường.

Tất cả bắt đầu ngồi xuống.

Mấy người đàn bà gật đầu với nhau xem như chào hỏi.

Trên chiếc bàn tròn lớn, bắt đầu từ vị trí chủ nhà, bên phải lần lượt là Tô Chung, Cố Thanh Hùng, mẹ của Cố Lăng Kiệt, Cố Lăng Kiệt, Tô Tiểu Linh, mẹ của Tô Khánh Nam, Bạch Nguyệt, Tô Khánh Nam, Tô Sỹ Hào, mẹ Tô Tiểu Linh, tất cả có mười người.

Sau khi ngồi xuống, Cố Thanh Hùng mới nhìn sang Bạch Nguyệt.

Trước kia ông từng gặp Bạch Nguyệt trong quân khu của Cố Lăng Kiệt: “Cháu là...”

Tô Khánh Nam khoát tay lên vai Bạch Nguyệt, mỉm cười giới thiệu: “Vợ cháu ạ.”

“Ồ.” Cố Thanh Hùng cười sâu xa, nói: “Tốt đấy, tốt đấy.”

Đôi mắt lạnh lùng của Cố Lăng Kiệt liếc về phía Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt cup mắt xuống, cô không nhìn ai cả, cũng không để bất cứ ai nhìn thấy cảm xúc trong mắt mình.

“Bác à, chuyện tuyển bác sĩ bên bộ đội đặc chủng thế nào rồi ạ? Cháu chờ lâu lắm rồi đó.” Tô Tiểu Linh nói nũng nịu, cô ta ôm lấy cánh tay Cố Lăng Kiệt.

Đôi mắt của Bạch Nguyệt hơi lóe lên, nhìn về phía cánh tay của Cố Lăng Kiệt đang bị Tô Tiểu Linh ôm lấy.

Cố Lăng Kiệt không đẩy ra.

Bạch Nguyệt nuốt một ngụm đắng chát.

Nhà của Tô Tiểu Linh mời đầu bếp chuyên nghiệp tới, trợ lý của đầu bếp rót rượu mạnh cho từng người.

“Chuyện này không phải do bác quyết định, còn phải xem ý của Lăng Kiệt nữa, nó là chỉ huy của quân khu đặc chủng, bác không ra lệnh cho nó được.” Cố Thanh Hùng trêu ghẹo nói.

“Lăng Kiệt, con mau xử lý chuyện này luôn đi, sau này có thể ở bên Tiểu Linh hàng ngày, cô nhóc này ngày nào cũng nhắc tới chuyện này với mẹ đấy.” Mẹ của Cố Lăng Kiệt vừa cười vừa nói.

Bạch Nguyệt không khỏi nhìn sang mẹ của Cố Lăng Kiệt.

Mẹ của Cố Lăng Kiệt rất đẹp, quý phái, trang nhã, tóc búi lại, có nét quả quyết, đầy đặn của một người phụ nữ mạnh mẽ, đôi mắt lộ vẻ nhanh nhạy và trí tuệ như biết rõ mọi chuyện.

Về mặt ngoại hình, Cố Lăng Kiệt giống mẹ mình nhiều hơn.

“Ừm.” Cố Lăng Kiệt ừm một tiếng, anh nhấp một ngụm rượu, về mặt không có biểu cảm gì cả.

“Trước khi mọi người tới, chị dâu của bác đã nói bạn trai của Linh Nhi rất xuất sắc, cứ khen không ngớt lời, bây giờ xem ra, quả nhiên là bất phàm hơn người, bác mời cháu.” Hùng Đại Ninh nâng ly về phía Cố Lăng Kiệt.

Cố Lăng Kiệt cũng nâng ly, đôi mắt anh nhìn về phía Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt vẫn cúi đầu, Tô Khánh Nam gấp một miếng thịt bò cho cô.

“Xem chị khen nó kìa, đây là con chị à?” Mẹ của Cố Lăng Kiệt nhìn về phía Tô Khánh Nam.

“Khánh Nam, giờ nó đang làm phó cục trưởng ở cục vệ sinh, hơi nghịch ngợm chút.” Hùng Đại Ninh nói kiêu ngạo.

“Đúng là thế hệ sau càng ngày càng giỏi nhỉ, trẻ vậy mà đã có thành công lớn thế rồi.” Mẹ của Cố Lăng Kiệt khen ngợi.

“Vẫn còn đang cố gắng ạ, cháu mời đi một ly.” Tô Khánh Nam nói, hân hoan nâng ly rượu lên uống một ngụm lớn.

“Tính cách thẳng thắn bé này được đó, chị thật có phúc, nhìn là biết tình cảm giữa hai mẹ con rất sâu đậm.” Mẹ của Cố Lăng Kiệt cũng uống một hớp rượu, sau đó hơi nhíu mày: “Ông Tô này, nồng độ cồn của rượu này không thấp đâu, ông không sợ tôi uống nhiều rồi say khướt ở nhà ông à.”

“Sao tôi lại sợ bà say chứ, có ông Cố nhà bà ở đây, ông ấy còn trẻ lắm, thừa sức trị bà.” Tô Chung cười trêu ghẹo.

“Có phải tôi không trị được đâu, không dám trị ấy chứ, sếp Tổng mà ra uy thì xui cho tôi rồi.” Cố Thanh Hùng cười dịu dàng nhìn mẹ Cố Lăng Kiệt – Tổng Tâm Vân.

“Ôi ôi ôi, hai người còn tình tứ với nhau ở đây nữa, có xấu hổ không hả, nào, cùng nhau uống một ly.” Mẹ của Tô Tiểu Linh nói, bà ta cầm ly rượu lên.

Bạch Nguyệt cũng uống một ngụm theo mọi người.

Không biết loại rượu này là của nhãn hiệu nào, quá cay, cô không thích.

Mỗi người nói một câu, ai nấy trò chuyện rất vui vẻ.

Cô thì ngược lại, chẳng hề nói năng gì, không hợp với không khí rầm rộ của bữa tiệc này.

Sau khi uống mấy ngụm rượu, cảm thấy ngà ngà, cô nhìn sang Cố Lăng Kiệt, vừa hay đụng phải ánh mắt của anh, cô vội quay sang nơi khác.

truyện được cập nhập trên !

Tô Khánh Nam bỗng cúi đầu hôn nhẹ vào trán cô.

Tô Khánh Nam đã uống không ít, mùi rượu nồng nặc ập vào mũi cô.

Bạch Nguyệt ngăn người ra, cô không thích bị hân đụng vào, nhưng dưới tình cảnh này, cô lại không thể làm gì được.

Tô Khánh Nam nhếch miệng, hân bình tĩnh nhìn cô, đôi mắt hơi mê ly, hân nâng cằm cô lên, bờ môi từ từ áp sát lại.

Động tác này của hân khiến những người khác chú ý tới.

Bạch Nguyệt nắm chặt bàn tay.

Né tránh, hay là tiếp nhận?

Đầu óc cô rối bời, không thể quyết định ngay được.

“Hai người tình cảm ra phết nhỉ.” Tô Sỹ Hào lên tiếng, ngăn chặn cái hôn của Tô Khánh Nam.

“Những người phụ nữ khác dù có tốt thì cũng kém vợ mình, suy cho cùng thì họ đều là của người khác, chỉ có vợ là của mình thôi.” Tô Khánh Nam giơ ly rượu lên cùng với Tô Sỹ Hào.

Hắn uống một hơi cạn sạch.

Tô Tiểu Linh cười, anh họ thật biết cách theo đuổi phụ nữ.

Cô ta nhìn về phía Cố Lăng Kiệt: “Lăng Kiệt, vào phòng em một chút, em có đồ tặng anh.”

Cố Lăng Kiệt nghiêng chặt răng, sắc mặt xanh mét, đôi mắt thâm trầm ẩn chứa sự giận dữ, nhanh đứng lên đi theo Tô Tiểu Linh.

“Con nhóc này, thật không biết xấu hổ là gì, chưa kết hôn mà đã dẫn người ta vào phòng rồi.” Mẹ Tô Tiểu Linh nói một cách bất đắc dĩ.

“Có sao đâu, dù sao thì chúng cũng sẽ lấy nhau, quan hệ sớm hay muộn thì cũng thế cả thôi. Hơn nữa Lăng Kiệt cũng không còn bé bỏng nữa, sức sống dồi dào, có nhu cầu mà.” Tô Chung bao che cho con.

Trái tim Bạch Nguyệt thắt lại, như bị thứ gì đó bóp nghẹt, sự chua xót dần ngấm cả vào máu cô.

Cô uống một hớp rượu, định để vị cay, vị chát làm tê liệt dòng suy nghĩ của mình.

“Được thôi, ông Tô đã nói vậy rồi thì tôi cũng không dài dòng nữa, hay là chúng ta chọn luôn ngày cưới đi.” Cố Thanh Hùng nói.

Bạch Nguyệt cảm thấy đầu óc quay cuồng, có gì đó dâng lên cổ họng, cô che miệng lại: “Xin lỗi, cháu đi một lát ạ.”

Bạch Nguyệt xông vào nhà vệ sinh, nhìn chính mình trong gương. Đôi mắt cô đỏ bừng, nó cứ dần nhòa đi, chẳng thể không chế nổi nữa, nước mắt cô tràn mi mà ra...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 69: Quyết đoán mọi chuyện cứ để anh giải quyết

Cô biết, cô đang rất đau đớn, ngay từ khi Cố Lăng Kiệt xuất hiện ở nhà Tô Tiểu Linh.

Thực ra, dù không có Tô Tiểu Linh thì cũng sẽ có những người con gái khác.

Anh ấy vĩnh viễn không thể là của cô được, sao cô phải buồn chứ.

Bạch Nguyệt hít một hơi thật sâu, cô tạt nước lạnh vào mặt mình, để bản thân lý trí hơn một chút.

Cửa phòng bỗng mở ra.

Là Cố Lăng Kiệt.

Cô gạt đầu trong sự căng thẳng, nói một cách ôn hòa: “Tôi xong rồi, anh vào đi.”

Cố Lăng Kiệt nhìn chằm chằm vào cô rồi khóa cửa lại.

Bạch Nguyệt nhìn anh khó hiểu, cô bắt gặp ánh mắt thâm trầm của anh.

Đôi mắt anh sâu như chứa đựng cả vũ trụ, cô chẳng thể nhìn thấy gì.

“Sao lại khóc?” Cố Lăng Kiệt chất vấn.

Bạch Nguyệt chột dạ quay sang một bên: “Tôi không khóc, uống nhiều nên buồn nôn thôi.”

Cố Lăng Kiệt bước lại gần cô.

Anh hung hăng ép sát cô.

Bạch Nguyệt lùi về phía sau theo bản năng.

Cố Lăng Kiệt đi tới trước mặt cô, anh nâng cằm cô lên, lạnh lùng nhìn cô: “Anh không tin.”

“Tôi không cần anh tin.” Bạch Nguyệt đẩy anh ra, hốt hoảng đi về phía cửa.

Cố Lăng Kiệt tức giận!

Tô Khánh Nam hôn cô, cô thì lại không né tránh, anh cảm thấy mình đã mất hết lí trí rồi.

Anh giữ lấy cánh tay cô, kéo cô lại gần mình, rồi cúi người hôn lên môi cô.

Bạch Nguyệt hoảng sợ đẩy anh ra.

Nơi này là nhà của Tô Tiểu Linh, anh điên rồi sao.

Bọn họ đều rời khỏi bàn cơm, chưa biết chừng đã có người nhìn thấy anh vào nhà vệ sinh.

Nhưng cô càng giãy giụa thì Cố Lăng Kiệt càng dùng sức.

Anh đè lấy gáy cô, bốn ngón tay luồn vào tóc, không cho cô cơ hội lùi bước.

Hai người đều đã uống khá nhiều rượu, mùi rượu cứ quanh quẩn ở bên chóp mũi.

Bạch Nguyệt sắp không thở nổi rồi, thế nhưng anh vẫn không buông ra.

Cảm thấy ngày càng thiếu oxy, cô không còn chút sức lực nào, bàn tay đang đẩy anh của cô vô thức níu lấy cánh tay anh để mình không ngã xuống.

Anh thở hồng hộc buông cô ra, ngực trập trùng lên xuống, nhìn chăm chăm vào cô.

“Anh buông ra, tôi phải đi ra ngoài, chồng tôi còn ở đó.” Bạch Nguyệt lo lắng nói.

Cái từ “chồng” này kích thích dây thần kinh của anh.

Cố Lăng Kiệt bế cô đặt lên bệ rửa.

Sự lạnh lẽo trên chiếc bệ khiến cô rùng mình.

“Cố Lăng Kiệt, anh làm gì đó.” Bạch Nguyệt định nhảy xuống.

Một tay anh ôm lấy sau lưng cô, môi chặn lấy môi cô, tay kia thì thò vào trong váy cô.

Nước mắt trào ra trong mắt Bạch Nguyệt.

Cô biết anh định làm gì, cơ thể căng thẳng muốn từ chối.

Nhưng sao cô lại là đối thủ của anh được.

Khi ngón tay anh đâm vào vạch cấm cuối cùng, Bạch Nguyệt xấu hổ chỉ muốn cắn anh.

Cố Lăng Kiệt bỗng buông môi cô ra, đôi mắt không có chút khát vọng nào, anh tức giận nhìn cô: “Em cự tuyệt đi chứ, hoặc là kêu to lên, nếu có người xô cửa vào thì anh cũng hết cách.”

Bạch Nguyệt đẩy cánh tay anh ra: “Anh đừng như vậy, đừng như vậy.”

Anh không hề lay động: “Đừng thế nào? Có phải chưa từng quan hệ đâu, một lần, hai lần có gì khác nhau sao?”

“Anh cũng thấy rồi đấy, tôi và anh không thể đến với nhau đâu, họ đang thương lượng về đám cưới của anh và Tô Tiểu Linh, anh định để chúng ta sai lầm khi cả hai đã kết hôn sao?” Bạch Nguyệt không thể bình tĩnh nổi.

Anh buông tay ra, kéo khóa quần xuống, đứng trước người cô: “Em yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không cưới Tô Tiểu Linh, anh chỉ cưới em.”

Bạch Nguyệt hơi khựng lại, trái tim cô run lên.

Anh vào rồi.

Suýt nữa thì cô hô lên, anh hôn lên môi cô, ngăn chặn âm thanh của cô.

Bạch Nguyệt phiền muộn nhú chặt lồng mày.

Lúc này anh mới buông ra, đôi mắt sáng rực nhìn vào từng biểu cảm của cô.

Bạch Nguyệt cắn chặt bờ môi.

Không đẩy ra được, không chạy được, không trốn được, rốt cuộc cô phải làm gì đây.

Cô cảm thấy túi hờn, giọt nước mắt đau đốn trào ra khóe mi.

Thấy cô khóc, trái tim Cố Lăng Kiệt mềm mại hẳn ra, giọng nói anh dịu đi nhiều: “Anh biết chắc chắn em đã gặp chuyện gì đó, em không nói với anh là vì sợ liên lụy đến anh. Em không nói cũng được, anh sẽ tự đi tìm hiểu. Em yên tâm, nhất định anh sẽ giải quyết giúp em.”

Bạch Nguyệt đã rất cảm động, sự cảm động đó không thể diễn đạt ra, chỉ có thể kiềm chế nó lại: “Tôi không gặp chuyện gì cả.”

“Không gặp chuyện anh cũng sẽ không từ bỏ em, em là người phụ nữ đầu tiên của anh, em không cần anh chịu trách nhiệm, nhưng em phải chịu trách nhiệm với anh, anh không bỏ qua cho em đâu.” Cố Lăng Kiệt nói quyết đoán, càng thêm ra sức hơn nữa.

Tiếng đập cửa vang lên, cô căng thẳng, còn Cố Lăng Kiệt thì ngược lại, anh khá hài lòng với phản ứng của cô, kéo cô lại gần sát mình.

“Tiểu Nhã, em ở trong đó làm gì, em vào lâu lắm rồi đấy.” Tô Khánh Nam nghi ngờ hỏi.

Cố Lăng Kiệt không có vẻ gì là định buông ra.

Tiếng đập cửa của Tô Khánh Nam càng thêm dồn dập.

“Lát nữa tôi ra.” Bạch Nguyệt trả lời, cô vừa xấu hổ vừa phiền não.

“Mở cửa ra.” Tô Khánh Nam ra lệnh.

“Xong chưa?” Bạch Nguyệt thúc giục, đẩy bả vai Cố Lăng Kiệt.

“Hôn anh.” Cố Lăng Kiệt nói.

Tô Khánh Nam lại gõ cửa.

Thấy Cố Lăng Kiệt không định dừng lại, Bạch Nguyệt không còn cách nào khác, cô ôm lấy cổ Cố Lăng Kiệt, hôn lên môi anh.

Cố Lăng Kiệt bế cô lên, dè vào trên cửa.

Bạch Nguyệt khóc không ra nước mắt.

“Tiểu Linh, có chìa khóa của nhà vệ sinh này không?” Tô Khánh Nam hỏi Tô Tiểu Linh.

“Có, em đi lấy cho anh.” Tô Tiểu Linh nói với vẻ khó hiểu: “Đúng rồi, anh có thấy Cố Lăng Kiệt đâu không?”

Đôi mắt của Tô Khánh Nam hiện lên một tia sáng sắc nhọn, hần liếc nhìn cửa phòng vệ sinh, sắc mặt xanh mét khó coi.

“Không thấy, lấy chìa khóa tới đây cho anh.” Tô Khánh Nam lạnh lùng nói.

Trái tim Bạch Nguyệt căng thẳng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cố Lăng Kiệt cũng đã xong rồi, anh hôn mạnh lên môi cô...

Cửa mở ra.

Tô Khánh Nam nhìn vào trong, không có ai cả: “Bạch Nguyệt.”

“Cái gì? Tôi đau bụng.” Bạch Nguyệt bực mình, mặt cô đỏ như máu.

Tô Khánh Nam gõ cửa nhà cầu: “Mở ra.”

“Đợi chút nữa.” Bạch Nguyệt hít sâu, cô ấn xả nước bồn cầu rồi mở cửa ra.

Tô Khánh Nam nhìn vào trong, chỉ có một mình Bạch Nguyệt.

Hắn liếc nhìn mặt Bạch Nguyệt: “Sao mặt lại đỏ như vậy?”

“Cứ uống rượu là vậy, tôi đau đầu, muốn về ngủ.” Bạch Nguyệt chột dạ nói.

Cô nhớ, Tô Khánh Nam từng bị cô nhìn thấy hắn ở cạnh người phụ nữ khác, nhưng hắn vẫn có thể trò chuyện vui vẻ như thường.

Vì sao cô lại không được.

Cô vẫn chưa bị bắt gặp mà đã chột dạ như sắp chết đến nơi rồi.

Cùng là người mà sao năng lực ứng xử lại khác biệt như vậy chứ.

Tô Khánh Nam mở cửa sổ nhà vệ sinh để nhìn ra bên ngoài.

Ngoài cửa sổ là vườn hoa.

“Cô có thấy Cổ Lăng Kiệt đâu không?” Tô Khánh Nam chất vấn.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Cô ấy là người phụ nữ của tôi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

□

Tức giận, tuyệt vọng, điên cuồng, suy sụp, bắt đầu hoài nghi về cuộc sống.

Bạch Nguyệt bình tĩnh lại, “Anh muốn chứng minh điều gì?”

“Tôi không muốn chứng minh gì cả.

Tôi nghĩ cô cũng đã nghe thấy hết rồi, Cổ Lăng Kiệt và Tô Tiểu Linh cũng sắp kết hôn.

Bố mẹ của anh ta rất thích Tô Tiểu Linh, họ sẽ không thể chấp nhận những người phụ nữ khác.

Người nhà họ Tô cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Cô đừng tự chuốc lấy phiền phức, có những suy nghĩ, đừng nên có thì hơn.

Nếu không, tôi dám khẳng định, ngày tháng sau này của cô sẽ đau khổ hơn bây giờ rất nhiều, nghe thấy chưa?” Tô Khánh Nam ra lệnh nói.

Ánh mắt của Bạch Nguyệt xám dần, thực ra trong lòng cô hiểu rõ.

Cô căn bản không dám nghĩ đến chuyện cô và Cổ Lăng Kiệt.

Những điều khi nãy.....

Không phải suy nghĩ của cô.

Nhưng mà, cô rất cảm động khi nghe những lời tỏ tình của Cổ Lăng Kiệt.

Cảm động, cũng chỉ trong chốc lát.

Dù gì nhất thời cảm động, nhưng phải sống cả một đời.

“Tôi biết.” Bạch Nguyệt đi đến bên bể nước, mở vòi nước rồi rửa mặt.

Cô đi ra khỏi nhà vệ sinh, Cổ Lăng Kiệt đang ngồi trên ghế sofa, nói chuyện gì đó với Tô Sỹ Hào.

Ánh mắt của hắn nhìn cô sâu lắng.

Bạch Nguyệt không dám nhìn thẳng hắn, liền quay mặt đi.

“Bác Tô, bác Cố, Tiểu Nguyệt không được khỏe nên chúng cháu xin phép đi trước.” Tô Khánh Nam nở nụ cười chào hỏi, trông có vẻ như được dạy dỗ rất tốt.

“Có phải là uống quá nhiều rượu không, mau về nghỉ ngơi đi.” Mẹ của Tô Tiểu Linh trù mến nói.

Bạch Nguyệt gật đầu với mẹ của Tô Tiểu Linh, rồi rời khỏi căn nhà.

Ánh mắt Cố Lăng Kiệt nhìn về hướng Bạch Nguyệt rời đi.

Tô Sỹ Hào gạt chân Cố Lăng Kiệt để Cố Lăng Kiệt tỉnh táo lại, giọng nói trầm lắng: “Rốt cuộc anh và Bạch Nguyệt là sao? Cô ấy là người phụ nữ của em họ của em, nói gì thì cũng đã kết hôn ba năm rồi.”

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi.” Cố Lăng Kiệt khẳng định nói.

Tô Sỹ Hào bị Cố Lăng Kiệt làm cho kinh ngạc.

“Anh thích cô ấy sao, cô ấy là người đã có chồng, anh điên rồi sao, không cần sự nghiệp nữa sao? Dù gì anh cũng có thể sẽ là tổng thống.” Tô Sỹ Hào lo lắng.

“Cô ấy sẽ sớm ly hôn thôi, chuyện này tôi đã có tính toán hết rồi.” Cố Lăng Kiệt nói.

“Anh tính cái gì, đưa em họ của em cũng không phải là người dễ động vào, mẹ của cậu ta, thật ra có mối quan hệ rất mật thiết với tổng thống, sự nghiệp của cậu ta cũng rất sáng lạn, nhưng thủ đoạn không như những gì anh tưởng tượng, anh động đến ai không động, sao lại động đến người phụ nữ của em họ em?” Tô Sỹ Hào không đồng ý.

“Còn nhớ tôi đã từng nói với cậu, ba năm trước khi tôi làm nhiệm vụ, đã bị trúng thuốc, rồi làm tổn thương một người phụ nữ không?” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Tô Sỹ Hào đứng người, suy đoán rồi nói: “Người phụ nữ đó là Bạch Nguyệt?”

Cố Lăng Kiệt gật đầu, “Tôi đã hủy cả cuộc đời của cô ấy, vì thế tôi phải có trách nhiệm với cô ấy.”

“Anh nghĩ cho kĩ vào, tình cảm anh dành cho cô ấy không phải tình yêu, mà chỉ là sự áy náy và lỗi lầm từ đó đến nay, anh chỉ muốn bù đắp, tính cách của cô ấy và Hân Ly hoàn toàn khác hẳn nhau, em không tin anh yêu cô ấy.”

“Tôi tự biết tình cảm của mình dành cho cô ấy.” Cố Lăng Kiệt khẳng định.

“Anh, hai người đang nói chuyện gì vậy?” Tô Tiểu Linh ngồi bên cạnh của Cố Lăng Kiệt.

Tô Sỹ Hào mỉm cười nói với Tô Tiểu Linh: “Những gì anh và anh ấy nói đều là cơ mật, những chuyện như này em tốt nhất không nên biết.”

“Em cũng không hứng thú, Lăng Kiệt, bố mẹ em đã bàn bạc với hai bác, chúng ta sẽ đính hôn vào tháng mười, anh thấy sao?” Tô Tiểu Linh vui mừng hỏi.

Cố Lăng Kiệt đứng dậy, nắm cánh tay của Tô Tiểu Linh, đến trước mặt bố mẹ hai gia đình.

Tô Tiểu Linh cúi đầu ngọt ngào.

“Con có chuyện muốn nói với mọi người, từ trước đến nay, con chỉ xem Tiểu Linh như em gái của mình, con cũng chăm sóc cô ấy như em gái ruột, nhưng giữa con và cô ấy không có tình cảm nam nữ, đây chính là chuyện hôm nay con đến đây muốn nói với mọi người.” Cố Lăng Kiệt nói thẳng.

Sắc mặt mọi người bỗng nhiên khó coi.

“Thằng khốn, mày có biết mày đang nói gì không?” Cố Thanh Hùng tròn trừng mắt tức giận nói.

“Con biết rất rõ mình đang nói gì, cũng rất rõ mình muốn điều gì, càng biết rõ mình nên làm như thế nào với Linh Nhi? Linh Nhi có thêm một người anh trai không phải là một chuyện xấu.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

“Em có một anh trai là đủ rồi.” Tô Tiểu Linh rút tay ra, mất đi lí trí.

Cố Lăng Kiệt không giữ thể diện cho cô ta, cô ta cũng vạch rõ mọi chuyện, “Có phải là vì Bạch Nguyệt?”

Vừa nhắc đến tên Bạch Nguyệt, tất cả mọi người đều sốc, kinh ngạc nhìn về hướng Cố Lăng Kiệt.

Cố Lăng Kiệt cắn răng, ánh mắt sắc bén nhìn về hướng Tô Tiểu Linh.

“Là vì anh không yêu em” Cổ Lăng Kiệt sắc sảo nói.

“Vậy anh hãy nói với bố mẹ, nói với tất cả mọi người ở đây, rằng anh không yêu Bạch Nguyệt, sẽ không ở bên Bạch Nguyệt.” Tô Tiểu Linh hăm dọa nói.

“Chuyện của anh không cần nói với bất kì người nào, con còn có chuyện trong quân đội, bây giờ phải đi rồi.” Cổ Lăng Kiệt gật đầu với người lớn, rồi đi ra khỏi nhà.

“Linh Nhi, những lời con nói có ý gì? Bạch Nguyệt, là vợ của Khánh Nam sao?” Mẹ của Tô Tiểu Linh kéo tay Tô Tiểu Linh.

Mắt Tô Tiểu Linh ửng đỏ, nước mắt tràn đầy khóe mắt, “Chính là con tiện nhân đó.”

Bịch một tiếng.

Cổ Thanh Hùng đập chiếc cốc xuống đất, tức giận dùng dũa nói: “Không thể nào, tôi sẽ không để loại phụ nữ ấy bước vào nhà họ Cổ.”

Mẹ Tô Tiểu Linh nhìn về hướng Tô Sỹ Hào, “Sỹ Hào, con là bạn thân của Cổ Lăng Kiệt, cũng là anh của Linh Nhi, con nói xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Sỹ Hào cười nhạt, nhìn những khuôn mặt như đang muốn giết người của mọi người, “Con chẳng biết mọi người nghĩ như thế nào? Nhưng Lăng Kiệt và cô Bạch Nguyệt đó hoàn toàn không có khả năng, Bạch Nguyệt dù gì cũng là vợ của Khánh Nam, Lăng Kiệt cũng là không thể quên được Châu Hân Ly, mọi người ép anh ấy như vậy, anh ấy mới không chịu được.”

“Hân Ly đã chết năm năm nay rồi.” Tô Tiểu Linh mặt bình tĩnh, vạch trần những lời nói dối của Tô Sỹ Hào.

“Trước nay Lăng Kiệt luôn là người có tình cảm sâu đậm với những thứ gắn bó lâu năm, sách hồi tiểu học đến bây giờ vẫn giữ lại, mọi người ai cũng biết rất rõ.”

“Được rồi, em gái yêu của anh.” Tô Sỹ Hào ôm lấy vai của Tô Tiểu Linh.

Anh ta nói với tình ý sâu xa: “Em muốn Lăng Kiệt yêu em, thì phải sửa ngay tính khí tiểu thư của em.

Cứ bốc đồng như vậy, em muốn Lăng Kiệt có thể chúi mặt vào đâu nữa!

Nếu anh là Lăng Kiệt, cũng sẽ không thích cô gái như em.

Đặc biệt là làm vợ, nhất định muốn tìm một người thông minh hiền thực.”

Tô Sỹ Hào làm một người hòa giải, anh ta nhận thấy sắc mặt của mọi người đã dịu đi nhiều.

Thở một hơi dài.

Anh ta đã cố gắng hết sức vì người anh em này.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Yêu cổ lăng kiệt hay tô khánh nam

Bạch Nguyệt trầm tư trở về nhà Hùng Đại Ninh.

Trên đường đi, Tô Khánh Nam nhìn chăm chăm vào cô.

Cô có thể cảm nhận được ánh mắt của hắn, sắc nét như những con dao cứa trên cơ thể cô.

Cô chỉ có thể nhìn lướt qua, vờ như không nhìn thấy.

“Bạch Nguyệt, rốt cuộc cô và Cổ Lăng Kiệt đã làm chuyện gì chưa? Nếu như đã làm điều đó, tôi bằng lòng buông tha cho cô.” Tô Khánh Nam lạnh lùng nói.

Bạch Nguyệt lưỡng lự một hồi rồi lắc đầu, ánh mắt khó hiểu nhìn về hướng Tô Khánh Nam, nhìn sắc mặt lạnh lùng tối sầm lại của hắn.

Cô không biết rõ những lời hắn nói là thật hay giả?

Nếu như cô nói cô đã làm điều đó rồi, liệu rằng Tô Khánh Nam có báo thù Cố Lăng Kiệt không.

Cô không muốn làm hại Cố Lăng Kiệt.

“Tô Khánh Nam, bỏ những chuyện không liên quan đi, hãy nói chuyện của tôi và anh, anh cảm thấy chúng ta ở bên nhau có hợp không? Mẹ của anh đối đãi với tôi như thế nào, anh cũng đều đã chứng kiến, anh thông minh như vậy, nên biết trước được ai sẽ là người không vui lòng.” Bạch Nguyệt lạnh lùng nói.

Tô Khánh Nam nham hiểm nhếch khóe miệng, bước đến trước mặt cô như đã biết rõ mọi chuyện, “Cô chuyển chủ đề rồi sao?”

Bạch Nguyệt ngược mặt lên, “Tôi chỉ đang nói sự thật.”

“Sự thật chính là, bố mẹ của Cố Lăng Kiệt không thể chấp nhận cô, cô nên bỏ cuộc đi, nếu như còn để tôi phát hiện ra cô và Cố Lăng Kiệt vẫn chưa cắt đứt, tôi hứa, sẽ làm cho anh ta thân bại danh liệt, cô cứ thử thách thức tôi xem.” Tô Khánh Nam hăm dọa.

“Anh ấy thân bại danh liệt, vậy còn anh thì sao? Anh nghĩ rằng anh có thể bảo vệ được bản thân của mình, anh làm những chuyện dơ bẩn như vậy có thể giấu diếm được sao?” Bạch Nguyệt chau mày hỏi, không hề giấu đi sự căm ghét của cô với những việc ác độc mà Tô Khánh Nam đã làm.

Tô Khánh Nam nhếch miệng, ôm chặt eo Bạch Nguyệt, kéo cô vào trong lòng, kiêu ngạo nói: “Vậy hãy thử xem.”

Bạch Nguyệt cố gắng thoát khỏi, cô không thích hơi thở điên cuồng hoang dại của hắn.

Cô vùng vẫy, hắn càng hả hê, ánh mắt cuốn hút, “Bạch Nguyệt, cũng đến lúc chúng ta phải sống cuộc sống như vợ chồng rồi?”

Bạch Nguyệt hoảng sợ nhìn hắn, “Tô Khánh Nam, anh đừng có quá đáng, xem như tôi là vợ anh nhưng tôi không muốn thì cũng có thể kiện anh.”

“Kiện đi, tôi sợ sao?” Tô Khánh Nam ngạo mạn nói, vác Bạch Nguyệt trên vai, đi về hướng phòng của của Hùng Đại Ninh.

Bạch Nguyệt nhận ra những lời Tô Khánh Nam nói là thật.

Cô không muốn Tô Khánh Nam động vào cô, “Tô Khánh Nam, anh bỏ tôi ra, bỏ tôi ra.”

Cô cố gắng vùng vẫy, nhưng căn bản không thể nào thoát ra được.

Trong lúc cuồng cuồng, cô liền cắn vào vai Tô Khánh Nam.

Cô cắn chặt vai của hắn.

Trong miệng cô là dòng máu tanh nồng, nhưng vẫn không nhả ra.

Sắc mặt Tô Khánh Nam cứng đờ, trong con ngươi tràn đầy sát khí.

Hắn ném Bạch Nguyệt lên trên ghế sofa, rồi tháo cà vạt ra.

Bạch Nguyệt vội vàng chạy ra ngoài cửa, nhưng mới chỉ bước được vài bước, lại bị Tô Khánh Nam bắt lại.

Cô điên cuồng cào cấu lên mặt Tô Khánh Nam.

Tô Khánh Nam dường như đã mất hết lý trí, ánh mắt đỏ ửng, nắm chặt lấy tay Bạch Nguyệt trói lại phía sau.

Bạch Nguyệt biết rằng khó có thể thoát khỏi, sợ đến nỗi người run cầm cập, “Tô Khánh Nam, đừng làm như vậy, anh đừng động vào tôi, tôi hứa sẽ mãi mãi ở bên anh, anh đừng động vào tôi.”

Âm thanh cuối cùng cô có thể thét lên, hoảng sợ đề phòng Tô Khánh Nam, nhưng hoàn toàn vô dụng.

Tô Khánh Nam nhìn chăm chăm vào cô, nghiêng người, hơi thở sát lại gần cô.

Hắn nâng cằm cô lên, “Chẳng phải trước kia cô vẫn luôn muốn tôi làm chuyện đó với cô sao?”

“Đó là vì trước kia tôi còn yêu anh.” Bạch Nguyệt rên rỉ.

Ngón tay cái của Tô Khánh Nam vuốt môi cô, nghiêm khắc nói: “Vậy thì cô hãy tiếp tục yêu tôi.”

Hắn hôn mạnh vào môi cô.

Bạch Nguyệt mím chặt môi, cắn chặt răng.

Tô Khánh Nam không thể tiếp tục vào sâu, liền buông cô, ra lệnh: “Mở miệng ra.”

Bạch Nguyệt hoảng sợ lắc đầu, mắt cô rục đỏ.

Đối với cô mà nói, lúc này, Tô Khánh Nam giống như một tên ác ma, muốn đẩy cô xuống địa ngục sâu thẳm.

“Vậy thì đừng mở nữa, tôi có thể hôn ở những chỗ khác.” Tô Khánh Nam dùng sức bứt cúc áo của cô, cúi đầu xuống, hôn lên vai cô.

Không, không phải hôn, mà là cắn.

Cắn như cô vừa cắn hấn khi nãy, chiếc răng sắc nhọn cắn mạnh lên làn da của cô.

Bạch Nguyệt đau đớn đến tuyệt vọng, nước mắt ứ đọng, làm cô mơ hồ không thể nhìn rõ.

Định mệnh của cô khi sinh ra là bất hạnh.

Bố của cô ghét mẹ cô, có người phụ nữ khác ở bên ngoài.

Cô và Hình Cẩm Nhi sinh cùng lúc.

Nhưng khi ở trong bệnh viện, Hình Cẩm Nhi luôn có bố mẹ ở bên.

Còn cô sinh ra trên nền đất giá lạnh, mẹ cô chỉ có sự tuyệt vọng và đau thương.

Mẹ của cô, bởi vì cô, mà phải vào bệnh viện tâm thần, mãi mãi không thể nào thoát khỏi nơi ấy.

Bạn bè của cô, bởi vì cô, mà bị chụp hình gọi cảm.

Người cô yêu, bởi vì cô, mà động phải người không nên động vào.

Nếu như cô chết đi thì sẽ thế nào?

Tất cả mọi thứ không tốt phải chăng sẽ vì cái chết của cô mà chấm dứt.

Cô chết cũng không muốn quan hệ với Tô Khánh Nam.

Bạch Nguyệt nhắm chặt mắt, cắn chặt lưỡi của mình, để sự đau đớn làm tê liệt toàn bộ thần kinh của cô.

“Hai người đang làm gì vậy?” Hùng Đại Ninh không bình tĩnh được mà hét lên.

Tô Khánh Nam nhìn về hướng Hùng Đại Ninh, chau mày lại.

Hùng Đại Ninh xông đến, không cần hiểu rõ sự việc mà tát thẳng lên mặt Bạch Nguyệt, “Người phụ nữ dơ bẩn, cô lại dè dặt như vậy, không thể thiếu được đàn ông sao?”

Bạch Nguyệt cảm thấy mặt cô nóng bừng đau đớn.

Cô không thể nào giải thích được.

Cho dù cô nói gì đi nữa, người khác cũng sẽ không tin cô.

Cô hà tất phải nói ra để tự bản thân mình phải chịu nhục.

Ngay cả khóc cô cũng không.

Điều đó chỉ làm cho cô tự rước phiền phức.

“Ly hôn, lập tức ly hôn, người phụ nữ này không xứng làm vợ của con tôi.” Hùng Đại Ninh ra lệnh cho Tô Khánh Nam.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy? Con và Bạch Nguyệt đang ân ái, tại sao lại phải ly hôn?” Tô Khánh Nam từ chối.

“Nó vẫn giấu con sao, Tiểu Linh đã nói ra tất cả rồi, Bạch Nguyệt đã quyến rũ Cố Lăng Kiệt, người phụ nữ không chung thủy như này con còn cần làm gì, chẳng phải con và Hình Cẩm Nhi rất tốt sao? Mẹ thả để con ở cùng Hình Cẩm Nhi cũng không thể để con ở bên cô ta, bởi họ thanh danh của con.” Hùng Đại Ninh tức giận đến đỏ mặt.

“Tiểu Linh chỉ là hiểu lầm, cô ấy đã có con, sao có thể ở bên Cố Lăng Kiệt, mẹ, là mẹ đang đánh giá quá cao Bạch Nguyệt hay đánh giá thấp con trai của mẹ vậy?” Tô Khánh Nam ôm vai Hùng Đại Ninh nói.

“Cô ta thật sự không ở bên Cô Lăng Kiệt sao?”

“Đương nhiên là không.” Tô Khánh Nam cười đáp.

Hùng Đại Ninh nhìn quần áo của Bạch Nguyệt không chỉnh tề, bỗng nhiên tức giận, lại tát một cái lên mặt cô, “Hãy nhớ, cái tát này là đang dạy dỗ cô. Nếu như cô dám làm chuyện bậy bạ với thân phận là bà Tô, thì đó chính là bài học cho cô. Thứ gì không biết, không chờ được sao, ở ngay trên ghế sofa.....”

Hùng Đại Ninh nghiêng chặt răng, khinh bỉ nói: “Đừng làm bẩn chỗ của tôi.”

Bạch Nguyệt đứng dậy, tháo chiếc cà vạt mà Tô Khánh Nam đã trói cô, rồi tát một cái vào mặt Hùng Đại Ninh.

Trước giờ Hùng Đại Ninh chưa bị ai đánh cả, kinh hãi nhìn Bạch Nguyệt.

“Cái tát này, tôi trả lại bà.” Bạch Nguyệt lạnh lùng nói.

Cô lại tát thêm một cái lên mặt Hùng Đại Ninh, “Cái tát này là để bà thức tỉnh, coi như bà mất đi lý trí nhưng vẫn phải có mắt nhìn, người bị trói ở đây chính là tôi, con của bà mới chính là người thô bạo.”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ở bên anh mới là ấm áp nhất

Hùng Đại Ninh tức giận, giơ tay lên đánh thẳng vào mặt Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt nắm lấy cánh tay của Hùng Đại Ninh, “Bà xót con trai của bà, cũng đừng chửi rủa con gái nhà người khác, bà đã từng quan tâm đến việc con trai bà có người phụ nữ khác ở bên ngoài chưa? Sao lại mất dầy đi quan tâm đến chuyện con gái nhà người ta?”

“Khánh Nam, còn đứng đó làm gì, đánh nó đi, không đánh đến khi cô ta nhận sai, mẹ sẽ không mang họ Hùng nữa.” Hùng Đại Ninh tức giận.

Ánh mắt Bạch Nguyệt lạnh lùng nhìn Tô Khánh Nam, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu lắng của hắn.

“Bạch Nguyệt, xin lỗi đi.” Tô Khánh Nam ra lệnh nói.

“Cho dù tôi có xin lỗi, thì cũng sẽ không phải mẹ con hai người, hai người không xứng.” Bạch Nguyệt cương quyết nói.

“Ly hôn, nhất định phải ly hôn, Bạch Nguyệt, người phụ nữ đề tiện như cô hãy ra khỏi nhà tôi, tài sản của Khánh Nam, cô sẽ không có một đồng.” Hùng Đại Ninh tức giận vừa giậm chân vừa nói.

“Được.” Bạch Nguyệt đồng ý.

Tô Khánh Nam tát thẳng vào mặt Bạch Nguyệt một cái.

Sức của hắn rất mạnh.

Bạch Nguyệt bị ngã xuống đất, trong đầu trống rỗng, choáng váng không thể chịu được.

Một dòng máu đỏ nóng rực chảy tràn ra khỏi mũi.

Một lát sau cô mới bừng tỉnh lại.

Bỗng nhiên, cô cảm thấy mình như sắp ngất lịm đi.

Cô không muốn ngất trong nhà của Tô Khánh Nam, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Khánh Nam.

“Không cho cô một bài học, cô sẽ nghĩ rằng tôi nuông chiều cô.” Tô Khánh Nam tức giận nói.

“Khánh Nam, đánh hay lắm, loại phụ nữ như này nên để cho cô ta ném đầu khổ, nếu không sẽ không khép chân mình lại, đề tiện.” Hùng Đại Ninh tức giận không ngừng chửi mắng.

“Bây giờ đến lúc xin lỗi rồi?” Tô Khánh Nam cảnh cáo nói.

Bạch Nguyệt đứng thẳng dậy, “Anh có thể đánh chết tôi, cũng đừng nghĩ đến chuyện tôi cầu xin tha thứ từ các người.”

“Vậy cô không nghĩ đến bạn của mình nữa sao?” Tô Khánh Nam u ám nói.

Bạch Nguyệt đứng người.

Đúng vậy, cô vẫn còn có bạn, không thể vì cô mà liên lụy đến bạn bè.

Bạch Nguyệt cười, thất bại thảm bại như những hoa lê rơi xuống vậy.

Bây giờ nhận tội, chẳng phải nhận rằng mình đã sai.

Cô không nên động đến một ác ma như Tô Khánh Nam.

“Xin lỗi.” Bạch Nguyệt lạnh lùng rũ mắt xuống nói.

“Cút đi cho tôi, đừng trở lại nơi này nữa, đê tiện.” Hùng Đại Ninh hét lên.

Bạch Nguyệt đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

Lúc Tô Khánh Nam nhìn cô bước qua, trong lòng giống như đang bị ong đốt, đau đớn, chua xót, cũng có chút lo sợ.

“Khánh Nam, người phụ nữ như này chúng ta không cần nữa, con hãy ly hôn đi, mẹ không phản đối con cưới Hình Cẩm Nhi, dù sao Hình Cẩm Nhi vẫn tốt hơn cô ta.” Hùng Đại Ninh bức bối nói.

“Mẹ, Tiểu Nguyệt cũng rất tốt, chẳng qua tính khí hơi ngang bướng, thường ngày cô ấy cũng rất hiểu chuyện, mẹ hãy cho cô ấy một cơ hội để dần dần tiếp xúc.” Tô Khánh Nam nhìn ra bên ngoài.

Bạch Nguyệt đã rời khỏi, hấn cũng muốn đi theo cô.

“Tốt gì, cô ta tát mẹ hai cái, bây giờ mặt mẹ vẫn còn đau, con không nhìn thấy sao? Cô ta dám tát mẹ hai cái, mẹ không thể dễ dàng bỏ qua cho cô ta, ly hôn, nhất định phải ly hôn.” Hùng Đại Ninh ngang ngược nói.

“Chẳng phải mẹ cũng đã tát cô ấy hai cái rồi sao.” Tô Khánh Nam nhẹ nhàng dỗ Hùng Đại Ninh.

“Mẹ là bề trên, ngay cả đánh chết cô ta cũng được.”

“Vâng, vâng, những gì mẹ nói đều đúng, chẳng phải con cũng đã giúp mẹ đánh cô ấy rồi sao, cô ấy còn chảy cả máu nữa, mẹ nguôi giận đi. Nếu chưa đủ, lần sau con đánh cho cô ấy một trận, đánh cho cô ấy không thể xuống được giường, được chưa.” Tô Khánh Nam mỉm cười nói.

“Thật sự không hiểu tại sao con lại không ly hôn với cô ta!” Hùng Đại Ninh không hiểu.

“Bây giờ con là phó bộ trưởng bộ y tế, nếu như con ly hôn, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của con sao?”

“Yên tâm, một là, đây chỉ là cuộc hôn nhân giấu diếm không có nhiều người biết, hai là, cứ coi như con ly hôn, mẹ sẽ nói mấy câu trước mặt tổng thống, ông ta không những đề bạt con, sau này ông ta còn trọng dụng con nữa.” Hùng Đại Ninh thở dài.

“Mẹ, con sẽ xem xét tình hình, được rồi. Đừng tức nữa, con chườm mặt cho mẹ, nếu không thì khuôn mặt như hoa như ngọc của mẹ con sẽ phải chịu ảm ức.” Tô Khánh Nam buông Hùng Đại Ninh ra, rồi đi về hướng tủ lạnh.

Uỳnh uỳnh.

Bên ngoài vang lên tiếng sấm.

Bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại.

Tô Khánh Nam lo lắng nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Nơi này rất ít người qua lại, càng không có xe buýt, Bạch Nguyệt có lẽ không thể đi được xa.

“Mẹ, trời sắp mưa rồi, con cũng phải về rồi.” Tô Khánh Nam nói.

“Không được, phải để cho người phụ nữ đó nếm chút khổ, sau này mới không dám ngỗ ngược với mẹ, mau chườm mặt cho mẹ.” Hùng Đại Ninh ngang ngược nói.

Tô Khánh Nam nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt có chút tàn nhẫn, không đi ra ngoài, mà lấy những viên đá ở trong tủ lạnh ra.

Bạch Nguyệt đi trên con đường.

Những giọt mưa rơi xuống mũi, cô ngẩng đầu nhìn trời đang tối sầm lại, dường như sắp mưa.

So với tên ác ma Tô Khánh Nam đó, một chút mưa có là gì.

Cô đặt xe trên app didi, nhưng ít nhất cũng cần phải nửa tiếng nữa mới đến.

Họ sợ sẽ bị cho leo cây, không muốn đến đây.

Cô chỉ có thể nhìn về trước mà bước đi.

Không lâu sau, những hạt mưa to ào ạt đổ xuống, xối lên cơ thể mỏng manh của cô, không lâu sau đó, cơ thể cô đã ướt sũng.

Cô vốn nghĩ sẽ tìm một nơi để tránh mưa, nhưng mà những cơn mưa như này có vẻ sẽ không tạnh ngay, cô chỉ có thể đi ra ngoài đường, thử vận may xem có ai bằng lòng cho cô đi nhờ không.

Một chiếc xe dừng lại cạnh cô, Cố Lăng Kiệt hạ kính xe xuống, “Lên xe.”

Bạch Nguyệt nhìn thấy Cố Lăng Kiệt, theo bản năng, cô không muốn lên xe, “Không cần đâu.”

Cố Lăng Kiệt cởi chiếc áo vest ra, đẩy cửa xe muốn bước xuống.

Cô biết cô nhất định không thể chống đối lại anh, cũng không muốn anh bị ướt, liền vội vàng mở cửa lên xe.

Cố Lăng Kiệt nhìn mặt cô, trong mắt ánh lên tia sắc bén, nắm lấy cằm cô, để cô quay lại hướng mình.

Mặt cô vừa đỏ vừa sưng, vết của mấy ngón tay vẫn in lên trên đó.

Anh cắn răng, vừa thương xót, vừa tức giận, “Ai đánh em? Tô Khánh Nam, em còn gạt anh rằng hai người rất tình cảm!”

Từ trong đôi mắt anh, cô cảm nhận được sự quan tâm, mắt cô ướt đầm.

Cô lúc này thật sự rất mệt, không muốn chống cự với chính trái tim mình, nên cô đã im lặng không nói lời nào.

Cố Lăng Kiệt đưa chiếc áo vest cho cô, “Mặc vào, đừng để cảm lạnh.”

“Ừ.” Bạch Nguyệt khoác chiếc áo của anh lên.

Áo của anh vẫn còn hơi ấm, rất ấm áp.

Cô kéo sát áo lại, dựa vào ghế nhìn anh.

“Vẫn chưa muốn nói tại sao lại thỏa hiệp với Tô Khánh Nam sao? Hay là em thật sự muốn tôi phát điên lên.” Cố Lăng Kiệt ngang ngược nhìn cô.

Bạch Nguyệt cảm động, mắt cô đỏ ửng, nhẹ nhàng nói: “Cố Lăng Kiệt, nếu như em không gặp được anh, thì thật sự đã tuyệt vọng từ lâu rồi.”

Cố Lăng Kiệt nghe ngửi khí thỏa hiệp của cô, anh quay mặt lại, nắm chặt đôi tay lạnh cóng của cô, “Để mọi chuyện cho anh giải quyết, anh sẽ xử lý sạch sẽ.”

Nước mắt cô rơi xuống, lăn qua đôi môi, mặn chát, cô nhìn ra ngoài cửa xe.

Một mình cô bị hủy hoại là đủ rồi, bởi vì yêu anh, cô không muốn liên lụy đến anh.

“Cố Lăng Kiệt, chúng ta quen nhau được bao lâu rồi?” Bạch Nguyệt bình tĩnh hỏi.

“Câu này trước kia đã nói rồi, đổi câu khác.” Cố Lăng Kiệt nói.

“Hi.” Bạch Nguyệt cười một tiếng, rút tay lại, rồi quay mặt đi, nước mắt nhẹ nhàng chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Cố lăng kiệt hãy cứu bạch nguyệt

Cô thật sự rất yêu Cố Lăng Kiệt.

Cô thích những lúc anh dịu dàng.

Những lúc anh bá đạo, cô cũng rất thích.

Cô thích cả những lúc anh không nói lí lẽ.

Vì vậy, cô mới can tâm tình nguyện cho anh tất cả, cũng không để Tô Khánh Nam động vào mình.

“Cười gì?” Cố Lăng Kiệt hỏi.

“Bạch Nguyệt em có tài có đức gì, lại có thể làm cho thủ trưởng Cố yêu thương, cảm thấy, rất hạnh phúc.” Bạch Nguyệt hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại cảm xúc của mình.

Cố Lăng Kiệt không nói lời nào, chỉ nhìn về phía trước lái xe.

Những giọt mưa tí tách rơi xuống xe, làm cho anh cảm thấy phiền phức.

Bạch Nguyệt nhìn Cố Lăng Kiệt, ánh mắt dịu dàng, “Cố Lăng Kiệt, thật ra, đến đây, em cũng đã mãn nguyện rồi.”

Cố Lăng Kiệt bỗng nhiên phanh xe lại, nhìn Bạch Nguyệt, lạnh lùng nói: “Nhưng anh không thấy mãn nguyện thì phải làm sao?”

“Thời gian một tháng không thể biết rõ được một người, có những người, ngay cả một năm, ba năm, mười năm cũng đều không thể hiểu rõ, em cảm thấy, em không phải người mà anh đang tìm kiếm.” Bạch Nguyệt lí trí nói.

“Có phải là người mà anh vẫn luôn chờ đợi hay không, bản thân anh biết rõ, Bạch Nguyệt, anh không cho phép em rời khỏi anh.” Cố Lăng Kiệt nắm chặt cánh tay cô, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

“Nhưng mà em biết rất rõ, anh không phải người mà em vẫn luôn chờ đợi. Càng tiếp xúc, càng hiểu rõ, em càng cảm thấy không phù hợp, tình cảm không phải sự lựa chọn từ một phía, chỉ cần một phía không đồng ý, thì sẽ không thể cân bằng được.” Bạch Nguyệt nhìn thẳng anh, không chùn lại.

“Vì vậy, em không yêu anh, đúng không?” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng hỏi.

Bạch Nguyệt gượng nói, “Không yêu.”

“Không yêu, vậy em quan hệ với anh là sao?” Giọng nói của Cố Lăng Kiệt ngày càng lạnh nhạt.

“Bởi vì em biết anh muốn có em, anh đã giúp em rất nhiều, em không có gì có thể đền đáp lại.”

“Vì vậy đó chính là em đang trả ơn anh?” Cố Lăng Kiệt đẩy tay cô ra.

Bạch Nguyệt nắm chặt tay, mắt rũ xuống, tóc mái dài của cô che đi sự không ổn định trong mắt cô, thừa nhận nói, “Đúng vậy.”

Cố Lăng Kiệt đập tay xuống tay lái.

Chiếc xe hơi vang lên một tiếng còi chói tai.

Cố Lăng Kiệt ngồi thẳng người lại, trầm lặng một hồi.

Bạch Nguyệt cũng trầm lặng, trầm lặng đến mức hơi ấm của cơ thể cũng hạ xuống, cô cảm thấy có một luồng khí lạnh buốt đang đi sâu vào trong trái tim.

Một lát sau, Cố Lăng Kiệt nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, “Em cảm thấy em có thể yêu anh không?”

Bạch Nguyệt lắc đầu, “Sự yêu thương của anh đối với em mà nói đó chính là gánh nặng.”

“Anh biết rồi.” Cố Lăng Kiệt lái xe đi.

Trên đường đi, anh không nói thêm một lời nào, cứ thế đưa Bạch Nguyệt đến thẳng chỗ Lưu San.

Bạch Nguyệt bước xuống xe, vẫn chưa kịp trả lại áo, Cố Lăng Kiệt đã lái xe đi mất.

Truyện được update trên !

Cô lặng lẽ đứng đó nhìn theo hình bóng chiếc xe.

Cô biết, cô đã mãi mãi mất anh rồi.

Như vậy cũng tốt, anh ở trên cao, vốn dĩ không nên có mối quan hệ với người như cô, sau này, cô có thể theo dõi anh trên truyền hình là đủ rồi.

Bạch Nguyệt quay người đi vào trong thang máy.

Vừa bước ra khỏi thang máy, điện thoại cô bỗng vang lên.

Cô nhìn điện thoại hiển thị tên Tô Khánh Nam đang gọi điện đến, cảm thấy rất phiền phức nên không nghe điện thoại, chuyển thành im lặng, ném lên trên ghế sofa.

Cô đi vào phòng tắm, tắm thật sạch, thay bộ đồ khác, rồi lấy đá trong tủ lạnh chườm lên mặt, đi đến phòng bếp làm cơm tối cho Luru San.

Tất cả, yên lặng như chưa từng xảy ra những sự việc lúc ban ngày.

Luru San mở cửa, nhìn thấy thức ăn đã đặt sẵn trên bàn, “Thơm quá.”

“Đi rửa tay đi, rồi đến ăn cơm tối.” Bạch Nguyệt bê một bát canh xương hầm thảo dược từ phòng bếp bước ra.

“Hôm nay cậu không sao chứ?” Luru San lo lắng hỏi, bước lại gần Bạch Nguyệt, nhìn thấy vết sưng đỏ ửng trên mặt cô, tim bỗng thất lại, “Ai đánh cậu? Tô Khánh Nam sao?”

Bạch Nguyệt cười phá lên, “Chỉ là vết thương ngoài da, bây giờ tớ không cảm thấy đau nữa rồi, so với năm đầu kết hôn, tớ thấy vẫn thoải mái hơn nhiều.”

“Hắn ta đây chính là bạo lực gia đình.” Luru San tức giận.

“Tớ đã tát mẹ của anh ta hai cái, anh ta tát tớ một cái, thật ra tớ vẫn lãi mà.” Bạch Nguyệt mỉm cười an ủi.

“Tô Khánh Nam đã cặn bã như vậy rồi giờ lại còn thêm mẹ hắn nữa sao?” Luru San càng nghĩ càng thấy, sau này cuộc sống của Bạch Nguyệt nhất định sẽ rất khổ cực.

“Ăn cơm thôi, đợi đến khi Tô Khánh Nam tìm được con mồi khác, tớ có thể trở lại cuộc sống yên bình rồi, theo những gì tớ hiểu về anh ta, kì hạn tui mới của phụ nữ đối với anh ta, không đến ba tháng đâu, yên tâm.” Bạch Nguyệt ngồi xuống ăn cơm.

Luru San nắm tay Bạch Nguyệt, áy náy nói: “Tiểu Nguyệt, xin lỗi cậu, là tớ đã hại cậu, nếu không thì cậu và Cố Lăng Kiệt đã ở bên nhau rồi.”

“Hôm nay tớ đã gặp bố mẹ Cố Lăng Kiệt, một người là phó tổng thống ở tận trên cao, một người là người nữ cường nhân của một tập đoàn, cậu thấy tớ có gì?” Bạch Nguyệt hỏi.

“Tớ thấy cậu rất tốt.” Luru San nói.

“Đó là vì hai chúng ta là đồng nghiệp, là bạn bè, thực tế mà nói, một người có thân phận như Cố Lăng Kiệt, phải lấy một người phụ nữ môn đăng hộ đối với anh ấy, nếu không, sau này con đường của anh ấy sẽ không được thuận lợi. Coi như không có chuyện của cậu, tớ và Cố Lăng Kiệt cũng không thể nào ở bên nhau được, cứ coi như là một giấc mơ, vậy cũng tốt.” Bạch Nguyệt mỉm cười.

“Cậu thật sự có thể từ bỏ sao?” Mắt Luru San đỏ ửng, “Tớ cảm thấy rất đáng tiếc.”

“Đương nhiên đáng tiếc rồi, Cố Lăng Kiệt dù gì cũng là hạt thóc mấy nghìn tấn, ai nhìn thấy cũng muốn có, nhưng mà một ngày tớ cũng chỉ ăn ba bữa, không phù hợp.” Bạch Nguyệt gấp cho Luru San một miếng thịt kho tàu.

“Không ăn được thì cũng có thể bán mà, sao cậu lại có thể bỏ cuộc như vậy.” Mắt Luru San càng đỏ hơn.

Bạch Nguyệt nắm tay Luru San, “Đối với tớ mà nói, bạn bè mới đáng quý, tớ đã suy nghĩ kĩ rồi.”

Điện thoại của Luru San bỗng vang lên.

Cô ấy nhìn, Tô Khánh Nam gọi đến, con giận nổi lên, “Anh gọi cho tôi làm gì, muốn tìm chỗ chết sao.”

“Mở cửa, tôi đang ở ngoài.” Tô Khánh Nam ra lệnh, vừa nói hết câu, hắn đã tắt luôn điện thoại.

Luru San cầm cán chổi lau nhà, cô ấy mở cửa ra, không cần biết điều gì, cứ thế đánh vào người Tô Khánh Nam.

Tô Khánh Nam nhanh hơn một bước, hắn nắm lấy cán chổi.

Luru San kéo, nhưng cô ấy không thể nào kéo lại được liền mắng: “Anh còn có mặt mũi để đến đây, ảnh nóng của tôi đâu? Tại sao anh không chết đi, tôi đích thân nhìn thấy anh và Hình Cẩm Nhi làm ra những chuyện không thể nào tả được ở bên ngoài, anh còn đến đây đùa với Bạch Nguyệt làm gì.”

Tô Khánh Nam nhìn lướt qua Luru San, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Bạch Nguyệt, “Đi theo tôi.”

Bạch Nguyệt mím môi không nói gì.

“Tôi chỉ cho cô thời gian một phút, tôi đợi cô ở bên dưới.” Tô Khánh Nam nói, gạt cán chổi trong tay Luru San sang một bên, lờm cô ấy một cái, rồi quay người rời đi.

“Bạch Nguyệt, đừng đi. Cứ để cho hắn đi, tớ không quan tâm. Vóc dáng của tớ đẹp như vậy, sợ gì chứ.” Luru San mất đi lý trí nói.

Bạch Nguyệt đứng dậy dặn dò Luru San: “Tớ sẽ tự giải quyết, cậu cứ ở yên trong nhà, đừng làm điều gì cả, ngày mai chúng ta gặp nhau ở bệnh viện.”

“Đừng đi.” Luru San cuống cuống khóc.

“Cuối cùng rồi cũng phải đối mặt, trốn tránh không phải là cách, tớ sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Bạch Nguyệt mỉm cười, bỏ điện thoại vào trong túi rồi đi ra khỏi cửa.

Luru San càng nghĩ càng cảm thấy Bạch Nguyệt đang gặp nguy hiểm.

Cô không để ý điều gì nhiều, liền vội gọi điện thoại cho Cố Lăng Kiệt.....

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Đi theo anh

Điện thoại vang lên từng tiếng, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng..... đến tiếng cuối cùng cũng không có người bắt máy.

“Chết tiệt.” Luru San nổi giận ném điện thoại đi.

Nhưng bây giờ Bạch Nguyệt đang phải đối mặt với nguy hiểm, cô ấy phải bình tĩnh lại.

Luru San nhặt điện thoại ở dưới đất lên.

Vẫn may điện thoại không bị vỡ.

Cô ấy lại gọi cho Cố Lăng Kiệt một lần nữa, nhưng vẫn không có ai bắt máy.

Luru San dường như sắp khóc.

“Cố Lăng Kiệt, anh mau nhắc điện thoại, cần anh cứu gấp.” Luru San nói một mình.

Đáng tiếc, ở đầu dây bên kia, Cố Lăng Kiệt vẫn không bắt máy.

Lúc Luru San thật sự muốn ném chiếc điện thoại một lần nữa, Cố Lăng Kiệt ở đầu dây bên kia bỗng nhiên bắt máy.

“Thủ trưởng Cố, cuối cùng anh cũng nhắc máy rồi, tôi sắp tuyệt vọng đến nơi rồi.” Luru San khóc nói.

“Nói chuyện chính, tôi đang phải họp.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nói.

“Được, được, thủ trưởng Cố, xin anh hãy cứu Bạch Nguyệt, cô ấy bị Tô Khánh Nam đưa đi rồi.

Cô ấy vẫn chưa quan hệ với Tô Khánh Nam, cô ấy đã nói dối anh.

Còn nữa, cô ấy không thể ở bên anh đều là do tôi.

Tôi bị Tô Khánh Nam quay lại cảnh không sạch.

Tô Khánh Nam dùng cái đó để uy hiếp Bạch Nguyệt, vì vậy, Bạch Nguyệt không thể ly hôn, tôi có thể chắc chắn rằng cô ấy rất yêu anh.

Chỉ có điều cô ấy không muốn ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh, mới cố ý nói những lời tuyệt tình.” Luru San trong phút chốc bỗng nói hết ra sự thật.

Cố Lăng Kiệt chau mày lại, đôi mắt anh sâu thẳm, anh biết mà, Bạch Nguyệt nhất định có lý do.

“Chuyện này tôi sẽ đến giải quyết, cứ vậy đi.” Cố Lăng Kiệt khoanh tay lại, nhìn vào chiếc đồng hồ đeo tay.

“Anh phải nhanh chóng giải quyết, hai người họ đã đi được một lát rồi, tôi sợ sẽ không kịp.” Luru San cuống cuống nói.

“Tôi biết rồi.” Cố Lăng Kiệt tắt điện thoại, nghĩ một hồi lâu, rồi gọi điện cho cục trưởng cục cảnh sát thành phố A.

“Alo, tôi là người trong quân đội, phó bộ trưởng bộ y tế Tô Khánh Nam có liên quan đến một vụ án lớn, chúng tôi cần anh ta phối hợp điều tra, lập tức định vị điện thoại của anh ta, trong vòng mười phút phải bắt về quy án, liên quan đến cơ mật quân đội, nhất định phải giữ bí mật, trung tá bên chúng tôi sẽ lập tức đến giải quyết.”

“Rõ, chúng tôi nhất định sẽ phối hợp với quân đội.” Bộ trưởng bộ y tế bảo đảm.

Trên đường đi.

Bạch Nguyệt nhìn ra ngoài cửa xe.

Mưa vẫn đang rơi, đập vào cửa xe, không thể nhìn rõ được cảnh vật bên ngoài, cũng giống như trong lòng cô, đã tan nát như những bông hoa bách hợp trong ngày mưa đang dần vỡ vụn.

Tô Khánh Nam nhìn cô.

Trên mặt cô vẫn chưa hết vết sưng.

Cái tát đó của hắn mạnh như nào, trong lòng hắn cũng biết rất rõ.

Nhưng nếu như xin lỗi, một người cao ngạo như hắn, sao có thể nói ra được chứ.

“Chuyển về nhà ở đi, mỗi thứ hai, thứ tư, thứ sáu, tôi sẽ nghỉ lại ở chỗ cô.” Tô Khánh Nam nói như đang bố thí.

Bạch Nguyệt mĩa mai nhếch miệng lên, ngón tay trắng nõn của cô vẽ một đường tròn trên cánh cửa, lạnh nhạt nói: “Vậy thứ ba, thứ năm, thứ bảy và chủ nhật thì sao?”

“Làm người không nên quá tham lam.”

“Tôi vẫn luôn tham lam, không phải anh không biết, tôi muốn một người đàn ông chỉ chung thủy với một mình tôi.” Bạch Nguyệt điềm tĩnh nói.

“Cô dựa vào cái gì mà muốn một người đàn ông phải chung thủy với một mình cô, bây giờ còn có người đàn ông nào không lăng nhăng sao, phụ nữ phải nhắm mắt, mở một mắt, như vậy cuộc sống mới nhẹ nhàng hơn.” Tô Khánh Nam nhắc nhở nói.

“Vị vậy.....” Bạch Nguyệt nhìn hắn, “Lý lẽ không giống nhau, không thể ở bên nhau.”

Ánh mắt Tô Khánh Nam sắc bén, cười lạnh nhạt mĩa mai: “Trong mắt tôi, cô vẫn không hợp để ở bên tôi.”

“Vậy sao?” Bạch Nguyệt rất điềm tĩnh, dựa vào ghế, kéo dây an toàn, nhìn ra bên ngoài, trong lòng cô, bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Hai người im lặng không nói gì, chiếc xe cũng trở nên yên lặng đến đáng sợ.

“Nếu như cô cảm thấy cô đơn, tôi đồng ý để cô sinh một đứa con, mỗi tháng tôi cho cô ba trăm năm mươi triệu, công việc bác sĩ của cô nếu vui thì làm, nếu không vui thì cũng không cần thiết.” Tô Khánh Nam mở lời.

Bạch Nguyệt vẫn không nói gì.

Tô Khánh Nam chau mày, “Nghe thấy chưa?”

Bạch Nguyệt quay người lại, mặt hướng về Tô Khánh Nam, “Tôi nghĩ đi nghĩ lại, thân phận của tôi cũng không bằng Hình Cẩm Nhi, cũng không xinh như Hình Cẩm Nhi, Hình Cẩm Nhi lại yêu anh như vậy, tại sao anh vẫn không ly hôn? Tô Khánh Nam, anh đã yêu tôi rồi sao?”

Tô Khánh Nam cười, trong ánh mắt có chút mơ hồ, “Cô nghĩ quá nhiều rồi, yêu cô? Sao có thể.”

“Vậy tại sao không ly hôn?”

“Cố Lăng Kiệt yêu cô như vậy, tôi phải lấy cô làm mối như, khiến anh ta làm sai điều gì đó, mới có thể nhanh chóng lòi anh ta xuống, chẳng phải sao?” Tô Khánh Nam cười nhẹ nói.

Là thật hay giả, Bạch Nguyệt không nhận ra điều đó.

Nếu như những lời anh ta nói là thật, cô càng không nên không dứt khoát với Cố Lăng Kiệt.

Tô Khánh Nam dừng xe lại.

Bạch Nguyệt nhìn về phía trước.

Trên đường có rất nhiều thanh chắn đường, một vài xe cảnh sát dừng ở đó, cảnh sát bước lại gõ cửa xe.

Tô Khánh Nam hạ cửa xe xuống.

Cảnh sát rút thẻ chứng nhận: “Tô Khánh Nam, anh có liên quan đến một vụ án bắt thường, mời anh về sở cảnh sát làm việc?”

“Tôi?” Tô Khánh Nam ngó người ra rồi mỉm cười, “Là bên quân đội gọi điện đến bảo các người làm như này đúng không?”

“Chúng tôi không biết, chỉ biết làm theo mệnh lệnh, mời anh bước ra ngoài.” Cảnh sát dứt khoát mở cửa xe ra.

“Tốt lắm, ha ha ha, tốt lắm.” Tô Khánh Nam nhìn Bạch Nguyệt, nháy mắt phải.

Hắn không có một chút sa sút tinh thần khi bị bắt, ngược lại, tâm trạng của hắn rất tốt.

Bạch Nguyệt càng thêm lo lắng.

Tô Khánh Nam thật sự sẽ lấy cô làm con mồi sao?

Không, Tô Khánh Nam sẽ không đoán được cô quen Cố Lăng Kiệt.

Nhưng mà, những chuyện chính trị, ai có thể nói được?

Nói không chừng, đó là vì mối quan hệ giữa cô và Cố Lăng Kiệt, mới khiến cho Tô Khánh Nam tính kế.....

Điện thoại của Bạch Nguyệt vang lên.

truyện được update trên

Cô nhìn tên hiển thị trên điện thoại, là Cố Lăng Kiệt gọi đến, do dự một lúc, cô quyết định không nhấc máy.

Bỗng nhiên tin nhắn điện thoại vang lên, vẫn là Cố Lăng Kiệt.

“Anh biết em đang ở trong xe, mau nghe điện thoại, nếu không anh sẽ đến tìm em.”

Bạch Nguyệt thấy ngữ khí ngang ngược của Cố Lăng Kiệt, anh lại gọi điện đến một lần nữa, lần này cô mới bắt máy.

Ở đầu bên kia, Cố Lăng Kiệt im lặng, có vẻ như đang nổi giận.

Một hồi sau.

Anh mở lời, “Em có sao không? Không bị thương chứ?”

Nghe giọng nói của Cố Lăng Kiệt, Bạch Nguyệt bỗng mềm lòng.

Cô từng đọc một cuốn tạp chí.

Tạp chí viết, tình yêu đẹp là gì, là tình cảm khi hai người hoặc một người nhìn về hướng có ánh sáng mặt trời.

Cô và Cố Lăng Kiệt lại không như vậy.

“Vẫn ổn, không bị thương, hãy thả Tô Khánh Nam ra, chuyện của em, em muốn tự mình giải quyết.” Bạch Nguyệt dịu dàng nói.

Cố Lăng Kiệt thật sự không thích việc mỗi lần cô đều đẩy anh ra xa.

“Em nhất định phải tránh xa anh như vậy sao?” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng hỏi.

“Nếu như anh cảm thấy như vậy, thì chính là như vậy.” Bạch Nguyệt nói xong liền vội tắt điện thoại.

Cố Lăng Kiệt từ trên xe bước xuống, không che ô, mà bước đi trong mưa.

Trung tá Thượng vội vàng mở ô che cho Cố Lăng Kiệt.

Nửa vai của anh đã bị ướt, những giọt nước rơi trên mái tóc, cả người anh chìm trong làn mưa.

Mở cánh cửa xe ở ghế phụ, nhìn chăm chăm cô.

“Xuống xe, đi theo anh.” Cố Lăng Kiệt ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Bạch nguyệt, anh thích em, em không cảm nhận được sao

Bạch Nguyệt do dự, nhìn về hướng chiếc camera giám sát của đoạn đường.

Giờ cô đi cùng Cố Lăng Kiệt có nghĩa là sao.

Nói không chừng camera giám sát lúc này sẽ trở thành chứng cứ làm hại Cố Lăng Kiệt cũng nên.

Cô không muốn như vậy.

“Em có việc rồi.” Bạch Nguyệt từ chối một cách khéo léo.

Ánh mắt Cố Lăng Kiệt lạnh lùng híp lại, cười khẩy.

Dám từ chối anh, cô đúng là người đầu tiên đấy.

Anh mạnh mẽ bế cô lên.

“Cố Lăng Kiệt, anh làm gì vậy, thả tôi xuống, anh như vậy người khác đều nhìn thấy hết rồi.” Bạch Nguyệt lo lắng nói.

“Nhìn thấy cái gì, em lo lắng cái gì, nói, nói ra hết đi, giữ trong lòng làm gì.” Anh lạnh mặt như đang trong cơn thịnh nộ.

“Tôi là gái đã có chồng.” Bạch Nguyệt nói một cách tàn nhẫn.

“Im miệng.” Cố Lăng Kiệt ra lệnh.

“Tôi là vợ của người khác, tôi và Tô Khánh Nam không thể ly hôn, cho dù tôi có im miệng cũng không thể thay đổi được sự thật này, lẽ nào anh không cảm thấy uất ức sao? Anh cao cao tại thượng, quyền thế ngút trời, lại có thể cam tâm làm một thị lang sao?” Bạch Nguyệt cuồng cuồng lên.

Cố Lăng Kiệt ném cô vào ghế sau, “Nói, nói tiếp đi, nói cho sáng khoái đi, sau này đừng nhắc lại với anh nữa.”

“Không phải tôi không nhắc thì những chuyện này sẽ không tồn tại, bịt tai trộm chuông cũng chỉ là tự lừa mình dối người thôi, tôi thấy thủ trưởng có lẽ cũng là người thông minh, người nào không nên động vào, người nào không nên chọc giận, có lẽ ngài còn rõ hơn tôi.” Bạch Nguyệt nói không chút khách khí.

Câu nói gọi anh là thủ trưởng, câu nói không nên động vào đó khiến mắt anh đục ngầu, sự phẫn nộ không ngừng dâng lên.

“Cũng đã động vào rồi, em nói xem nên làm gì đây?” Ánh mắt sắc bén của Cố Lăng Kiệt nhìn cô, khuôn mặt căng cứng, anh nhảy lên ghế sau.

Anh vừa lên xe, khí áp bỗng hạ thấp hẳn, không khí cũng trở nên ngột ngạt hơn.

“Vậy thì nên biết dừng lại đúng lúc chứ không phải là làm sai rồi thì nên sai tiếp mãi, không phải nên sửa lại cho đúng hay sao?” Bạch Nguyệt định xuống xe, cô không muốn ở cùng xe với anh nữa nên liền mở cánh cửa xe bên cạnh ra.

Cố Lăng Kiệt híp chặt mắt lại, nắm chặt lấy cánh tay cô, lạnh lùng đáp: “Thật ngại quá, anh không có ý định sửa sai đâu, cho dù là sai thì anh cũng sẽ cho là đúng và làm tiếp, em vốn dĩ là của anh mà.”

Anh đang tỏ tình sao?

Bạch Nguyệt giật nảy mình, còn chưa kịp phản ứng lại thì anh đã đặt nụ hôn lên môi cô.

Cô biết như vậy là sai trái, cố gắng lùi lại, còn anh thì đè chặt lên sau gáy cô, nụ hôn càng nóng bỏng hơn.

Bạch Nguyệt không thể lùi lại được nữa, cô cố dùng sức đẩy bả vai anh ra.

Không đẩy ra được, cô đánh.

Anh vẫn không nhúc nhích.

Trung tá Thượng nhìn thôi cũng thấy lo lắng, “Cô Bạch, cô cứ nghe theo thủ trưởng của chúng tôi đi, thủ trưởng nhà chúng tôi sẽ không bạc đãi cô đâu, vốn dĩ còn đang trong cuộc họp có chuyện quan trọng, nhưng biết cô xảy ra chuyện nên thủ trưởng liền lập tức chạy tới đây đó.”

Bạch Nguyệt biết là Cố Lăng Kiệt đối xử với cô rất tốt, nhưng càng đối xử tốt, cô lại càng không thể làm hại anh.

Hai người họ mới quen biết chưa đến một tháng, anh có thể thoát ra được, cô cũng không cần lấn sâu vào nữa.

Chẳng qua là tình duyên mong manh ngắn ngủi thôi.

Cô cắn lên đầu lưỡi thô lỗ trong miệng cô của anh.

Cố Lăng Kiệt vẫn không chịu lùi bước, anh nhìn chòng chọc vào cô.

Khi Bạch Nguyệt nếm được mùi máu tanh nồng của anh thì cô liền mềm lòng, không nhẫn tâm tiếp tục cắn nữa mà buông lỏng ra.

Anh lại càng hôn sâu thêm, không để cô tiếp tục lùi lại nữa, không cả để cho cô chút chỗ trống để thở, khiến cô nuốt máu của anh vào trong bụng, hòa nhập vào trong máu mình.

Anh hôn quá mãnh liệt, quá bá đạo, cô thật sự không thể thở nổi nữa, chân tay cũng mềm nhũn ra, cô không phản kháng nổi nữa.

Lúc này anh mới từ từ dịu dàng trở lại.

Trung tá Thượng biết điều liền giúp bọn họ đóng cửa lại, bảo quân sĩ xuống xe, hạ cửa sổ xe xuống, đóng cửa xe lại.

Lấy xe của Cố Lăng Kiệt làm tâm, tản ra xung quanh ít nhất 100 mét.

Bạch Nguyệt cũng đã có ý muốn tự tử.

Bọn họ như vậy, cho dù có không làm gì thì người khác cũng sẽ tự suy diễn ra thôi.

Anh và trung tá Thượng cũng rất ấn ý.

Trung tá Thượng bảo mọi người đi chỗ khác rồi đóng cửa sổ xe và cửa xe lại, lúc đó động tác của anh cũng điên cuồng hơn rất nhiều, anh ép Bạch Nguyệt lên ghế xe.

Trong không gian nhỏ hẹp này, hai người dựa vào nhau rất sát.

Trong lúc anh hôn cô, anh cũng đã kéo quần trong của cô xuống.

Bạch Nguyệt vừa có thể nói chuyện một cái là liền mở miệng nói luôn: “Cố Lăng Kiệt, chúng ta không thể như thế này được.”

Anh đã hoàn toàn mất đi lí trí rồi, con ngươi của anh đục ngầu như máu.

Kỉ ức ba năm trước bỗng ngược trào trong đầu anh.

Nếu lúc đó anh đến thẳng hôn lễ của cô đưa cô đi thì cô căn bản không thể kết hôn với Tô Khánh Nam được, thế thì cô đã sớm là của anh rồi.

“Có thể hay không, nghĩ kĩ đi rồi hãy trả lời.” Cố Lăng Kiệt giận dữ đáp.

“Không thể.” Bạch Nguyệt trả lời rất kiên quyết.

Nhưng cô kiên quyết với chuyện này căn bản cũng chẳng có tác dụng với anh.

Bạch Nguyệt kinh ngạc thốt lên, cô cảm nhận được sự giận dữ như cuồng phong vũ bão của anh.

Cô không thích Cố Lăng Kiệt của hiện tại.

Cô muốn thoát ra, nhưng lại càng lún sâu vào trong vòng xoáy.

“Anh không thể như thế này được.” Bạch Nguyệt cau chặt mày, đỏ ửng mắt.

“Không thể như nào?” Anh giữ chặt eo cô, thái dương nhảy lên thỉnh thoảng, “Chúng ta không hợp sao? Em xem, chúng ta rất hợp nhau mà, không phải sao?”

Bạch Nguyệt ngoảnh mặt đi.

Nếu là ba năm trước, lúc cô vẫn chưa kết hôn, cô sẽ dừng cảm quên mình, cho dù người nhà của Cố Lăng Kiệt không đồng ý thì cô cũng sẽ đi cùng anh.

Nhưng giờ không phải ba năm trước, cô còn chẳng có tư cách đi cùng anh nữa.

Cố Lăng Kiệt kìm chặt cảm cô để cô nhìn thẳng vào anh.

Ánh mắt anh trào lên sự đau xót ảm đạm, “Bạch Nguyệt, anh thích em, em không cảm nhận được sao?”

Trong lòng Bạch Nguyệt trào lên từng hồi xúc động.

Màn tỏ tình này của anh tình cờ lại trở thành thuốc độc, nó có thể ăn mòn tất cả lí trí và sự chống cự của cô.

“Hu hu hu.” Bạch Nguyệt bật khóc, không biết là đau lòng, hay là cảm động, hay là tuyệt vọng nữa.

“Luu San đã nói với anh rồi, chuyện này cứ giao cho anh, anh sẽ giải quyết, em đừng đẩy anh đi nữa, anh không quan tâm thân phận của em, không quan tâm quá khứ của em, càng không quan tâm địa vị của em, anh chỉ quan tâm tâm ý của em thôi.” Anh cúi đầu nói.

Truyện được cập nhật trên !

Giữa hai người họ vô cùng thân mật.

Anh lại đặt nụ hôn lên đôi môi đỏ thắm của cô.

Bạch Nguyệt khẽ hít thở, cô nhắm mắt lại.

Anh hôn từ mắt cô, xuống sống mũi, rồi đến đôi môi cô.

“Nghĩ cách xóa đoạn ghi hình của camera giám sát đoạn đường này đi.” Bạch Nguyệt lo lắng nói.

“Đã xử lí xong rồi.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng đáp, đỡ gáy cô, có lẽ là do thoải mái nên đôi mắt anh cũng từ từ dịu dàng trở lại, “Luu San nói rằng em chia tay với anh là vì không muốn liên lụy đến anh, phải không?”

Bạch Nguyệt không lên tiếng, cô đã cảm nhận được sự tồn tại mãnh liệt của anh rồi.

Cô sợ có phản ứng, mà lại phản ứng rất mãnh liệt.

“Nếu là như vậy thì em không cần lo, địa vị của anh không phải là thứ mà một tên bộ trưởng bộ y tế như Tô Khánh Nam có thể làm lung lay được đâu.” Cố Lăng Kiệt nói một cách rất chắc chắn.

Bạch Nguyệt không nghe rõ anh đang nói gì nữa, cô ôm chặt cánh tay anh, không biết từ lúc nào mà mặt cô đã đỏ cả lên.

Lúc này cô không nghĩ kĩ được, cũng chẳng muốn nghĩ cho rõ nữa.

Cố Lăng Kiệt cúi người, tiếp tục hôn lên môi cô.

Trong lúc mơ hồ, cô bỗng nghĩ đến một chuyện, hình như cô vẫn chưa uống thuốc.

Giờ cô cũng đã 24 tuổi, lại còn là một bác sĩ, tuyệt đối không thể quên uống thuốc giống như ba năm trước được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thắng lợi rực rỡ

Cố Lăng Kiệt đưa Bạch Nguyệt về chỗ Luu San.

Lưu San thấy Bạch Nguyệt về liền vội vàng ra đón, chỉ ngón tay lên trán, lên ngực và hai bên bả vai, rồi vui mừng nói: “Cảm tạ trời đất, Cố Lăng Kiệt cứu được cậu về rồi, tớ thật sự rất lo cậu sẽ xảy ra chuyện đấy.”

Bạch Nguyệt nhìn chăm chăm vào Lưu San.

Cô biết Lưu San cũng là có ý tốt, nhưng cô không hề muốn Cố Lăng Kiệt dính dáng đến chuyện này chút nào.

“Cô nàng San à, Tô Khánh Nam bị người của cục cảnh sát đưa đi, anh ta cũng đâu phải cả đời này không ra được đâu, Cố Lăng Kiệt có thể cứu được tớ một lần, nhưng đâu thể cứu được tớ cả đời.” Bạch Nguyệt nói một cách rất lí trí.

“Tớ mặc kệ, so với việc nom nớp lo sợ thì chi bằng làm lớn một lần luôn đi, khiến Tô Khánh Nam tức giận, anh ta cũng chẳng có tác dụng gì, đặc tội với Thẩm Diên Đình rồi những ngày tháng sau này của anh ta cũng không dễ sống đâu, ngọc nát đá tan cả thôi.” Lưu San nói như bị kích động.

“Đừng thiếu lí trí như thế, mất đi lí trí thì kẻ đen đủi sẽ chỉ có thể là chính bản thân mình thôi.” Bạch Nguyệt thở dài.

“Vậy thì có thể làm gì đây? Chẳng lẽ phải tro mắt nhìn cậu bị tên cận bã Tô Khánh Nam đó chà đạp hay sao?” Lưu San tức giận đáp lại.

Bạch Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời vẫn mưa như trút nước, những hạt mưa rơi trên đất tạo thành bọt nước, cả thành phố A bị bao phủ trong mưa bụi mịt mù và mờ hồ.

“Tớ nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ ra được một cách.” Bạch Nguyệt nhìn vào bầu trời đêm, trầm giọng nói.

“Cách gì, cậu mau nói đi, để mình đi làm.” Lưu San lay người Bạch Nguyệt, sốt ruột nói.

“Tô Khánh Nam có đoạn ghi hình của cậu làm thóp, vậy nếu tớ nắm được thóp của anh ta thì sao nhỉ?” Bạch Nguyệt hỏi ngược lại.

“Con người anh ta vô cùng xảo quyệt, anh ta lại không thích cậu, chẳng bao giờ nói chuyện gì cho cậu! Bố mẹ anh ta là ai đến hôm nay cậu mới được gặp, qua những điều này có thể tưởng tượng được ra tính phòng bị của Tô Khánh Nam này mạnh đến cỡ nào, anh ta sẽ không đem bí mật của mình nói cho cậu đâu.” Lưu San nói một cách rất chắc chắn.

“Không phải chuyện này, mình đang nói đến quan hệ của anh ta và Hình Cẩm Nhi cơ.”

“Bọn họ chính là quan hệ giữa kim chủ và nô lệ, nhắc đến tớ lại thấy tức, cậu không nhìn thấy Hình Cẩm Nhi đó hèn hạ đến mức nào đâu, lúc đi dã ngoại còn làm chuyện ấy với Tô Khánh Nam nữa, nghĩ lại thôi tớ cũng thấy ghê tởm.” Lưu San giận dữ nói.

“Vậy nên Tô Khánh Nam không biết điều như thế, ngược lại đối với chúng ta lại là chuyện tốt, anh ta là quan chức cấp cao, những tin tức tiêu cực như này cũng không tốt cho anh ta, nói không chừng lại có thể kéo anh ta khỏi quyền vị cũng nên.” Bạch Nguyệt suy tư.

“Cậu cũng đã nói anh ta quyền cao chức trọng, cô gái Nguyệt gì gì trước đây ấy cũng mất tích rồi, bọn họ không dám chọc giận Tô Khánh Nam đâu.” Lưu San thở dài.

“Nhưng Hình Cẩm Nhi lại dám chọc giận anh ta đấy, bố của Hình Cẩm Nhi là thống đốc, xét theo chức vụ thì cao hơn Tô Khánh Nam hai bậc, giờ Hình Cẩm Nhi ở với Tô Khánh Nam thì cũng không danh chính ngôn thuận, cô ta có lẽ càng hi vọng tớ ly hôn với Tô Khánh Nam hơn ấy, vậy nên cô ta sẽ phối hợp với chúng ta để lấy được chứng cứ.” Bạch Nguyệt đưa ra phỏng đoán.

“Hình Cẩm Nhi là mỹ nữ nổi tiếng, bố lại là thống đốc, cô ta sẽ bằng lòng để lộ ra mình là tiểu tam sao, có lẽ không khả thi lắm đâu, những người như bọn họ đều là những kẻ ích kỷ cả thôi.” Lưu San lo lắng đáp lại.

“Không thử thì sao biết được? Tớ vẫn có thể thương lượng với cô ta được.” Bạch Nguyệt đã hạ quyết tâm, cô không muốn tiếp tục khoanh tay chờ chết nữa, nói rồi cô liền gọi điện thoại cho Hình Cẩm Nhi.

Đầu dây bên Hình Cẩm Nhi đã nghe máy.

“Cô lại có thể gọi điện thoại cho tôi sao?” Hình Cẩm Nhi nói với giọng điệu kỳ quái.

“Tô Khánh Nam nói sẽ không ly hôn. Anh ta còn lấy điểm yếu của bạn tôi ra uy hiếp tôi nữa, điểm yếu là gì chắc trong lòng cô cũng rõ rồi.” Bạch Nguyệt nói thẳng vào vấn đề.

Ánh mắt của Hình Cẩm Nhi bỗng trở nên nham hiểm hơn, “Cô có ý gì? Là cô tình gọi đến để khoe khoang hả?”

“Tôi cần gì phải làm thế, mục đích tôi gọi cuộc điện thoại này chỉ là để nói cho cô rằng giờ chúng ta đang ngồi cùng một thuyền, có cùng một mục đích, đó chính là khiến cho Tô Khánh Nam ly hôn với tôi.” Bạch Nguyệt đáp lại một cách bình tĩnh.

“Thật ngại quá, người đàn ông mà Bạch Nguyệt cô không cần, tôi đây cũng không cần, tôi cũng đâu cần thiết phải ăn lại đồ thừa của cô chứ.” Hình Cẩm Nhi giận dữ đáp lại.

“Cô chắc chắn là mình không cần chứ? Biết Tô Sỹ Hào chứ?” Bạch Nguyệt hỏi.

“Thủ trưởng bộ không quân, sao vậy? Đừng nói với tôi là cô quyến rũ được anh ta rồi nhé?” Hình Cẩm Nhi nói một cách chế nhạo.

“Anh ta là anh họ của Tô Khánh Nam, có lẽ cô cũng biết bối cảnh thân phận của Tô Khánh Nam rồi chứ. Giờ anh ta là phó bộ trưởng bộ y tế, có khả năng năm sau sẽ trở thành bộ trưởng, làm thêm hai năm nữa sẽ thành thị trưởng. Theo bối cảnh thân phận của anh ta thì không đến chục năm nữa sẽ thành cấp trên của bố cô, cô thật sự muốn từ bỏ sao?” Bạch Nguyệt nở nụ cười rồi nói tiếp.

“Tốt như thế vậy tại sao cô lại không cần?” Hình Cẩm Nhi cau mày.

“Bởi vì người anh ta thích là cô chứ không phải tôi, tại sao tôi lại phải cần một người đàn ông không yêu mình chứ? Mười năm sau, tôi cũng đã 34 tuổi rồi, lúc đó mà còn bị anh ta đá thì không phải là uổng phí hết mười năm thanh xuân hay sao?”

“Ha ha, vậy tôi đợi mười năm sau sau khi anh ấy ly hôn là được rồi.” Hình Cẩm Nhi dương dương tự đắc.

“Đừng quên là mười năm sau tôi 34 tuổi, mười năm sau cô cũng 34 tuổi rồi, cô có thể đảm bảo là Tô Khánh Nam vẫn yêu cô chứ? Cô có thể chắc chắn sẽ không có người phụ nữ nào trẻ trung hơn cô, xinh đẹp hơn cô, lợi hại hơn cô xuất hiện chứ?” Bạch Nguyệt dồn hết tâm trí để kích động Hình Cẩm Nhi.

Hình Cẩm Nhi hít một hơi, cô ta do dự một hồi, hạ thấp giọng hỏi lại: “Rốt cuộc cô muốn gì?”

“Cô giúp tôi lấy đoạn ghi hình của Luru San, tôi sẽ mời luật sư xử lý chuyện ly hôn, chắc chắn có thể ly hôn được.” Bạch Nguyệt thương lượng.

“Tô Khánh Nam đã copy đoạn ghi hình đó ra thành mấy bản rồi.” Hình Cẩm Nhi vừa mở miệng nói thì cô ta đã liền cảm thấy hối hận.

Truyện được cập nhập trên !

Cô ta có lẽ chỉ đem một bản ra đưa cho Bạch Nguyệt, sau đó lừa Bạch Nguyệt ly hôn.

Bạch Nguyệt đề nghị ly hôn, Tô Khánh Nam sẽ tung đoạn ghi hình ra, có nhiều hơn cũng chẳng có tác dụng gì nữa.

Bạch Nguyệt chắc chắn càng cương quyết ly hôn hơn.

Cô ta đã lỡ lời, cô ta hận không thể cắn đứt lưỡi mình đi nữa.

Bạch Nguyệt cũng đoán được là Tô Khánh Nam sẽ chuẩn bị thêm vài bản sao nữa, thế là cô liền nói: “Vẫn còn một cách nữa, đó là tôi có chứng cứ cô và Tô Khánh Nam đi quá giới hạn.”

“Cô muốn hại tôi sao? Giờ Tô Khánh Nam chưa ly hôn, tôi danh bất chính, ngôn bất thuận, như vậy thì sẽ hỏng hết thanh danh.” Hình Cẩm Nhi giận dữ đáp.

“Lúc đi dã ngoại ở bờ biển, cô và Tô Khánh Nam lộ liễu như vậy, cô cho rằng giờ thanh danh của cô còn sạch lắm hay sao? Chỉ là những người đó không muốn bóc trần cô thôi.” Bạch Nguyệt lạnh lùng trả lời.

“Vậy nên tôi càng không thể giao chứng cứ cho cô được, sao tôi biết được cô là muốn ly hôn hay là muốn hãm hại tôi chứ.” Hình Cẩm Nhi nói như thể đang phòng bị.

“Cái đó thì cô cứ yên tâm, tôi lấy chứng cứ của cô và Tô Khánh Nam chẳng qua là để uy hiếp Tô Khánh Nam thôi, để anh ta đừng phát tán đoạn ghi hình của Luru San ra ngoài. Tôi sẽ giấu kỹ đoạn ghi hình của cô và Tô Khánh Nam. Còn cô, cô có thể đem copy đoạn ghi hình của Luru San mà. Nếu tôi đem đoạn ghi hình của cô và Tô Khánh Nam công bố ra ngoài, cô cũng có thể đem công bố đoạn ghi hình của Luru San với công chúng mà. Tôi không ly hôn chính là vì đoạn ghi hình của Luru San, cô nghĩ tôi sẽ làm như vậy sao?” Bạch Nguyệt phân tích một cách lý trí.

Phía bên Hình Cẩm Nhi trầm lặng một lúc.

15 giây sau.

Cô ta trầm giọng hỏi: “Cô thật sự đồng ý ly hôn sao?”

“Có lý do để lừa cô hay sao?” Bạch Nguyệt hỏi vặn lại.

“Được, tôi đồng ý. Tôi sẽ mau chóng giao đoạn ghi hình cho cô, nhưng mong cô hãy nhanh chóng ly hôn đi.” Hình Cẩm Nhi đã quyết định rồi.

Muốn đạt được mục đích thì phải chịu trả một cái giá tương đương.

Bạch Nguyệt cũng khẽ nhếch miệng cười.

Cuối cùng cô cũng nhìn thấy một tia hy vọng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Tiến tới ly hôn

Bạch Nguyệt cúp điện thoại.

Lưu San liền vội vàng hỏi: “Cô ta đồng ý rồi?”

Bạch Nguyệt gật đầu, “Cô ta đồng ý rồi, đối với cô ta mà nói cũng chẳng có hại gì, cô ta sẽ đồng ý thôi.”

“Thật tốt quá, giờ chỉ đợi cô ta lấy được chứng cứ, sau đó cậu có thể ly hôn với Tô Khánh Nam rồi, tớ sẽ đợi uống rượu mừng của cậu với Cố Lăng Kiệt.” Lưu San cảm thấy vui mừng cho Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt không nói gì, cô đi đến bên cửa sổ rồi nhìn ra bên ngoài.

Mưa, vẫn đang tí tách rơi, đúng như tâm trạng của cô lúc này.

*

Hai giờ sáng.

Tô Khánh Nam đi từ trong sở cảnh sát ra, Hùng Đại Ninh mặc chiếc váy dài màu đen, đội mũ, lớp voan mỏng trên mũ che đi khuôn mặt.

“Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Mẹ gọi điện cho cục trưởng của bọn họ thì họ bảo là quân khu ra lệnh bắt, tại sao quân khu lại muốn bắt con?” Hùng Đại Ninh không giữ được bình tĩnh.

Tô Khánh Nam nhếch miệng, lạnh lùng nhìn về phía trước, “Nếu Cố Lăng Kiệt đã muốn chơi, vậy thì con sẽ chơi với hắn ta đến cùng.”

“Sao Cố Lăng Kiệt lại muốn chơi con?” Hùng Đại Ninh mất bình tĩnh, mở to con mắt, “Chuyện giữa con và Bạch Nguyệt là thật đúng không?”

“Chuyện này để con xử lý. Mẹ không cần quan tâm.” Tô Khánh Nam nói một cách chắc nịch.

“Sao mẹ có thể không quan tâm được chứ, đến tổng thống cũng phải kiêng nể thế lực nhà họ Cố vài phần, con đừng chọc giận cậu ta nữa, cậu ta muốn Bạch Nguyệt thì con cứ thuận nước giòng thuyền đi, tặng Bạch Nguyệt cho cậu ta, dù sao thì người phụ nữ đó cũng không trong trắng gì, con đừng quên là ba năm trước cô ta đã từng bị người khác cưỡng hiếp.” Hùng Đại Ninh tức giận nói.

“Con có thể không cần Bạch Nguyệt, nhưng tuyệt đối không thể để kẻ khác cướp mất, đây là hai chuyện khác nhau, tổng thống sợ nhà họ Cố, nhưng con không sợ.” Tô Khánh Nam nói một cách ngạo mạn.

“Khánh Nam, mẹ lo cho con, con đừng làm những chuyện mẹ lo lắng nữa được không, mong là bố con trên trời có linh.” Hùng Đại Ninh nói với giọng khẩn cầu.

“Con không thể không có khí phách thế được, con biết mình nên làm gì, muộn lắm rồi, mẹ về nghỉ sớm đi, còn không nghỉ ngơi nữa mẹ sẽ già đấy.” Tô Khánh Nam nở nụ cười mà mị đáp lại.

“Khánh Nam.” Hùng Đại Ninh vẫn định nói gì đó nữa.

Tô Khánh Nam mỉm cười, ôm vai bà ta, “Được rồi, đại nãi nhân của con, con ở trong tối, không công khai đấu lại với anh ta được chưa?”

“Ly hôn sớm đi, Hình Bắc Xuyên còn đang đợi con đến tiếp cận kia!” Hùng Đại Ninh nhắc nhở hắn.

Đôi mắt Tô Khánh Nam bỗng trừng xuống, trong mắt hắn lướt qua tia âm đạm “Con đưa mẹ về trước.”

“Không cần đâu, có người đưa mẹ về rồi, con về nghỉ ngơi sớm đi, con không thấy xót bản thân mình nhưng mẹ thấy xót lắm.” Hùng Đại Ninh bắt đầu đi nói, bà ta cau chặt lông mày lại.

Bà ta thật sự không muốn Bạch Nguyệt làm hại đứa con trai này của mình nữa.

*

Tô Khánh Nam vừa về đến nhà, Hình Cẩm Nhi đã liền nhào vào lòng hắn, “Khánh Nam, em còn tưởng hôm nay anh sẽ không về cơ, em đợi anh lâu lắm

rồi đó.”

Tâm trạng của Tô Khánh Nam không được tốt cho lắm, hắn ôm lấy eo Hình Cẩm Nhi.

Hình Cẩm Nhi không mặc quần áo, trông cô ta xinh đẹp y như con rắn nước vậy.

“Đừng nghịch nữa, anh hơi mệt, anh đi tắm đây.” Tô Khánh Nam dịu dàng nói.

“Em đi xả nước giúp anh, hầu hạ anh tắm nhé.” Hình Cẩm Nhi nũng nịu nói, sau đó đẩy cánh cửa nhà tắm ra, bật đèn lên rồi xả nước.

Tô Khánh Nam tháo cà vạt ra, trong đầu bỗng lướt qua bóng dáng của Bạch Nguyệt, con ngời của hắn bỗng híp lại một cách ma mị, hắn bật cười thành tiếng, trong mắt bỗng cuộn trào mãnh liệt.

Hắn đẩy cửa nhà tắm rồi đi vào.

Trong nhà tắm đều là hơi nước, sương mù giăng kín như chiếc khăn voan mỏng.

Hình Cẩm Nhi đứng dậy khỏi bồn tắm, trên người bao nhiêu là bọt nước che đi vùng kín càng khiến cho người ta phải mơ mộng.

Tô Khánh Nam nhìn chăm chăm vào Hình Cẩm Nhi, hắn híp chặt mắt lại.

Hắn đang nghĩ Hình Cẩm Nhi trông cũng giống Bạch Nguyệt thật, nhưng khí chất hoàn toàn không giống nhau.

Nhìn Hình Cẩm Nhi trông như một tiên nữ trong sáng thoát tục, nhưng trên thực tế mấy năm nay cô ta ở nước ngoài phát sinh quan hệ với ai, loạn đến mức nào? Dùng từ xe buýt để hình dung về cô ta cũng chẳng có gì là quá đáng.

Còn Bạch Nguyệt thì sao, trông rất thanh đạm, bởi vì vết thương trong lòng cô, cô dè dặt và thận trọng hơn những người bình thường, cô sẽ không dễ dàng đón nhận ai vào trong tim mình, nhưng một khi đã vào được, cô sẽ cho đi tất thảy, kể cả mạng sống, ví dụ như sự tồn tại của Lưu San chính là một ngoại lệ với Bạch Nguyệt.

Ba năm nay, hắn cho cô một cuộc hôn nhân hữu danh vô thực, hắn ở bên ngoài làm xăng làm bậy, nhưng cô lại trước sau như một.

Hắn vô cùng yên tâm về cô, có đôi lúc lại là thương hại, có lúc lại còn là căm hận.

Hắn căm hận vì cô bị người ta cướp mất, hắn chỉ trói buộc được cô mà thôi, còn cô lại bị mất đi lần đầu tiên.

Anh cũng căm hận tại sao cô lại tốt đẹp, thanh lãnh, cao ngạo, dứt khoát đến vậy chứ.

Nếu không phải vì sự thù hận ấy trong lòng hắn thì liệu hắn sẽ yêu Bạch Nguyệt chứ?

“Khánh Nam, em xả nước cho anh xong rồi đấy.” Hình Cẩm Nhi nũng nịu nói.

Tô Khánh Nam tâm trạng bức dọc, bước vào trong bồn tắm, Hình Cẩm Nhi chủ động hôn hắn, hai người lại dây dưa triền miên trong bồn tắm.

Thế nhưng hắn lại không được tập trung lắm, không biết tại sao lại cảm thấy có chút vô vị, cuối cùng vẫn là cho ra trong miệng Hình Cẩm Nhi.

Hình Cẩm Nhi nở nụ cười xinh đẹp, nhìn lên phía trên bồn tắm, ở đó có chiếc camera ẩn mà cô ta đặt ở đó.

Rất nhanh thôi, Bạch Nguyệt sẽ nhìn thấy cảnh cô ta và Tô Khánh Nam ân ái với nhau.

Cô ta không thể chờ được mà cho Bạch Nguyệt xem luôn, dù sao thì Bạch Nguyệt cũng chỉ dám giấu kỹ đi thôi chứ sẽ không dám cho lên mạng đâu.

“Khánh Nam, anh có yêu em không?” Hình Cẩm Nhi vòng tay lên cổ Tô Khánh Nam.

“Đương nhiên rồi.”

“Em cũng yêu anh, ly hôn với Bạch Nguyệt đi, như vậy chúng ta sẽ có thể quang minh chính đại ngày ngày ở bên nhau rồi.” Hình Cẩm Nhi cười dịu dàng.

Tô Khánh Nam ôm eo Hình Cẩm Nhi nhưng không nói gì, chỉ hôn quyết liệt lên môi cô ta, “Ngoan nào, anh mệt rồi, ngủ cùng anh một lúc nhé.”

“Ừm.”

Nửa đêm, Bạch Nguyệt tỉnh giấc, lúc tỉnh dậy, gối cô đã ướt đầm cả.

Cô mơ thấy mình lúc nhỏ.

Giấc mơ ấy khiến cô nhớ lại hồi mình còn nhỏ.

Cô không dám tin tưởng vào tình yêu.

Nếu như chưa từng yêu, thì đã không bị tổn thương nghiêm trọng như vậy rồi.

Mẹ cô, cô, không phải chính là một cái gương tàn liếp sao?

“Tiểu Bạch, sao vậy?” Luru San nghe thấy tiếng khóc của Bạch Nguyệt, đẩy cửa ra, đi vào.

“Không sao, gặp ác mộng thôi.” Bạch Nguyệt nghẹn ngào nói, không muốn Luru San lo lắng, co người vào trong chăn.

“Tớ ở cùng cậu nhé.” Luru San vén chăn lên, nằm cạnh Bạch Nguyệt, ôm lấy cô từ phía sau.

Bạch Nguyệt vỗ òa nước mắt.

Cô không phải là không có gì cả, cô còn có bạn bè.

Luru San cảm nhận được cơ thể của Bạch Nguyệt đang run lên, trong lòng cô ấy cũng rất buồn, mắt đỏ ửng lên, “Tiểu Bạch, xin lỗi, đều tại tớ không tốt.”

Bạch Nguyệt lắc đầu, xoay người lại, nhìn Luru San. “Chuyện không liên quan đến cậu, chỉ là tớ nhớ lại chuyện trước đây của tớ.”

“Sau này sẽ tốt thôi, đợi sau khi cậu ly hôn, là có thể vui vẻ ở bên Cố Lăng Kiệt rồi.” Luru San nói để trấn an cô.

“Luru San, nếu như thật sự muốn tốt cho tớ, thì đừng tác hợp cho tớ và Cố Lăng Kiệt nữa.” Bạch Nguyệt nói một cách vô cùng nghiêm túc.

“Vi sao? Tớ thấy mọi mặt của anh ta đều tốt, gả cho anh ta, cuộc sống của cậu sẽ tốt hơn nhiều.” Luru San thấy không hiểu nổi nên hỏi cô.

“Mẹ tớ khi còn trẻ là một mỹ nhân, vô cùng vô cùng đẹp, đẹp khuynh nước khuynh thành mà trong thi ca vẫn nói đến chính là nói kiểu người giống như mẹ tớ vậy, bà là cô nhi, thế nhưng rất thông minh, khi còn trẻ bà đi làm bảo mẫu cho nhà giàu, đã khiến cho cậu chủ của nhà giàu đó yêu say đắm bà, thành công trở thành vợ của ông ta.

Thế nhưng, thân phận, thói quen, địa vị, cùng với địa vị của cậu chủ đó ngày càng cao, tất cả những điều này đã trở thành chướng ngại giữa hai người họ.

Mẹ tớ rất yêu cậu chủ nhà giàu đó, cậu chủ nhà giàu đó thì có lí tưởng của bản thân. Khát vọng, đi vào con đường làm quan.

Mẹ tớ đã cảm nhận được sự khủng hoảng, bà không thân phận, không bối cảnh, không mối quan hệ, chỉ có thể dùng tình yêu của bản thân để ràng buộc.

Một lần, hai lần, ba lần, bà thắng rồi, thế nhưng, có thể thắng được bao nhiêu lần chứ.

Cậu chủ nhà giàu đó đã gặp được một người phụ nữ thích hợp với ông ta ở bên ngoài, người phụ nữ đó mới là môn đăng hộ đối với vị cậu chủ nhà giàu đó, bọn họ có lí tưởng hoài bão giống nhau, điều quan trọng hơn nữa đó là, người phụ nữ đó có bối cảnh, có thế lực, có thể giúp vị cậu chủ nhà giàu đó thăng tiến thêm nữa.

Cho nên, cuối cùng cậu chủ nhà giàu đó đã vứt bỏ tình yêu của ông ta và mẹ tớ, đưa ra một nhát dao tàn nhẫn.” Bạch Nguyệt lặng lẽ rơi nước mắt nói.

“Người với người không giống nhau, tớ thấy Cố Lăng Kiệt không phải hạng người như thế.” Luru San nói.

“Tớ tin cậu chủ nhà giàu đó đã từng yêu mẹ tớ, nếu không, cũng sẽ không bắt chấp sự phản đối của gia đình mà cưới mẹ tớ, thế nhưng, tình yêu sốc nổi đó, sẽ chẳng thể tồn tại được cả một đời, tớ với Cố Lăng Kiệt có tính là gì, chỉ là quen biết được hơn một tháng, cảm xúc mãnh liệt đến càng nhanh, thì mất đi cũng càng nhanh, tớ thực sự không muốn yêu một cách điên cuồng nữa, tớ chỉ muốn một cuộc sống bình yên, ít nhất, như vậy sẽ không khiến trái tim chịu tổn thương nữa.” Bạch Nguyệt nói một cách lý trí, rồi sụt sịt mũi.

Luru San liền im lặng.

Cô ấy cũng không biết nên nói gì tiếp mới phải.

Những chuyện trước đây này Bạch Nguyệt chưa từng nói.

Ai cũng không biết trong lòng Bạch Nguyệt đã che giấu bao nhiêu chuyện, cũng không biết một mình cô đã phải hứng chịu bao nhiêu đau đớn rồi.

“Tớ biết rồi, bất kể cậu đưa ra quyết định gì, tớ đều ủng hộ, từ giờ trở đi, tớ sẽ không tự làm theo ý mình nữa, xin lỗi, tiểu Bạch.” Luru San nói một cách nghiêm túc.

“Tớ sẽ không bao giờ trách cậu đâu, tớ biết, cậu đều là vì muốn tốt cho tớ mà.” Bạch Nguyệt nhoen miệng cười, cây hoa lê đó, trắng nhợt, nhưng người khác lại bị kinh ngạc trước vẻ đẹp của nó.

Luru San hít sâu một hơi.

Cô ấy thấy những điều tiểu Bạch phân tích cũng đúng.

Bây giờ nghĩ lại, hưởng thụ được những điều vẻ vang lớn lao bao nhiêu, thì bắt buộc phải trải qua những gièm pha và tổn thương lớn bấy nhiêu. Có thể có bao nhiêu người chịu đựng được tổn thương chứ.

Khi trời gần sáng, mưa bão cuối cùng cũng đã ngừng.

Đầu cô đau kinh khủng, thiếu ngủ một cách trầm trọng, thế nhưng, có làm sao, thì cũng phải đi làm.

Đánh răng, rửa mặt, đến nhà bếp nấu cháo trắng, tráng hai quả trứng.

Lưu San cũng đã thức dậy, gỡ gỡ đầu tóc rối tung rối mù, “Mấy giờ rồi?”

“Tiểu Bạch, cậu thật sự quá tốt mà, tớ yêu cậu chết mất, cả đời này cậu không cần phải kết hôn nữa, sống với tớ luôn đi.” Lưu San vừa cười vừa nói.

“Mau đi đáng răng chải đầu đi.” Cô đặt bánh bao hấp lên bàn, rồi đi vào bếp múc cháo.

Điện thoại reo lên, cô nhìn là Hình Cẩm Nhi đang gọi điện đến, liền nghe máy.

“Bạch Nguyệt, đồ cô cần tôi đã làm xong rồi, đã gửi vào e-mail của cô, cô xem xem đã nhận được chưa, chuyện tiếp theo, tôi mong cô đừng làm tôi thất vọng, sớm ly hôn đi.” Hình Cẩm Nhi nói một cách đắc ý.

Bạch Nguyệt đặt cháo lên bàn ăn, cô mở máy tính ra, đã nhìn thấy video mà Hình Cẩm Nhi gửi đến.

Hình Cẩm Nhi còn rất biết tính toán, làm mờ đi mặt cô ta và những bộ phận nhạy cảm.

Tô Khánh Nam lại rất rõ nét, đoạn đối thoại cũng rất rõ ràng.

Ba năm trước, khi cô nhìn thấy đoạn video như thế này, nghe thấy đoạn đối thoại như thế này, sẽ thấy buồn, đau lòng và không cam lòng.

Bây giờ, chỉ thấy được giải thoát.

Cô đối với Tô Khánh Nam, đã hoàn toàn buông tay rồi.

Không hề để ý một chút nào, cũng không hề đau đớn một chút nào.

Bạch Nguyệt sao đoạn video đó ra thành mấy bản, một bản trong đó, thì lưu trong điện thoại của mình, từng bước từng bước bắt đầu phản kích!

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tân Cung* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 79: Anh sẽ liền xong đời

Bạch Nguyệt và Lưu San đến bệnh viện, vừa ra khỏi thang máy liền nghe thấy đám y tá đang tám chuyện.

“Phó bộ trưởng bộ y tế đó vậy mà lại cận bã như vậy, cho nên, đẹp trai cũng không phải thứ tốt, ý việc mình có quyền có thể đáng đáp đẹp trai, mà trêu đùa phụ nữ khắp nơi, đúng là ghê tởm.” Y tá A nói.

“Nghe nói hần ta còn âm thầm kết hôn, làm vợ của hần đúng là thảm thương biết bao, sùng đã mọc dài lắm rồi.” Y tá B nói.

“Chị em phụ nữ bây giờ không biết bị làm sao rồi nữa, hôm trước trên mạng nổ ra một vụ, người nào đó, à minh tinh, đã lấy một người đẹp nổi tiếng, vậy mà kết quả còn có quan hệ với rất nhiều người mẫu trẻ đẹp khác, còn nói gì mà sãn Y, đúng là kinh tởm mà, máu chốt là nữ minh tinh đó vẫn không ly hôn, tức chết người ta mà.” Y tá A lại nói.

“Này, mấy người nói gì vậy?” Luru San hỏi, nhoeo miệng cười. “Nói nghe xem, tám chuyện phải đồng mới vui, mọi người kể đi.”

“Bác sĩ Luru, cô vẫn chưa lên mạng à, bây giờ trên mạng đang rất hot đó, phó bộ trưởng của bộ y tế, trước đây còn đến đây thăm phụ nữ mang thai ở phòng VIP, nói không chừng, đứa con trong bụng người phụ nữ đó cũng là do anh ta tạo ra.” Y tá A nói một cách đầy hưng phấn.

truyện được up trên

“Anh ta sao rồi? Tôi ngủ còn không đủ, thì sao có thời gian mà lên mạng chứ, hình như tôi đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện hay ho rồi.” Luru San cũng không đến phòng làm việc nữa, kéo cả Bạch Nguyệt cùng đến nghe.

“Tên đàn ông cặn bã đó tên là gì nhỉ, à, Tô Khánh Nam, đúng rồi, chính là cái tên này, trên mạng đang nổ ra rất nhiều chuyện của hần ta, hần ngày nào cũng thay phụ nữ, ba năm nay đã thay hơn ba trăm cô rồi.” Y tá A hào hứng nói.

“Hơn ba trăm cô?” Luru San nhìn Bạch Nguyệt, vô cùng kinh ngạc.

Bạch Nguyệt rất bình tĩnh, không hề đau buồn một chút nào, mặt cũng chẳng hề biến sắc.

“Đúng vậy, tôi đoán là ban kỷ luật đang muốn tìm hần ta, hạng người như hần vi phạm đạo đức kỷ luật nghiêm trọng như vậy, đoán chừng sẽ bị cắt chức.” Y tá A tiếp tục nói.

“Bác sĩ Luru, cô có thể lên mạng mà xem, bình luận ở trên mạng còn đặc sắc hơn những lời mà chúng tôi nói nhiều, dù sao chúng tôi cũng không quen biết phó bộ trưởng Tô này, thế nhưng trên mạng có rất nhiều người biết hần, bọn họ còn có rất nhiều tin hành lang, có cả ảnh chụp nữa, cô mau lên đó mà xem.” Y tá B nói.

“Được, tôi biết rồi.” Luru San kéo Bạch Nguyệt đi, “Ai dám động đến Tô Khánh Nam chứ, tớ thấy chỉ có thể là Cố Lăng Kiệt, cậu có tin không?”

Luru San nói ra rồi mới ý thức được bản thân đã lỡ lời rồi.

Cô ấy không nên nhắc đến Cố Lăng Kiệt trước mặt Bạch Nguyệt, vội vàng nhìn sắc mặt của Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt lại rất thờ ơ.

Luru San đi theo Bạch Nguyệt đến phòng làm việc của Bạch Nguyệt, rồi vội vàng mở điện thoại ra xem tin tức.

“Cố Lăng Kiệt đúng là đỉnh, tung ra nhiều chứng cứ như vậy, tớ thấy chúng ta đã phí công rồi.” Luru San nói một cách thích thú.

Nói xong, cô ấy lại ý thức được bản thân đã nhiều lời, đánh vào miệng mình một cái, nhìn Bạch Nguyệt đầy hối lỗi, “Xin lỗi cậu nhé.”

“Không sao.” Bạch Nguyệt khẽ nói, ngồi vào vị trí, kiểm tra lịch trình công việc ngày hôm nay.

“Những chứng cứ này được tung ra, cậu chắc chắn có thể ly hôn được với Tô Khánh Nam rồi chứ?” Luru San nói đầy mong chờ.

“Không biết được nữa, nhưng, tớ thấy khả năng có thể ly hôn được là rất lớn, tớ sẽ sớm thương lượng với Tô Khánh Nam.” Lời của Bạch Nguyệt vừa dứt, điện thoại liền vang lên.

Cô thấy là Tô Khánh Nam gọi đến, biết là hần sẽ gọi cho cô mà, liền bắt máy.

“Chuyện trên mạng là do Cố Lăng Kiệt làm sao?” Tô Khánh Nam cười hỏi, giống như những chuyện này chẳng có ảnh hưởng lớn gì đến hần ta vậy.

“Không biết.” Bạch Nguyệt trả lời thẳng, “Trưa nay gặp nhau chút đi.”

“Ha ha, sao tôi lại cảm thấy việc bây giờ cô chủ động yêu cầu gặp mặt là việc rất hiếm có nhỉ?” Tô Khánh Nam nói đầy chế giễu, đi ra khỏi bộ y tế, nhìn thấy xe của quân khu, đôi đồng tử đen lấy ma mị đó phát ra một tia nham hiểm.

“Vậy có muốn gặp mặt hay không?” Bạch Nguyệt hỏi lại.

“Tôi sẽ liên lạc với cô sau.” Tô Khánh Nam ngắt điện thoại, nhìn thấy trung tá Thượng bước từ trên xe xuống, phía sau còn có sáu quân sĩ.

“Phó bộ trưởng Tô, mời lên xe.” Trung tá Thượng nói, lời nói rất khách sáo, biểu cảm thì chuẩn mực, khiến cho Tô Khánh Nam không thể khước từ.

Tô Khánh Nam nhếch khóe miệng, nhún nhún vai, đi lên xe.

Hắn nhìn thấy Cố Lăng Kiệt đang lạnh lùng nghiêm nghị ngồi trên xe, vuốt vuốt quần áo, “Nói đi, thủ trưởng Cố, tìm tôi có chuyện gì?”

Cố Lăng Kiệt nhìn hắn, dò xét Tô Khánh Nam, thu hồi lại ánh nhìn sâu xa, đi thẳng vào vấn đề: “Ly hôn với Bạch Nguyệt, tôi không chỉ có thể bảo đảm vị trí phó bộ trưởng của anh, mà còn có thể đưa anh lên vị trí bộ trưởng.”

“Ha ha, dùng một người vợ để đổi lấy một chức vị, xem ra tôi lấy Bạch Nguyệt vẫn là rất lời.” Tô Khánh Nam cười nói một cách không hề hoảng.

“Dù sao anh cũng không thích cô ấy, không phải sao?” Cố Lăng Kiệt ngao mạn nói.

“Thế nhưng người khác thích, con người tôi ấy mà, có một tật xấu, đồ mà người khác thích, thì cho dù tôi không thích cũng sẽ chiếm giữ lấy, tôi chính là thích khiến người ta không có được, nghĩ đến tâm trạng của đối phương khi không thể giành lấy được, tôi liền thấy rất sáng khoái.” Tô Khánh Nam nói năng một cách kỳ quái.

“Chỉ cần một câu nói của tôi, thì anh sẽ xong đời luôn, tin không?” Ngữ khí của Cố Lăng Kiệt khi nói ra những lời này càng lạnh lẽo hơn.

“Đương nhiên tin, có điều, tôi thích những chuyện có tính thách thức, cho dù có khiến tôi sụp đổ, vậy hãy xem xem, tôi có thể cũng sẽ khiến anh sụp đổ hay không nhé, ngoài ra, không cần một câu có anh, hôm nay tôi đến đây cũng chính là để từ chức, hừ.” Tô Khánh Nam khẽ cười một tiếng, đẩy cửa, đi ra ngoài.

Cố Lăng Kiệt nhíu chặt mày.

Anh luôn cảm thấy, thân phận của Tô Khánh Nam không hề đơn giản như ngoài mặt.

*

Tô Khánh Nam vừa đi ra khỏi bộ y tế, điện thoại liền vang lên.

Hắn nhìn tên người gọi đến, bước lên xe của mình, nhếch khóe miệng, hỏi: “Đã sắp xếp xong hết chưa?”

“Những người đó bất cứ lúc nào cũng đều đợi nghe anh ra lệnh, ngoài ra, tôi biết được một vài chuyện có liên quan đến Cố Lăng Kiệt, anh chắc sẽ rất hứng thú đấy.”

“Ha ha, nói đi, đừng có úp mở nữa, tôi thực sự không giỏi kiên nhẫn.” Tô Khánh Nam khởi động xe, rồi lái xe đi.

“Gặp nhau rồi nói.”

*

Buổi trưa, Bạch Nguyệt làm xong phẫu thuật liền trở về phòng làm việc, tối hôm qua không ngủ được mấy, vừa nằm bò ra bàn để nghỉ ngơi thì điện thoại vang lên.

Cô nhìn tên người gọi đến là Tô Khánh Nam, liền vội vàng bắt máy.

“Mười phút sau, gặp nhau ở quán cà phê Lam Sơn gần bệnh viện cô.” Tô Khánh Nam nói xong, liền tắt máy luôn.

Bạch Nguyệt vội vàng cầm điện thoại, xách túi đi ra ngoài.

Một lát sau, cô đã đến quán cà phê Lam Sơn đó, nhìn quanh một lượt nhưng không nhìn thấy Tô Khánh Nam đâu cả, cô liền gọi điện thoại cho hắn.

“Tôi đã đến rồi, bây giờ anh đang ở đâu?” Bạch Nguyệt vừa hỏi vừa nhìn kỹ xung quanh.

“Tầng 2, phòng thứ 2, lên đây.” Tô Khánh Nam cong khóe miệng cười.

Bạch Nguyệt đi lên tầng 2.

Ánh đèn ở trong phòng này rất tối, trên bàn thấp một ngọn nến.

Hình dạng của nến được chế tác thành hình của bông hoa hồng.

Ngoài ra còn có một cái kèn hình dạng bông hoa hồng ở trên tường đang phát âm nhạc rất tao nhã.

Không khí ở trong phòng vô cùng lãng mạn, thế nhưng nó không thích hợp với hai người họ.

“Ngồi đi.” Tô Khánh Nam háat cầm về vị trí đối diện.

Bạch Nguyệt ngồi xuống.

Cô không hề muốn ôn lại chuyện cũ với hắn, nên liền nói thẳng vào vấn đề chính: “Trong tay tôi bây giờ đang có video ghi lại cảnh quan hệ của anh và

Hình Cẩm Nhi.”

Tô Khánh Nam cười, khuấy đều cà phê ở trong cốc, dáng vẻ lười biếng, nhưng nụ cười đã không còn nơi đáy mắt: “Sao, bây giờ có cùng chung mối thù với Cố Lăng Kiệt à?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vị Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Cuối cùng đã ly hôn rồi

Bạch Nguyệt rất bình tĩnh, đôi mắt trong veo không chút gợn sóng, vô cảm nhìn Tô Khánh Nam, “Chuyện của tôi không liên quan gì đến anh ta, tôi cũng không thích anh ta, cho nên, anh đừng lôi anh ta vào chuyện của tôi.”

Tô Khánh Nam nhếch khóe miệng, dò xét Bạch Nguyệt, “Đây là cô đang bảo vệ anh ta sao? Hay là đang sợ sệt tôi? Tôi ở trong lòng cô lại lớn mạnh đến như vậy sao? Tôi thực sự thấy kinh ngạc và vui mừng đấy.”

“Tôi chỉ nói đúng sự thực, thời gian 4 năm còn chẳng nhìn rõ được một người, huống hồ gì mới có 1 tháng, tôi vẫn biết bản thân mình muốn gì.” Bạch Nguyệt lý trí nói.

“Cô có thể nghĩ được như vậy là tốt nhất, tôi cũng muốn nhắc nhở cô, đừng yêu phải Cố Lăng Kiệt, bởi vì anh ta không thể yêu cô đâu, người anh ta yêu là người khác rồi.” Tô Khánh Nam nói một cách chắc nịch.

Bạch Nguyệt liếc nhìn hắn, trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì, chỉ là trong thái độ có chút mệt mỏi, “Bàn về chuyện của tôi và anh đi, nếu tôi phát tán đoạn video này, vậy thì anh sẽ sụp đổ hoàn toàn.”

“Sụp đổ gì?” Tô Khánh Nam hỏi ngược lại, nho nhã uống một ngụm cà phê.

Hắn quá bình tĩnh, không một chút hoảng hốt nào, bình tĩnh đến mức khiến người ta thấy sợ hãi.

“Tiền đồ chính trị của anh, không phải sao? Là một người đã có vợ, vậy mà anh lại có quan hệ như vậy với người phụ nữ khác. Hay là, anh muốn xem video đó rồi mới hết li vọng?” Bạch Nguyệt mở video ở trong điện thoại ra, đưa cho hắn xem.

Tô Khánh Nam nhìn lướt qua video, dài khoảng nửa tiếng, chính là đêm hôm qua sau khi hắn ra khỏi cục cảnh sát.

Trong mắt hắn xẹt qua một tia sắc bén, “Cô đã lắp camera lỗ kim ở trong nhà tắm sao.”

Bạch Nguyệt rũ mắt xuống, hàng lông mi dài đã che đi sự dao động ở trong mắt cô.

Camera lỗ kim là do Hình Cẩm Nhi lắp.

Chỉ là, bây giờ cô chưa muốn phá hoại mối quan hệ giữa hắn và Hình Cẩm Nhi, cho nên, cô liền nhận lấy sự oan uổng này.

“Ly hôn đi, Tô Khánh Nam. Anh cũng biết video liên quan đến Lưu San ở trong tay anh cũng liên quan đến thái tử gia, giống như anh sẽ không dễ phát tán nó lên mạng, tôi cũng sẽ không phát tán nó lên mạng, tôi chỉ muốn một cuộc sống bình yên, sẽ không ảnh hưởng đến tiền đồ của anh.” Bạch Nguyệt nhẹ giọng nói.

“Hừ.” Tô Khánh Nam đặt mạnh cốc cà phê lên bàn, cà phê ở trong cốc sứt chút nữa thì bắn tung tóe ra ngoài, “Cố Lăng Kiệt chưa nói với cô sao? Tôi đã từ chức rồi, cô thấy tôi sẽ sợ những video như này sao?”

Bạch Nguyệt ngừng lại một chút, nói với giọng đầy kinh hãi: “Anh đã từ chức rồi sao?”

Tô Khánh Nam gõ nhẹ lên mặt bàn, “Cái chức phó bộ trưởng bộ y tế bé nhỏ đó tôi vốn chẳng để ý, rất bất ngờ sao?”

Bạch Nguyệt đột nhiên có cảm giác như bị tát một gáo nước lạnh lên người vậy, có cả sự chán nản và tuyệt vọng nữa.

Rõ ràng thấy bản thân sắp được giải thoát rồi, đã bỏ ra nhiều nỗ lực như thế, kết quả, cô lại chỉ là một trò hề ở trước mặt Tô Khánh Nam.

Cảm thấy rất uất ức, bởi vì đã dốc hết toàn bộ sức lực rồi.

Nước mắt lạnh lẽo chảy ra từ trong khóe mắt, ẩn chứa trong những giọt nước mắt đó là sự trống rỗng tuyệt vọng đến đáng sợ.

“Tô Khánh Nam, nếu như có kiếp sau, tôi không muốn quen biết anh nữa, càng không muốn yêu anh nữa.” Bạch Nguyệt lấy điện thoại lại, đứng lên.

“Đứng lại.” Tô Khánh Nam hét lên, nhú mày nhìn cô.

Nước mắt của cô dường như đã chạm đến một sợi dây chổ mềm yếu nhất nơi đáy lòng hắn.

“Khóc cái gì?” Tô Khánh Nam khó hiểu hỏi.

Bạch Nguyệt cười.

Cô không nên khóc mới phải.

Khóc thì có tác dụng gì chứ, có giải quyết được vấn đề gì đâu.

“Hạng người như anh, sẽ không thể hiểu được cuộc sống thoi thóp của những người như chúng tôi, tôi không hề thấy mắc nợ anh cái gì cả, nếu như anh cảm thấy vẫn chưa đủ, tôi sẽ dùng mạng để bù đắp cho anh, ít nhất, như vậy thì tôi có thể có được sự tự do của một linh hồn.” Bạch Nguyệt nói với giọng lạnh lẽo, rồi đi về phía cửa.

Tô Khánh Nam nắm chặt lấy cánh tay cô, thu lại ánh mắt tà mị, nhìn kĩ sắc mặt trắng bệch của cô, “Câu này là có ý gì?”

Bạch Nguyệt hít sâu một hơi, quan sát đánh giá Tô Khánh Nam.

Dáng vẻ của hắn rất đẹp, nhưng lại có một trái tim ác quỷ.

“Tôi thấy, rất mệt, có lẽ là kiếp trước tôi đã làm quá nhiều việc sai trái, cho nên kiếp này tôi mới chẳng thể có được niềm vui, tôi không cần anh phải nhớ tôi, nhưng anh vĩnh viễn mắc nợ tôi, kiếp sau, anh sẽ chẳng có ngày tháng vui vẻ để chịu đâu.” Bạch Nguyệt gỡ tay Tô Khánh Nam ra.

Hắn vẫn ghì chặt lấy tay cô, không buông ra.

Bạch Nguyệt đau đến mất cả cảm giác, lạnh lùng nhìn hắn.

“Tại sao, mà cô nhất định muốn ly hôn với tôi, tôi có thể cho cô một cuộc sống an nhàn, cho cô đầy đủ tiền, như vậy vẫn chưa đủ sao? Đến thân phận bà Tô cũng là của cô, cái gì cô cũng có được nhiều hơn Hinh Cẩm Nhi, vậy mà cô lại muốn chết?” Tô Khánh Nam thật không thể hiểu nổi.

“Tiền mà tôi muốn, không phải là người khác cho tôi, mà là do tôi tự kiếm, tôi sẽ không hổ thẹn với lòng khi dùng nó, cuộc hôn nhân mà tôi muốn phải là chung thủy một lòng với nó, an nhàn mà tôi muốn, là sự bình thản trong lòng, là tôi về nhà, sẽ cảm thấy ấm áp, chứ không phải là lạnh lẽo thê lương.” Bạch Nguyệt nhếch miệng nói, “Hạng người như anh, sẽ không hiểu được đâu, anh thậm chí, sẽ không yêu ai.”

“Vậy thì cô có chắc? Cô luôn miệng nói yêu tôi, vậy mà cô lại ở bên Cố Lăng Kiệt, đây chính là tình yêu của cô sao?” Tô Khánh Nam xé bỏ đi sự tao nhã thường ngày, cuối cùng đã tức giận rồi, bộc lộ ra cảm xúc chân thật.

“Nếu như không yêu anh, thì sao tôi phải buồn như thế, nhìn thấy anh ở cùng với người phụ nữ khác, là một dao cứa lên trái tim tôi, trái tim tôi đã từng chỉ có tên Tô Khánh Nam một mình anh thôi, là anh đã cầm dao cứa lên tim tôi từng nhát từng nhát một, khiến tôi cũng biến thành một người không thể đi yêu thêm ai nữa, anh thấy tôi của hiện tại còn có thể yêu được ai nữa sao? Sẽ không, tôi thậm chí còn không biết ý nghĩa để sống tiếp bây giờ là gì nữa!” Bạch Nguyệt cũng rất kích động, mạch máu ở trên cổ cũng đã hằn hết lên.

Bản thân cô cảm thấy bộ dạng mình hiện tại thực sự rất dữ tợn.

Tô Khánh Nam ngỡ ngàng nhìn cô, “Những người phụ nữ ở cùng tôi, họ đều bằng lòng chia sẻ tôi với người phụ nữ khác, bọn họ sẽ không tức giận, sẽ không buồn, giống như chị em vậy.”

Bạch Nguyệt thật sự không muốn nói thêm gì nữa cả.

Tô Khánh Nam vĩnh viễn cũng chẳng thể hiểu được, hắn đã làm tổn thương cô nhiều như thế nào.

Có lẽ, cô đã không nên hi sinh tình cảm của mình cho hắn.

Cô quay mặt đi.

Vốn cảm thấy sẽ không khóc, thế nhưng, khi bức phòng ngự tâm lí bị phá bỏ, đã chẳng thể không chế được nước mắt nữa.

Cô đã khóc hết những giọt nước mắt đã đè nén suốt ba năm nay ra.

“Đi tìm người phụ nữ khác đi.” Bạch Nguyệt muốn cười, nhưng không thể cười nổi.

Cô không nên trách Tô Khánh Nam.

Cô nên trách bản thân mình.

Là tự mình yêu hấn, còn điều hấn muốn chẳng qua chỉ là dạo chơi nhân gian.

truyện được up trên

Cô muốn vào những giây phút cuối cùng, lưu giữ lại sự tôn nghiêm của bản thân.

Tô Khánh Nam nhìn chăm chăm vào Bạch Nguyệt, trong lòng có một chỗ, đang đau đớn một cách âm ỉ.

Hấn không muốn Bạch Nguyệt chết.

"Ly hôn đi, tôi đồng ý ly hôn." Tô Khánh Nam trầm giọng nói.

Bạch Nguyệt kinh ngạc nhìn Tô Khánh Nam, mắt đã đỏ ửng, sưng tấy.

Cô có chút không dám tin, hấn vậy mà lại có thể đồng ý ly hôn.

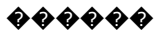
"Có điều, tôi có một yêu cầu, một tuần cô bắt buộc phải gặp tôi hai lần, thời gian mỗi lần gặp không được ít hơn 3 tiếng, thế nhưng cô yên tâm, nếu như cô không đồng ý, tôi sẽ không chạm vào cô, phụ nữ muốn tôi chạm vào còn cả đồng, tôi không có kiên nhẫn dây dưa với cô, thế nhưng, khi tôi gọi cô, cô bắt buộc phải đến địa điểm mà tôi chỉ định." Tô Khánh Nam trầm giọng nói.

Hấn cũng không biết vì sao mà mình lại có thể đưa ra điều kiện kỳ quặc như vậy nữa.

Có lẽ, hấn lo lắng sau này sẽ không nhìn thấy cô nữa.

Như này, một tuần vẫn có thể nhìn thấy cô hai lần.

Hấn không muốn cảnh không thể nhìn thấy cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Hấn mất cô rồi

Bạch Nguyệt nhìn Tô Khánh Nam bằng vẻ không thể tin nổi: "Anh thật sự đồng ý ly hôn?"

"Nhất định phải gọi lúc nào đến lúc đó." Tô Khánh Nam bỏ sung.

"Nếu là lúc tôi đang làm việc thì sao?" Bạch Nguyệt vẫn cảm thấy hơi khó tin.

Hấn đột nhiên lại đồng ý ly hôn với cô như vậy, hơn nữa còn là trong tình huống cô uy hiếp không thành công.

"Tôi sẽ tìm cô lúc cô không phải đi làm." Tô Khánh Nam trầm giọng đáp.

"Muốn duy trì bao lâu?" Bạch Nguyệt cẩn thận hỏi tiếp.

"Cô không có quyền thương lượng thời gian với tôi. Đến khi tôi chán thì thôi. Tất nhiên cô cũng có thể chọn không ly hôn." Tô Khánh Nam nhếch miệng, ánh mắt lạnh lẽo: "Tốt nhất là cô đồng ý đi, bởi vì bây giờ tôi không muốn ly hôn đâu."

"Đồng ý, tôi đồng ý. Bây giờ đến cục dân chính ly hôn, tôi có thể ra đi tay trắng, tôi mang sổ hộ khẩu đây rồi." Bạch Nguyệt lập tức đồng ý.

Trong lòng Tô Khánh Nam dấy lên cảm xúc mất mát khó tả, hấn đi lên trước.

truyện được mua bản quyền từ tác giả up trên

Bạch Nguyệt cứ đi theo sau như sợ hấn hối hận.

Tô Khánh Nam trở về biệt thự lấy sổ hộ khẩu, giấy chứng nhận kết hôn. Bầu không khí trong xe yên tĩnh dị thường. Càng đến gần cục dân chính, hấn càng phát hiện ra mình không muốn ly hôn chút nào.

Sau khi ly hôn với hấn, cô sẽ lấy một thằng đàn ông khác, trở thành vợ và sinh con cho thằng đó.

Tô Khánh Nam càng nghĩ càng thấy khó chịu.

"Sau khi ly hôn cô sẽ không kết hôn liền đấy chứ?" Tô Khánh Nam lạnh lùng hỏi.

"Không đâu." Bạch Nguyệt nói một cách chắc chắn.

Tô Khánh Nam nhìn sang Bạch Nguyệt. Cô dịu dàng, tình lặng, ánh nắng hắt lên gò má cô khiến bóng hình cô như một viên ngọc lặng lẽ tỏa sáng, làm cho lòng hần thấp thoáng rung động, như có những ngọn sóng lăn tăn.

Thực ra Bạch Nguyệt rất xinh đẹp.

Đây cũng là lý do mà lần đầu tiên gặp cô, hần đã quyết định lấy cô chứ không phải Hình Cẩm Nhi.

Có điều hần không ngờ cô lại không có chút giá trị nào trong lòng Hình Bắc Xuyên.

"Nếu tôi nói sau này tôi sẽ không chơi gái nữa thì sao? Cô có còn muốn ly hôn với tôi không?" Tô Khánh Nam hỏi.

Vừa thốt ra hần lại buồn bực.

Câu hỏi như vậy khiến hần trở nên hèn kém, hần phải là kẻ ngạo mạn ngông cuồng, tự cao tự đại.

"Đùa thôi." Tô Khánh Nam bỏ sung.

Nói xong, hần lại càng hối hận hơn. Không chừng Bạch Nguyệt sẽ đồng ý không ly hôn nữa thì sao? Hần lại chặn lại tất cả đường lui rồi.

Lát sau, hai người đã đến cục dân chính.

Tô Khánh Nam đi theo sau Bạch Nguyệt bước lên bậc thang, trong lòng dấy lên nỗi hoảng hốt không rõ vì sao.

Vào thời khắc cuối cùng, hần muốn thể hiện mặt tốt của mình: "Cô không cần ra đi tay trắng, tôi sẽ sang tên căn nhà tôi đang ở bây giờ cho cô, còn cho cô thêm 3 tỷ rưỡi, cô có thể sống tốt hơn một chút."

"Không cần, tiền của anh cũng không phải từ trên trời rơi xuống." Bạch Nguyệt từ chối.

Tô Khánh Nam nhìn chăm chăm Bạch Nguyệt. Hần hy vọng lúc này Bạch Nguyệt sẽ vò tiền hần, như vậy hần mới dễ chịu hơn một chút.

Cô cũng có thể phá vỡ hình tượng cao thượng thanh nhã của cô trong lòng hần.

Nhưng không. Cô chẳng đòi hỏi gì cả, thậm chí đến cả phí đền bù tuổi xuân cô cũng không cần.

"Cô bướng bỉnh như vậy đối với cô mà nói chẳng có gì tốt cả. Cho cô thì cầm đi, hiểu chưa?" Tô Khánh Nam bước nhanh đến chỗ cô.

Bạch Nguyệt mỉm cười: "Chúng ta luôn dùng đôi mắt của mình để nhìn nhận vấn đề, nhưng lại không hề biết người khác muốn gì. Cảm ơn ý tốt của ngài Tô, nhưng tôi thật sự không cần."

Xung hô xa cách như vậy thật sự khiến hần khó chịu trong lòng.

Tô Khánh Nam đưa giấy chứng nhận kết hôn qua cho nhân viên làm việc một cách rất dứt khoát, nói với vẻ thờ ơ: "Chúng tôi muốn ly hôn."

"Có thỏa thuận ly hôn không?"

"Không, tôi ra đi tay trắng." Bạch Nguyệt nhẹ nhàng nói.

Nhân viên làm việc nhìn Bạch Nguyệt với vẻ kỳ lạ, rồi lại nhìn sang Tô Khánh Nam.

Bạch Nguyệt trông rất gọn gàng, cô không trang điểm, chỉ là đôi mắt còn hơi sưng, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Còn Tô Khánh Nam thì rõ vẻ hư hỏng vô lại, hần nhàu nhĩ, trông có phần mất kiên nhẫn.

Hần nhìn tờ giấy chứng nhận kết hôn mà trong lòng như bị vạn xoắn, đau đớn khó chịu.

Hần không muốn ly hôn, không muốn ly hôn, không muốn ly hôn.

Trái tim và lý trí không ngừng lặp đi lặp lại suy nghĩ này, cơ thể lại như bị điểm huyết, không nhúc nhích nổi.

Nhân viên công tác đưa vài tờ đơn ra, nhắc nhở: "Ký tên vào đơn này. Nghĩ kỹ đi rồi hãy ký. Ký xong thì trong vòng nửa tiếng sẽ lấy được giấy ly hôn, hai người sẽ không còn quan hệ gì nữa."

Bạch Nguyệt nhận tờ đơn, dứt khoát ký tên mình lên.

Tô Khánh Nam thấy cô ký dứt khoát như vậy thì trong lòng có cảm xúc kỳ lạ, hắn cũng ký tên mình lên.

Bạch Nguyệt đưa tờ đơn cho nhân viên công tác.

Tô Khánh Nam do dự một lát.

"Anh có đưa đơn không?" Nhân viên công tác hỏi Tô Khánh Nam.

Đầu hắn trống rỗng, không suy nghĩ được gì đã đưa đơn ra.

Hắn chứng kiến nhân viên công tác đóng dấu lên tờ đơn, mỗi một tiếng "cộp" vang lên như đóng vào lòng hắn.

Hắn và Bạch Nguyệt đã thật sự không còn chút quan hệ nào nữa rồi.

"Đi uống gì không? Dù sao làm giấy chứng nhận ly hôn cũng cần chút thời gian." Tô Khánh Nam dịu dàng hỏi Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt lắc đầu.

"Nộp tiền xong hẵng đi." Nhân viên công tác nói.

"Được, mất bao nhiêu ạ?" Bạch Nguyệt hỏi rồi lấy tiền trong túi ra.

"Để tôi trả cho." Tô Khánh Nam rút một chiếc thẻ đen trong ví ra đưa cho nhân viên công tác.

Nhân viên công tác trừng Tô Khánh Nam một cái: "Ba chục thôi."

Bạch Nguyệt đưa tiền cho anh ta.

Tô Khánh Nam lại khó chịu trong lòng.

Lúc này hắn mới nghĩ, hắn rất hào phóng với đám bồ nhí, nào mua túi xách, mua xe, mua biệt thự, mua châu báu trang sức... Nhưng xưa nay hắn chưa từng mua thứ gì quý giá cho Bạch Nguyệt. Thứ đắt tiền nhất có lẽ chính là bó hoa hồng đã sớm ném vào thùng rác.

Đúng rồi, trước đây hắn đã mua cho cô một chiếc váy, một đôi giày, một đôi bông tai.

Chẳng đáng giá bao nhiêu tiền.

Về sau Bạch Nguyệt sẽ mặc, sẽ đeo những thứ ấy chứ?

"Đây là giấy chứng nhận ly hôn, hãy giữ cẩn thận." Nhân viên công tác nói.

Tô Khánh Nam hoàn hồn, nhìn tờ giấy ly hôn, hắn lại thấy khó chịu: "Các người làm thủ tục ly hôn dễ dàng như vậy, thảo nào lại nhiều người ly hôn thế, lẽ ra nên thu phí đắt hơn chút."

Nhân viên công tác chẳng thèm để ý đến hắn.

Bạch Nguyệt nhìn tờ giấy ly hôn mà có cảm giác như đang nằm mơ.

Cuối cùng cô cũng ly hôn rồi, cuối cùng cũng được tự do rồi.

Cô bỏ giấy ly hôn vào trong túi rồi đi ra ngoài.

Tô Khánh Nam muốn gọi cô lại, nhưng tiếng nói cứ nghẹn ở cổ.

Hắn vứt giấy ly hôn vào thùng rác rồi đi ra ngoài, lên xe, hút mạnh vài hơi thuốc lá.

Hắn nhớ lần đầu gặp Bạch Nguyệt, cô vẫn còn là học sinh. Cô mặc một chiếc váy màu xanh da trời đi từ cổng trường ra, nhan sắc tuyệt trần, bước đi duyên dáng, nhưng lại có sự kiêu ngạo bẩm sinh và sự lạnh lùng khiến người ta không dám đến gần.

Vì sự kiêu ngạo ấy, nên hắn đã chọn cô.

Nửa tiếng sau, Tô Khánh Nam nhặt tờ giấy ly hôn ở trong thùng rác lên, mở ra.

Bạch Nguyệt trong ảnh hơi cau mày, mím môi, ánh mắt trong veo mang theo hy vọng, từng đường nét trên khuôn mặt đều xinh đẹp quyến rũ động lòng người... Thế mà hắn lại đánh mất cô.

Hắn mất cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Đồ Của hắn, cô tuyệt đối không thể lấy được

Bạch Nguyệt trở về bệnh viện, Luru San đang đợi trong phòng làm việc của cô. Thấy Bạch Nguyệt về, cô ấy lo lắng chạy tới: "Thế nào rồi? Tô Khánh Nam có sợ không?"

Bạch Nguyệt mỉm cười: "Anh ta ly hôn với tớ rồi."

"Thật không?" Luru San vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, mắt tỏa sáng như sao.

Bạch Nguyệt gật đầu: "Thật mà, chiều nay tớ với anh ta đến cục dân chính lấy giấy ly hôn rồi. Từ giờ trở đi tớ được tự do rồi."

"Tuyệt quá, tuyệt quá!" Luru San nắm tay Bạch Nguyệt vui vẻ nhảy lên.

Bạch Nguyệt cũng rất vui.

"Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn mừng đi, ăn mừng cậu trở về hội độc thân!" Luru San hứng khởi nói.

"Hôm nay thì thôi, tớ muốn về nhà ngủ một giấc đã." Bạch Nguyệt ngáp một cái.

"Ừ, hôm nay trở về ngủ một giấc thật ngon, chuyện chúc mừng thì để đến cuối tuần đi, chiều tớ còn có ca phẫu thuật, tớ về trước đây."

"Ừ ừ, tớ đi nằm chút, 4 giờ chiều tớ cũng có ca phẫu thuật." Bạch Nguyệt nói, có lẽ là vì khóc lâu quá, cũng có lẽ là vì không được nghỉ ngơi tốt, nên mắt cô có hơi đau.

Luru San giờ tay tạo thành kí hiệu OK rồi ra ngoài.

Luru San nghĩ tới nghĩ lui, muốn nói tin tốt này cho Cố Lăng Kiệt.

Thế nhưng cô ấy lại hơi do dự. Có nên nói hay không nhỉ?

Luru San cầm đồng xu, lăm lăm một mình: "Nếu rơi vào mặt có số thì sẽ nói, còn vào mặt không số thì không nói."

Cô nhắm mắt lại tung, đồng xu rơi xuống đất phát ra tiếng leng keng.

Luru San mở mắt nhìn đồng xu đang lặn.

Đồng xu lặn vào trong gầm bàn.

Luru San: "..."

Cô dời cái bàn ra, lại nhìn thấy mấy đồng xu dưới gầm bàn.

Luru San: "..."

Cô đánh rơi nhiều đồng xu xuống gầm bàn như vậy từ khi nào.

Thôi, cho dù cô không nói thì Cố Lăng Kiệt cũng sẽ biết, sao cô lại không tạo một cơ hội cho Cố Lăng Kiệt nợ ơn mình chứ.

Thế là cô dứt khoát quyết định gọi điện cho Cố Lăng Kiệt.

Đầu dây bên kia nghe máy.

"Này anh, Bạch Nguyệt và Tô Khánh Nam ly hôn rồi, cậu ấy đã lấy giấy chứng nhận ly hôn. Nhưng mà hôm nay anh đừng đến tìm cậu ấy, tôi qua cậu ấy không ngủ. Còn nữa, không được nói là tôi nói đâu đấy." Luru San khai báo sạch sành sanh.

Cố Lăng Kiệt nhếch miệng.

Trung tá Thượng thấy sắp nhà mình mỉm cười thì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc sắp không vui thì những kẻ bên cạnh như bọn họ tám, chín phần mười là sẽ gặp tai họa.

"Tôi biết rồi, cảm ơn." Giọng Cố Lăng Kiệt dịu hơn nhiều.

"Có điều Bạch Nguyệt có suy nghĩ của mình, cậu ấy rất buồn bực. Anh cứ từ từ mà tiến, đừng vội. Tôi sẽ giúp anh canh chừng, nếu có tình địch xuất hiện tôi sẽ lập tức thông báo cho anh. Cố lên." Lưu San cổ vũ.

"Ừm." Cố Lăng Kiệt đáp.

Bạch Nguyệt vừa tan làm thì điện thoại di động vang lên. Thấy là Tô Khánh Nam thì cô do dự một lát mới bắt máy.

"Sao vậy?" Bạch Nguyệt nghi ngờ hỏi.

Bây giờ bọn họ đã ly hôn rồi, cô hơi lo lắng, có lẽ chẳng phải chuyện tốt lành gì.

"Không phải đã nói là một tuần dành cho tôi 2 ngày, mỗi ngày 3 tiếng rồi sao? Bây giờ cô đã tan làm rồi, tôi đang ở quán cà phê Lam Sơn gần bệnh viện cô. Vẫn phòng cũ, cô qua đây hay là tôi đến đón cô?" Tô Khánh Nam nhẹ nhàng nói.

Bạch Nguyệt thật sự không hiểu nổi Tô Khánh Nam. Hắn đột nhiên đồng ý ly hôn, trước đây chẳng mấy khi gặp được hắn ta, ly dị xong thì lại gặp nhiều hơn.

"Tôi tự đến." Bạch Nguyệt nói.

Cô đến quán cà phê Lam Sơn, vào phòng cũ, bên trong chỉ có mình Tô Khánh Nam, hắn đang nghịch điện thoại.

Bạch Nguyệt ngồi xuống đối diện với hắn.

"Uống gì?" Tô Khánh Nam hỏi.

Bạch Nguyệt lắc đầu: "Mấy ngày nay tôi không nghỉ ngơi, có hơi buồn ngủ, chẳng muốn uống gì cả."

"Vậy ngủ một lát đi." Tô Khánh Nam hát cảm về phía sofa.

Bạch Nguyệt nhú mày, đề phòng nhìn hắn.

Tô Khánh Nam mỉm cười, ngón tay lười biếng gõ gõ mặt bàn, bình tĩnh nói: "Tôi muốn làm gì cô thì dù cô có tỉnh táo cũng không phản kháng được đâu. Tôi đã nói không động vào cô thì sẽ không động vào cô."

Bạch Nguyệt nghĩ thấy cũng có lý. Và lại cô thật sự là không mở nổi mắt nữa rồi, dù sao cũng phải ngồi đây ba tiếng, thà ngủ im còn hơn là phải tỉnh táo ngồi nhìn hắn.

Thế là cô nằm lên ghế sofa, quay mặt vào trong, nhắm mắt lại.

Cô quả thực quá mệt mỏi, chỉ lát sau đã thiếp đi.

Tô Khánh Nam nhìn dáng người gầy gò của cô thì cởi áo vest ra, đắp lên người cô.

Hắn bắt đầu xử lý công việc.

"Anh Tô, nhà họ Cố cũng đang tranh mảnh đất của vịnh Thanh Thủy, bọn họ muốn nối liền vịnh Thanh Thủy và vịnh Lam Thiên."

Tô Khánh Nam nhíu mày, nhấn lại: "Vậy thì đoạt mảnh đất đó về đi. Thứ hắn muốn, tôi sẽ không cho hắn."

"Vâng, vậy tôi đi đấu thầu."

"Lát nữa tôi sẽ gửi giá thầu cho cậu." Tô Khánh Nam nhấn lại.

Hắn gửi một tin nhắn cho Hình Cẩm Nhi: "Ba tiếng sau gặp tại nhà anh, anh có món quà muốn tặng em."

"Moa moa." Hình Cẩm Nhi nhanh chóng nhấn lại.

Ánh mắt Tô Khánh Nam lạnh như băng, hắn lại gửi một tin nhắn đi: "Dùng một sợi dây chuyền kim cương buộc giây ly hôn của tôi lại, loại dây chuyền tầm 35 triệu ấy."

"Vâng."

Tô Khánh Nam nhìn về phía Bạch Nguyệt. Cô đang ngủ say, hơi thở rất nhẹ, rất yên tĩnh.

Gương mặt khi ngủ của cô rất đẹp, cô không trang điểm, nhưng xinh đẹp hơn những cô gái trang điểm đậm nhiều.

Hắn lấy di động ra chụp vài bức, rồi chọn một tấm làm hình nền. Ánh mắt hắn ngừng lại một chút, rồi lại xóa đi.

Điện thoại di động của Bạch Nguyệt vang lên.

Tô Khánh Nam nhíu mày, lấy điện thoại của cô ra xem thì thấy là Luru San, hắn gửi tin nhắn: "Có chuyện gì?"

"Nguyệt, không phải cậu nói là về ngủ sao? Tôi không thấy cậu ở trong nhà." Luru San không hiểu.

"Lát nữa mới về." Tô Khánh Nam trả lời thay Bạch Nguyệt, rồi tắt tiếng di động đi, bỏ vào túi cô.

Bạch Nguyệt tỉnh lại, nhớ ra mình vẫn còn đang ở trong phòng riêng thì ngồi dậy, nhìn Tô Khánh Nam ở đối diện: "Mấy giờ rồi?"

Tô Khánh Nam giơ tay lên xem đồng hồ: "10 giờ kém 5, cô ngủ gần 5 tiếng rồi."

"Vậy tôi phải về đây." Bạch Nguyệt đặt áo của hắn qua một bên, đứng dậy.

Tô Khánh Nam đưa cho cô một chiếc hộp: "Cầm đi."

"Cái gì vậy?" Bạch Nguyệt nhìn lướt qua chiếc hộp, không muốn nhận.

"Lần trước tôi nợ cô một chiếc vòng ngọc, vốn định đưa cho cô, nhưng mẹ tôi lại thích nó. Cái này còn tốt hơn cái lần trước, cô cất đi." Tô Khánh Nam nói một cách hời hợt, nở nụ cười cuốn hút.

Bạch Nguyệt rất đề phòng trạng thái tỏa hormone giống đực của Tô Khánh Nam.

Đàn ông tặng phụ nữ quần áo là vì quần áo dễ dàng cởi ra.

Đàn ông tặng phụ nữ đồ trang sức là vì muốn trói chặt trái tim yếu đuối của người phụ nữ.

Càng quý giá thì càng là thứ gông xiềng nặng nề.

"Không cần đâu, tôi không cần." Cô đi thẳng ra cửa.

Tô Khánh Nam cau chặt mày.

Cô càng không muốn, hắn càng muốn cho cô.

Hắn lấy chiếc vòng ngọc ra, tóm tay Bạch Nguyệt, đeo vào.

Đeo xong, hắn bỏ đi thẳng.

Cô tháo chiếc vòng tay xuống, bỏ vào hộp trang sức.

Đồ của hắn, cô tuyệt đối không thể lấy được.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Chuyện mà tôi muốn làm, không ai ngăn được cả

Bạch Nguyệt đuổi theo Tô Khánh Nam ra ngoài, hắn ta đã lái xe đi mất rồi.

Cô gọi taxi đuổi theo.

Tô Khánh Nam trở về biệt thự của mình. Từ đằng xa Bạch Nguyệt đã nhìn thấy Hình Cẩm Nhi đứng trước cửa nhà Tô Khánh Nam. Cô ta nhìn thấy Tô Khánh Nam trở về liền chạy đến đón. Tô Khánh Nam cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi Hình Cẩm Nhi, khoảng 15 giây sau, hắn ta ôm Hình Cẩm Nhi đi về phòng.

Bạch Nguyệt gục đầu xuống, trong đôi mắt đầm lệ. Bây giờ cô mà đi đến đó, đưa trang sức cho Tô Khánh Nam đúng là không thích hợp, hành động đó chẳng khác nào đang thị uy với Hình Cẩm Nhi cả.

Đối với cô mà nói, cô chỉ cần một cuộc sống bình yên an ổn là được.

“Cô gái, cô có định xuống xe không?” Bác tài xế nhìn Bạch Nguyệt với ánh mắt kỳ lạ.

“Không cần đâu, quay về đi ạ, cháu đưa địa chỉ cho bác.” Bạch Nguyệt nói bằng giọng lạnh nhạt.

“Tôi nói cô này, chắc cô đi bắt quả tang chồng ngoại tình đúng không? Thôi nghĩ thoáng ra, làm gì có thằng đàn ông lắm tiền nào mà không gái gú, chỉ cần cô giữ chắc vị trí vợ hợp pháp là được, cần gì quan tâm đến việc hắn ta chơi bời ở ngoài thế nào.” Bác tài xế cười trêu chọc.

Bạch Nguyệt không nói gì, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời đã rất tối rồi, ngay đến ánh trăng cũng không có, có thể là sắp mưa rồi, bầu không khí cứ oi oi.

Một tiếng sau, lúc Bạch Nguyệt bước xuống taxi, liền nhìn thấy Cố Lăng Kiệt.

Anh không đi lên, chỉ mở cửa sổ xe, nhìn về phía cửa sổ phòng cô, những ngón tay thon dài đang kẹp lấy một điều thuốc.

Đầu thuốc lá cháy sáng lập lờ trong bóng tối, in trong đôi mắt đen thẫm như mực của anh, lúc sáng lúc tối.

Bạch Nguyệt không biết mình nên nói gì với anh nữa.

Có lẽ là anh phát giác ra ánh mắt của cô nên quay sang nhìn về phía này, trong đôi mắt đó lại lóe lên một tia sáng, anh dập tắt điều thuốc, đẩy cửa ra, đôi chân dài sải bước xuống xe.

“Em đi đâu vậy? Anh gọi điện em cũng không nghe, nhắn tin cũng không trả lời?” Cố Lăng Kiệt nói.

“Anh gọi điện thoại cho em à? Em không nghe thấy.” Bạch Nguyệt lục túi lấy điện thoại ra, nhìn thấy thông báo mấy cuộc gọi nhỡ của Cố Lăng Kiệt, còn có cả hai tin nhắn nữa.

Tin đầu tiên là: “Em đang ở đâu?”

Tin thứ hai lại nhắn: “Anh đến lấy sách tiếng Nga.”

Thời gian gửi là bốn tiếng trước.

Trong lòng Bạch Nguyệt cũng áy náy, cô xin lỗi: “Anh ở đây đợi lâu lắm rồi phải không? Sao không lên nhà ngồi.”

“Anh gửi tin nhắn hỏi Luru San, cô ấy nói em không ở nhà, đợi em về sẽ gọi điện lại cho anh, mãi mà cô ấy không gọi thế nên anh liền đợi ở đây.” Cố Lăng Kiệt giải thích.

Bạch Nguyệt cup mắt, quay sang nơi khác, “Vậy anh đi theo em, em lấy sách trả anh.”

Cố Lăng Kiệt thấy thái độ lạnh nhạt của cô, trong lòng như thể bị một cơn mưa bụi phủ trùm, ẩm ướt, khó chịu.

“Nghe nói em ly hôn rồi?” Cố Lăng Kiệt liếc về phía cô, dịu giọng hỏi.

“Ừm.” Bạch Nguyệt ấn số thang máy, im lặng đứng đó.

Cố Lăng Kiệt nắm lấy bàn tay của cô, cô rút tay ra khỏi tay anh.

“Em sao thế?” Cố Lăng Kiệt không hiểu làm sao, hỏi cô.

Bạch Nguyệt cũng chẳng biết mình bị làm sao nữa? Rõ ràng lý trí rất tỉnh táo, tự nói với bản thân mình, không được có quan hệ gì với Cố Lăng Kiệt nữa, ấy vậy mà trái tim vẫn cứ ngả về phía anh.

“Anh ăn cơm chưa?” Bạch Nguyệt ngẩng đầu lên hỏi anh, lãng sang chuyện khác.

Cố Lăng Kiệt thoáng cau mày, “Chưa ăn.”

“Vừa hay em cũng chưa ăn, chắc trong tủ lạnh vẫn còn nguyên liệu nấu ăn, em làm cái gì đó cho anh ăn nhé.” Bạch Nguyệt dịu dàng hỏi.

Đôi mắt trong trẻo của Cố Lăng Kiệt nhìn vào cô.

Rõ ràng là cô đứng rất gần anh, thế nhưng anh lại cảm thấy dường như cô ở rất xa, không thể nắm lấy cô được.

Thang máy xuống đến nơi, kêu ‘ting’ một tiếng.

Cố Lăng Kiệt bước vào thang máy trước. Bạch Nguyệt cũng cúi đầu theo vào, đứng ở góc xa nhất, giữ một khoảng cách an toàn với anh.

Về mặt của Cố Lăng Kiệt lạnh đi, anh nhìn thang máy đi lên từng tầng từng tầng một.

Anh nắm lấy cánh tay cô, kéo cô đến bên cạnh mình, tay nhẹ nhàng ôm lấy eo cô.

Bàn tay anh rất ấm, hơi ấm từ bàn tay xuyên qua lớp quần áo thấm lên da cô. Sóng lưng Bạch Nguyệt cứng đờ, cô nhìn chằm chằm về phía trước.

“Anh đã chuyển văn kiện mà quân khu phát xuống đến bệnh viện của em rồi, trong ba ngày phải nộp đơn lên, anh đã chỉ định em rồi.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Bạch Nguyệt không nói gì, hàng lông mày của cô cau lại, thực ra thì cô không muốn đi lắm.

Cố Lăng Kiệt đợi một lúc vẫn không thấy cô trả lời, anh nhìn sang cô, “Ở trong quân khu anh có thể bảo vệ em, sau này em không cần lo lắng sợ hãi nữa.”

“Chỉ cần em gửi đơn xin lên là được, em là bác sĩ, sẽ có đãi ngộ tương xứng, nhưng cũng có lúc cần tăng ca hoặc trực đêm, các chiến sĩ cũng có những buổi huấn luyện đột kích vào ban đêm, những tình huống phát sinh bất ngờ cũng có khá nhiều.” Cố Lăng Kiệt giải thích.

“Em có thể... không đi được không?” Bạch Nguyệt khẽ hỏi.

“Không thể.” Cố Lăng Kiệt rất quả quyết.

Anh thấy cô không đồng ý, hơn nữa trông có vẻ tâm sự nặng nề, quan trọng hơn là cô chẳng chịu nói gì.

“Anh không đáng để em tin tưởng đến vậy ư?” Giọng Cố Lăng Kiệt lạnh lạnh.

Truyện up có bản quyền trên

“Đương nhiên là không phải.”

“Thật không?” Cố Lăng Kiệt hỏi ngược lại.

Ting, cửa thang máy mở ra.

Anh kéo cô ra ngoài, ấn cô lên tường, đè lên người cô, nụ hôn ngang ngược phủ lên đôi môi mềm mại của cô.

Bạch Nguyệt sợ đến mức tim đập lờ nhịp, cô đưa tay lên đẩy vai anh.

Đối với anh mà nói, sức lực của cô nhẹ như lông hồng. Nụ hôn mỗi lúc một sâu, khiến cô không thể nào từ chối, thực ra ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy cô anh đã muốn làm thế này rồi.

Bạch Nguyệt biết cô không thể từ chối nổi. Cô cũng không phải là đứa con gái mới lớn ngây thơ, cô với Cố Lăng Kiệt chẳng còn gì là chưa làm, giờ mà từ chối anh thì thật đúng là đang làm mình làm nấy.

Cô không đẩy anh ra nữa, nhưng cũng không đáp lại, mãi cho đến khi anh thở hồng hộc mới thả cô ra.

“Thật không biết trong đầu em đang nghĩ gì nữa? Nếu như đã ly hôn với Tô Khánh Nam rồi thì suy nghĩ về chuyện chúng ta một cách từ tế đi. Anh cũng không còn trẻ nữa, cũng nên kết hôn rồi, em cảm thấy thế nào?” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói, cơ thể anh dựa sát vào cô, hơi thở nóng ấm phả lên gương mặt của Bạch Nguyệt, thái độ vô cùng ngang ngược độc đoán.

“Cố Lăng Kiệt, em mới ly hôn sao có thể kết hôn được ngay, hơn nữa bố mẹ anh cũng biết thân phận của em, anh cảm thấy thích hợp à?” Bạch Nguyệt nhắc nhở anh.

“Bọn họ có thể cảm thấy không thích hợp, không chấp nhận, nhưng bọn họ không có năng lực để phản đối, chuyện anh muốn làm không ai có thể ngăn cản được. Được rồi, chuyện này dừng ở đây thôi, chúng ta vào đi.” Cố Lăng Kiệt thấy ồn liền dừng, dập tắt những ý kiến phản đối của cô từ trong trứng nước.

Bạch Nguyệt phát hiện ra mình chẳng thể cãi được câu nào mỗi khi đứng trước mặt anh.

Cô mở cửa ra, Lưu San nhìn thấy Bạch Nguyệt đã về, cùng với Cố Lăng Kiệt đi theo đằng sau cô.

Cô ấy lập tức cầm túi xách lên, nói với giọng rất tâm lý: “Bạch Nguyệt, cậu về đúng lúc lắm, hôm nay tớ hẹn bạn đánh mạt chược thâu đêm, tối nay không về đâu nhé.”

“Luu San.” Bạch Nguyệt hét gọi, cô không mong Luu San đi mất.

“Xin lỗi nha Bạch Nguyệt, bọn họ đang thiếu một người, nếu tớ mà không đi thì mai cái đám đó làm thịt tớ mất, bye nha.” Luu San vẫy vẫy, dí dỏm nhảy mất với Cổ Lăng Kiệt, sau đó chạy mất.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Tối nay anh không muốn đi

Bạch Nguyệt bó tay, cô bước đến bên tủ lạnh, mở tủ xem còn những gì, nguyên liệu nấu ăn hơi ít.

“Hay là chúng ta ăn mì nhé, thế cho nhanh.” Bạch Nguyệt lấy mấy gói mì ăn liền, chân giò hun khói, rau tươi, trứng gà và cà chua từ trong tủ lạnh ra.

Cổ Lăng Kiệt đi theo cô vào bếp, lấy rau mang đi rửa.

Bạch Nguyệt nhìn Cổ Lăng Kiệt bằng ánh mắt rất lý trí.

Nếu như Cổ Lăng Kiệt không phải là thủ trưởng, bố anh không phải là phó tổng thống cao quý, mẹ anh không phải là tổng giám đốc của tập đoàn top 100 thế giới, bọn họ chỉ là người bình thường, quen biết nhau qua những buổi xem mắt bình thường, sau đó thuận lợi bắt đầu mối quan hệ, yêu nhau hai năm, cuối cùng kết hôn, nói không chừng anh sẽ là lựa chọn cực kỳ phù hợp.

Bạch Nguyệt đổ nước vào nồi, bật bếp, chuẩn bị lấy cà chua đi rửa.

Cổ Lăng Kiệt lại nhận lấy cà chua từ tay cô, mang đi rửa sạch.

“Bắt đầu từ ngày mai trở đi anh rất bận, có thể chúng ta sẽ không gặp nhau trong một khoảng thời gian. Em làm xong đơn xin vào quân khu trước đi đã, nếu như có chuyện gì vội cần giải quyết thì gọi điện cho trung tá Thượng, anh đã dặn cậu ta rồi, cậu ta sẽ xử lý.” Cổ Lăng Kiệt nói với giọng trầm trầm, anh không nhìn cô, nghiêm túc rửa cà chua.

“Ừm.” Bạch Nguyệt âm ừ, sau đó đổ dầu vào chảo, chuẩn bị chưng cà chua với trứng. Cổ Lăng Kiệt lại cầm lấy đôi đũa nấu com từ tay cô, sau đó đập trứng cho vào nồi trước rồi đảo lên.

“Anh biết nấu com à?” Bạch Nguyệt nhìn động tác thuần thục của anh, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên.

Với thân phận và gia cảnh của anh, trong nhà chắc chắn không thiếu người giúp việc, bây giờ lại có lính cần vụ phục vụ, anh đâu giống một người biết vào bếp.

“Trước kia lúc anh làm tiểu đội trưởng, mọi người so tài bếp núc anh còn được giải nhì đấy.” Cổ Lăng Kiệt thả cà chua đã thái sẵn vào nồi trứng, cho thêm muối, đường, vặn nhỏ lửa đun từ từ.

“Em còn tưởng ngay từ đầu anh đã làm to rồi, dù gì thì bố anh cũng có địa vị mà.” Bạch Nguyệt thành thật.

“Anh với Sỹ Hào đều vào đội đặc chủng để rèn giữa bản thân.” Đôi mắt Cổ Lăng Kiệt đen nhánh, như thể đang cất giấu nỗi đau nặng nề nào đó. Anh bỏ qua chuyện này, nói tiếp, “Sau này, Sỹ Hào thi vào đại học không quân, bây giờ vẫn đang làm ở đó.”

“Các anh đều được nuôi thả à?” Bạch Nguyệt thuận miệng hỏi.

“Nói là nuôi thả nhưng người ta vẫn biết thân phận gia thế của bọn anh, đương nhiên là thăng chức rất nhanh. Những thứ này không cần công khai với bên ngoài, nếu sau này chúng ta có con, chắc anh cũng sẽ chăm sóc nó như thế.”

Gương mặt của Bạch Nguyệt thoáng đỏ lên, cô không dám nhìn thẳng vào mặt anh, “Nước sôi rồi.”

Cô xé gói mì ra, thả vắt mì vào nước đang sôi, rồi cho thêm rau, lạc xường vào.

“Luu San nói rằng tối nay cô ấy không về, tối nay có cần anh ở lại không?” Đột nhiên Cổ Lăng Kiệt hỏi.

Bạch Nguyệt giật mình, ngón tay chạm vào thành nồi, bị nước trong nồi bắn vào. Cô vội rút tay lại.

Cổ Lăng Kiệt đau lòng nắm lấy tay cô, kéo ra bồn rửa xả nước lạnh, “Có những lúc em bình thản lạnh nhạt, dường như rất lý trí, có những lúc anh lại cảm thấy thực ra em rất ngốc nghếch, hậu đậu, ngay cả chăm lo cho bản thân cũng không xong. Anh thấy em không cần phải làm gì đâu, ngồi đó đợi ăn là được rồi.”

Những gì Cố Lăng Kiệt nói khiến tim cô cảm thấy ấm áp. Thậm chí cô xúc động đến mức muốn đồng ý ở bên anh. Trong lòng luôn có một giọng nói bảo cô rằng, nếu không thì thử xem sao, dù sao cô cũng không muốn yêu đương và kết hôn nữa.

Tình huống xấu nhất cũng chỉ là chia tay nhau mà thôi, bây giờ cô đã ly hôn rồi, cũng không gây ra ảnh hưởng gì xấu đến anh cả, đúng không? Nhưng nếu như Cố Lăng Kiệt cũng chỉ là rung động nhất thời thì sao?

Đợi đến khi anh hết yêu rồi, cô lại mất đi trái tim của mình, vậy thì phải làm thế nào đây? Bi kịch của mẹ cô đang hiển hiện trước mặt.

Mà tính cô lại quá trầm, quá nhát nhẽo, cô sợ anh sẽ chóng chán cô mà thôi.

“Hình như là được rồi đấy, ăn được rồi.” Bạch Nguyệt rút tay về.

“Để anh làm cho.” Cố Lăng Kiệt nói, sau đó chia mỳ thành hai nửa đổ vào hai bát to, rồi lại chia chỗ trứng xào cà chua ra hai bát nhỏ khác.

Anh bê bát ra, Bạch Nguyệt lấy đũa đưa cho anh một đôi. Cố Lăng Kiệt cúi đầu ăn mỳ, bất giác Bạch Nguyệt ngẩn ra nhìn anh.

Cô thật sự không thể ngờ nổi, cô lại được ở bên Cố Lăng Kiệt.

Cô còn nhớ lần đầu tiên gặp anh, anh lạnh lùng hà khắc, xa lạ, cương nghị. Hơn nữa còn tỏa ra thứ khi thế "cắm lại gần", cực kỳ lạnh lẽo, khiến người ta cảm thấy như đang nhìn lên một vị thiên sứ, không thể đến gần.

Cố Lăng Kiệt cũng ngẩng lên nhìn thẳng vào mắt cô.

Bạch Nguyệt ngáp ngừng, nếu như đã bị bắt quả tang nhìn lén thì có trốn tránh cũng vô ích.

“Nhìn anh làm gì? Không ăn à?” Cố Lăng Kiệt hỏi.

“Em cảm thấy hơi nhiều, muốn hỏi anh xem ăn nữa không?” Bạch Nguyệt kiểm đại một cái có.

“Cứ ăn đi, còn thừa anh ăn hộ cho.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng nói.

Bạch Nguyệt nghe được anh sẽ ăn chỗ còn thừa của mình, trong lòng cô bỗng nổi lên những cơn sóng rung động.

Cô gục xuống cầm đũa ăn mỳ.

Anh ăn xong, ngửa người dựa vào lưng ghế, tay cầm điện thoại nhắn tin để chỉ huy công việc tối nay.

Bạch Nguyệt cũng ngại không muốn để anh ăn thừa của mình, nên cố ăn hết chỗ mỳ.

Lúc anh vẫn còn đang bận rộn với công việc, cô đã đi vào bếp rửa bát.

Truyện up có bản quyền trên

Vừa mới cất bát vào trong tủ chén, anh đã đứng đằng sau ôm eo cô, cánh tay mạnh mẽ cơ bắp như một gọng kìm, khóa chặt lấy cô.

Sống lưng Bạch Nguyệt thẳng tắp, anh nhẹ nhàng hôn lên má cô.

Cô căng thẳng đến mức không nói nổi câu nào, bóng hai người quấn quýt bên nhau phản chiếu lên kính cửa sổ.

“Em muốn ở trong này, hay là về phòng?” Giọng Cố Lăng Kiệt khàn khàn, dường như đang đè nén thứ tình cảm gì đó.

Cô hiểu anh đang ám chỉ điều gì.

Nhưng cô không muốn mỗi lần vào bếp nấu cơm lại nghĩ đến chuyện cô và anh đã từng quấn quýt bên nhau ở đây.

“Về phòng.”

Nói xong, cô muốn cắn đứt lưỡi mình luôn, mắc bẫy của anh rồi.

“Có lựa chọn thứ ba không?” Bạch Nguyệt xấu hổ hỏi.

“Có, sofa.” Cố Lăng Kiệt trả lời cô.

Anh bế bồng cô lên, đi về phía phòng ngủ của cô.

Phòng cô rất sạch sẽ, chăn màn gấp gọn gàng, những quyển sách đặt trên tủ đầu giường cũng thẳng hàng, không lệch một ly.

Anh đặt cô xuống giường, cầm gối đệm dưới mông cô, chậm rãi áp sát vào cô.

Bạch Nguyệt căng thẳng thở mạnh.

Cô cảm thấy hơi hối hận vì lúc trước đã kích động trao mình cho anh, có lần thứ nhất, lần thứ hai, thì đương nhiên lần thứ ba cũng dễ dàng, từ chối nữa thì chẳng khác nào làm mình làm mẩy.

Hơn nữa, đến một độ tuổi nhất định, cái dễ dàng nhen lên giữa đàn ông và phụ nữ không phải là tình cảm, mà là dục vọng.

Anh hôn cô, chậm rãi di chuyển đến cổ cô, cời cúc áo sơ mi của cô ra, bàn tay to lớn lướt dọc theo vòng eo mảnh khảnh của cô lên trên...

Cổ Lăng Kiệt của lúc này giống như một ngọn núi lửa, có thể hòa tan tất cả những nơi mà anh đi qua. Bạch Nguyệt chỉ cảm thấy nóng, sống mũi rịn ra một lớp mồ hôi.

Cô có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ, sung sức của anh một cách rõ ràng bằng mọi giác quan. Bạch Nguyệt không dám lớn tiếng, dường như có thứ gì đó cô không thể không chế nổi nữa.

Khoảnh khắc cuối cùng anh cúi xuống hôn lên môi cô.

Anh không đi tắm ngay, cô cũng không động đây, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh vòng tay ôm eo cô từ sau phía sau, kéo cô vào lòng mình, giọng nói vẫn chưa mất vẻ gợi cảm, trầm trầm khàn khàn, “Tối nay anh không muốn về.”

“Ừ.” Bạch Nguyệt từ một tiếng

Bạn đang đọc truyện *Cung Vị Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Tin anh đến tận xương tủy

Sáng sớm, khi Bạch Nguyệt tỉnh lại thì Cổ Lăng Kiệt đã không còn ở bên cạnh nữa.

Thấy một tờ giấy đang đặt trên bàn, cô cầm lên xem rồi nở một nụ cười:

“Quân khu có việc, anh rời đi trước nhé, bữa sáng anh chuẩn bị sẵn trên bàn, nếu nguội thì em hâm nóng lại rồi hẵng ăn.”

Nét chữ của anh trông vô cùng mạnh mẽ, rất phù hợp với hình tượng quân nhân ngày thường của anh. Cổ Lăng Kiệt viết chữ cũng rất đẹp, vừa sắc bén, lại ngời sáng như ánh nắng mặt trời.

Cô kẹp tờ giấy vào trong quyển sách tiếng Nga của mình.

Có lẽ khoảng cách giữa cô và Cổ Lăng Kiệt bây giờ rất xa, nhưng mỗi lần như thế này, cô lại cách anh gần thêm một bước nữa.

Cô học tập cái anh học, hiểu cái anh biết, thích cái anh yêu, hoặc có lẽ, chủ đề chung giữa bọn họ đã nhiều hơn một ít, cô cũng có thể ở bên anh lâu hơn một chút.

Bạch Nguyệt dậy đánh răng rửa mặt, sau đó ra khỏi phòng, trên bàn ăn có một chiếc cặp lồng nhỏ mà Cổ Lăng Kiệt đã chuẩn bị sẵn, bên trong là canh đậu phụ và xú mại, có cả bánh quẩy nữa.

Cô hít một hơi thưởng thức mùi hương tỏa ra từ món canh đậu phụ, canh vẫn còn rất nóng.

Bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Bạch Nguyệt đi tới trước cửa rồi mở cửa ra với tâm trạng nghi hoặc.

Hùng Đại Ninh vung tay lên tát một cái lên mặt của Bạch Nguyệt.

“Con khốn nạn, có phải mày bắt Khánh Nam chịu trách nhiệm rồi từ chức không hả!” Hùng Đại Ninh thở phì phò quát to.

Trong đôi mắt của Bạch Nguyệt lóe lên vẻ sắc lạnh.

Cô nghĩ Hùng Đại Ninh không hề có quyền đánh đập và mắng chửi cô như vậy, Tô Khánh Nam bị buộc phải từ chức là do hắn tự chuốc lấy.

Tồn thương mà bọn họ gây ra cho cô còn nhiều hơn cái bọn họ mất đi gấp nhiều lần.

Bạch Nguyệt trở tay tát vào mặt Hùng Đại Ninh, “Con khốn gọi ai hả!”

“Con khốn gọi mày đây!” Hùng Đại Ninh buột miệng chửi.

Bạch Nguyệt nhếch môi cười, “Ngại quá, nhà tôi không chào đón bà đâu.”

Hùng Đại Ninh giờ mới ý thức được chuyện mình bị Bạch Nguyệt chơi xỏ, bà ta lên giọng chua ngoa, “Mày tưởng mày của được Cố Lăng Kiệt thì có thể ép Khánh Nam nhà tao ly hôn với mày sao? Tao nói cho mày biết, đừng có mơ, Cố Lăng Kiệt đã đồng ý lấy Tiểu Linh rồi, chúng nó sẽ đính hôn nhanh thôi.”

Bạch Nguyệt sững người một lúc.

Tối hôm qua Cố Lăng Kiệt còn ở bên cô, sáng sớm đã mua bữa sáng cho cô, sao anh có thể đính hôn với Tô Tiểu Linh được chứ.

“Nếu bà rảnh rồi không có việc gì làm thì xin lỗi, tôi phải ăn sáng rồi, không tiễn.” Bạch Nguyệt đóng cửa lại.

Hùng Đại Ninh chặn cửa, khinh thường nói, “Mày nghĩ Cố Lăng Kiệt sẽ thích mày thật sao, anh ta chỉ thấy mày cô đơn đáng thương nên mới muốn chơi với mày vài bữa thôi. Dù sao thì mày chỉ là một con khốn không cần tiền, nhìn cũng có tí nhan sắc.”

“Ý của bà là cần tiền thì mới không khốn nạn hả? Tôi cũng bó tay với thế giới quan của bà rồi. À này, khi bà mắng chửi và sỉ nhục người khác thì cái thấp hèn nhất chính là nhân cách của bà đó.” Bạch Nguyệt nói thẳng mặt Hùng Đại Ninh.

“Con ranh con, mày cũng lươn lẹo lắm, tao nói cho mày biết, mày có tin giờ tao làm mày khóc luôn không hả?” Hùng Đại Ninh uy hiếp.

“Bà muốn tôi khóc, giờ tôi cầu xin thì bà có đổi ý không?” Bạch Nguyệt hỏi ngược lại, cô khẽ cười một tiếng giống như đã nhìn thấu mọi chuyện, “Nếu không thì tôi cầu xin làm gì nữa, dù sao bà cũng muốn làm tôi khóc mà.”

“Mày hăm hại con tao, tao sẽ không tha cho mày đâu.” Hùng Đại Ninh lên giọng quát.

“Bà chỉ nhìn thấy tôi làm hại con bà, thế bà có nhìn thấy con bà làm hại tôi thế nào không? Những chuyện trên mạng chính là sự thật, đều là phụ nữ, nếu chồng bà làm những chuyện như thế thì bà sẽ nghĩ thế nào?” Bạch Nguyệt hí mắt lạnh lùng nói.

Hùng Đại Ninh đứng khoanh tay, tiếp tục mỉa mai châm chọc, “Thế nên mới nói mày không có bản lĩnh, không giữ nổi đàn ông của mình, còn đổ lỗi cho người ta. Bạch Nguyệt à, mày đúng là mặt dày thật đấy, không tự xem lại bản thân mà còn đi trách ngược lại chồng mày không cần mày nữa à?”

Bạch Nguyệt cười mỉa một tiếng, “Nói kiểu bà thì Tô Khánh Nam không giữ nổi tôi cũng là vì không có bản lĩnh à, còn bà cũng mặt dày chạy tới chất vấn tôi sao.”

“Đâu có giống nhau? Đàn ông đi tìm phụ nữ người ta gọi là phong lưu, còn phụ nữ tìm đàn ông thì là lăng loạn.” Hùng Đại Ninh sồn sồn quát to

“Thế thì ngại quá, tôi không theo chủ nghĩa nam quyền, muốn làm tôi khóc thì cứ tự nhiên, tôi cũng chỉ xem thường bà thôi.” Bạch Nguyệt nói xong thì đóng sầm cửa vào mặt bà ta.

Cô ngồi vào bàn nhưng không nuốt nổi bữa sáng nữa.

Rõ ràng cô đã tự nói với bản thân đừng để ý, đừng tức giận, bọn họ không đáng để cô làm như thế.

Nhưng vẫn không thể kiềm chế được cơn giận đang bùng lên trong lòng.

Điện thoại Bạch Nguyệt bỗng reo lên, đó là cuộc gọi từ một số lạ, cô nhấn tắt đi không nghe.

Điện thoại lại tiếp tục reo vang, cũng là dãy số vừa rồi gọi tới.

Bạch Nguyệt hít sâu một hơi rồi ấn nghe máy.

“Bạch Nguyệt, tôi là Tô Tiểu Linh.” Tô Tiểu Linh cười nói trong điện thoại, dường như tâm trạng của cô ta rất tốt.

“Tôi thấy giữa chúng ta không có chuyện gì cần liên lạc.”

“Anh Cố Lăng Kiệt đã đồng ý kết hôn với tôi rồi, khi nào quyết định thời gian thì tôi sẽ gửi thiệp mời cho cô, ha ha.” Tô Tiểu Linh khoe khoang nói.

Bạch Nguyệt cúp ngang điện thoại.

Cô bỏ dở bữa ăn rồi đi làm, vừa sáng sớm đã gặp một đồng nghiệp buồn bực.

Tuy cô tin Cố Lăng Kiệt, nhưng ai cũng nói như thế khiến lòng cô hoang mang.

Lưu San đeo gọng kính đen đẩy cửa bước vào, sau đó nở một nụ cười thân thiện, “Hôm qua cậu và Cố Lăng Kiệt sao rồi?”

“Cậu nói với Cố Lăng Kiệt chuyện tớ ly hôn phải không?” Bạch Nguyệt bắt đầu dè dặt hỏi.

truyện được up có bản quyền trên

Cô chỉ có một người bạn thân, còn là một cô bạn ngốc nghếch chuyên đi gây chuyện rắc rối.

“Ha ha ha, Cố Lăng Kiệt là người thế nào, sao có thể không biết chuyện cậu ly hôn rồi chứ?” Lưu San giả là nói.

“Tớ và Tô Khánh Nam còn chưa hoàn toàn cắt đứt đâu.” Bạch Nguyệt thở dài một hơi.

Cô vẫn còn bị hấn nắm thóp, đoạn video của Lưu San đang nằm trong tay Tô Khánh Nam, hấn kêu cô tới thì cô bắt buộc phải tới.

Cô phải lấy đoạn video đó về thì mới yên tâm được.

“À đúng rồi, tớ đến để nói với cậu biết, quân khu có công văn gửi tới bố tớ, nội dung là cho người tới quân khu đặc chủng làm bác sĩ, chỉ đích danh cậu luôn đó. Cố Lăng Kiệt đúng là ngầu thật đấy, mấy cô bác sĩ khác ngoài tớ chắc ghen tỵ chết luôn quá.” Lưu San cười nói.

“Cái này có gì đâu mà ghen tỵ, chưa biết đây là phúc hay họa mà.” Bạch Nguyệt thể hiện mình rất lý trí.

Lưu San khoác tay lên vai của Bạch Nguyệt rồi nói, “Sợ cái gì, có tớ ở đây rồi mà?”

Bạch Nguyệt nhìn Lưu San với ánh mắt kỳ quái.

“Có hai suất, bố tớ là giám đốc bệnh viện, lại thêm quan hệ thân thiết của cậu với tớ, chắc chắn là suất còn lại dành cho tớ rồi. Ha ha ha ha, trong quân khu đều là đàn ông chuẩn men, sĩ quan cũng cả đống, bố tớ muốn tống tớ đi lắm rồi nên gật đầu liền. Thấy tớ tốt với cậu chưa.”

Lưu San đi chung khiến Bạch Nguyệt yên tâm hơn rất nhiều, cô cũng sẽ không thấy cô đơn nữa.

Vì người chị em này mà hy sinh, cô cảm thấy rất đáng.

“Cám ơn cậu, San ngốc.” Bạch Nguyệt thật lòng nói.

“Ha ha, cảm ơn cái gì chứ, tớ cũng tính kỹ càng hết rồi. Thứ nhất, tớ phải kiếm được bạch mã hoàng tử của tớ mới được. Thứ hai, bác sĩ trong quân khu đặc chủng cũng tương đương với sĩ quan, tiền lương rất cao, quyền lợi cũng rất lớn. Thứ ba, đó là một công việc rất nhân văn, phần lớn thời gian đều rảnh rỗi, làm việc ở bệnh viện bận đến tối mịt tối mui, nên chắc chắn tớ sẽ đi quân khu, ha ha.”

Nghe Lưu San phân tích xong, bỗng nhiên Bạch Nguyệt cũng thấy không còn lý do gì để không đi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Nhường một bước thì mới tiến được thêm một bước

Khi Bạch Nguyệt sắp tan ca thì Tô Khánh Nam gọi điện cho cô.

Bạch Nguyệt cảm thấy rất phiền phức, giọng cô trở nên lạnh như băng, “Chuyện gì thế?”

“Tan ca rồi thì gặp nhau ở cửa chính đi, tôi đã đến rồi.” Tâm trạng Tô Khánh Nam dường như rất vui vẻ.

“Nếu hôm nay gặp thì tuần này đã gặp hai lần rồi, ngày mai là thứ bảy và chủ nhật, anh sẽ không gọi điện cho tôi nữa chứ?” Bạch Nguyệt hỏi hấn một lần nữa cho chắc chắn.

“Hi.” Tô Khánh Nam cười khề, “Yên tâm, tôi nói được làm được.”

“Lát nữa tôi ra.” Bạch Nguyệt cau mày đáp, sau đó cắt điện thoại vào túi xách đi ra khỏi bệnh viện.

Lưu San đi tới bên hỏi, “Cậu đi đâu thế? Không về chung với tớ sao?”

“Tớ có tí việc cần xử lý, ba tiếng nữa mới về nhà.” Bạch Nguyệt giải thích.

Cô vừa ra ngoài đã thấy Tô Khánh Nam đang đứng đợi bên cạnh xe, hấn đeo một chiếc kính râm, mặc bộ đồ vest màu vàng, trông đẹp trai ngời ngời,

bất mắt nhất chính là bó hoa hồng hân đang cầm trong tay. Hân đưa bó hoa cho cô, sau đó nhếch môi tự tin nói, “Tặng em đây.”

Bạch Nguyệt cũng không muốn nói nhảm với hân, cô nhận lấy bó hoa rồi quăng vào thùng rác bên cạnh.

“Muốn đi đâu?” Cô nhìn điện thoại, bắt đầu tính giờ.

Tô Khánh Nam liếc mắt nhìn vẻ kiêu ngạo của cô, sau đó mở cửa xe rồi nói, “Lên xe đi.”

Bạch Nguyệt ngồi vào ghế phụ lái rồi thắt dây an toàn, sau đó lấy ra một hộp trang sức từ trong túi xách, quăng vào thùng xe của hân.

“Vừa rồi thả tay quăng hoa ngẫu quá mà? Giờ đến trang sức cũng không cần thì sao không vứt luôn đi.” Tô Khánh Nam nhìn về phía trước, nói.

“Hoa vứt đi rồi nếu anh bắt đền thì tôi còn đền nổi, còn bộ trang sức kia lỡ vứt đi mà anh bắt tôi đền thì tôi đền không nổi đâu.” Bạch Nguyệt dựa vào ghế, hờ hững nhìn về phía trước.

“Bạch Nguyệt, cô cái gì cũng tốt, nhưng tính cách quá cứng, không biết xem xét tình hình để tùy cơ ứng biến, sau này cô vẫn cứ thế thì sẽ hối hận cho xem.” Tô Khánh Nam nhìn Bạch Nguyệt, nói với giọng sâu xa.

“Thế thì đợi sau này hăng nói câu này.” Cô không thèm liếc nhìn Tô Khánh Nam đến một cái.

“Cố Lăng Kiệt chắc hân đã nói với cô rồi chứ?” Tô Khánh Nam đột nhiên thốt ra một câu.

“Nói gì?” Bạch Nguyệt lờ mờ hân.

“Chuyện anh ta sắp đính hôn với Tô Tiểu Linh, ngày cũng đã quyết định rồi, ngày 9 tháng sau đấy, với tính cách của Tiểu Linh thì nó chắc chắn sẽ gửi thiệp mời cho em.”

Bạch Nguyệt nhìn Tô Khánh Nam với vẻ mặt không thể tin nổi, “Các người đang đùa với tôi đấy à?”

Tô Khánh Nam nhếch khóe miệng, mở nhạc trong xe rồi nói, “Nghe có vẻ như Cố Lăng Kiệt chưa nói gì với cô.”

“Anh ấy không chính miệng nói với tôi thì tôi sẽ không tin đâu, anh đừng phí công phí sức li gián tình cảm của chúng tôi nữa.” Bạch Nguyệt nói với giọng chắc nịch.

Tô Khánh Nam cau mày, “Trước đây sao cô lại không tin tôi như thế hả?”

“Tôi không tin anh mới là lựa chọn chính xác nhất đấy.” Bạch Nguyệt mỉa mai một câu.

Tô Khánh Nam mỉm cười, “Ít nhất thì tôi sẽ không dối lừa tình cảm của cô, cũng sẽ không giấu diếm bất cứ chuyện gì, nếu tôi không muốn cô biết thì cô nghĩ cô có thể dễ dàng biết tôi ở đâu sao?”

“Anh chỉ khinh thường tôi nên không thèm giấu tôi thôi, tưởng tôi không biết à?”

Những chuyện trong quá khứ Bạch Nguyệt không muốn nghĩ tới nữa.

“Được rồi, tôi sẽ cho cô cơ hội để cô hỏi thẳng mặt Cố Lăng Kiệt.” Tô Khánh Nam vừa lái xe vừa nói.

Bạch Nguyệt hỏi với giọng đầy cảnh giác, “Tô Khánh Nam, ý anh là sao?”

“Hôm nay là lễ mừng thọ của ông nội tôi, tôi sẽ đưa cô đến đó ăn cơm. Tất nhiên nếu cô không muốn đi thì tôi có thể để cô tại phòng giám sát xem camera trong sảnh. Chẳng phải cô bảo không tin sao? Nếu cô đã không tin thì tôi sẽ cho cô chứng kiến tận mắt.” Tô Khánh Nam cười nói.

Bạch Nguyệt chau mày không nói thêm gì nữa.

Cô vẫn tin Cố Lăng Kiệt không lừa cô.

Nhưng nếu có thể chứng kiến tận mắt thì cũng có thể chứng minh lòng tin của cô với Cố Lăng Kiệt là chính xác.

Cô tin Cố Lăng Kiệt có thể khiến bọn họ mất mặt, mất công cứ dăm ba ngày lại có người nói với cô chuyện anh và Tô Tiểu Linh.

Tuy cô không tin nhưng không có nghĩa là cô không để ý.

Cô không thích nghe những lời nói châm chọc ly gián ấy, nó khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Tô Khánh Nam không đưa Bạch Nguyệt tới sảnh tiệc mà dẫn cô tới phòng giám sát.

Ông nội Tô Khánh Nam là phó thống đốc đã nghỉ hưu của Ủy ban kiểm tra Trung ương, tuy không còn tại chức nhưng vẫn có danh vọng cao, hôm nay có rất nhiều chính khách và các doanh nghiệp tới dự tiệc.

Dù đông người nhưng chỉ trong nháy mắt, Bạch Nguyệt đã nhìn thấy Cố Lăng Kiệt nổi bật giữa đông người.

Anh mặc bộ vest màu đen, trên đó có một biểu tượng rất đặc biệt hình vòng lúa mạch màu vàng kim, làm nổi bật lên vẻ oai nghiêm chính trực của anh.

Tô Tiểu Linh đang đứng bên cạnh anh, cô ta mặc một chiếc váy đuôi cá cúp ngực, tay ôm lấy cánh tay anh.

Một đôi trai tài gái sắc vô cùng xứng đôi.

Bạch Nguyệt chau mày lại.

“Hôm nay, ông nội tôi sẽ tuyên bố chuyện đính hôn của hai người đó cho mọi người biết, cô có cần hỏi Cố Lăng Kiệt trước không?” Tô Khánh Nam đưa ra một kiến nghị, khóe môi hần nhếch lên đầy quyền rũ và gian xảo.

Bạch Nguyệt thừa nhận là Tô Tiểu Linh và Cố Lăng Kiệt đứng bên cạnh nhau rất thân thiết, cô thật sự không giữ bình tĩnh nổi nữa rồi.

Trong đầu cô đang hiện lên rất nhiều lý do để thuyết phục bản thân mình, bọn họ chỉ đối xử xã giao với nhau như bình thường thôi.

Thế nhưng, xã giao bình thường thì có thể ôm tay à.

Bạch Nguyệt lấy điện thoại từ trong túi xách, sau đó mở màn hình gọi điện thoại cho Cố Lăng Kiệt.

Cô thấy Cố Lăng Kiệt rút điện thoại ra rồi nhìn vào màn hình.

Cố Lăng Kiệt không nhấc nghe, chỉ tắt chuông điện thoại rồi cất lại vào trong túi.

Hành động này của anh đã nói lên tất cả, bây giờ anh không muốn nghe điện thoại của cô.

Lòng Bạch Nguyệt chùng xuống, dường như có một tảng đá to lớn đang đè nặng trong lòng cô, khiến cô nghẹt thở không nói nên lời, đầu óc cô đã trống rỗng, không nghĩ được gì nữa.

Cô đặt điện thoại xuống, sau đó nhìn chằm chằm vào Cố Lăng Kiệt trên màn hình giám sát.

truyện được up có bản quyền trên

Tô Khánh Nam ngồi ở cái bàn trước mặt cô, “Bạch Nguyệt, tôi đang nghĩ, nếu ban đầu tôi cũng chơi kiểu như hần, để cô mãi mãi không bao giờ biết được tôi có người khác ở bên ngoài, thì cô sẽ yêu tôi chứ?”

Bạch Nguyệt dời mắt khỏi màn hình, sau đó nhìn thẳng vào mắt hần, “Tôi muốn vào sảnh tiệc.”

Tô Khánh Nam mỉm cười, “Cô phải nghĩ kỹ đi, nếu hôm nay cô ra đó làm âm ỉ thì người mất mặt sẽ chỉ là Cố Lăng Kiệt và ông nội tôi mà thôi. Đàn ông rất ghét phụ nữ làm họ mất mặt đấy.”

Bạch Nguyệt hờ hững nhìn hần, “Anh cảm thấy tôi sẽ làm âm ỉ ở đó à?”

“Cũng đúng, tính cách hiem có của cô quả thật khiến người ta điên cuồng, nếu ban đầu cô có thể để ý tôi một chút thì không chừng tôi đã quay đầu từ lâu rồi.” Tô Khánh Nam chăm chú nhìn Bạch Nguyệt, ánh mắt như càng sâu thẳm hơn.

Bạch Nguyệt nhếch môi mỉa mai, “Đừng bao giờ chờ mong một thằng đàn ông khôn nạn quay đầu, sự thật là tỷ lệ quay đầu của một thằng đàn ông khôn nạn cũng bằng với tỷ lệ tôi quay đầu vậy. Tôi có nhiều người quay đầu như thế, còn chờ mong một thằng khôn quay đầu sao? Chúc anh đi mãi trên con đường không bao giờ quay đầu đó!”

“Đừng bao giờ nói lời chắc chắn và tự dồn mình vào đường cùng như thế, nhường một bước cũng là cho mình cơ hội bước thêm một bước. Bạch Nguyệt, EQ của em rất thấp, em không hề biết cách đối xử với mọi người xung quanh như thế nào.” Tô Khánh Nam nói đầy sâu xa.

Bạch Nguyệt nhìn Tô Khánh Nam với ánh mắt ngờ ngác, mất đi tiêu cự bình thường.

Cô không biết cái gì gọi là EQ.

Khi cô yêu, trong lòng chỉ có một người duy nhất, cô toàn tâm toàn ý dâng hiến tất cả. Khi cô không yêu, cũng chắc chắn sẽ không dây dưa dằng dai.

Cũng giống như bây giờ, trái tim của cô thật ra đang rất đau đớn.

Cô muốn hỏi thẳng mặt Cố Lăng Kiệt.

Nếu anh ấy thật sự lừa dối cô, thì cho dù có đau đớn đi nữa, cô cũng sẽ gạt bỏ anh khỏi trái tim mình.

Dù sao cũng chỉ mới bắt đầu một mối quan hệ thôi mà, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Tin anh không

“Tô Khánh Nam, anh tưởng EQ của anh thì cao lắm chắc?” Bạch Nguyệt hỏi lại.

“Cô cũng từng yêu tôi đúng không?”

“Có rất nhiều phụ nữ từng yêu anh, bị tổn thương vì anh, nếu trên đời này thật sự có quả báo thì chắc chắn anh sẽ chết rất thê thảm.” Bạch Nguyệt cảnh báo.

Cô lướt qua hần, đi khỏi phòng giám sát rồi hòa vào dòng người đi vào đại sảnh nguy nga lộng lẫy. Cô không đi thẳng đến trước mặt Cố Lăng Kiệt mà nấp vào góc phòng gọi cho anh.

Cố Lăng Kiệt thấy điện thoại rung lên thì hơi nhú mồm, “Rất xin lỗi, thất lễ rồi.”

Anh đi ra ngoài sảnh, vào một phòng trống cạnh đó nhận điện thoại, “Nguyệt à, sao vậy em? Có chuyện gì gấp à? Anh bảo trung tá Thượng qua xử lý.” Cố Lăng Kiệt dịu dàng nói.

“Anh đang ở đâu? Em muốn gặp anh.” Bạch Nguyệt nhẹ nhàng đáp.

“Anh đang bận.”

Bạch Nguyệt hít sâu một hơi. Cô cảm thấy như trái tim mình bị một thanh kiếm đâm vào. Mà thanh kiếm ấy do chính tay cô đưa cho Cố Lăng Kiệt. Cố Lăng Kiệt rút kiếm từ lồng ngực cô ra, kéo theo máu và nhiệt độ cơ thể cô.

Đột nhiên cô chẳng muốn hỏi gì nữa. Dù cô và Tô Khánh Nam đã kết hôn nhưng cô cũng không thể bắt hần làm gì, huống hồ cô và Cố Lăng Kiệt có là gì của nhau đâu.

Nếu tình yêu phải ép uống hay phải hao phí tình cảm, thì dù tình yêu đó có nồng nhiệt đến mấy cũng sẽ tan biến sau mỗi lần khắc khẩu và mâu thuẫn.

“Nghe nói anh và Tô Tiểu Linh sắp đính hôn, chúc hai người hạnh phúc.” Bạch Nguyệt cúp điện thoại, đi ra khỏi sảnh tiệc.

Cố Lăng Kiệt giật mình, cũng vội vàng mở cửa phòng ra.

Hai người suýt nữa thì đâm phải nhau.

Họ đưa mắt nhìn nhau.

Đôi mắt sâu xa của anh nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của cô.

Họ nhìn nhau mà chẳng nói gì.

“Lăng Kiệt.” Đúng lúc đó giọng nói trong trẻo của Tô Tiểu Linh vang lên, cô ta chạy tới ôm tay Cố Lăng Kiệt rồi cười đầy đắc ý với Bạch Nguyệt, “Tôi không ngờ cô cũng tới, nếu cô đã tới rồi thì tôi đỡ phải gọi điện thoại báo cho cô nữa. Mừng 9 tháng sau tôi và Lăng Kiệt sẽ đính hôn, tổ chức ở khách sạn này luôn, hôm đó nhớ đến nhé.”

Bạch Nguyệt hạ mắt, không đáp lại.

Thật ra cô đang chờ đợi một lời giải thích từ Cố Lăng Kiệt. Nhưng thời gian trôi qua một giây, hai giây rồi ba giây... Cố Lăng Kiệt hoàn toàn không phản bác.

Vậy là đủ để cô hiểu rồi. Bạch Nguyệt khẽ gật đầu với Tô Tiểu Linh rồi ngẩng đầu nhìn về phía Cố Lăng Kiệt, nhìn thẳng vào đôi mắt anh rồi khẽ gật đầu, sau đó quay người đi về phía thang máy.

“Hình như cô ta chẳng quan tâm gì nhì.” Tô Tiểu Linh nhìn bóng lưng đầy kiêu ngạo của Bạch Nguyệt mà lắm bực.

Cố Lăng Kiệt siết chặt tay thành nắm đấm, trên mu bàn tay anh nổi đầy gân xanh, đau thương dâng lên trong đôi mắt anh, lông mày cũng nhíu chặt.

Bạch Nguyệt bước nhanh vào thang máy và bấm tầng 1, trong đôi mắt cô đã ngập tràn nước mắt. Cửa thang máy vừa đóng lại, những giọt lệ của cô như chỉ chờ vậy mà tuôn rơi.

Cô quan tâm chứ.

Nhưng quan tâm thì làm được gì?

Cô không thể làm ấm lên một trận, làm người khác bề mặt, cũng đánh mất danh dự của mình. Cô cũng không thể mở miệng oán giận hay trách móc điều gì, làm vậy cũng không thay đổi được kết cục mà chỉ khiến bản thân mình trở nên thật đáng thương và nức cười mà thôi.

Ai bảo cô thích anh chứ?

Nếu trái tim cô có thể kiên định hơn một chút thì cô cũng không phải buồn. Cô không có quyền trách cứ bất kỳ ai, muốn trách thì chỉ có thể trách bản thân mình.

Bạch Nguyệt đi ra ngoài khách sạn, ngồi xõm xuống dưới gốc cây, ôm đầu gối mình rồi khóc một cách thoải mái.

Tô Khánh Nam đứng trước mặt cô, “Tôi thấy có đôi lúc cô thật ngu ngốc, quá ngu, ngu hết thuốc chữa.”

Bạch Nguyệt không muốn bất kỳ ai quấy rầy cô vào lúc này, càng không muốn bị người cô ghét nhìn thấy.

“Cút.” Cô bực bội nói.

Tô Khánh Nam ngồi xuống trước mặt cô, rút khăn tay trong túi ra đưa cho cô, “Ít ra thì tôi cũng cho cô thấy được sự thật, chẳng lẽ tôi không đáng nhận được một lời cảm ơn à?”

“Cảm ơn cái gì?” Bạch Nguyệt nghiêng rằng, “Cảm ơn anh đã đối xử tồi tệ với tôi như thế, nên chỉ cần có người đối tốt với tôi một chút thì tôi sẽ yêu người đó một cách dễ dàng à?”

“Ít ra tôi cũng không lừa cô. Tôi có bao nhiêu phụ nữ bên ngoài, cô còn biết rõ hơn tôi. Nói thế này thì khó nghe, nhưng trong số họ, người theo tôi dài nhất cũng chỉ được ba tháng, địa vị của cô vẫn vững chắc đến giờ, đúng không nào?” Tô Khánh Nam nhìn cô rơi nước mắt mà không rõ cảm xúc trong lòng mình là thế nào. Hắn có chút đồng cảm với cô, nhưng nghĩ cô khóc vì một gã đàn ông khác thì lại khó chịu, cứ như hắn bị cấm sừng vậy.

“Vây cảm ơn nhé.” Bạch Nguyệt đứng dậy nhìn hắn ta và lạnh lùng nói, “Cút đi cho khuất mắt tôi. Nếu Cố Lăng Kiệt là long đầu trăm thì anh chính là đao phủ, mà tôi thì đáng bị như vậy.”

Bạch Nguyệt đi nhanh về phía trước vẫy tay. Một chiếc taxi dừng lại bên cạnh cô, Bạch Nguyệt lên xe và xe bắt đầu lăn bánh.

Tô Khánh Nam đứng lên, nhét một tay trong túi áo. Đèn đường chiếu xuống kéo dài chiếc bóng của hắn, hắn muốn ở bên Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt trở về khiến Lưu San kinh ngạc lắm, “Nguyệt, sao cậu về sớm vậy, ăn gì chưa?”

“Chưa ăn, cậu thì sao?” Bạch Nguyệt hỏi. Cô đi vào phòng mình, nhét hai cuốn sách học tiếng Nga vào túi nylon.

“Ăn mì rồi, cậu sao đấy? Không sao chứ?” Lưu San lo lắng hỏi.

“Không sao, tớ ra ngoài ăn rồi về, nếu tớ về muộn quá thì không cần chờ đâu.” Bạch Nguyệt bình tĩnh đáp.

“Cậu khóc đấy à?” Lưu San thấy bạn mình như vậy thì càng lo hơn.

“Lưu San, nếu cậu thật sự coi tớ là bạn thì đừng gán ghép tớ với Cố Lăng Kiệt nữa. Nếu còn lần sau thì chúng ta không bạn bè gì nữa.” Bạch Nguyệt đi ra ngoài, quăng hai cuốn sách tiếng Nga vào thùng rác.

Cô nhìn hai cuốn sách trong thùng rác mà cảm thấy bản thân thật ngu ngốc. Cô biết rất rõ khoảng cách chênh lệch giữa mình và Cố Lăng Kiệt nên rất cố gắng để thu ngắn khoảng cách ấy, làm rất nhiều việc cô không biết làm, không biết thì có thể học.

Thế nhưng sự cố chấp, si tình và nỗ lực mà cô bỏ ra cũng không đổi lại được tấm chân tình của người đàn ông ấy. Nếu làm gì cũng bị tổn thương thì chỉ bằng chẳng làm gì hết, như vậy còn thoải mái vui vẻ hơn.

Bạch Nguyệt quay mặt đi, sách tiếng Nga đã vứt thì chắc chắn không nhặt lại. Cô đi vào thang máy bấm xuống tầng một, đi ra ngoài khu nhà rồi vào một tiệm ăn ở công khu.

Bạch Nguyệt gọi đồ ăn, vì áp lực nặng nề khiến cô đau lòng, cô còn gọi rượu. Bạch Nguyệt uống hết nửa chai, đầu óc quay cuồng, tầm mắt cũng mờ hồ.

Người ta nói uống rượu giải sầu, đúng là lừa nhau.

Tim cô vẫn đau, uống rượu xong bụng còn khó chịu. Uống một ngụm cuối cùng, uống xong nôn rồi về nhà ngủ, ngày mai lại bắt đầu một ngày mới.

Cố Lăng Kiệt cướp chén rượu trong tay Bạch Nguyệt rồi đưa lên uống. Anh kéo ghế nhựa ra và ngồi xuống phía đối diện Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt nhìn anh, bóng chồng lên bóng như đang nhìn qua kính vạn hoa, cô mỉm cười chỉ vào anh, “Cố Lăng Kiệt.”

Cố Lăng Kiệt nắm lấy ngón tay cô, trong mắt anh là đau xót vô ngần, “Bạch Nguyệt, em tin anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Bạch nguyệt, anh sẽ không để em phải buồn

Bạch Nguyệt chậm rãi nằm bò ra bàn, gối đầu lên tay mình, mắt hướng ra cửa nhưng không hề tập trung ngắm nhìn, cô nhẹ nhàng nói, “Em ghét nhất là kẻ thứ ba. Vì kẻ thứ ba đã phá hủy hôn nhân của mẹ em, cũng phá hủy hôn nhân của em, em không muốn trở thành kẻ mà em ghét nhất như vậy.”

Bạch Nguyệt nhắm mắt lại, nước mắt chảy ra từ khóe mắt cô rồi biến mất trong mái tóc.

Cố Lăng Kiệt thấy cô rơi nước mắt mà tim đau như bị dao cứa. Anh lau đi vết nước mắt trên gương mặt cô, ánh mắt không khỏi càng sâu sắc hơn.

Chuyện quá gấp, anh chưa kịp xử lý, cũng không biết phải nói cho cô thế nào, là sơ sót của anh.

“Nguyệt, anh sẽ không để em làm kẻ thứ ba đâu, anh hứa đấy.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng, bế Bạch Nguyệt về nhà.

Lưu San thấy Cố Lăng Kiệt bế Bạch Nguyệt về, cả người Bạch Nguyệt toàn mùi rượu, tâm trạng Cố Lăng Kiệt có vẻ cũng không tốt lắm.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Sao Nguyệt nó uống nhiều rượu vậy?” Lưu San lo lắng hỏi.

Cố Lăng Kiệt đặt Bạch Nguyệt lên giường của cô, đắp chăn xong mới vừa nhìn cô vừa nói với Lưu San, “Mấy ngày này phiền cô chăm sóc cho cô ấy nhiều hơn, có chuyện gì cứ gọi cho tôi.”

“Nguyệt bảo tôi nếu còn tiếp tục liên hệ với anh thì sẽ tuyệt giao với tôi, cô ấy nói thật đấy, tôi không dám gọi cho anh đâu.” Lưu San thấp giọng. Bạch Nguyệt đau khổ đến vậy mà. Bạch Nguyệt vốn là người vô cùng lý trí, vậy mà hôm nay lại uống quá chén, Cố Lăng Kiệt còn nói mấy lời như thế, Lưu San đoán nhất định là Cố Lăng Kiệt đã làm gì có lỗi với Bạch Nguyệt rồi.

Cố Lăng Kiệt bất đắc dĩ nhún vai nhìn Lưu San, “Cô có thể liên lạc với tôi, không để cô ấy phát hiện là được.”

Lưu San nhún vai, “Tôi sẽ cố.”

Chuông điện thoại của Cố Lăng Kiệt lại vang lên. Cố Lăng Kiệt thấy là Cố Thanh Hùng gọi đến thì nhún vai, đi ra cửa mới nghe máy, “Giờ con qua đó.”

Lưu San nhìn bóng lưng Cố Lăng Kiệt mà có dự cảm rằng chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Bốn giờ sáng, Bạch Nguyệt tỉnh dậy vì khát nước. Hôm qua uống quá chén nên giờ đầu cô đau như búa bổ, ngẫm lại thì trên đời này chỉ có mình mới chăm sóc được mình mà thôi. Cô đứng lên rót nước, cho thêm chút mật ong vào cốc rồi bụng nước ra đứng cạnh cửa sổ.

Trời vẫn tối đen, không trăng, chỉ có vài đốm sao thưa thớt.

Bỗng chuông báo tin nhắn điện thoại vang lên, Bạch Nguyệt mở điện thoại, là tin nhắn từ Cố Lăng Kiệt.

“Em có thấy khó chịu ở đâu không?”

Cô lạnh lùng nhìn mẫu tin nhắn đó, trong lòng chỉ thấy đắng ngắt. Bạch Nguyệt không nhắn lại mà kéo sổ của Cố Lăng Kiệt vào sổ đen.

Cô tắt đèn, nằm lên giường và nhắm mắt lại, cảm nhận cơn đau thắt tim một cách rõ ràng. Tô Khánh Nam đã cho cô cảm giác đau đớn y như vậy, quen dần là được, một ngày nào đó chết lặng rồi sẽ không thấy đau nữa.

Chỉ là cô không biết ngày đó là bao lâu nữa.

Tóm lại, cô không ngủ tiếp được.

Bảy giờ sáng cô đã ra ngoài. Hai tuần rồi không đến thăm mẹ, cô nhớ mẹ cô, cũng không biết mẹ có quên chuyện bắt cô gọi Tô Khánh Nam đến hay không.

Cố Lăng Kiệt vừa nhìn Bạch Nguyệt lên taxi vừa hút một hơi thuốc và thở ra một luồng khói đặc.

Cô không trả lời tin nhắn của anh. Anh vẫn đỗ xe ở đây, thấy cô đứng bên cửa sổ lúc bốn giờ sáng. Chắc chắn cô đã thấy tin nhắn, nhưng không trả lời.

Trái tim anh như bị ai bóp nghẹt đau đớn, anh dập thuốc lá rồi nhắn thêm một tin nữa cho cô, “Thời gian này em đừng xem, đừng nghe cũng đừng tin mấy thông tin đó, anh giải quyết xong việc sẽ đến gặp em.”

Anh đợi một lúc sau cũng không nhận được tin nhắn phản hồi...

Trên taxi phát chương trình ca nhạc thứ bảy. MC trong chương trình nói bằng giọng nhẹ nhàng, “Tôi xin thông báo đến mọi người một tin vui. Con trai ngài phó tổng thống Cố và cháu gái của phó tổng thống Tô nên duyên vợ chồng.”

Còn chưa kết hôn đâu mà đã công bố với bàn dân thiên hạ.

“Tuy tôi không có cơ hội được uống rượu mừng của đôi cô dâu chú rể này, nhưng vẫn chúc phúc họ sẽ hạnh phúc bên nhau trọn đời. Sau đây xin gửi đến mọi người một bài hát ‘Ngày mai em sẽ gả cho anh’.”

Bạch Nguyệt dựa đầu bên cửa sổ, hờ hững nhìn khung cảnh bên ngoài, lặng lẽ cảm nhận cơn đau đang chảy trong mạch máu đến toàn thân mình.

“Này này, cậu chủ Cố với cháu gái ông Tô kết hôn đấy, mau đi mua cổ phiếu của Cố thị đi, hai nhà này mà liên hợp thì đảm bảo giá lại tăng.” Tài xế lái xe buôn chuyện với đồng nghiệp.

“Còn chờ ông mách đấy, giờ cổ phiếu Cố thị đã tăng từ 80 lên 150 rồi kìa, bao giờ hôn lễ thế kỷ kia diễn ra lại tăng nữa cho xem.” Người kia đáp lại qua bộ đàm.

“Ông nói xem, nếu hôm đấy mà cô dâu hay chú rể chạy khỏi hôn lễ thì, vui phải biết.”

“Ha ha, tôi cũng muốn xem cảnh đấy lắm.”

Bạch Nguyệt lặng lẽ nghe hai người họ câu được câu không nói chuyện với nhau.

Xe taxi dừng lại trước cổng viện an dưỡng, Bạch Nguyệt thanh toán tiền xe rồi đi đăng ký trước cổng viện, sau đó cùng điều dưỡng đi về phía phòng của mẹ cô.

truyện được up có bản quyền trên

Bạch Nguyệt vừa đẩy cửa ra đã thấy Tô Khánh Nam ngồi đó, cô sững người nheo mắt lại đây đề phòng. Tô Khánh Nam đang cắt móng tay cho Bạch Bích. TV đang thông báo tin tức Cố Lăng Kiệt và Tô Tiểu Linh đính hôn với nhau. Cô nhớ trong phòng mẹ mình vốn không có TV mà.

“Sao anh lại ở đây?” Bạch Nguyệt hỏi.

Tô Khánh Nam mỉm cười đầy quyến rũ, “Xin lỗi em yêu, lúc trước anh ra nước ngoài làm việc, giờ mới đến thăm mẹ được, em đừng giận nhé.”

Bạch Nguyệt còn chưa nói gì đã thấy Bạch Bích cười, “Giận gì chứ, con bận công việc mà.”

“Bạch Nguyệt vào đi, anh ra ngoài mua gì ăn đây, không quấy rầy hai mẹ con nói chuyện, anh nhớ mẹ thích ăn sầu riêng nhỉ.” Tô Khánh Nam vừa cười vừa bỏ bấm móng tay xuống rồi đứng dậy đi rửa tay.

“Em đi cùng anh, anh không biết chọn đâu.” Bạch Nguyệt nói rồi đi ra ngoài phòng.

Tô Khánh Nam cũng đi theo cô.

“Tô Khánh Nam, anh làm vậy là sao?” Vừa ra ngoài cửa, Bạch Nguyệt đã hỏi thẳng.

“Cô nói ly hôn xong, tôi phải đến thăm mẹ mỗi tháng một lần cơ mà?” Tô Khánh Nam cười.

“Tôi không tin anh tốt bụng như vậy.” Bạch Nguyệt đề phòng.

“Cô nghĩ cô có gì đáng lợi dụng à?” Tô Khánh Nam hỏi ngược lại, liếc cô và cười gian xảo. Nụ cười của hắn khiến cô nổi da gà.

“Sau này đừng đến nữa.” Bạch Nguyệt cứ đề phòng trước cho chắc.

“Vậy chút nữa tôi sẽ nói với mẹ chuyện chúng ta ly hôn.”

Bạch Nguyệt túm lấy tay Tô Khánh Nam, nếu làm vậy mẹ cô chắc chắn sẽ bị kích thích.

Tô Khánh Nam cười, “Tôi tốt bụng mới giúp cô, chắc cô không ngu đến mức từ chối đâu nhỉ?”

Bạch Nguyệt nhú mày rồi thả tay Tô Khánh Nam ra, lạnh lùng nói, “Vậy cảm ơn anh.”

“Cô biết vì sao Cố Lăng Kiệt lại kết hôn với Tô Tiểu Linh không?” Tô Khánh Nam thoải mái hỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Bạch nguyệt, anh yêu em

Cô cảm thấy chắc chắn Tô Khánh Nam sẽ không nói được lời nào tử tế.

Nếu đã không có lời nào tử tế, thì sao cô phải tự khiến bản thân mình khó chịu chứ?

“Về những người và việc không liên quan đến cuộc sống của tôi, tôi đều không muốn biết.” Bạch Nguyệt dứt khoát nói.

“Cô biết rõ như vậy là tốt, tôi nghe nói, Cố Lăng Kiệt đã chuyển công văn tới bệnh viện của cô, bảo cô đăng ký đi quân khu à?” Tô Khánh Nam hỏi.

“Tin tức của anh cũng nhanh nhỉ? Cố Lăng Kiệt có thù oán gì với anh à?” Bạch Nguyệt nhếch miệng cười, đi về phía trước.

“Vốn không có thù oán gì, có điều nhắm vào vợ của tôi, nhốt tôi vào trại giam, lại khiến tôi mất đi chức vụ Phó cục trưởng, tôi sẽ không quên bất cứ chuyện nào hết. Cô nói xem tôi có bỏ qua cho hắn không?” Mắt Tô Khánh Nam lạnh lẽo hơn vài phần.

“Đừng tuyệt tình quá, nếu như tôi giống anh thì không biết anh đã chết mấy trăm lần rồi.” Bạch Nguyệt lạnh lùng nói.

“Tôi tha cho người khác không có nghĩa là người khác cũng sẽ tha cho tôi, giống như Tô Tiểu Linh, cô ta cũng sẽ đi quân khu. Cô cảm thấy nếu như cô đi, cô ta sẽ tha cho cô sao?” Tô Khánh Nam cười nói.

Mắt Bạch Nguyệt rũ xuống, cô khẳng định: “Tôi sẽ không đi đâu.”

“Sợ thì sợ, nếu như cô không đi, e rằng công việc ở bệnh viện cũng chẳng làm được nữa. Dù sao quân khu cũng đã hạ lệnh rồi, cô thấy có mấy người dám chống lại bố của Lưu San.” Tô Khánh Nam rũ mắt nói.

Bạch Nguyệt không còn gì để nói.

Tô Khánh Nam liếc cô một cái, hắn nắm lấy cánh tay cô, kéo cô tới bên cạnh mình.

“Anh làm gì thế? Buông tôi ra.” Bạch Nguyệt lạnh lùng nói.

“Nếu Cố Lăng Kiệt sắp kết hôn rồi, thì đừng chọc vào hắn nữa.” Tô Khánh Nam cảnh cáo, nhìn cô với ánh mắt tàn nhẫn.

“Việc của tôi, tôi tự biết quyết định, Tô Khánh Nam, đừng quên anh chỉ là chồng cũ của tôi, trên pháp luật thì chúng ta chẳng có quan hệ gì cả.” Bạch Nguyệt ra sức kéo tay mình lại.

Cô bước vào tiệm hoa quả. Tô Khánh Nam cũng không nói gì nữa mà đi theo cô.

Bạch Nguyệt chọn sầu riêng, trả tiền xong liền xách sầu riêng đi về phía trước.

Tô Khánh Nam nhìn bóng lưng lạnh lùng của cô, trong lòng giống như bị thứ gì chặn lại, vô cùng khó chịu.

Tô Khánh Nam hắn chưa từng phải khúm núm với một người phụ nữ nào như thế này.

Bạch Nguyệt chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ hắn vứt bỏ.

Nghĩ tới đây, Tô Khánh Nam không bước vào, hắn quay người bước lên xe của mình, rồi đi.

Bạch Nguyệt bước vào phòng của Bạch Bích.

“Khánh Nam đâu?” Bạch Bích thấy không có ai phía sau Bạch Nguyệt bèn hỏi.

“Anh ấy bận nên đi trước rồi, mẹ, con bỏ sầu riêng cho mẹ ăn nhé.” Bạch Nguyệt dịu dàng nói.

Bạch Bích cau mày: “Con với Khánh Nam lại cãi nhau hả? Tiểu Nguyệt, Khánh Nam là người đàn ông tốt như thế, con sửa tính khí của mình đi, đừng có luôn để người khác phải đổ dành, cũng đừng chỉ chú tâm vào công việc.”

“Vâng.” Bạch Nguyệt khẽ cúi đầu đáp lời.

“Được rồi, con đi tìm Khánh Nam đi, nó mua ti vi cho mẹ rồi, mẹ xem ti vi đây. Tiểu Nguyệt, đừng để chồng quá tự do, nếu không nó sẽ cho con tự do mãi mãi đấy.”

“Mẹ, anh ấy bận công việc, con còn phải gội đầu với tắm cho mẹ nữa.” Bạch Nguyệt cười nói.

“Không cần đâu, hôm nay Khánh Nam đã tìm một người chăm sóc cho mẹ rồi, hầu hạ mẹ hai mươi tư tiếng đồng hồ, con với nó mau sinh một đứa con đi. Đứng rồi, đứa bé trước kia con cho người khác rồi hả?” Bạch Bích lo lắng hỏi.

Bạch Nguyệt buồn rầu: “Vây con đi trước nhé, tuần sau con lại tới thăm mẹ.”

Bạch Nguyệt cầm túi lên, nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh của mẹ cô.

Một mình cô lững thững bước đi không mục đích. Bước đi, bước đi, chẳng biết đi mấy tiếng.

Vừa ngẩng đầu, lại thấy cổng của quân khu đặc chủng.

Cô vô thức đi tới đây, cô bị điên rồi sao?

Bạch Nguyệt vội quay người, xe của Cố Lăng Kiệt lại đi từ quân khu ra. Anh nhìn thấy Bạch Nguyệt thì hét: “Dừng xe.”

Trung tá Thượng nhìn thấy Bạch Nguyệt bèn nhắc nhở: “Sếp, giờ đang là thời kỳ đặc biệt, nếu như ngài và cô Bạch bị chụp được...”

Lời của trung tá Thượng còn chưa dứt, Cố Lăng Kiệt đã xuống xe rồi.

Anh nắm lấy cánh tay của Bạch Nguyệt.

“Buông ra.” Bạch Nguyệt lạnh lùng nói.

Cố Lăng Kiệt nhìn đôi mắt đỏ ửng của cô, anh buông tay ra, trầm giọng nói: “Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.”

“Không cần đâu.” Bạch Nguyệt nhìn thấy có xe taxi liền vẫy tay.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô, khóe môi nhếch lên.

Xe taxi dừng trước mặt Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt đang định mở cửa xe thì Cố Lăng Kiệt nắm lấy cánh tay của cô, kéo cô đi về phía trước.

“Anh làm gì thế? Buông em ra.” Bạch Nguyệt phòng bị nói.

Cố Lăng Kiệt mở cửa phía sau xe ra, Bạch Nguyệt kiên quyết đứng đó, không muốn lên xe.

Anh dùng một tay mở cửa xe ra, một tay nắm bên hông cô, “Nếu như em cứ giằng co với anh thì anh chiều.”

“Em không thấy chúng ta có thể tiếp tục quan hệ gì nữa.” Bạch Nguyệt cau mày, tuyệt tình nói, ánh mắt vô cùng kiên định nhìn anh.

“Cho nên em chặn số điện thoại của anh?” Cố Lăng Kiệt hỏi ngược lại, nghiêng răng nghiêng lợi, vô cùng tức giận.

“Nếu như anh cảm thấy khó chịu trong lòng thì cũng có thể chặn số của em.”

“Lên xe, anh không muốn nói lại lần thứ ba.” Cố Lăng Kiệt ngang ngược nói, còn sắc bén nhìn cô.

Bạch Nguyệt quay mặt đi. Anh tiến tới hôn cô.

Bạch Nguyệt hoảng sợ, lùi về sau, lùi tới mức không lùi được nữa, đành phải bước vào ghế sau của xe.

Cố Lăng Kiệt ngồi bên cạnh cô, đóng cửa xe lại, trầm giọng dặn dò: “Đi khu nam.”

Trung tá Thượng liếc nhìn Bạch Nguyệt một cái, do dự hỏi: “Bây giờ ư?”

“Bảo cậu đi thì đi, nói làm thế làm gì.” Cố Lăng Kiệt cau.

Trung tá Thượng không dám hỏi nữa, lái xe đi khu nam.

Bạch Nguyệt quay mặt, nhìn ra ngoài cửa xe.

Tất cả mọi người đều không nói gì, bầu không khí đè nén vô cùng quái dị.

Cố Lăng Kiệt liếc cô, trầm giọng nói: “Tập đoàn Cố thị là gia sản nhà anh, việc này em biết chứ?”

“Ừm.” Bạch Nguyệt không nhìn anh, đáp một tiếng.

“Đầu tiên Cố thị kinh doanh tơ lụa, đến tay mẹ anh thì bắt đầu kinh doanh bất động sản. Là doanh nghiệp kinh doanh bất động sản khá sớm những năm 80.”

Bạch Nguyệt nhìn Cố Lăng Kiệt. Cô không hiểu tại sao Cố Lăng Kiệt lại nói với cô những việc này.

“Bố anh đảm nhiệm chức vụ quan trọng từ rất sớm, ông ấy từng gọi điện thoại cho cục trưởng của bộ quản lý và phân phối tài nguyên, nói rằng ông ấy bán mấy miếng đất của ông ấy cho Cố thị với giá rẻ, đổi lại thì vị trí của vị cục trưởng này sẽ đổi thành thống đốc.”

“Dùng quyền lực giải quyết việc riêng, chuyện thường tình.” Bạch Nguyệt mỉa mai nói.

“Bây giờ chủ tịch của huyện này thất thế rồi, đang ở trong tay Tô Chung, có thả hay không là nhờ một câu nói của ông ta.” Cố Lăng Kiệt giải thích.

Bạch Nguyệt hiểu rồi, ánh mắt càng ngày càng lạnh nhạt, “Tô Chung yêu cầu anh cưới con gái ông ta, điều kiện là sẽ thả thống đốc, đúng không?”

Cố Lăng Kiệt buồn bã nhìn Bạch Nguyệt.

Điện thoại của anh vang lên.

Anh nhìn thấy tên hiển thị là Tô Sỹ Hào liền nghe máy.

“Lăng Kiệt, thống đốc bị bắt kia chết trong cục cảnh sát, có phải do anh làm không?”

“Cái gì? Thống đốc chết rồi?” Cố Lăng Kiệt rất kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vị Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Bên anh

“Anh chỉ cần nói với em, có phải hay không?” Tô Sỹ Hào vô cùng nghiêm túc.

“Không phải.” Cố Lăng Kiệt khẳng định nói, ánh mắt sắc bén nhìn về phía trước.

“Anh tới chỗ em một lát đi.” Tô Sỹ Hào nói xong liền cúp điện thoại.

Cố Lăng Kiệt nhìn về phía Bạch Nguyệt. Bạch Nguyệt không biết nên đối mặt với anh ra sao bèn quay mặt đi.

Anh nắm cầm cô, để cô nhìn thẳng vào anh, anh hôn môi cô. Bạch Nguyệt muốn đẩy anh ra, bèn đẩy lồng ngực anh.

Anh buông cô ra như cô mong muốn, ánh mắt sâu thẳm giống như viên đá đen láy, “Đừng rời xa anh.”

Bạch Nguyệt ngây người.

Câu anh nói là câu trần thuật, mang theo giọng điệu ra lệnh.

Vậy mà, cô lại cảm thấy có ý cầu xin.

Là cô cảm nhận sai ư?

Anh đường đường là thủ trưởng, mạnh mẽ, ngang ngược, lạnh lùng, sao có thể cầu xin.

“Bây giờ anh có việc, anh giúp em bắt xe.” Cố Lăng Kiệt xuống xe, bắt một chiếc xe taxi.

Bạch Nguyệt lên xe xong, Cố Lăng Kiệt đưa cho tài xế ba trăm bốn mươi nghìn, dặn dò: “Chung cư Lam Thiên.”

Lòng Bạch Nguyệt hơi hoảng loạn.

Cô không phải là một người dễ bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc.

truyện được up có bản quyền trên

Cô đặt tay lên ngực tự hỏi: Cô có gì ngoài dáng người chuẩn, xinh đẹp? Nhưng người phụ nữ như thế này đâu có thiếu.

Tính cách cô lại không tốt, khuôn mặt nghiêm nghị, lạnh nhạt, dựa vào cái gì mà Cố Lăng Kiệt phải vì cô mà đắc tội với tất cả mọi người.

Cô cũng chẳng tin một tháng có thể yêu nhau bao nhiêu.

Thảm thoát đã về tới nhà.

“Bạch Nguyệt, cậu nghe tin thông đốc của bang chúng ta bị ám sát chưa? Bệnh viện của chúng ta gần viện kiểm sát nhất, cho nên đưa tới bệnh viện của chúng ta cấp cứu, nhưng không cứu được.” Luru San vừa ăn khoai tây chiên vừa nói.

Bạch Nguyệt nhìn Luru San, muốn nói lại thôi, cô ngồi trên sofa.

Luru San ngồi đối diện với Bạch Nguyệt, phỏng đoán: “Địa điểm xảy ra chuyện là viện kiểm sát, không biết chừng thông đốc dính vào vụ hối lộ nào đó nhì, hoặc là biết chuyện bí mật nào của người khác nên bị ám sát.”

“Cái đồ bà tám cậu nghe tin Cố Lăng Kiệt sắp kết hôn chưa?” Bạch Nguyệt hỏi.

Luru San kinh ngạc đặt gói khoai tây chiên xuống, “Cố Lăng Kiệt sắp kết hôn á?”

Bạch Nguyệt nghiêm túc nhìn Luru San, “Nhóc San, tớ hỏi cậu, cậu trả lời thành thật cho tớ, cậu cảm thấy Cố Lăng Kiệt có thể yêu tớ không? Hay là, khả năng chơi đùa lớn hơn?”

“Cậu thực sự muốn nghe lời thật lòng à?” Luru San hơi khó xử.

“Đương nhiên.” Bạch Nguyệt rất kiên định.

“Đầu tiên, gần đây tớ có gọi điện cho bố tớ hỏi Cố Lăng Kiệt là người như thế nào. Danh tiếng của anh ấy rất tốt, ngoài việc năm năm trước có một người bạn gái bị chết lúc làm nhiệm vụ ra, anh ấy luôn giữ mình trong sạch, không có bất cứ tai tiếng gì, chứ đừng nói là người phụ nữ khác. Thứ hai, anh ấy là người có trách nhiệm, trọng tình trọng nghĩa, hai người đã ngủ với nhau rồi, anh ấy nhất định có trách nhiệm với cậu. Thứ ba, cậu nói anh ta sắp kết hôn? Sao đột ngột thế, có phải là có ân tình gì không?” Luru San phỏng đoán.

“Nếu như có ân tình khác thì sao?” Bạch Nguyệt hỏi, rừ mắt xuống.

“Là như thế này, tớ cảm thấy, ở bên cả đời chính là lời tỏ tình chung thủy nhất, mặc dù trong khoảng thời gian ngắn ngủi, không phân biệt được đôi phương tốt hay xấu, nhưng không cố gắng một lần thì cuối cùng sẽ hối hận.” Luru San quan sát sắc mặt của Bạch Nguyệt.

“Hoặc, rất nhiều kẻ thứ ba đều cho rằng yêu đàn ông thật lòng, cho nên mới tạo thành bi kịch của một người phụ nữ khác.” Bạch Nguyệt lý trí nói.

“Chẳng phải Cố Lăng Kiệt vẫn chưa kết hôn ư? Nếu như là tớ, tớ cùng anh ấy đối mặt với mọi vấn đề, đến khi anh ấy kết hôn thì tớ sẽ từ bỏ.”

Câu cuối cùng của Luru San đã kích thích Bạch Nguyệt.

Cô có thiện cảm với Cố Lăng Kiệt, có thể còn thích nhiều hơn thiện cảm.

Cô muốn cố gắng một lần.

“Tớ biết tớ nên làm gì rồi.” Bạch Nguyệt xách túi ra ngoài.

Cô vốn muốn đi tới quân khu đợi anh, nhưng sợ gây thêm phiền phức cho anh.

Cô bỏ chặn số điện thoại của Cố Lăng Kiệt, gửi tin nhắn cho anh, “Em muốn gặp anh, đi đâu thì thích hợp.”

Qua mười mấy giây, Cố Lăng Kiệt đã nhắn lại.

“Bây giờ em đi tới bãi đỗ xe C-10 khách sạn quốc tế Cẩm Giang, tới đó sẽ có người đón em.”

“Vâng.” Bạch Nguyệt trả lời lại, hít thở sâu rồi bắt taxi.

Cố Lăng Kiệt cắt điện thoại đi, ánh mắt dịu dàng hơn.

“Lăng Kiệt, bắt buộc phải tìm ra hung thủ giết chết thông đốc Trình, nếu không chú Tô của con sẽ nghĩ là con làm. Hơn nữa, hôn lễ của con và Tiểu Linh cũng phải tổ chức đúng kỳ hạn.” Cố Thanh Hùng nôn nóng đi qua đi lại trong phòng sách.

Cố Lăng Kiệt nhìn Cố Thiên Hùng: “Chú Tô cũng sẽ nghĩ bố làm nhì.”

“Đồ khốn.” Cổ Thanh Hùng đập bàn, “Bố mà làm ra loại chuyện này à?”

“Thiên Hùng, anh cảm thấy thống đốc Trình nói với Tô Chung bao nhiêu?” Tổng Tâm Văn hơi lo lắng.

“Nói bao nhiêu thực ra cũng không quan trọng, một khi thống đốc Trình chết, đoạn ghi âm anh gọi điện thoại cho hấn cũng không tìm được nữa.” Cổ Thanh Hùng thờ phào.

“Thống đốc Trình có nói với Tô Chung đoạn ghi âm ở đâu không?”

“Thống đốc Trình không phải là kẻ ngốc, nếu hấn cung cấp địa điểm của bản ghi âm ra, thì hấn sẽ chết chắc, hấn còn muốn lợi dụng đoạn ghi âm để cứu mạng, nên anh khẳng định, Tô Chung không biết đoạn ghi âm ở đâu.” Cổ Thanh Hùng rất tự tin.

“Không phải, thực sự là do anh làm đấy chứ?” Tổng Tâm Văn nghi ngờ.

“Đương nhiên không phải. Sao có thể chứ?” Cổ Thanh Hùng tròn mắt, vô cùng khẳng định nói.

“Chỉ sợ bọn họ không nghĩ như vậy.” Tổng Tâm Văn thờ dãi.

Cổ Lăng Kiệt nhếch miệng, đàm phán: “Nếu con điều tra ra hung thủ, bố mẹ cho phép con kết hôn với Bạch Nguyệt, thế nào?”

“Con nói vậy là có gì ý, bây giờ bố bị người ta vu oan, con lại còn muốn kết hôn với con bé hèn hạ đó. Con bé đó là vợ cũ của Tô Khánh Nam, bố sẽ bị người khác chê cười, bố không cho phép.” Cổ Thanh Hùng gắt gỏng nói.

Cổ Lăng Kiệt đứng lên, “Vậy con không có lời gì hay cả, dù sao, con cũng sẽ không kết hôn với Tô Tiểu Linh.”

“Con dám.” Cổ Thanh Hùng tức giận nói.

Cổ Lăng Kiệt dứt khoát quay người.

Tổng Tâm Văn cau mày, kéo cánh tay Cổ Thanh Hùng lại, “Được, bố mẹ đồng ý.”

“Sao em lại đồng ý thế?” Cổ Thanh Hùng giận đến nghiến răng.

“Không đồng ý thì anh phản đối ư?” Tổng Tâm Văn cười, nhìn Cổ Lăng Kiệt, “Con có thể điều tra hung thủ thực sự, bố mẹ sẽ đồng ý cho con kết hôn với Bạch Nguyệt.”

Anh quay người rời đi.

Ba mươi phút sau, liền đi tới biệt thự bí mật của anh.

Người mở cửa là Bạch Nguyệt.

Cô không nói gì, anh cúi người, kích động hôn cô, rồi xoay người, đẩy cô vào vách tường hôn cô. Hơi thở càng ngày càng gấp.

Quá mãnh liệt, Bạch Nguyệt nhanh chóng bị anh hôn tới mức không thở nổi.

Cô không biết anh bị sao, thế nhưng trong lúc này, anh lại khiến cô hơi cảm động.

Cổ Lăng Kiệt vừa hôn cô, vừa cởi quần áo của cô ra...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Anh muốn dùng con để trói buộc em

Đợi đến khi cô kịp phản ứng thì anh đặt cô xuống giường.

Anh rũ mắt nhìn cô, thấy rắng hồng phơn phớt hai bên gò má, khóe miệng anh cong lên: “Bạch Nguyệt, cảm ơn em đã đến tìm anh!”

Trong lòng Bạch Nguyệt cảm thấy chua xót, ê ẩm.

“Trong mắt em không chấp nhận được một hạt cát, em tạm thời tin anh. Nếu như có một ngày, anh phụ em thì em sẽ vĩnh viễn rời xa anh.” Bạch Nguyệt

khăng định, vành mắt chột ứng đỏ.

“Được!” Cố Lăng Kiệt trầm giọng đáp.

Anh cúi đầu, hôn lên môi cô rồi bắt đầu di chuyển xuống xương quai xanh mềm mại. Nụ hôn của anh vô cùng dịu dàng và cẩn thận.

Bạch Nguyệt hơi thở dốc, ánh mắt mông lung như có màn sương che phủ.

Anh bế cô lên, để cô ngồi trên đùi mình.

Khi cô quay đầu về phía anh, có thể cảm nhận rõ ràng hai người đang ở bên nhau.

Bạch Nguyệt đối diện với ánh mắt nóng rực của Cố Lăng Kiệt, cảm nhận sự đắm đuối anh trao như muốn hòa tan cô vào bên trong.

Bạch Nguyệt ngượng ngùng quay mặt đi.

Anh nở nụ cười, trong lòng vô cùng hưởng thụ cảm giác kề cận bên nhau như thế. Thi thoảng anh sẽ điểm lên môi cô một nụ hôn ngọt ngào, trong lúc băng quơ trao đi muôn lời thầm kín.

Có chút quán quýt, có chút triền miên, lại có chút mờ ám không thể nói thành lời quấn quanh trong không khí, sau đó lại càng lúc càng nhiều, càng lâu càng đây.

Cuối cùng, thân thể Bạch Nguyệt cứng lại.

Tiếng thở dốc của Cố Lăng Kiệt nặng nề hơn bao giờ hết, thời điểm phóng ra, anh còn bảo: “Bạch Nguyệt, anh yêu em!”

Từng đợt sóng rung động ủa về trong lòng Bạch Nguyệt.

Cô rất hi vọng, tình yêu này có thể kéo dài cả đời.

Anh ôm cô nằm xuống.

Bạch Nguyệt nằm đối mặt với anh, chậm rãi bình ổn hơi thở của mình.

Anh không cử động, cô cũng nằm yên không nhúc nhích.

“Em có thể giúp gì cho anh trong chuyện lần này không?” Bạch Nguyệt nhẹ nhàng hỏi.

“Anh đã tra xét hiện trường, thứ đối phương dùng không phải là súng ống chuyên dụng mà đã qua cải tạo, vô cùng hoàn mỹ, tự động không người bắn.”

“Như thế nói rõ đối phương không phải sát thủ chuyên nghiệp, gã ta có kiến thức về vũ khí nhưng có lẽ điều kiện cá nhân không được tốt. Viện kiểm sát không có camera à? Làm sao súng tự động có thể bắn được như thế?” Bạch Nguyệt băn khoăn.

“Gã ta mang theo một cái túi. Camera giám sát không quay được cận mặt, chỉ biết dáng người không cao, cơ thể cân đối, mặc áo choàng rộng. Trong túi đựng lựu đạn khói, điều khiển từ xa, phía trên súng tự động có cột thêm camera theo dõi, chuẩn xác bắn trúng thống đốc Trình.” Cố Lăng Kiệt trả lời.

“Gã ta bắn ra lựu đạn khói chứ không phải bom, như thế có thể chứng minh gã không muốn tổn thương tới người vô tội, mục tiêu của gã ta chỉ có thống đốc Trình thôi. Hơn nữa, năng lực phản trình sát rất mạnh, tránh được camera ghi hình cũng đủ để hướng tới khả năng gã ta rất quen thuộc viện kiểm sát, đã từng nghiên cứu địa hình. Mặt khác, vì camera không dây nên không thể bắt tín hiệu nếu ở quá xa.” Bạch Nguyệt phân tích.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô, anh cười khẽ, tay ôm eo cô dùng sức một chút: “Phân tích của em giống với suy nghĩ của anh. Bạch Nguyệt, em rất thông minh, vì thế, sau này em đừng nói mình không xứng với anh nữa. Anh không hề cảm thấy em không xứng với mình, hiểu không?”

Âm cuối của anh có chút nâng giọng, dịu dàng mang theo sự quyến rũ đầy mê hoặc.

Trái tim cứng rắn Bạch Nguyệt cũng mềm mại theo, cô nhìn anh nói: “Thế giới này không thiếu người thông minh nhưng lại thiếu người trung thành.”

“Nếu không, em sinh cho anh một đứa con đi!” Cố Lăng Kiệt bất đắc dĩ nói, ánh mắt mang theo sự chân thành, tha thiết.

Đáy mắt Bạch Nguyệt chột tối sầm lại, như phủ một lớp sương mù: “Em không muốn dùng con để trói buộc anh.”

“Là anh muốn dùng con để trói chặt em!” Cố Lăng Kiệt trầm giọng đáp lại.

Bạch Nguyệt chăm chú nhìn Cố Lăng Kiệt.

“Hờ hững là em lại muốn chia tay với anh, hòa thuận chưa được mấy ngày bắt đầu nghĩ lung tung. Đã thế còn dùng lý do kỳ cục như không xứng với anh chẳng hạn, sao anh có thể không lo lắng đây?” Cố Lăng Kiệt nói rồi cúi đầu, hôn khẽ lên môi Bạch Nguyệt.

Thật ra Bạch Nguyệt hiểu rõ, cô vốn không tin anh, càng không tin tưởng vào bản thân mình.

“Trở lại chuyện chính, anh có cách nào chưa?” Bạch Nguyệt đánh trống lảng.

Cố Lăng Kiệt bắt đầu nhìn cô, chẳng hiểu sao anh cứ có cảm giác cô sẽ rời khỏi mình bất cứ lúc nào nhỉ?

“Có nhưng anh còn lẩn tránh vài điều. Nhìn mạnh mẽ bên ngoài, có thể thấy người kia đang trả thù. Nhưng rõ ràng thống đốc Trình đã tiến vào, vì sao gã lại ra tay ngay lúc đó?”

“Hoặc, có người sợ thống đốc Trình sẽ tiết lộ bí mật nên ra tay ngay lúc đó. Cũng có thể đã xảy ra chuyện gì đó khiến gã ta phải bắt tay hành động.”

“Vì thế, khi Sỹ Hào cho anh xem băng ghi hình thẩm vấn sau khi thống đốc Trình tiến vào, có một chuyện kinh hoàng đã xảy ra.” Cố Lăng Kiệt nghiêm túc nói.

“Chuyện gì thế?” Bạch Nguyệt hỏi.

“Em từng nghe nói tới mười ba hộ gia đình của thôn Đường Tiên chưa, vụ án một trăm lẻ tám người mất tích chỉ trong một đêm?” Cố Lăng Kiệt hỏi Bạch Nguyệt.

“Em từng nghe qua rồi. Đó là chuyện năm năm trước, lúc ấy, chuyện này vô cùng náo động nhưng cảnh sát lại không điều tra được gì nên gác lại tới giờ.”

“Lúc ấy, thống đốc Trình đang là thống đốc ở nơi này. Ông ta nói, khi đó, không biết thôn dân của thôn kia mắc bệnh gì mà tất cả đã tự sát tập thể. Ông ta cảm thấy chuyện này sẽ khiến xã hội rối loạn nên hạ lệnh chôn hết tất cả mọi người, nhưng điều lạ lùng chính là có người đã vịn vào ý dân trong thôn để tặng cho ông ta một trăm cây vàng. Một kg vàng là sáu trăm gam, theo giá thị trường hiện tại thì nó giá trị tương đương năm mươi mốt tỷ một trăm năm mươi triệu đồng.” Cố Lăng Kiệt tiếp tục kể.

“Như thế có phải việc thống đốc Trình tham ô một trăm cây vàng cũng là nói dối không?” Bạch Nguyệt hỏi.

“Bọn anh không điều tra được nguồn gốc của một trăm cây vàng này, vì sự kiện đó quá kỳ lạ nên nhân viên công tác của cục điều tra bắt cần lời miệng tiết lộ ra bên ngoài, trùng hợp bị phóng viên nghe được nên mới công khai chuyện ấy lên mạng.”

“Vì vậy anh hoài nghi hung thủ có liên quan tới sự kiện thôn Đường Tiên?”

“Ngày mai anh sẽ xuất phát tới thôn Đường Tiên, bởi vì không có lệnh điều tra chính thức nên chỉ có thể âm thầm tìm hiểu thôi, em chờ anh về nhé!” Cố Lăng Kiệt nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Bạch Nguyệt.

Anh thấy cô không từ chối thì khoe miệng hơi cong lên: “Chờ anh điều tra rõ ràng, bắt được hung thủ là có thể cưới em được rồi!”

“Hả?”

“Ba mẹ đã đồng ý rồi, chỉ cần anh điều tra ra hung thủ thì sẽ không phản đối chuyện chúng ta ở bên nhau nữa.” Cố Lăng Kiệt dịu dàng bày tỏ.

Anh nói vô cùng chân thành.

Chân thành tới mức khiến cô đắm chìm trong ánh mắt của anh.

Cố Lăng Kiệt cố gắng vì mình khiến Bạch Nguyệt rất cảm động.

Tuy cô vẫn còn đề phòng và phòng bị như trước.

“Em đi với anh, em còn một kỳ nghỉ phép, nếu xin thêm một ngày nữa thì được nghỉ tám ngày!” Bạch Nguyệt quyết tâm nói.

Thật sự anh rất lo lắng khi để cô ở lại một mình, nếu Tô Khánh Nam lại quấy rầy cô nữa thì làm sao đây.

Cô đi theo anh cũng tốt, ít nhất anh cũng có thể bảo vệ cô.

Cố Lăng Kiệt xoay người, đề cô dưới thân: “Đề anh báo với bệnh viện bên kia một tiếng, chúng ta cùng đi.”

“Được!” Bạch Nguyệt đồng ý với anh.

Anh nhắm mắt, hôn xuống môi cô.

Bạch Nguyệt hé miệng để anh tiến vào, cô cũng nhắm mắt để cả hai thăng hoa một lần nữa

Nhưng cô không hề quên chuyện uống thuốc, chuyện ba năm về trước cô không thể để nó diễn ra lần nữa...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Đồng vợ đồng chồng, tát biển đông cũng cạn

Vì lý do an toàn, Cổ Lăng Kiệt tự mình lái xe.

Trừ cô, anh chỉ dẫn theo một nhân viên cấp dưới tên Trần Trí.

Thôn Đường Tiền xa hơn Bạch Nguyệt nghĩ rất nhiều.

Cổ Lăng Kiệt không để cô lái xe mà chỉ bảo cô ra ghế sau ngủ.

Sau mười hai tiếng anh và Trần Trí thay nhau lái xe, tiến vào đường núi xong thì xe không thể vào được nữa.

Trên bản đồ hướng dẫn cũng đã không có thông tin gì, ngay cả điện thoại di động cũng mất sóng.

Cổ Lăng Kiệt ngừng xe, anh nhìn dãy núi mênh mông chung quanh, đôi mày chột nhú chặt.

“Không phải đã nói, đường vào thông suốt rồi sao? Thống đốc Trình làm mấy việc quản lý thành phố đều là ảo hết à?” Cổ Lăng Kiệt rất tức giận.

Trần Trí cúi đầu không nói lời nào.

Bạch Nguyệt bước xuống xe, cô đi tới bên cạnh Cổ Lăng Kiệt, nắm lấy tay anh: “Tình trạng này rất phổ biến mà. Một năm trước, bệnh viện bọn em tổ chức khám sức khỏe cho người nghèo ở mấy vùng khó khăn, miệng nói là đã thông đường, đến khi tới nơi thì chẳng những không có đường mà còn chẳng có điện nữa.”

Cổ Lăng Kiệt nghe thấy giọng nói mềm mại của Bạch Nguyệt thì cơn giận sắp bùng nổ cũng được dịu đi ít nhiều.

Anh không muốn nổi giận trước mặt cô: “Bên quân đội không quản được bên dân chính.”

“Chúng ta là người, không phải thần thánh.” Bạch Nguyệt mỉm cười nói.

Ánh mắt Cổ Lăng Kiệt dịu xuống, anh quay sang bảo Trần Trí: “Thôn Đường Tiền thuộc về trấn Chính Hải, giờ về trấn tìm một người dẫn đường trước rồi chúng ta lại tới đây lần nữa.”

“Vâng!” Trần Trí lái xe về trấn.

“Em có một đề nghị. Hôm nay đã muộn rồi, anh có muốn ở lại trấn đêm nay, nghe ngóng thông tin từ người dân ở đó không? Không chừng chúng ta sẽ có manh mối mới.” Bạch Nguyệt đề nghị với anh.

“Được.”

Bọn họ lái xe nửa tiếng mới về lại trấn, Bạch Nguyệt và Cổ Lăng Kiệt thuê một phòng, họ dùng chứng minh thư giả.

Trần Trí một mình thuê phòng riêng.

Sau khi thuê xong, họ tới dùng cơm ở một quán ăn nhỏ kế bên khách sạn.

Bà chủ rất nhiệt tình, niềm nở chào đón họ.

“Bà chủ ơi, con muốn hỏi một chút chuyện của thôn Đường Tiền.” Bạch Nguyệt nhẹ nhàng nói.

Bà chủ vừa nghe tới ba chữ “Thôn Đường Tiền” thì nụ cười cứng đờ, bà nhìn thoáng qua bên ngoài rồi mới hạ giọng đáp: “Cô gái trẻ, các vị là người ngoài tới nhì, chúng tôi không thể tùy tiện nhắc tới ba chữ ‘Thôn Đường Tiền’ ở đây đâu.”

“Tại sao vậy ạ?” Bạch Nguyệt khó hiểu hỏi ngược lại.

“Năm năm trước, toàn bộ một trăm lẻ tám cư dân của thôn Đường Tiền biến mất chỉ trong một đêm. Từ đó về sau, nơi ấy bắt đầu xảy ra chuyện ma quỷ, có người từng nhìn thấy quỷ quái đi dạo khắp nơi vào ban đêm, phải là bay mới đúng. Rất kinh khủng!” Bà chủ kể lại.

Cổ Lăng Kiệt hờ hững nhìn chủ quán.

Anh hoàn toàn không tin chuyện quỷ thần.

“Bà có biết vì sao họ biến mất không?” Cố Lăng Kiệt trầm giọng hỏi.

“Nghe đồn là bị quỷ ăn. Chúng tôi cũng không dám đi đến nơi đó.” Bà chủ rừng mình một cái, không nói nữa mà vội xoay người vào bếp.

“Trần Trí!” Cố Lăng Kiệt cao giọng gọi.

Trần Trí nhìn về phía Cố Lăng Kiệt, tỏ vẻ đang lắng nghe.

“Ngày mai, cậu lên ủy ban nhân dân của trấn tra xét xem thôn Đường Tiền tổng cộng có bao nhiêu người, có ai đi học hay làm thuê bên ngoài không.” Cố Lăng Kiệt giao nhiệm vụ cho Trần Trí.

“Vâng!”

“Anh cảm thấy chuyện này vô cùng đáng nghi, em nghĩ sao?” Cố Lăng Kiệt nhìn về phía Bạch Nguyệt.

“Chuyện quỷ thần vốn không có khả năng, tất cả đều do con người quấy phá mà thôi. Em cảm thấy trong thôn có người ở, cho nên người ta mới nhìn thấy cái gọi là quỷ. Lần này, em đề nghị không cần tìm hướng dẫn viên du lịch, chúng ta cứ xem bản đồ, lên đi tới đó xem sao.” Bạch Nguyệt đề nghị.

“Trần Trí, ngày mai cậu không cần đi. Đêm nay cậu âm thầm tới chỗ quản lý dân số, lấy bản đồ về đây, đừng để ai chú ý.” Cố Lăng Kiệt dặn dò lần nữa.

“Vâng!”

Sau khi ăn xong, Cố Lăng Kiệt và Bạch Nguyệt thong thả đi dạo loanh quanh, dự định mua một chút trái cây, thuận tiện nghe ngóng thêm thông tin.

Đường ở trấn Chính Hải rất xấu, nhiều chỗ có ổ gà nhưng không ai sửa chữa.

Người ở đây đóng cửa rất sớm, đa số các cửa hàng đều như thế, cũng chỉ còn mấy quán ven đường mới mở bán ban đêm mà thôi.

Đường trấn đều không có đèn, chứ nói chi tới nông thôn.

Bạch Nguyệt nhìn thấy một quầy bán trái cây đối diện đường lớn, có lẽ nơi này vừa mới nhập hàng nên còn đang kiểm kê.

Cô bước nhanh qua đó, chân giẫm phải một cái hố nên bị khựng lại đôi chút.

Cố Lăng Kiệt lập tức ôm eo, kéo cô vào lòng và lo lắng hỏi: “Em có bị trật chân không?”

“Không có! Cố Lăng Kiệt, đường nơi này sửa khi nào vậy?” Bạch Nguyệt hỏi anh.

“Anh cũng không biết, để anh cho người điều tra thêm.”

“Chúng ta hỏi dân địa phương một chút.” Bạch Nguyệt nắm tay Cố Lăng Kiệt, kéo anh đi tới trước cửa hàng bán trái cây.

Anh theo phía sau cô, hai người tới trước cửa hàng bán trái cây.

Bạch Nguyệt đang mua rất nhiều hoa quả ở đây.

Cô vờ như băng qua hỏi chủ quán: “Chủ quán, đường chỗ các vị sửa khi nào thế?”

“Đường hả? Từ mười năm trước.” Chủ quán trả lời.

“Mười năm trước, đường hỏng hết còn đâu. Nếu không phải công trình có vấn đề thì chắc do xe tải hạng nặng nghiền qua?” Bạch Nguyệt bóc cam, ăn một miếng rồi đưa một nửa cho Cố Lăng Kiệt.

Cô nhìn Cố Lăng Kiệt bằng ánh mắt rất kỳ quái.

Cố Lăng Kiệt hơi nhú mày.

Anh cực kỳ ghét ăn cam vì cam rất chua.

Nhưng đây là Bạch Nguyệt cho anh.

Anh tách một múi rồi ném vào miệng, chỉ nhai qua loa rồi lập tức nuốt xuống.

Tuy chỉ nhai qua loa nhưng Cố Lăng Kiệt đã cảm thấy chua đến dạ dày đau xót.

Anh không ăn nữa mà cầm nửa quả cam trong lòng bàn tay.

Bạch Nguyệt liếc nhìn anh, khóe miệng hơi cong lên.

Đột nhiên anh rất muốn hôn cô...

Rõ ràng cô cố ý bắt anh quả chua.

Hầu kết Cổ Lăng Kiệt chuyển động, anh nhin xuống.

Chủ quán giải thích: “Bên cạnh trần chúng tôi có một nhà máy xi măng, thỉnh thoảng họ cũng đi qua chỗ chúng tôi.”

“À, phải rồi, nghe nói thôn Đường Tiền cũng nằm trong trần của các vị à?” Bạch Nguyệt hỏi tiếp.

Sắc mặt chủ quán thoáng sa sầm: “Chỗ đó có chuyện ma quái, vô cơ mắt tích, rất khủng khiếp.”

“Gần đây nổi lên tin tức rất nóng hổi, nói rằng những người dân kia bị bệnh tự sát, còn bảo thị trường trước đã chôn họ, có người còn tặng ông ta mấy chục cây vàng nữa.” Bạch Nguyệt vừa cười vừa nói.

“Thôi đi, toàn mấy lời nhảm nhí! Chúng tôi không tin đâu, tôi kể cho các người nghe, phía chính phủ nói một trăm lẻ tám người dân trong thôn kia đều tự sát, toàn khu bị niêm phong. Nhưng thực tế là...” Chủ quán ngó nghiêng một hồi mới nói tiếp: “Tôi có một người bạn, trước đó là dân thôn Đường Tiền, anh ta đâu có chết, vẫn còn sống vui vẻ kia kìa.”

Bạch Nguyệt và Cổ Lăng Kiệt liếc nhìn nhau.

“Ông có thể nói cho tôi biết địa chỉ của người bạn kia không?” Bạch Nguyệt hỏi.

Chủ quán nhìn hai người Bạch Nguyệt và Cổ Lăng Kiệt bằng ánh mắt đề phòng: “Như vậy không tốt lắm đâu!”

Cổ Lăng Kiệt lấy ba triệu từ trong ví ra, đưa cho chủ quán.

Chủ quán vui vẻ nói địa chỉ cho họ.

Bạch Nguyệt cạ lời.

Buổi tối.

Bạch Nguyệt và Cổ Lăng Kiệt nằm trên giường, cả hai đều không ngủ.

Cô đang suy nghĩ tới vụ án nên cứ trằn trọc mãi.

Bỗng nhiên, Cổ Lăng Kiệt đè lên người cô.

“Anh làm gì thế?” Bạch Nguyệt khàn giọng hỏi.

“Làm chút gì đó!” Cổ Lăng Kiệt hôn lên môi cô.

“Bao.” Bạch Nguyệt lấy một chiếc hộp nhỏ từ trên tủ đầu giường ra.

Cổ Lăng Kiệt không thích dùng bao, anh giành lấy hộp nhỏ trên tay cô rồi nhét lại vào tủ đầu giường...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Anh muốn lên trời à

“Anh không ra bên trong đâu, em đừng uống thuốc, uống thuốc hại người. Nếu có thật thì đằng nào anh cũng lấy em, chúng mình sinh ra thôi.” Cổ Lăng Kiệt nói chắc nịch, hôn cô từng chút từng chút một.

Bạch Nguyệt rất đề phòng chuyện này: “Vậy thì đợi kết hôn rồi hẵng sinh.”

“Được.” Cổ Lăng Kiệt nhìn ra được vẻ quật cường của cô, nghĩ cho cơ thể của cô, sau cùng anh vẫn lấy bao cao su trên tủ đầu giường.

Hành động chu đáo của anh khiến Bạch Nguyệt rất cảm động.

Cho nên cô hằng hái, quần lấy vòng eo cường tráng của anh, kéo xuống bên cạnh mình.

Cố Lăng Kiệt không phải người chỉ biết hưởng thụ cho riêng mình, theo dõi sát sao biểu cảm của cô, quan sát từng thay đổi nhỏ nhất nhất. Sau cùng anh hôn lên môi cô, dịu dàng đến mức cô gần như chìm đắm trong sự dịu dàng của anh...

Sáng sớm hôm sau.

Họ dậy sớm, dùng bữa sáng ở nhà hàng bên cạnh.

“Thủ trưởng, hôm qua tôi trộm được tư liệu của thôn Đường Tiên, quả thực có một trăm lẻ tám người.” Trần Trí báo cáo.

“Hoặc một trăm lẻ tám người chết là báo cáo giả, hoặc có thể có người không phải dân thôn Đường Tiên. Bây giờ chúng ta đã biết thôn Đường Tiên vẫn có người sống, ăn xong bữa sáng chúng ta sẽ xuất phát tới thôn đó, xem tình hình thế nào đã.” Cố Lăng Kiệt nói.

Họ ăn sáng xong là xuất phát ngay, lái xe tới chỗ không thể lái thêm được nữa thì đi bộ vào.

Trần Trí và Cố Lăng Kiệt mỗi người xách một ba lô to, Bạch Nguyệt tự đeo ba lô của mình.

Vừa khéo làm sao, cô đi giày thể thao, có thể đồng hành cùng hai người họ.

Chưa được bao lâu đã không còn đường, một ngọn núi to trước mặt chắn hết lối bước của họ.

Cố Lăng Kiệt nhìn bản đồ lần nữa.

“Sao thế?” Bạch Nguyệt lo lắng hỏi.

Cố Lăng Kiệt nhíu mày: “Trên bản đồ không có ngọn núi này.”

“Ủy ban trấn này đến cả bản đồ cũng làm giả được thì đúng là không thứ gì không làm giả được.” Bạch Nguyệt bất đắc dĩ.

“Trước tiên phải đi vòng qua ngọn này nào xem thế nào đã.” Cố Lăng Kiệt quay đầu nhìn Bạch Nguyệt, “Nguyệt, em theo Trần Trí lên xe trước, một mình anh qua đó tìm kiếm thử.”

“Không cần lo cho em, em là dân phượt, thường xuyên tham gia mấy hoạt động leo núi, tuy rằng không so được với các anh, nhưng cũng không có vấn đề gì.” Bạch Nguyệt muốn tác chiến cùng anh.

“Được, đi cùng nhau thôi.”

Ngọn núi này cao hơn tưởng tượng của họ, trèo qua một ngọn hóa ra còn một ngọn nữa.

Sau khi leo một hồi hết ba ngọn núi, cuối cùng, khi đã lên đến đỉnh, họ nhìn thấy một thôn nhỏ tọa lạc giữa quần sơn.

“Thôn kia chính là thôn Đường Tiên à?” Bạch Nguyệt nhìn về phía thôn núi tọa lạc cách đó không xa.

“Không biết nữa, trên bản đồ không có thôn này, chúng ta qua đó xem thử.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng bảo.

Ba người họ từ trên đỉnh núi trèo xuống.

“Thôn này đúng là cách biệt với thế giới, người ngoài không vào được mà người trong núi cũng khó ra ngoài, nếu như trong này mắc phải dịch bệnh truyền nhiễm gì quả thực không thể lấy nhiễm ra bên ngoài được.” Bạch Nguyệt nhìn xung quanh rồi nói.

Cố Lăng Kiệt giẫm lên một tấm gỗ, tấm gỗ này đã bắt đầu mục nát rồi.

Loáng thoáng có thể nhìn ra ba chữ “thôn Đường Tiên” trên tấm gỗ mục nát.

“Chúng ta tìm thấy rồi.” Cố Lăng Kiệt đưa mắt nhìn một vòng.

Vì không có ai canh tác trong thời gian dài nên khu vực vốn là ruộng đồng đã mọc đầy cỏ dại.

Đến cả vách tường trong phòng ốc cũng phủ đầy rêu phong, cả thôn yên tĩnh đến mức kỳ dị.

“Thật sự không nhìn ra có chút hơi người nào ở thôn này. Một trăm lẻ tám thôn dân được an táng ở đâu rồi nhỉ?” Trần Trí hỏi đầy hoài nghi.

Bạch Nguyệt chỉ về phía chân núi.

Trần Trí nhìn theo hướng chỉ của cô.

“Họ không có mộ phần riêng biệt, có thể chỉ đào một cái hố lớn, sau đó tẩm xăng lên, toàn bộ một trăm lẻ tám người được an táng cùng một chỗ, thậm

chỉ không có cả bia mộ.” Bạch Nguyệt lên tiếng giải thích với vẻ thương cảm.

“Sao cô biết họ được an táng dưới chân núi, cô biết về phong thủy à?” Trần Trí bắn khoăn.

“Tôi không biết, nhưng mẹ tôi thích những thứ này, mẹ thường bảo tôi đọc Kinh Dịch cho bà nghe, nơi này núi vây bốn bề, thôn này tọa lạc ở phía Đông. Vì một trăm lẻ tám thôn dân này tự sát tập thể, người xử lý những thi thể đó sẽ không giúp họ chọn mộ phần riêng mà dùng ngay khu vực phụ cận, nhưng họ cũng lo rằng sau khi một trăm lẻ tám thôn dân chết, oán khí không tan hết được, nên nơi an táng không được quá qua loa. Hướng về phía Nam, tựa lưng núi, mặt hướng hồ.” Bạch Nguyệt chỉ vào một cái hồ: “Mộ phần chắc hẳn ở đó, phía Bắc tựa vào núi, hướng về phía Nam, nhằm vào hướng của hồ nước.”

Trần Trí cảm thấy sống lưng mình lạnh toát.

Kết một tiếng.

Anh chàng run lên cầm cập, nhìn Cố Lăng Kiệt bước vào một gian nhà.

“Thủ trưởng, khi nào mở cửa anh phải thông báo trước một tiếng chứ, sợ chết đi được.” Trần Trí theo Cố Lăng Kiệt đi vào trong.

Mùi ẩm mốc trong căn nhà lâu ngày không có người ở xộc thẳng vào mặt, cùng với đó là cảm giác âm u rợn người.

Bạch Nguyệt nhìn về phía chiếc bàn.

Trên bàn đặt một ấm trà, vài chiếc chung nhỏ, trong đó có một chung có nước.

Trần Trí vì quá sợ mà đồng tử mở to, chỉ vào chung trà trên bàn: “Cái chung nhỏ thế này sao có thể có nước được? Một tí tẹo nước như thế, một tuần là khô rồi, có quý.”

Bạch Nguyệt nhớ tới câu chuyện về con tàu ma.

Có rất nhiều con tàu ma trôi dạt trên biển, trông bề ngoài thân tàu vừa mục vừa nát, như thể con tàu đó đã trôi dạt vài trăm năm rồi.

Nhưng khi thủy thủ lên tàu thì lại thấy có cả phê vừa mới rót, còn tỏa hơi nóng, nên nói rằng quỷ hồn của các thủy thủ vẫn còn ở đây.

Mọi người thường bảo đó là những con tàu ma.

Thôn nhỏ này tan ra mùi của u hồn.

Cố Lăng Kiệt mở nắp ấm trà, phát hiện bên trong có nước.

“Trần Trí, đi vào bếp xem xem có đồ ăn gì không?” Cố Lăng Kiệt ra lệnh.

Anh và Bạch Nguyệt đi vào bếp.

Trên giường có một chiếc chăn.

Chăn được gấp chỉnh tề vuông vắn như một miếng đậu hũ.

Cố Lăng Kiệt tìm thấy một sợi tóc trên gối đầu.

Trần Trí xông vào phòng, mặt xám như tro tàn: “Trong bếp đúng là có đồ ăn, cháo trắng, trong hũ gạo còn gạo, có quý đấy.”

“Trần Trí, cậu bình tĩnh đi, đây không phải quỷ, mà là có người sống ở nơi này, hơn nữa còn là phụ nữ.” Cố Lăng Kiệt bình tĩnh phân tích.

“Em nghĩ chắc đây là nguyên nhân tại sao có người nói nhìn thấy quỷ ở nơi này rồi!” Bạch Nguyệt đồng tình với ý kiến của Cố Lăng Kiệt.

“Sao hai người đoán là người được? Có lẽ là quỷ thật. Nơi này chó ăn đá gà ăn sỏi, ai lại sống ở đây chứ!” Trần Trí vô cùng mất bình tĩnh.

“Nơi này không được mở mang khai thác, đường đi vẫn là đường đất, cộng thêm việc không có ai ghé tới, cho nên vết chân trên đường vô cùng rõ ràng, nếu là quỷ, không có chân mới đúng.”

Qua một hồi phân tích của Cố Lăng Kiệt, Trần Trí phát hiện ra trên mặt đất thực sự có rất nhiều dấu chân nhỏ.

“Trần Trí, cậu tới phần mộ xem có manh mối gì không. Chú ý an toàn.” Cố Lăng Kiệt dặn dò.

“Vâng.” Trần Trí đi tới bên hồ mà mặt mũi trắng bệch.

Cậu là lính đặc chủng, không thể nói câu tôi không dám được.

Cố Lăng Kiệt và Bạch Nguyệt kiểm tra trong phòng.

Đột nhiên, trong mắt Cố Lăng Kiệt lóe lên một tia sáng, anh phát giác, đẩy cửa sổ ra phát hiện bóng phụ nữ vụt qua trước mặt.

Cố Lăng Kiệt mở to mắt, sâu trong đáy mắt hiện ra vẻ chấn động và sắc bén, không buồn nghĩ ngợi gì đã nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Bạch Nguyệt nhảy ra cửa sổ, nhìn Cố Lăng Kiệt đã biến mất trong tầm mắt cô.

Rốt cuộc anh đã nhìn thấy thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Cung Vị Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Anh thích bạch nguyệt không

Bạch Nguyệt không muốn cản trở họ.

Hai người kia đều không có ở đây, một mình cô tìm kiếm trong phòng.

Trong phòng chẳng có vấn đề cả.

Cô quay trở lại phòng ngủ.

Lật tìm bốn xung quanh.

Cô ngồi thụp xuống, nhìn về phía gầm giường.

Gầm giường tối đen như mực, chẳng nhìn rõ gì hết.

Bạch Nguyệt dùng đèn pin rọi xuống gầm giường.

Cô phát hiện ra bên dưới chiếc giường này có một mặt sàn.

Khi gõ lên đó, nó phát ra tiếng cộc cộc cộc.

Bạch Nguyệt thoáng cảm thấy phấn khích.

Nếu đã có đường hầm, chưa biết chừng sẽ có phát hiện mới.

Cô lật mặt sàn đó lên, phát hiện bên trong có một cầu thang dẫn xuống.

Cô không dám xuống vì lo bên trong sẽ có thứ gì đó làm hại người.

Cô muốn canh chừng, đợi cho Cố Lăng Kiệt và Trần Trí quay lại rồi mới vào.

Đợi chờ được chừng mười mấy phút thì có một bóng người nhảy vào.

Bạch Nguyệt nhìn thấy một người phụ nữ xa lạ.

Người phụ nữ này nhướn mày, liếc mắt nhìn Bạch Nguyệt, rồi lia sang đường hầm, cô ta ra lệnh: “Bước vào.”

Bạch Nguyệt không muốn vào đó.

Người phụ nữ móc ra một khẩu súng ngắn: “Tôi không muốn làm hại cô, nhưng nếu như súng cướp cò thì đừng trách tôi.”

Bạch Nguyệt nhìn khẩu súng trong tay cô ta, sau đó đành phải bước vào.

Người phụ nữ kia giật lấy điện thoại của Bạch Nguyệt, nhét vào túi quần.

Cô ta trói Bạch Nguyệt vào cọc gỗ, dùng dây cao su bịt miệng cô.

Cô ta bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Bạch Nguyệt nhìn thấy cô ta nhét vào ba lô mấy trăm triệu tiền mặt, thêm vài khẩu súng và vài bộ quần áo đơn giản.

Cô ta nhanh nhẹn đeo ba lô lên người rồi nhìn về phía Bạch Nguyệt.

“Nhìn từ quần áo, ánh mắt và tính cách, cô không phải quân nhân.” Người phụ nữ kia phán đoán.

Bạch Nguyệt chỉ nhìn cô ta chứ không nói gì.

Người phụ nữ kia nhếch môi: “Bốn năm trước tôi đến đây, tình cờ gặp được Đường Tiến Công, Đường Tiến Công là con trai của trưởng thôn, người duy nhất còn sống sót của thôn Đường Tiên. Nói ra cũng trùng hợp thật, ngày xảy ra chuyện, có một cô nhóc từ thôn khác tới đây thăm ông ngoại, cho nên những kẻ mưu sát họ khi đó không biết rằng thôn Đường Tiên vẫn còn người sống.”

Muru sát?

Bạch Nguyệt rất kinh ngạc, lông mày nhíu chặt lại.

Nhưng vì miệng đã bị bịt, cô không thể nói được gì.

“Cô đừng sốt ruột, tôi sẽ nói hết những gì tôi biết cho cô. Người dân trong thôn này vô cùng chất phác, một ngày nọ, họ đào được một cái rương, bên trong rương có tới hàng ngàn thỏi vàng.”

Hàng ngàn thỏi?

Cô nghe Cổ Lăng Kiệt nói chỉ có một trăm thỏi thôi mà?

“Trên mạng tiết lộ trong nhà Thống đốc Trình có một trăm thỏi vàng, trên thực tế đây không phải tất cả số vàng mà ông ta đã lấy, hẳn là ông ta đã đưa ra ngoài một phần, nhưng số vàng ông ta có cũng không quá hai trăm thỏi.” Người phụ nữ kia nói tiếp.

Bạch Nguyệt nhìn người phụ nữ kia với vẻ khó tin.

Cô ta mỉm cười, dường như hiểu rõ suy nghĩ của cô: “Chắc hẳn cô định hỏi, số vàng còn lại đã đi đâu rồi phải không?”

Bạch Nguyệt gật đầu.

“Tôi cũng không rõ, ba của Đường Tiến Công đi tìm thống đốc Trình, năm đó ông ta vẫn còn là thống đốc, chắc hẳn thống đốc Trình đã dẫn người tới. Tôi có thể nói một cách chắc chắn với cô rằng, hành vi tàn sát với quy mô lớn này tuyệt đối không thể do một mình thống đốc Trình làm được. Cũng có nghĩa là, không chỉ có mình thống đốc Trình tham gia vào lần tàn sát này, dựa theo tỉ lệ chia chác vàng, ít nhất phải có năm người. Hơn nữa, nhất định trong số đó có cả quan chức cấp cao hơn thống đốc Trình bấy giờ. À phải rồi, đi cùng với số vàng này còn có một tấm bản đồ kho báu, nghe nói, số vàng ấy chỉ một hạt cát trong sa mạc thôi.”

Bạch Nguyệt càng chấn động hơn.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cũng có khả năng này.

Bốn phía xung quanh thôn Đường Tiên đều là núi, thông tin bị phong tỏa.

Thống đốc Trình nhìn thấy tiền tài nên nổi lòng tham, dù gì một hạt cát trong sa mạc đã đáng giá cả trăm tỷ rồi, kho báu đó phải lớn cỡ nào chứ.

“Vốn dĩ Tiến Công không biết chút gì về chuyện tàn sát trong thôn, khi sự việc của thống đốc Trình vỡ lở, cậu ấy mới biết thống đốc Trình là một trong số những tên hung thủ đó.” Người phụ nữ kia có phần thương xót, thở dài một tiếng.

Bạch Nguyệt nhìn thấy vẻ cảm thông trong mắt người phụ nữ này.

Một người biết thương xót kẻ khác, cô cảm thấy người ấy không quá xấu xa.

“Được rồi, bây giờ Cổ Lăng Kiệt đang truy đuổi tôi, tôi không thể lãng phí thời gian thêm nữa, đợi Cổ Lăng Kiệt tìm được cô, cô nhớ nói với Cổ Lăng Kiệt, tôi bị oan, tôi nhất định sẽ tìm ra chứng cứ chứng minh sự trong sạch của mình, bảo anh ấy tha cho tôi trước đã.” Người phụ nữ nói rồi lách mình ra khỏi đường hầm.

Cô ta đóng chặt cửa lại, xung quanh Bạch Nguyệt rơi vào bóng tối đen kịt, xòe tay ra không nhìn rõ năm ngón.

“Ưm ưm ưm.” Bạch Nguyệt cố gắng phát ra âm thanh.

Cô tin rằng Cổ Lăng Kiệt nhất định có thể tìm được mình.

Người phụ nữ kia vừa trèo ra khỏi đường hầm thì đụng ngay phải Cổ Lăng Kiệt từ ngoài cửa bước vào.

“Hạ Hà, theo tôi về.” Cổ Lăng Kiệt gần giọng.

Hạ Hà nhếch môi cười, cất tiếng châm chọc: “Tôi mà theo anh về chắc chắn chết không kịp giã, với thân phận và địa vị của thủ trưởng Cố, gán cho tôi tội danh thông đồng phản quốc chắc cả đời tôi chẳng còn gì.”

“Ai cũng nên chịu trách nhiệm cho lỗi lầm mình đã phạm phải, tôi không phải ngoại lệ, cô cũng thế.” Cố Lăng Kiệt lạnh giọng, vô cùng khắt khe và vô tình.

“Tôi nói gì anh cũng không tin đúng không?” Hạ Hà nghiêng răng ken két, vẻ tức giận tràn ra từ đôi mắt sáng.

“Tôi chỉ tin những gì mắt thấy tai nghe.” Cố Lăng Kiệt đáp rất lạnh lùng và dứt khoát.

“Vậy sao?” Hạ Hà bật cười chế giễu, trong đôi mắt đan phượng hẹp dài thoáng hiện vẻ sắc lạnh: “Cố Lăng Kiệt, tôi hỏi anh, có phải anh chỉ thích Hải Lan, không thích tôi.”

“Đúng vậy, tôi chưa từng cho cô hi vọng gì.” Cố Lăng Kiệt đáp trả kiên quyết.

truyện được mua bản quyền up tại !

“Trước kia anh nói với tôi, ngoài Hải Lan ra, anh sẽ không thích thêm ai nữa, chuyện này là thật sao?” Hạ Hà đặt câu hỏi rất sắc bén, cô ta ném điện thoại cho Cố Lăng Kiệt.

Cố Lăng Kiệt nhìn ra điện thoại của Bạch Nguyệt, trái tim anh thất lại: “Cô đã làm gì Bạch Nguyệt?”

“Cô gái đó trông cũng rất xinh đẹp, sạch sẽ, trắng trẻo, non nớt, trông cũng có vài phần giống Hải Lan đấy, anh thích cô ấy à?” Hạ Hà hỏi, khóe miệng nhếch lên với vẻ cợt nhả tiêu điều.

Bạch Nguyệt nhìn chằm chằm vào bóng tối, dù rằng cô chẳng nhìn thấy gì.

Cô cũng đang đợi câu trả lời từ Cố Lăng Kiệt.

Từ những câu nói của người phụ nữ kia, cô có thể nghe ra được Cố Lăng Kiệt rất yêu cô gái tên Hải Lan.

Cố Lăng Kiệt lớn hơn cô năm tuổi, năm nay hình như anh hai mươi sáu hay hai mươi bảy rồi, ở tuổi này từng yêu đương, từng thích ai đó là chuyện rất bình thường.

Giống như cô từng thật lòng yêu Tô Khánh Nam vậy.

Chỉ có điều, cô không yêu nữa, Cố Lăng Kiệt không phải không còn yêu nữa, mà cô gái kia chết rồi.

Cô không để ý những điều này.

Dù sao đều đã qua rồi.

Quá khứ của cô còn bản thiêu và chặt vật hơn.

Mình không phải một người hoàn hảo, không thể đòi hỏi người khác hoàn hảo.

Quá khứ của Cố Lăng Kiệt thế nào, anh đối xử với người phụ nữ khác ra sao, cô không để tâm.

Cô chỉ cần, bây giờ anh đối tốt với cô, bây giờ anh chỉ thích mình cô là được.

“Hạ Hà, cô đã hại chết Hải Lan rồi, hà tất phải liên lụy thêm người vô tội.” Cố Lăng Kiệt gằn giọng, tấn công như vũ bão, khóa chặt Hạ Hà, dường như sắp phanh thây xé xác cô ta vậy.

Bạch Nguyệt thấp thỏm trong lòng.

Anh không muốn thừa nhận trước mặt người khác sao?

Hay vì anh sợ người phụ nữ tên Hạ Hà kia sẽ làm hại cô nên cố ý không nhắc tới.

Cô không nên suy nghĩ lung tung.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Thứ gọi là tình yêu, có thể bùng nổ, cũng có thể lụi tàn

“Trong lòng anh, tôi đã hại chết Hải Lan rồi, tội ác tày trời, anh sẽ không tha cho tôi, anh chỉ hận không thể giết tôi vài trăm lần, tôi giết thêm một người thì có sao đâu?” Hạ Hà cười.

Ánh mắt Cố Lăng Kiệt tràn ra vẻ chết chóc, anh xông về phía Hạ Hà.

Hạ Hà rút súng, nhắm vào đầu Cố Lăng Kiệt: “Mau đi tìm cô gái đó đi, trong vòng nửa tiếng mà không tìm thấy, cô ấy chết là cái chắc.”

“Cô dám làm hại cô ấy, bất kể chân trời góc bể, tôi sẽ không tha cho cô đâu.” Cố Lăng Kiệt căm ghét.

“Ờ, Cố Lăng Kiệt, anh sẽ hối hận thôi.” Hạ Hà thoáng có vẻ đau lòng, cô ta đẩy cửa sổ, nhảy ra ngoài.

Cố Lăng Kiệt giận sôi gan, giận dữ đập điện thoại.

Anh không nên tách ra khỏi Bạch Nguyệt, để cô rơi vào cảnh nguy hiểm.

“Bạch Nguyệt, Bạch Nguyệt.” Cố Lăng Kiệt hô lên.

Bạch Nguyệt cup mắt, dựa người vào cột, gắng sức đập vào chiếc bàn trong đường hầm.

Món đồ sứ trên bàn rơi xuống đất, “choang” một tiếng.

Cố Lăng Kiệt nghe được âm thanh này, anh quỳ xuống sàn, nghe ngóng động tĩnh bên dưới và hỏi: “Nguyệt, em nghe thấy không?”

Bạch Nguyệt đập mạnh vào chiếc bàn một lần nữa.

Cố Lăng Kiệt vội vã gõ lên mặt sàn.

Anh phát hiện ra mặt sàn bên dưới gầm giường, lật nó lên rồi nhảy xuống.

Mở đèn pin của điện thoại.

Anh nhìn thấy Bạch Nguyệt, vội vàng cời dây trói cho cô: “Xin lỗi Nguyệt, anh không nên bỏ em lại một mình.”

“Không sao đâu, em hiểu, lên đó trước rồi nói.” Bạch Nguyệt dịu dàng đáp, cô bình thường hơn thường ngày rất nhiều.

Trước kia cô đối mặt với ba kẻ bắt cóc vô cùng hung ác còn chưa từng sợ hãi, huống hồ bây giờ chỉ mới bị trói.

Vừa lên đến nơi, Bạch Nguyệt đã trầm giọng kể: “Cố Lăng Kiệt, em biết hung thủ là ai rồi.”

“Hạ Hà sao? Không giống lắm.” Cố Lăng Kiệt phán đoán.

“Đường Tiến Công là người duy nhất còn sống sót của thôn Đường Tiền. Thôn của họ đào được vàng thời, tổng cộng cả nghìn thời, phần mà thống đốc Trình cầm được không phải toàn bộ, còn những người khác nữa. Những người trong thôn này không chết vì bệnh tật mà bị tàn sát. Đường Tiến Công là con trai của trưởng thôn, cậu ta muốn báo thù. Em nghi ngờ rằng, Đường Tiến Công chính là người uống rượu cùng ông chủ cửa hàng hoa quả.” Bạch Nguyệt suy đoán.

“Hạ Hà nói với em sao?” Thái độ của Cố Lăng Kiệt rất bình thản.

“Hạ Hà nhờ em nói với anh, cô ấy bị oan, bây giờ đang tìm chứng cứ chứng minh bản thân trong sạch, để anh không lung bắt cô ấy nữa.” Bạch Nguyệt kể lại.

“Em tin sao? Nếu như cô ta đang tìm chứng cứ, sao có thể trốn ở nơi này giả thần giả quỷ? Anh không nghĩ oan cho cô ta, kế hoạch khi đó chỉ có anh, cô ta và Hải Lan biết, thế mà hành tung của bọn anh bại lộ, Hạ Hà không rõ tung tích, Hải Lan bị thiếu sót, không phải cô ta nói, chẳng lẽ là anh nói sao?” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng đứng dậy, quay mặt đi chỗ khác.

Bạch Nguyệt nhìn ra được, anh đang cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình.

“Có khi nào bị người khác nghe được khi các anh báo cáo lên cấp trên?” Dựa vào trực giác của phụ nữ, Bạch Nguyệt cảm thấy những lời Hạ Hà nói là thật.

“Không có cấp trên nào cả, chỉ có ba người bọn anh, chuyện này anh không muốn nhắc đến nữa, cứ như vậy đi.” Cố Lăng Kiệt dứt khoát đi ra khỏi phòng.

Trần Trí bước tới báo cáo: “Thủ trưởng, quả nhiên nhìn thấy phần mộ ở phía hồ, theo như phân tích lúc trước, tất cả đều được an táng cùng nhau, nhưng lạ là có người cúng bái cho họ, có táo, chuối, lê, mấy thứ nữa, đều còn tươi, chắc là sáng nay tôi cúng bái.”

“Đó là Đường Tiến Công giết chết thống đốc Trình, tới đây để bái tế người thân của cậu ấy.” Bạch Nguyệt nhẹ nhàng nói.

“Về thôi.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng.

Bạch Nguyệt nhìn theo bóng lưng lạnh nhạt của anh, lòng dạ nặng nề, không quá thoải mái.

“Anh muốn bắt Đường Tiến Công à?” Bạch Nguyệt hỏi.

“Giết người phải đền mạng, làm sai thì nên chịu hình phạt thích đáng.” Cố Lăng Kiệt lạnh lùng nhìn về phía trước.

“Vậy chân tướng thì sao? Công bố với đại chúng hay che giấu?” Bạch Nguyệt truy hỏi.

Cố Lăng Kiệt không đáp lời.

Dựa theo hiểu biết của anh về sự bê tha bết bát của các ban ngành liên quan, chín mươi chín phần trăm chắc chắn rằng họ sẽ ếm chuyện này đi.

Thứ nhất, lo rằng sẽ gây nên ảnh hưởng xã hội không tốt.

Thứ hai, tạo thêm áp lực cho ban ngành liên quan.

Thứ ba, quá tanh tươi, khiến người ta cảm phẫn, cũng tạo thành chấn động không nhỏ trên trường quốc tế.

Thứ tư, sợ đánh rạn động cơ.

Bạch Nguyệt nhìn Cố Lăng Kiệt không trả lời mình mà thấy hơi tức giận.

“Em cảm thấy Hạ Hà trong sạch, nếu như Hạ Hà thực sự là người tiết lộ bí mật, cô ấy không cần phải sống thảm hại như vậy, cô ấy có thể ra nước ngoài sống tiêu điều tự tại. Ngoài ra, Đường Tiến Công chẳng qua chỉ là con trai của một người dân bình thường, không có văn hóa, không có kiến thức, càng không hiểu về thuốc nổ và súng đạn, em có lí do để tin rằng, Hạ Hà đã dạy cậu ta. Từ việc Đường Tiến Công không hại người vô tội, từ việc Hạ Hà không hại người vô tội, cùng với chính nghĩa của Hạ Hà, em cảm thấy, cô ấy không nói dối.” Bạch Nguyệt phân tích.

“Đủ rồi, em không phải quân nhân, em cũng không phải cảnh giác, em càng không đại diện cho chính quyền, anh đã nói rồi, đừng nhắc đến chuyện này nữa.” Cố Lăng Kiệt lớn tiếng.

Bạch Nguyệt không hề bỏ qua vẻ chán ghét và bức bối thoáng lóe lên trong mắt anh.

Cô im lặng, cụp mắt.

Nếu như đối phương không muốn nghe lời cô nói.

Cô có nói đúng đắn lí lẽ tới mức nào, đối phương cũng không tin.

Vậy thì hà tất phải nhiều lời để mình thêm lúng túng.

Bạch Nguyệt không nói gì nữa, một mình trôi lên núi.

Cố Lăng Kiệt nổi giận xong mới thấy hơi hận.

Tâm trạng anh không tốt, không nên gắt gỏng với Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt không phải quân nhân của anh, không phải lính tráng của anh, càng không phải đối tượng để anh có thể trút giận.

“Anh xin lỗi.” Cố Lăng Kiệt nhận lỗi.

Bạch Nguyệt nhếch miệng, không để ý tới anh, một mình cô nhanh chóng trôi lên trên, tuyệt đối không trở thành gánh nặng cho người khác.

Lúc họ quay về xe đã là bốn giờ chiều, hôm nay không ai được ăn cơm trưa.

Bạch Nguyệt quay mặt đi chỗ khác, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cố Lăng Kiệt nhìn về phía cô, nhíu mày: “Anh không cố ý nổi nóng với em, anh không ngờ rằng sẽ gặp phải Hạ Hà ở đây nên không khống chế được cảm xúc, sau này anh sẽ chú ý.”

Bạch Nguyệt không nói gì, nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Tình yêu là gì?

Truyện được mua bản quyền up trên

Là quan tâm đối phương, tán thưởng đối phương, lắng nghe đối phương, quan tâm đối phương, không muốn xa rời, muốn ngày ngày ở bên nhau?

Hay là, chỉ vì trong cuộc sống thiếu một người vợ hay người chồng, cần nỗi đôi tông đường?

Nếu là về trước, bất kể cô nói gì, Cố Lăng Kiệt cũng kiên nhẫn lắng nghe.

Nếu là về sau, bất kể cô nói gì, đối phương cũng thấy phiền toái, bực xịch và chán ghét.

Nếu như cô không muốn tiếp tục, vậy đây có còn là yêu không?

Có lẽ, tình yêu của cô không đủ.

Cũng đúng, thời gian một tháng, cô hoàn toàn không thể toàn tâm toàn ý yêu anh.

Trái tim cô nhạy cảm, tuy mềm yếu vô cùng, cũng kiên cường vô địch.

Cô vẫn luôn là người bị động, không đơn thuần, giữa xã hội sâu mọt này, có mưu tính, có bụng dạ và ích kỷ.

Đối phương đối xử tốt với cô, cô sẽ đối xử tốt với anh gấp đôi, không tính toán đúng sai, không quan tâm đến hi sinh, hồi đáp hết mình.

Đối phương đối xử không tốt với cô, cô cũng sẽ đóng cửa trái tim mình từng chút một.

Cố Lăng Kiệt kéo đầu cô đặt lên vai anh.

Bạch Nguyệt không muốn có hành vi thân mật nào sau khi cãi nhau.

Ít nhất, cô cần thời gian yên tĩnh một mình.

Cô mở mắt ra, tựa vào ghế trước, đặt trán lên cánh tay mình.

Trái tim Cố Lăng Kiệt như bị cái gì đó bóp chặt, ần ần đau.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Xin lỗi

Bạch Nguyệt cứ gục ở đó rồi thực sự ngủ mất.

Cố Lăng Kiệt nhìn cô ngủ như thế chắc chắn rất khó chịu.

Anh ôm vai cô, để cô ngủ trên đùi mình.

Sợ cô ngã xuống, suốt dọc đường, anh vẫn luôn ôm cô.

Trần Trí lên lút liếc mắt nhìn thủ trưởng.

Lần đầu tiên cậu ấy thấy thủ trưởng dịu dàng như thế với một người, lại còn là phụ nữ.

Cố Lăng Kiệt nhìn Bạch Nguyệt với vẻ thương tiếc.

Hai ngày nay cô theo họ chạy tới chạy lui, đưa ý kiến, nghĩ phương pháp, lên núi mạo hiểm, không nói một câu oán thán than phiền nào, thậm chí còn đi trước dẫn đường, chẳng gây cản trở cho họ.

Anh nên không chế con giận của mình.

Con giận là một con dao sắc, người bị tổn thương chỉ có người bên cạnh mình.

Lính của anh bắt buộc phải gánh chịu con giận từ anh, nhưng cô không cần phải vậy.

Chiếc xe dừng lại.

Bạch Nguyệt mở mắt ra, đối diện với đôi mắt của Cố Lăng Kiệt.

Cô bình tĩnh ngồi thẳng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Đã đến khách sạn rồi à?”

Truyện được mua bản quyền up trên

“Ăn cơm trước đã, anh với Trần Trí sẽ đi tìm người còn sống của thôn Đường Tiền, em ở khách sạn nghỉ ngơi.” Cố Lăng Kiệt cố tình dịu giọng.

“Không cần, cơm ăn lúc nào chẳng được, làm việc trước đi, nếu như Hạ Hà thông báo cho Đường Tiến Công, chưa biết chừng Đường Tiến Công đã trốn rồi, cậu ấy là nhân vật then chốt để phá vụ án này.” Bạch Nguyệt đề nghị.

Cố Lăng Kiệt gật đầu với Trần Trí, đưa địa chỉ của Đường Tiến Công cho Trần Trí.

Mái tóc của Bạch Nguyệt hơi rối.

Cô thả tóc ra, dùng ngón tay chải sơ qua.

Cố Lăng Kiệt nhìn về phía cô.

Cô không nhìn Cố Lăng Kiệt, đôi mắt thanh nhã kia cũng mang theo vẻ xa cách.

“Nguyệt.” Cố Lăng Kiệt gọi.

Bạch Nguyệt nhìn về phía anh.

“Lúc trước anh nổi nóng với em, anh xin lỗi.” Cố Lăng Kiệt nhận sai.

Người kiêu ngạo như anh, lạnh lùng như anh mà lại xin lỗi cô.

Đối với người bình thường, xin lỗi đã là chuyện không dễ dàng, đối với người như anh càng thêm khó khăn.

Cô rất cảm động.

Cãi nhau vì ý kiến và cách nghĩ bất đồng là điều bình thường.

Khi đó cô thấy khó chịu, nhưng bình tĩnh lại mới thấy, thực ra không có gì.

Chỉ cần không phải phản bội hay không đập lên giới hạn cuối cùng của cô.

Con người mà không có đau buồn hay tức giận thì không phải con người nữa.

Tĩnh tĩnh cô cũng không tốt thì chẳng thể đòi hỏi gì ở người khác.

“Em cũng không đúng, không nên bình luận gì nhiều vào những chuyện em không hiểu.” Bạch Nguyệt cũng nhận lỗi.

“Khi đó anh dẫn theo tám người lính đặc chủng thâm nhập vào ổ địch để cứu một chính khách, nhóm của anh xuất hiện nội gián, từng người một chết dưới họng súng của kẻ địch, sau cùng, người sống sót chỉ có anh, còn có... Hạ Hà, mất tích ngay thời khắc quan trọng. Rất nhiều chứng cứ chứng minh rằng cô ta chính là nội gián, mấy năm nay anh vẫn luôn truy lùng cô ta, những anh em đã chết ấy là nỗi ám ảnh anh không vượt qua được, cho nên khi nhìn thấy Hạ Hà anh rất kích động, không có lý trí.” Cố Lăng Kiệt giải thích.

“Ừ.” Bạch Nguyệt gật đầu.

Cố Lăng Kiệt nắm lấy bàn tay cô: “Nhưng em nói cũng đúng, nếu như cô ta là nội gián, tại sao không trở về đội sau khi hoàn thành nhiệm vụ mà phải trốn ở thôn Đường Tiền hẻo lánh. Anh sẽ điều tra cẩn thận.”

“Em nói linh tinh thôi, chuyện trong quân của anh, anh phải biết nên làm thế nào chứ.” Bạch Nguyệt dịu giọng.

“Vẫn đang giận anh à?” Cố Lăng Kiệt hỏi, nhìn cô với vẻ lo lắng.

Bạch Nguyệt lắc đầu: “Có chút phản ứng bị cảm xúc đẩy lên thôi, nếu đã là kích động, qua một lúc là hết.”

“Ừ, sau này anh làm gì không tốt em cứ nói thẳng với anh, đừng chiến tranh lạnh với anh nữa, trong lòng không thoải mái.”

Bạch Nguyệt ngả vào người anh, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chưa được bao lâu đã đến chỗ ở của Đường Tiến Công.

Cậu ta thuê một căn hộ hai tầng.

Cố Lăng Kiệt đảo mắt nhìn một vòng một nói với Bạch Nguyệt: “Em ở trên xe chi viện.”

“Được.” Bạch Nguyệt nói.

Cô nhìn thấy Trần Trí tông cửa, chìa súng vào Đường Tiến Công.

Đường Tiến Công nhìn thấy người, đề phòng rồi nhảy thẳng qua bờ tường tháo chạy.

Cố Lăng Kiệt xông qua đó.

Đường Tiến Công thấy mình chạy không thoát, lập tức đề tay lên cổ mình: “Các người đừng qua đây, còn qua nữa tôi sẽ chết trước mặt các người.”

“Thống đốc Trình do cậu giết đúng không?” Cố Lăng Kiệt gần giọng hỏi.

“Tôi không biết các người đang nói gì, tôi không giết người, các người đừng qua đây.” Đường Tiến Công dè chừng.

“Không giết người thì cậu chạy làm gì, nếu cậu không giết người, tất nhiên sẽ tha cho cậu đi.” Cố Lăng Kiệt trầm giọng.

“Tôi sẽ không đi cùng các người. Tôi thà chết chứ không đi cùng các người.” Đường Tiến Công ấn mạnh vào cổ mình.

“Nếu như cậu chết rồi, ai báo thù cho một trăm lẻ bảy thôn dân.” Bạch Nguyệt nói.

Đường Tiến Công khựng lại, nhìn về phía Bạch Nguyệt, cậu ta nhủ mảy.

Bạch Nguyệt đứng bên cạnh Cố Lăng Kiệt, không đến gần, chỉ đứng thẳng tắp nhìn Đường Tiến Công: “Cậu và Hạ Hà chẳng phải từng phân tích rồi sao? Kẻ tàn sát thôn dân không thể chỉ có mình thống đốc Trình, ít nhất phải có năm người, cậu mà chết, đi tìm một trăm lẻ bảy thôn dân kia, vậy thì hung thủ vẫn nhón nợ ngoài vòng pháp luật, cậu bằng lòng với việc đó sao?”

“Tôi đã giết thống đốc Trình, nếu như tôi bị bắt, các người không thể tha cho tôi, tôi vẫn không báo được thù.” Đường Tiến Công kích động lên, hai mắt cũng đỏ lừ.

“Ai nói không báo thù được, với một mình cậu, sức mạnh chỉ như con kiến hôi, giao cho cảnh sát, giao cho quốc gia, sức lượng vững mạnh như đá, không phải sao?” Bạch Nguyệt khuyên.

“Những người đó đều là tai to mặt lớn, thống đốc Trình chỉ hạng tép riu là đủ biết quan chức đằng sau lớn cỡ nào, giao cho cảnh giác có tác dụng không?” Đường Tiến Công không tin.

“Có chứ, tôi là Cố Lăng Kiệt của quân khu đặc chủng, quân hàm của tôi là thiếu tướng, nếu như cảnh sát không điều tra cho cậu, người của tôi sẽ điều tra thay cậu.” Cố Lăng Kiệt hứa hẹn.

Đường Tiến Công nhìn Cố Lăng Kiệt với vẻ không tin, rồi nhìn Bạch Nguyệt với vẻ ngờ vực.

“Hóa ra các người là quân nhân chứ không phải cảnh sát, tại sao các người muốn bắt tôi, tại sao tôi phải tin các người.” Đường Tiến Công càng thêm bất an: “Các người có phải cũng tham gia vào vụ tàn sát không?”

“Nếu như chúng tôi tham gia vào vụ tàn sát thôn dân, bây giờ cậu đã chết lâu rồi, không thể đứng đây nói chuyện với chúng tôi được.” Cố Lăng Kiệt lạnh giọng.

“Vậy tại sao muốn tìm tôi?” Đường Tiến Công hét lên.

“Bởi vì họ nghi ngờ thống đốc Trình do tôi giết, tôi tìm cậu để chứng minh sự trong sạch của mình.” Cố Lăng Kiệt lạnh nhạt nói.

“Sự trong sạch của anh được chứng minh rồi, thế thù hận của tôi thì sao, tôi đi theo anh sẽ không bao giờ còn cơ hội báo thù nữa.” Đường Tiến Công rất mất bình tĩnh.

“Cậu làm sai thì nên chấp nhận sự trừng trị của pháp luật, những kẻ đó làm sai cũng phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, tôi hứa với cậu, sẽ không để những kẻ đó ung dung ngoài vòng pháp luật, tôi sẽ mời luật sư, không để cậu chịu án tử hình, để cậu đợi tới ngày chân tướng hé lộ, ngày thôn dân của cậu có thể yên tâm nhắm mắt.” Cố Lăng Kiệt dùng lời lẽ chính trực để thề thốt.

Đường Tiến Công nhìn về phía Bạch Nguyệt.

“Cậu dùng năm năm để điều tra, đã tra ra được cái gì chưa? Nếu như thống đốc Trình không bị bắt và chuyện này bại lộ, cậu còn chẳng biết thống đốc Trình là ai, cậu cảm thấy cậu phải dùng bao nhiêu cái năm năm mới có thể tra ra được người khác?” Bạch Nguyệt hỏi rất lý trí.

“Các người thực sự có thể giúp tôi điều tra những kẻ tàn sát đó sao?” Thái độ của Đường Tiến Công đã hòa hoãn hơn.

“Tôi dùng danh nghĩa của mình để hứa.” Cổ Lăng Kiệt nhìn Đường Tiến Công bằng ánh mắt lạnh như băng.

Khí chất này, sự trác việt này khiến người ta tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Anh lấy được bạch nguyệt mạnh mẽ

“Được, tôi đi theo các người, nhưng, tôi sẽ không đầu thú, dù sao các người không tìm được bất kì chứng cứ nào chứng minh tôi có tội, đợi các người tìm ra hung thủ rồi tôi đầu thú.” Đường Tiến Công buông dao xuống.

Cổ Lăng Kiệt đi về phía Đường Tiến Công.

Trần Trí nhìn thấy có ánh sáng lóe lên nên cảnh giác: “Thủ trưởng cẩn thận, có súng bắn tia.”

Bạch Nguyệt phản ứng rất nhanh, có lẽ ai đó cũng phát hiện ra Đường Tiến Công nên muốn giết người diệt khẩu.

Cô không thể để Đường Tiến Công xảy ra chuyện được.

Cô nhảy lên tảng đá, chắn trước mặt Đường Tiến Công.

Cổ Lăng Kiệt xoay người, bỏ nhào lên Bạch Nguyệt.

“Pằng” một tiếng.

Bạch Nguyệt nhìn về phía Cổ Lăng Kiệt.

“Em không sao chứ?” Cổ Lăng Kiệt lo lắng hỏi cô.

Ánh mắt của Bạch Nguyệt nhìn Cổ Lăng Kiệt nóng rực.

Trong thời khắc đối diện với nguy cơ, phản ứng đầu tiên của con người là phản ứng bản năng.

Cổ Lăng Kiệt đã muốn cứu cô.

Như thế có phải chứng minh trong lòng anh, cô ở vị trí số một không.

“Em không sao, Đường Tiến Công đâu?” Bạch Nguyệt nhìn về phía Đường Tiến Công.

Đường Tiến Công trúng đạn giữa trán, đã ngã xuống đất rồi.

“Đường Tiến Công.” Bạch Nguyệt chạy về phía Đường Tiến Công.

Trên mặt Đường Tiến Công toàn máu, hai mắt mở trừng trừng, vẫn còn một chút hơi tàn.

Bạch Nguyệt lo lắng, cô ấn trán Đường Tiến Công: “Đưa vào bệnh viện cấp cứu, Cổ Lăng Kiệt, anh nhanh gọi điện thoại qua đó, chuẩn bị phẫu thuật nội sọ, chưa biết chừng sẽ cứu được.”

“Trần Trí, đuổi theo.” Cổ Lăng Kiệt ra lệnh, còn anh gọi điện thoại.

Trần Trí nhanh chóng đuổi theo hướng của tay súng bắn tia.

Bạch Nguyệt căn bản không cứu nổi Đường Tiến Công, hai mắt cô đỏ lên: “Đám người đây là ai, tại sao muốn giết Đường Tiến Công? Mục đích của chúng là gì?”

Đường Tiến Công nhắm mắt lại.

“Không, cậu không thể chết.” Bạch Nguyệt ấn lồng ngực Đường Tiến Công để cấp cứu.

Đường Tiến Công chết rồi.

Vốn dĩ phát súng bắn tia kia đã xuyên vào hộp sọ, căn bản không thể sống nổi.

“Sao cậu ấy có thể chết được chứ?” Bạch Nguyệt mắt bình tĩnh.

Cố Lăng Kiệt đỡ Bạch Nguyệt dậy.

Cô nhìn Cố Lăng Kiệt: “Đường Tiến Công chết rồi, không ai có thể chứng minh sự trong sạch của anh, đúng không?”

“Anh đã liên hệ với cảnh sát địa phương, một lát nữa chắc họ sẽ tới, Bạch Nguyệt, bây giờ chúng ta phải bình tĩnh lại.” Cố Lăng Kiệt nắm lấy vai Bạch Nguyệt.

Bạch Nguyệt thừa nhận, nhìn thấy một người đang sống sờ sờ đột nhiên chết trước mặt mình, cô không thể nào bình tĩnh nổi.

Dù gì cô cũng không có tố chất tâm lý của một quân nhân.

Cô ôm đầu, nhắm mắt lại.

Đường Tiến Công không có tình cảm sâu đậm gì với cô, cô đã mất bình tĩnh đến mức này rồi.

Cố Lăng Kiệt nhìn anh em, chiến hữu, thậm chí là bạn gái của mình, từng người một chết trước mặt anh.

Tâm trạng của anh khi ấy, bây giờ cô chỉ có thể cảm nhận được một phần nghìn.

Cô không thể rối loạn, cô phải bình tĩnh, cô cần lý trí, không thể cản trở anh.

Bạch Nguyệt mở mắt ra, cố gắng ép mình bình tĩnh, nhìn về phía Cố Lăng Kiệt: “Bây giờ em nên làm thế nào?”

“Lát nữa cảnh sát sẽ đến, họ sẽ bảo chúng ta ghi chép lấy lời khai, em biết càng ít thì càng an toàn, đừng nói về chuyện mờ ám và kho báu, tránh đánh rần động cò, được không?” Cố Lăng Kiệt bình tĩnh nói.

Khung cảnh càng hỗn loạn thì anh càng bình tĩnh.

Bạch Nguyệt đã hiểu, cô gật đầu.

“Lát nữa họ tới, cứ bảo chúng ta nghi ngờ cậu ấy có liên quan đến cái chết của thống đốc Trình, nhưng vẫn chưa kịp hỏi tại sao thì cậu ấy đã bị tay súng bắn tía giết chết rồi, những chuyện khác cảnh sát sẽ điều tra, với thân phận của anh, họ sẽ không dám suy đoán, bên phía truyền thông anh sẽ yêu cầu đề chuyện này xuống, tất cả mọi chuyện cứ thông thả mà bàn tính.” Cố Lăng Kiệt dặn dò.

“Ừ, được.” Bạch Nguyệt đáp lời, tay cô vẫn còn run.

Cố Lăng Kiệt nhìn thấy tay cô toàn vết máu.

Anh lấy nước suối trên xe cho Bạch Nguyệt rửa sạch vết máu.

Bàn tay cô càng rửa càng lạnh.

Cố Lăng Kiệt nắm lấy bàn tay Bạch Nguyệt, bàn tay lớn của anh bao phủ bàn tay cô.

Lòng bàn tay của Cố Lăng Kiệt rất ấm áp.

Hai mắt Bạch Nguyệt sáng lấp lánh hướng về phía Cố Lăng Kiệt.

Anh mỉm cười: “Tất cả đã có anh, vấn đề gì anh cũng có thể giải quyết được, yên tâm.”

Bạch Nguyệt thực ra không yên tâm, cô rất lo lắng, nhưng ít nhất có anh bên cạnh, trái tim cô được anh an ủi nên cũng dần bình tĩnh lại.

Trần Trí quay lại, cúi đầu báo cáo: “Báo cáo thủ trưởng, chạy rồi.”

“Ừ.” Cố Lăng Kiệt đáp lời.

Cảnh sát của thị trấn đã tới.

“Xử lý đi.” Cố Lăng Kiệt dặn dò, kéo tay cBạch Nguyệt chui vào xe.

“Chúng ta không cần ra ngoài sao?” Bạch Nguyệt hỏi Cố Lăng Kiệt.

“Trước hết cứ để Trần Trí xử lý đã, chuyện ban nãy anh dặn dò em cũng ở trong tình huống bất đắc dĩ thôi, bình thường họ không dám tới hỏi anh đâu, Trần Trí biết phải làm thế nào.” Cố Lăng Kiệt khóa cửa trước.

Đúng như Cổ Lăng Kiệt dự đoán, những người kia căn bản không dám tới gõ cửa xe.

Họ đặt thi thể của Đường Tiến Công lên xe rồi rời đi trước.

Trần Trí mở cửa ghé phó lái, lên xe, báo cáo lại: “Họ đưa thi thể về bảo quản lạnh trước, tạm thời yên lặng không động tĩnh gì, nghe theo chỉ thị của chúng ta để làm việc.

“Ừ, về đi thôi.” Cổ Lăng Kiệt dặn dò.

Lên xe rồi, Cổ Lăng Kiệt gọi điện thoại cho Cổ Thanh Hùng: “Nói với ba chuyện này, đã tìm được hung thủ rồi, tên là Đường Tiến Công, nhưng mười phút trước cậu ấy đã bị tay súng bắn tía bắn chết, không rõ người nổ súng là ai.”

“Chuyện gì thế này? Sao còn dính dáng tới tay súng bắn tía?” Ở đầu dây bên kia, Cổ Thanh Hùng đã cất tiếng hỏi sốt ruột.

“Không biết nữa, con cảm thấy chuyện này không đơn giản như lúc trước chúng ta tưởng tượng, người giết hung thủ đến nay vẫn chưa chắc chắn là ai, nhưng có thể nhận định rằng, hành tung lần này của con đã bị lộ, có người đang nhắm vào con.” Cổ Lăng Kiệt trầm giọng.

Truyện được mua bản quyền up trên

“Hung thủ giết thống đốc Trình bây giờ đã chết, chết không thể đối chứng được, bây giờ Tô Chung chắc chắn sẽ cho rằng con giết Thống đốc Trình, không được, con nhất định phải kết hôn với Tiểu Linh, để chuyện này xuống, tránh cho lật lên nữa không thể dọn dẹp được.” Cổ Thanh Hùng nóng nảy.

“Con cây ngay không sợ chết đứng, không sợ người khác chỉ trích.” Cổ Lăng Kiệt từ chối.

“Nhưng ba không phải cây ngay, mẹ con cũng sợ chết đứng chứ, ba quả thực đã gọi cuộc điện thoại đó cho thống đốc Trình, ông ta quả thực đã bán đất cho nhà họ Cổ, bây giờ bên phía Tô Chung đã có lời khai của Thống đốc Trình.” Cổ Thanh Hùng lo lắng.

“Vây cũng có thể là thống đốc Trình vu cáo, không phải vẫn chưa tìm thấy chứng cứ ghi âm bên phía thống đốc Trình à? Hơn lại, chuyện mua bán đất không phải lần chiếm cướp giật là mà mua bán theo giá cả thị trường bình thường, cứ thế đi, con cúp máy đây, lát nữa còn phải lái xe.” Cổ Lăng Kiệt dứt khoát.

“Ba mẹ đã hứa với con, nếu như con tìm được hung thủ, ba mẹ mới đồng ý cho con và Bạch Nguyệt kết hôn, bây giờ hung thủ chết rồi, ba mẹ không đồng ý cho con và Bạch Nguyệt kết hôn.” Cổ Thanh Hùng ngang ngược nói.

“Con và Bạch Nguyệt kết hôn hay không không cần ba mẹ đồng ý, ba mẹ có thể không chấp nhận, nhưng không ảnh hưởng tới quyết định của con.” Cổ Lăng Kiệt cúp điện thoại.

Bạch Nguyệt nhìn về phía anh.

Vì ở bên cạnh cô, anh có thể với ba mẹ mình đầy kiên định như thế, cô rất cảm động.

Có người chồng như thế này rồi còn đòi hỏi gì nữa.

“Anh nói xem, nếu như tìm được Hạ Hà, có thể chứng minh được Đường Tiến Công mưu sát thống đốc Trình không?” Bạch Nguyệt dịu dàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Quanh co khúc khuỷu

“Hạ Hà có vết nhơ chính trị, lời cô ta nói ra không thể coi như bằng chứng đáng tin cậy được.” Cổ Lăng Kiệt nói với Bạch Nguyệt.

“Là ai muốn giết Đường Tiến Công đây? Là người có liên quan đến vụ án vàng thoi lúc trước hay có người không muốn anh tìm được hung thủ chứng minh sự trong sạch của mình?” Bạch Nguyệt nghĩ đến đau cả đầu.

Cô ngả lên vai Cổ Lăng Kiệt.

Cổ Lăng Kiệt không nói gì, bây giờ anh cũng mờ mịt, nhìn về phía Bạch Nguyệt, nắm chặt bàn tay cô.

“Thủ trưởng, có muốn đi ăn gì đó trước không, hai người cả ngày nay không ăn gì rồi.” Trần Trí đề nghị.

“Tìm chỗ nào ăn cơm trước đã, không thể sống ở khách sạn lúc trước được nữa, tôi nghi ngờ có người theo dõi chúng ta, chú ý phản trình sát, tối nay tìm một chỗ an toàn để ở.” Cổ Lăng Kiệt dặn dò.

“Vâng.” Trần Trí tìm một quán ăn, dừng xe trước cửa.

Bạch Nguyệt mở cửa xe bước xuống, bỗng “keng” một tiếng.

Cô vô thức nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Là dao găm, hình như dao găm của Đường Tiến Công.

Cô nhấc lên, nhìn Cổ Lăng Kiệt với vẻ kinh ngạc: “Dao găm của Đường Tiến Công sao lại ở trên xe? Cậu ấy có lên xe của chúng ta bao giờ đâu, em nhớ chắc hẳn cậu ấy phải giữ nó trong tay chứ.”

Mặt mũi Trần Trí trắng bệch: “Không phải cậu ấy làm quý rồi bỏ lên xe chúng ta chứ?”

Truyện được mua bản quyền up trên

Cổ Lăng Kiệt liếc nhìn Trần Trí: “Đừng có nói linh tinh, trên đời này lấy đâu ra ma quỷ, nếu như cậu ấy có khả năng bỏ dao găm lên xe của chúng ta, vậy chắc hẳn cậu ấy nên dùng dao găm này kết liễu kẻ giết chết mình.”

Cổ Lăng Kiệt nhìn về phía Bạch Nguyệt, liếc thấy túi áo của cô, bỗng hiểu ra.

“Nguyệt, lúc em xông tới bên cạnh Đường Tiến Công, cậu ấy vẫn còn hơi tàn, đúng không?” Cổ Lăng Kiệt hỏi.

“Vẫn thờ, em chắc chắn, nhưng không duy trì được bao lâu.” Bạch Nguyệt đau lòng nói.

“Cậu ấy đã dùng tất cả ý chí nhét dao găm vào túi áo của em, khi đó em khá kích động nên không cảm nhận được, sau khi lên xe, vì túi áo của em khá nông nên dao găm trượt ra khỏi túi áo, khi em xuống xe, nó tiện đà rơi xuống đất.” Cổ Lăng Kiệt phân tích cặn kẽ.

Nghe xong phân tích của Cổ Lăng Kiệt, Trần Trí thông suốt hơn nhiều. “Tôi cảm thấy cách giải thích này hợp lý, nhưng tại sao Đường Tiến Công muốn bỏ dao găm vào túi áo của vợ thủ trưởng?”

Bạch Nguyệt nghe thấy cách xưng hô “vợ thủ trưởng” này mà đỏ mặt: “Tôi không phải vợ thủ trưởng.”

Trần Trí nhìn sắc mặt thủ trưởng: “Sau này sẽ phải thôi mà?”

Cổ Lăng Kiệt không phủ nhận, anh đón lấy dao găm trong tay Bạch Nguyệt, quan sát một lúc, rút ra, bên trong chuôi dao rỗng không.

Cổ Lăng Kiệt đỏ ra, một chiếc USB rơi xuống lòng bàn tay anh.

Bạch Nguyệt kinh ngạc nhìn về phía Cổ Lăng Kiệt: “USB liệu sẽ có thứ gì?”

“Lên xe trước đã.” Cổ Lăng Kiệt rất cảnh giác.

Họ vội vàng lên xe.

Cổ Lăng Kiệt mở máy tính xách tay đặt trên xe, cắm USB vào.

Bên trong có hai đoạn video.

Anh mở một đoạn video có tên “Thôn trang của tôi”.

“Đây là thôn trang của tôi, thôn Đường Tiền.” Đường Tiến Công tự quay chính mình, sau đó hướng camera về một chiếc bia mộ lớn, giọng có vẻ ghen ngào: “Người nhà, người thân, bạn bè, người yêu, con cái đều chôn cất ở đây.”

Đường Tiến Công ngồi bên cạnh bia mộ, quay chính mình, hai mắt cậu đỏ ửng: “Tôi cảm thấy, có khả năng tôi cũng sẽ bị giết, cho nên tôi phải để lại chút chứng cứ, tránh cho tôi chết không minh bạch như những người dân trong thôn. Năm năm trước, thôn của chúng tôi không cẩn thận đào được một cái hang. Trong hang có mười chiếc rương sắt, mọi người mở ra xem, bên trong toàn vàng thoi, sau khi đếm thấy có một nghìn thoi và một tám bản đồ kho báu. Cha tôi nói, phải giao nộp thứ này cho quốc gia. Tôi phản đối, quốc gia không mở đường cho chúng tôi, không nối điện cho chúng tôi, bán những thoi vàng này đi, chúng tôi có thể mở đường và kéo đường dây điện. Cha tôi không đồng ý, tôi tức giận, một mình chạy ra ngoài. Tôi không biết cha tôi đã đến tìm ai, nhưng tôi có thể chắc chắn rằng, cha tôi tìm phải ác quỷ. Những ác quỷ đó giết hết toàn bộ một trăm linh bảy thôn dân và một người dân vô tội khác. Chúng làm vậy vì chỗ vàng thoi kia và tám bản đồ kho báu. Nhưng lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt. Chúng không ngờ rằng, tôi đã trộm bản đồ từ chỗ cha tôi, chép ra một bản giống y hệt. Tiếc rằng tôi không hiểu được tám bản đồ kho báu đó, không biết những kẻ kia có hiểu được không?” Đường Tiến Công lau nước mắt, vỗ bia mộ.

Cậu đặt bản phục chế của tám bản đồ kia xuống đất, dùng máy ảnh quay hết toàn bộ.

Sau đó, trước nấm mộ lớn, thiêu rụi tám bản đồ.

“Tôi hi vọng, nếu như một ngày nào đó có ai xem được video này có thể thông qua tám bản đồ kho báu tìm được hung thủ, báo thù thay cho chúng tôi.” Đường Tiến Công chỉ quay đến đây.

Cố Lăng Kiệt sao chép đoạn video này, lưu trong bộ nhớ đám mây, để cho an toàn, anh còn tự gửi vào hòm thư điện tử của mình một phần.

Anh mở một đoạn video khác.

Đoạn video này đề tên Trình Bân.

Trình Bân là tên của thống đốc Trình.

Cố Lăng Kiệt mở ra.

“Hôm nay là ngày tôi giết Trình Bân, tên quan khốn khiếp tham ô trái pháp luật, giết hại một trăm lẻ bảy thôn dân thôn tôi. Nhìn đi, đây là màn hình quan sát của tôi, rất cừ đúng không?” Đường Tiến Công tự thuật.

Cậu ấy hướng ống kính máy quay vào màn hình.

Qua màn hình, có thể nhìn thấy được khung cảnh của viện kiểm sát.

“Tôi đã cài tạo khẩu súng này nên họng súng có chức năng giám sát, chỉ cần Trình Bân xuất hiện, pằng một tiếng là gã ta chết ngắc, à phải rồi, tôi còn tặng thêm một quả đạn khói được điều khiển từ xa.” Đường Tiến Công cười.

Cậu ấy đặt máy quay sang một bên, trong video có thể nhìn thấy Đường Tiến Công, cũng có thể nhìn thấy màn hình máy tính.

Đường Tiến Công úp một bát mì, ăn được một nửa thì thấy Trình Bân xuất hiện.

Cậu lập tức đặt bát xuống, dùng điều khiển từ xa cho nổ quả đạn khói, nhưng Trình Bân trên màn hình rất rõ nét.

Cậu ấy điều chỉnh phương hướng, ấn chuột, pằng một tiếng, bắn chết Trình Bân.

Cậu ấy còn bắn thêm ba phát.

Sau khi bắn chết Trình Bân, Đường Tiến Công cầm máy quay lên, hướng thẳng vào mình, vừa cười vừa nói: “Giải quyết xong tên đầu tiên, những kẻ sau đó, đợi nhé, tôi giải quyết từng người một.”

Video đến đây là hết.

Cố Lăng Kiệt nhìn về phía Bạch Nguyệt: “Xem ra ông trời cũng hi vọng anh lấy em.”

“Đoạn video này có đủ chứng minh sự trong sạch của anh không?” Bạch Nguyệt vẫn hơi lo lắng, sợ rằng mình đang ở trong mơ.

“Dựa vào đoạn video này chắc cũng đủ chứng minh rồi, anh thấy địa chỉ trong video không phải ở đây, chắc là khu vực xung quanh viện kiểm sát, sau khi quay về anh sẽ tới đồn cảnh sát hoặc viện kiểm sát xem thử, chắc có thể tra ra được căn phòng mà cậu ấy thuê, thiết bị và DNA trong phòng có thể chứng minh mọi chuyện do Đường Tiến Công làm.” Cố Lăng Kiệt kiên nhẫn giải thích.

Bạch Nguyệt thở phào một hơi, có thể chứng minh anh trong sạch cũng tốt, không uổng công họ chạy một chuyến xa như vậy.

Cố Lăng Kiệt nắm chặt tay Bạch Nguyệt, nắm rất chặt.

Cảm xúc vẫn luôn căng thẳng của anh cuối cùng cũng buông lỏng được rồi...

Bạn đang đọc truyện *Cung Vợ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Không đáng một xu hoặc bảo vật vô giá

Vì chuyện này khẩn cấp, Cố Lăng Kiệt và Trần Trí lái xe quay về ngay trong đêm.

Bạch Nguyệt muốn giúp họ lái xe, nhưng Cố Lăng Kiệt không chịu.

Khi họ về đến thành phố A đã là sáu rưỡi sáng.

Bạch Nguyệt về nhà, Luru San mới bò dậy.

Cô nhìn Bạch Nguyệt, nở nụ cười: “Làm lành với Cố Lăng Kiệt rồi à?”

“Ừ, tớ làm bữa sáng cho cậu nhé.” Bạch Nguyệt đi về phía phòng bếp.

Luru San theo chân cô vào phòng bếp, tò mò hỏi: “Chuyện anh ấy phải lấy Tô Tiểu Linh đã giải quyết chưa?”

“Chắc đã giải quyết rồi.”

“Quá tốt rồi, tớ biết ngay Cố Lăng Kiệt đáng mặt đàn ông mà, ha ha, hai người ở bên nhau là tớ yên tâm rồi. Cậu không biết đâu, trước kia hai người không đến được với nhau, tớ lo đến bạc mắt mấy sợi tóc.”

Bạch Nguyệt nhếch môi cười: “Cậu chớ lo cho mình tớ, chuyện của cậu thì sao? Ba cậu chắc là người nóng ruột nhất đấy.”

“Tớ đã lấy được đơn xin vào quân khu rồi, cũng điền giúp cậu và nộp luôn rồi, đợi tớ vào được quân khu, ngày ngày đối diện với những anh chàng cao to nhiệt huyết, cậu còn sợ tớ không gả được à? Tớ phải chọn người tớ thích cho cẩn thận.” Luru San rất lạc quan.

“Thế cũng tốt, người đàn ông tên Thẩm Diên Dũng kia không quán lấy cậu nữa chứ?” Bạch Nguyệt hỏi với vẻ lo lắng.

“Anh ta? Anh ta có cả tá phụ nữ, tớ được coi là bà mẩy chứ? Chắc anh ta đã ném tới chín tầng mây rồi, đúng là chuyện tốt, tớ cứ coi bị chó cắn vậy. Gái à, cậu nấu bữa sáng trước đi nhé, tớ tranh thủ đắp mặt nạ đã.” Luru San vui vẻ ra ngoài.

Bạch Nguyệt cũng nhân thời gian rảnh chờ cháo chín mà đi tắm rửa, lúc ra thì cháo đã chín rồi, Luru San cũng đắp mặt nạ xong.

“Hôm nay cậu vẫn đi làm à?” Luru San hỏi.

“Hôm qua đi xe trên đường, tuy rằng không cần tớ lái, nhưng cũng không ngủ nổi, tớ sợ làm phẫu thuật sẽ xảy ra sai sót nên hôm nay không đi nữa.”

“Không đi cũng tốt, ba tớ có khả năng tiên đoán ấy, ngày thứ Hai đã điều hai bác sĩ khoa sản tới, chắc để lấp vị trí của tớ với cậu đấy. Tớ ăn no rồi, việc nữa bắt làm phiền cậu nhé tình yêu, moa moa moa.” Luru San ra cửa.

Bạch Nguyệt rửa bát, dọn dẹp trong nhà, nằm lên giường nghỉ ngơi.

Cũng không biết bây giờ Cố Lăng Kiệt xử lý thế nào rồi, chắc hẳn rất thuận lợi.

“Cộc cộc cộc.” Có tiếng gõ cửa vang lên.

Bạch Nguyệt hoài nghi mà đi ra cửa, nhìn qua mắt mèo, thấy mẹ của Cố Lăng Kiệt, Tống Tâm Vân.

Cô từng gặp ở nhà Tô Tiểu Linh, cho nên biết được.

Tống Tâm Vân lại gõ tiếp, dường như chắc chắn rằng cô có ở trong nhà vậy.

truyện được mua bản quyền up trên

Bạch Nguyệt nghĩ, kiểu gì cũng sẽ phải gặp, nên mở cửa rồi lễ phép chào hỏi: “Chào bác gái, mời bác vào.”

Tống Tâm Vân đánh giá căn phòng, mỉm cười: “Phòng tuy nhỏ mà cô bày biện rất gọn gàng.”

Bạch Nguyệt pha một tách trà, đặt trước mặt Tống Tâm Vân.

Cô ngồi xuống đối diện Tống Tâm Vân: “Lá trà này năm nay cháu cùng các đồng nghiệp lên núi hái khi đi du lịch, nhờ ông chủ cửa tiệm trà sấy, mời bác nếm thử.”

Tống Tâm Vân nhắc tách trà, nhấp một hớp: “Ừm, thơm nhẹ, hậu vị đậm đà, ngọt ngào thanh mát, là trà ngon.”

“Cháu hái rất nhiều, cảm thấy trà tay mình hái yên tâm hơn, nên đóng gói hơn hai lạng. Nếu bác gái không chê, có thể thường xuyên tới nếm.”

“Mắt nhìn của cô gái này không tồi, hái toàn đợt lá non, theo giá thị trường mà nói không thể ít hơn ba mươi triệu được, lúc cô hái là bao nhiêu thế?” Tống Tâm Vân hỏi một cách tùy tiện.

“Do bên đoàn du lịch sắp xếp, hình như khoảng ba trăm nghìn một ngày, hái bao nhiêu cũng được.” Bạch Nguyệt nói sự thật.

“Cô Bạch được hỏi rồi, ông chủ trang trại chè cũng sắp khóc mất thôi.” Tống Tâm Vân mỉm cười đặt tách trà lên trà kỷ.

Bạch Nguyệt có thể nhìn ra được, Tống Tâm Vân tu dưỡng rất tốt, nho nhã, cao quý, nói chuyện cũng không cay nghiệt.

Trên mặt lúc nào cũng giữ nụ cười mê người, đoan trang và hào sảng.

Nhưng lời bà ta nói ra còn sắc bén hơn cả dao găm.

Ý nghĩa khác của câu này ví Cổ Lăng Kiệt như lá trà, người sắp khóc là ba mẹ Cổ Lăng Kiệt và cả gia tộc của anh.

“Ông chủ của trang trại trà nếu đã nhận ba trăm nghìn đồng chắc hẳn đã có sự chuẩn bị, người biết thưởng trà mới có thể thưởng thức được cái ngon của trà, người không biết thưởng trà, cho dù là loại trà giá ba tỷ cũng không nhận ra được tốt xấu, phải không ạ?” Bạch Nguyệt nói năng rất đúng mực.

“Quả thật vậy, rất nhiều người không biết thưởng thức lá trà, nhưng với người thì khác. Lăng Kiệt nhà tôi từ nhỏ đã nổi bật, vốn định gửi nó tới Cambridge, nhưng ba nó không đồng ý, cứ nằng nặc đòi cho nó vào trường quân đội, sau này còn tiếp quản. Nhưng Lăng Kiệt tính tình độc lập, có suy nghĩ riêng, mười bốn tuổi tốt nghiệp trung học cơ sở đã thi thẳng vào trường đại học tốt nhất trong nước, vền vẹn bốn năm học xong cả trình độ thạc sĩ, có thể một bước lên trời ngay. Nó lại giấu chúng ta mà đi làm bộ đội đặc chủng, làm ba nó tức đến mức suy tụy tim. Nó không nhận nhiệm vụ dễ dàng, mấy lần nằm cẳng kiềng về, bốc đồng, ương bướng, không nghe lời, cuồng vọng, tự phụ, mệnh ta chẳng do trời quản. Nhưng điều khiến người làm mẹ thấy an ủi là lần nào nó cũng lập chiến công, dựa vào sự cố gắng mà nhanh chóng thăng đến hàm thiếu tá. Nhưng cũng vào năm ấy, cuối cùng cũng gặp chuyện. Nó dẫn theo tám người chiến hữu đi chấp hành nhiệm vụ, gặp phải gian tế, toàn bộ chết hết, khi nó đưa được con tin về, vết thương phủ khắp người, chỉ dựa vào ý chí cứng rắn mà quay được về đến quân doanh là ngất xỉu, nằm một tuần trên giường mới tỉnh lại. Tôi và ông nhà đã rất lo lắng. Nhưng nó vẫn khăng khăng theo ý mình, thêm mấy lần suy tụy chết, tôi và ba nó sắp xếp rất nhiều người vào đó bảo vệ nó, cuối cùng, nó bình an sống tới bây giờ, còn từ thiếu tá trở thành thiếu tướng trẻ nhất. Cô đã nhìn ra được gì từ quãng đường nó đi?” Tống Tâm Vân thăm trầm hỏi.

“Cháu nhìn ra được gì không quan trọng, quan trọng là bác muốn biểu đạt điều gì?” Bạch Nguyệt hỏi thẳng vào vấn đề.

“Lăng Kiệt nhà tôi hơn người, có tính cách mạnh mẽ, con đường của nó từ trước tới nay không dễ dàng, trước kia hoàn toàn dựa vào bản thân chứ không dựa vào gia đình, nó là người rất muốn làm việc tốt, vô cùng kiêu ngạo, áp đặt, ngang ngược, nhưng trong mắt chúng tôi nó vẫn chỉ là một đứa trẻ. Con cái chịu khổ ở bên ngoài, người làm ba mẹ này đau lòng nhất, chi tiết không thể lấy những thứ tốt nhất trên đời cho nó, còn lo những thứ ấy không đủ. Bạch Nguyệt, bác biết cháu thực ra là một người hiểu chuyện, từ cách ăn nói, ánh mắt và thói quen là có thể nhìn ra được. Bác rất thích tính cách và khí chất của cháu. Nhưng, nói một cách công bằng, cháu không giúp nổi Lăng Kiệt. Có khi, cháu còn là hòn đá ngáng chân lớn nhất trên đường đời của nó.” Tống Tâm Vân lấy từ trong túi xách ra một tấm chi phiếu.

Trên tấm chi phiếu viết con số hai mươi lăm tỷ.

Bà ta đẩy tấm chi phiếu tới trước mặt Bạch Nguyệt.

“Đây là chút bồi thường của bác cho cháu, hi vọng có thể giảm bớt thương tổn trong lòng cháu.” Tống Tâm Vân mỉm cười nói.

Bạch Nguyệt cup mắt, đẩy tấm chi phiếu về lại trước mặt Tống Tâm Vân: “Trong mắt bác, Cổ Lăng Kiệt đáng giá hai mươi lăm tỷ, vậy bác đoán xem, trong mắt cháu anh ấy không đáng một xu hay là báu vật vô giá?”

Bạn đang đọc truyện *Cung Vị Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Anh và cô ấy có một đứa con

Tống Tâm Vân cảm nhận được sự sắc sảo của Bạch Nguyệt mà hơi sửng sốt.

Ban đầu bà ta cảm thấy Bạch Nguyệt chắc hẳn là cô gái dịu dàng, không ngờ tính tình cứng cỏi như vậy, khác xa trong tưởng tượng của bà ta.

“Có một chuyện, chắc hẳn Lăng Kiệt chưa nói với cháu nhì?” Tống Tâm Vân cup mắt, nhấp khế một ngụm trà.

“Chuyện gì ạ?” Bạch Nguyệt có một dự cảm không lành.

“Lăng Kiệt rất thích cháu, sự yêu thích của nó có lẽ còn nhiều hơn ta tưởng tượng. Nó dùng hết sức lực để bảo vệ cháu khỏi giông tố, cho cháu một vùng an toàn ấm áp. Nhưng, cháu ở chỗ này an toàn, không tranh giành với thời cuộc, cách xa hiểm ác, là nó dùng cơ thể bằng xương bằng thịt để giữ lấy, chuyện này, cô Bạch có biết không?” Tống Tâm Vân mỉm cười, đáy mắt tràn ngập đau lòng thoáng ẩn trong sương.

“Cháu không hiểu, bác nói rõ hơn một chút được không?” Bạch Nguyệt nhủ mảy.

“Tô Chung, cháu từng gặp rồi đấy, ba của Tô Tiểu Linh, bây giờ là người đứng đầu của ủy ban kiểm tra trung ương, ông ấy nắm một số nhược điểm của ba Lăng Kiệt. Ta và ông nhà đã hứa với Lăng Kiệt, chỉ cần nó tìm được hung thủ giết chết thống đốc Trình sẽ đồng ý cho nó kết hôn với cháu, nhưng

nếu như nó không tìm được, bắt buộc phải kết hôn với Tô Tiểu Linh. Khi chúng ta hứa với nó, chúng ta mong nó không thể tìm ra được, nên đã cố ý tiết lộ tin tức của nó ra ngoài.”

Bạch Nguyệt đứng bật dậy một cách mất bình tĩnh: “Bởi vì các người cố ý tung tin dẫn đến cái chết của Đường Tiến Công.”

Tổng Tâm Vân không dám nhìn thẳng vào mắt Bạch Nguyệt: “Chúng ta cảm thấy, chắc có người không mong Lăng Kiệt tìm được Đường Tiến Công, sẽ ngăn cản, chúng ta không ngờ đến chuyện giết người.”

“Bà Cố thông minh thế, chắc không có chuyện không nghĩ tới đâu nhỉ?” Bạch Nguyệt nói chuyện cũng sắc bén hơn.

Cô không ngờ rằng, có kẻ làm cha làm mẹ mà đi hại con mình như vậy.

“Bác thừa nhận hai bác ích kỷ, nhưng chuyện này cũng vì Lăng Kiệt. Tuy rằng chứng minh hung thủ giết thống đốc Trình không phải Thanh Hùng cũng không phải Lăng Kiệt, nhưng giữa Thanh Hùng và thống đốc Trình có một số giao dịch. Chuyện này có qua được hay không cần một câu nói của Tô Chung. Có chuyện này có lẽ cháu không biết, có nhớ ngày mà cháu bị chồng cháu – Tô Khánh Nam đưa đi không?” Tổng Tâm Vân nhắc nhở cô.

Bạch Nguyệt mím môi không nói gì.

“Vi cứu cháu, Lăng Kiệt trực tiếp tìm người bắt giữ Tô Khánh Nam, cháu còn không hiểu thân phận của Tô Khánh Nam sao, mẹ nó – Hùng Đại Ninh là người của nội các, cũng là người phụ nữ của tổng thống mà vợ chính của ông ta đã thừa nhận, đây là bí mật công khai trong giới này rồi. Thực ra Tô Khánh Nam là người của tổng thống. Trước đó Lăng Kiệt kéo Tô Khánh Nam xuống nước, sau đó bắt bớ Tô Khánh Nam, những hành vi này đã thực sự đắc tội với tổng thống. Bên ngoài đã sớm có lời đồn đại rằng Lăng Kiệt tương lai sẽ làm tổng thống. Cháu phải biết rằng, con trai Thẩm Diên Dũng của tổng thống bây giờ cũng hai mươi tư rồi, tổng thống vẫn muốn con trai ông ấy thừa kế chứ. Vốn dĩ mâu thuẫn này được trói buộc bởi quyền lợi, cho nên mới có được thế cân bằng. Vấn đề là, một khi Tô Chung không tha cho Thanh Hùng, có nghĩa sẽ phá vỡ thế cân bằng, tổng thống chắc chắn không tha cho Thanh Hùng, Thanh Hùng và ta một trăm phần trăm sẽ rút dài. Ta với Thanh Hùng rút dài thì Lăng Kiệt sẽ không xa. Cho nên, thực ra Lăng Kiệt bắt buộc phải lấy Tiểu Linh. Nếu như cháu yêu nó, hãy cứu nó đi, hai mươi lăm tỷ đồng của bác không phải mua đứt tình yêu của cháu, mà là bù đắp cho sự hi sinh của cháu thôi.” Tổng Tâm Vân nói những lời cảm động.

Bạch Nguyệt nhìn Tổng Tâm Vân chăm chăm.

Tổng Tâm Vân không hổ là một người phụ nữ mạnh mẽ.

Bao nhiêu năm “lợi bùn” trong hai giới chính trị và kinh doanh, sừng sững không đổ, EQ và IQ của bà ta cao ở mức người thường với không tới được.

Bà ta thuyết phục được cô rồi.

“Yên tâm đi, bất kể anh ấy trong lòng tôi không đáng một xu hay là báu vật vô giá, kết quả mà bà muốn đều như nhau thôi.” Bạch Nguyệt lạnh nhạt nói.

Tổng Tâm Vân cảm động đứng dậy: “Ngay tại đây, ta thay mặt Lăng Kiệt, thay mặt nhà họ Cố, thay mặt chính bản thân ta cảm ơn sự vô tư của cháu, ta vẫn còn một yêu cầu quá đáng nữa.”

“Nói đi.” Hai chân Bạch Nguyệt mềm nhũn, cô ngồi xuống sô pha.

“Thực ra Lăng Kiệt từng có một người bạn gái, nó quen khi làm lính đặc chủng, là một cô gái vô cùng xuất sắc, tự tin và xinh đẹp. Sau cùng cô gái ấy hi sinh mình để bảo vệ cho Lăng Kiệt, từ tình dậy ở bệnh viện, Lăng Kiệt nhận hết nhiệm vụ này đến nhiệm vụ khác, nhiệm vụ nào cũng thập tử nhất sinh, chúng ta có khuyến thể nào cũng không nghe. Chúng ta biết, trong lòng nó đã đi theo cô gái kia rồi, hai năm ròng rã mới điều chỉnh lại được. Đối với nó, những ngày tháng ấy đen tối lắm, không có màu sắc, đối với chúng ta cũng đen đúa như thế. Nếu lần này nó biết cô hi sinh vì nó, chắc chắn sẽ không đồng ý, nó thà hủy hoại bản thân chứ không muốn người khác hi sinh vì mình. Chúng ta làm cha mẹ cũng đau lòng lắm chứ, cô Bạch, tình yêu ngăn ngại, sinh mệnh mới vĩnh hằng, Lăng Kiệt không thuộc về bản thân nó mà thuộc về quốc gia. Nó là người sẽ làm chuyện lớn, cô có thể giúp chúng tôi không?” Tổng Tâm Vân cúi đầu khẩn cầu.

Nước mắt trào ra khỏi mắt Bạch Nguyệt, chảy ngang qua khóe môi, mặn chát.

Cô có thể nói không ư?

Không, không thể.

Cô rất ngưỡng mộ Cố Lăng Kiệt có thể có một người mẹ như thế này, vì con trai của mình, một người cao cao tại thượng như thế có thể cúi đầu quỳ gối nhỏ nhẹ với một người chẳng là gì như cô.

Cô cũng có một người mẹ, từng quỳ trên nền tuyết giữa ngày đông để cô được đi học.

Cô cũng có một đứa con, sau khi đứa trẻ bị cướp đi, cô gần như điên cuồng, thậm chí từng tiêm insulin quá liều cho mình.

Cô nghĩ, nếu như đứa trẻ chết rồi, ít nhất cô đi cùng nó, sẽ không quá cô đơn.

truyện được mua bản quyền up trên

Nhưng lại nghĩ, nếu như đứa trẻ chưa chết, không phải sẽ không còn mẹ sao?

Trẻ con không còn mẹ sẽ rất đáng thương, cô lại phải gọi cấp cứu cho mình.

Tô Khánh Nam tìm cho cô một bác sĩ tâm lý, không ngừng nhồi nhét suy nghĩ này vào đầu cô: Một đứa trẻ vì cường dâm mà có vốn dĩ không nên tồn tại trên thế giới này...

“Cô Bạch, có được không?” Tổng Tâm Vân nhìn ra trạng thái của Bạch Nguyệt không ổn.

Bạch Nguyệt bình tĩnh lại, nước mắt đã rơi đầy mặt.

Những kí ức liên quan đến đứa trẻ đó quá bi thảm, cô vẫn luôn niêm phong trong kí ức, không muốn chạm vào.

“Bà Cố yên tâm đi, tôi biết mình nên làm gì.” Đôi môi Bạch Nguyệt run rẩy, cô cúi đầu, siết chặt nắm đấm, gân xanh trên cổ gồ lên, cố gắng đè nén cảm xúc sắp sụp đổ của mình.

Nước mắt nhỏ xuống từng giọt, giống như sợi dây chuyền ngọc trai bị đứt đoạn, rơi xuống mặt đất.

Ánh mắt Tổng Tâm Vân dịu dàng hẳn, cảm thấy áy náy trong lòng.

Trước khi đến, với thân phận vợ cũ Tô Khánh Nam của Bạch Nguyệt, bà ta rất ghét cô.

Một người phụ nữ có thể đụng tới Tô Khánh Nam mà vẫn làm con trai bà mê mẩn đến mất trí, đây là người phụ nữ thế nào, có IQ và EQ bao nhiêu.

Bà ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi mới tới.

Nếu như Bạch Nguyệt là người tâm tư khó lường, xảo trá, bợ đỡ, với thủ đoạn mà bà ta có, đủ khiến Bạch Nguyệt biết khó mà lui, cho cô biết ai nên chọc vào ai không nên chọc vào.

Nhưng bà ta không ngờ rằng, Bạch Nguyệt vô cùng thanh cao, đứng đắn, đúng mực, đến cả nịnh nọt hay ra vẻ cũng không có, biết nhìn đại cục, bình tĩnh và vững vàng.

Bạn đang đọc truyện *Cung Vạ Đến Tận Cùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.